

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İNSAN EN SEVDİĞİNİ KAYBETMİŞKEN KENDİNİ NASIL YENİDEN BULABİLİR?

Tüneşi Tetür Bana

CARA BASTONE

Çeviren: Ceylin Arzum Köföncü

YEMİN EDERİM, BU BİR AŞK HİKÂYESİ. BİRİNE TEKRAR YAŞAYACAĞINIZA SÖZ VERDİĞİNİZDE OLANLARIN HİKÂYESİ...

Lenny'nin hayatı tam bir keşmekeşten ibaretti. En yakın arkadaşı Lou kanserle olan savaşına yenilmişti ve Lenny kendini tamamen kaybolmuş hissediyordu. Endişeli ebeveynlerinden, Lou'yla paylaştığı daireden ve yeniden yaşamaya başlaması için yapması gerekenler listesinden köşe bucak kaçıyordu. Şu an elinden gelen tek şey geçici bakıcılık işleriydi. Şansı yaver gitmiş, çok yoğun çalışan bekâr anne Reese ve büyümüş de küçülmüş kızı Ainsley'nin yanında harika bir iş bulmuştu.

Her şey tozpembe değil elbette. Ainsley'nin dayısı Miles sürekli ortalarda dolanıyor ve tam bir... pislik gibi davranıyordu. Daha da kötüsü, Lenny ne kadar rol yaparsa yapsın onun dağılmak üzere olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden bir anlaşma yaptılar. Eğer Lenny, ona yeğeni Ainsley ile bağ kurmasına yardım ederse Miles da o, Tekrar Yaşa listesindeki maddeleri tamamlarken yanında olacaktı.

Lenny, Lou'nun bıraktığı boşluğun doldurulabileceğine inanmasa da Miles'la vakit geçirdikçe şaşırtıcı bir gerçeği keşfetmeye başlayacaktı: Bazen her şeyini kaybetmek kendini ve aşkı yeniden bulmanın tek yoluydu.

@ayisigikita

GÜNEŞİ GETİR BANA

CARA BASTONE

Orijinal İsmi: PROMISE ME SUNSHINE

Baskı: Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8642-97-1

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2025 Cara Bastone

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Ceylin Arzum Köföncü

Editör: Ece Yücesoy

Redaksiyon: Merve Beril Kaya

Son Okuma: Armağan Tuna

Kapak Tasarım: Sonia Pulido

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı

Gölmar Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

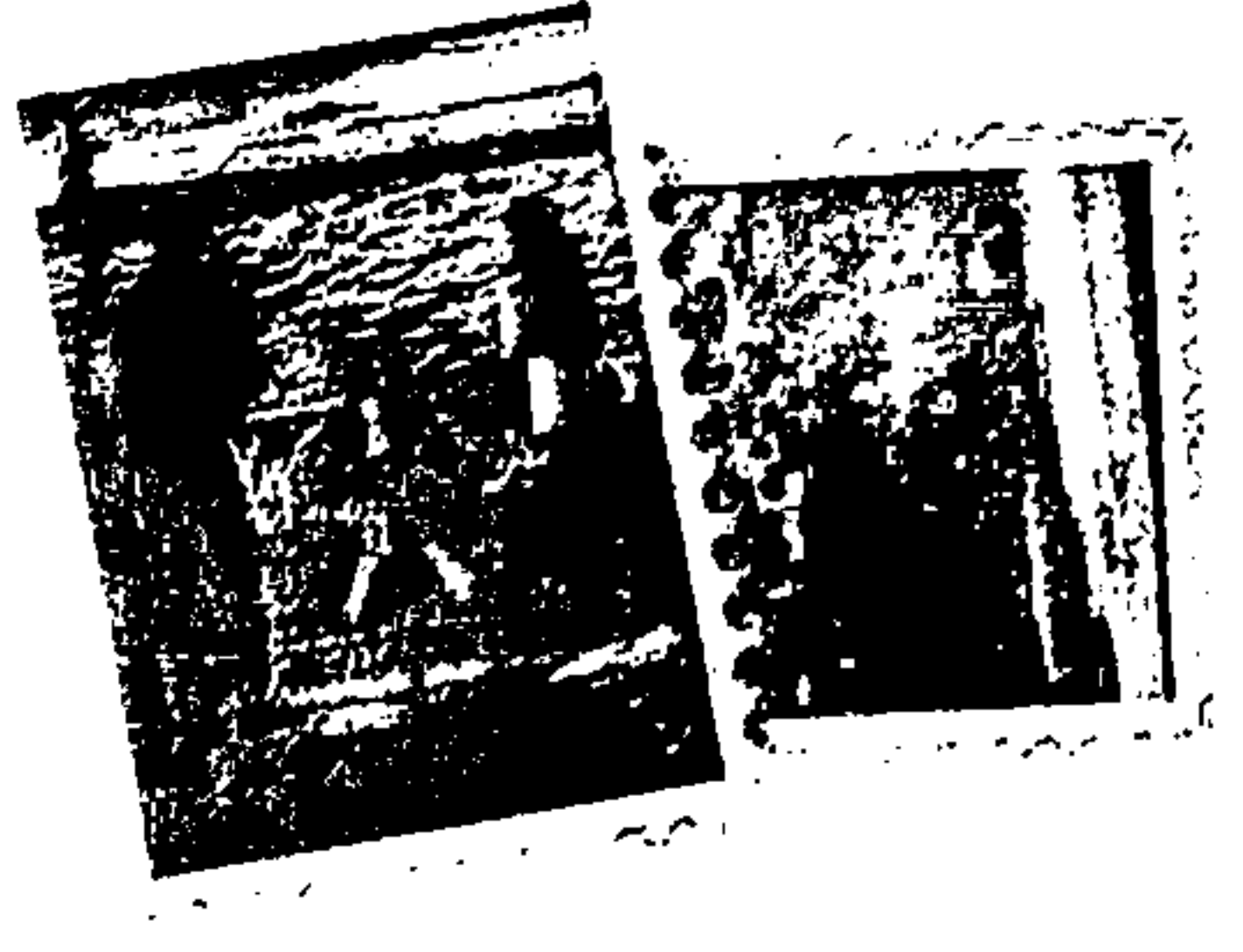
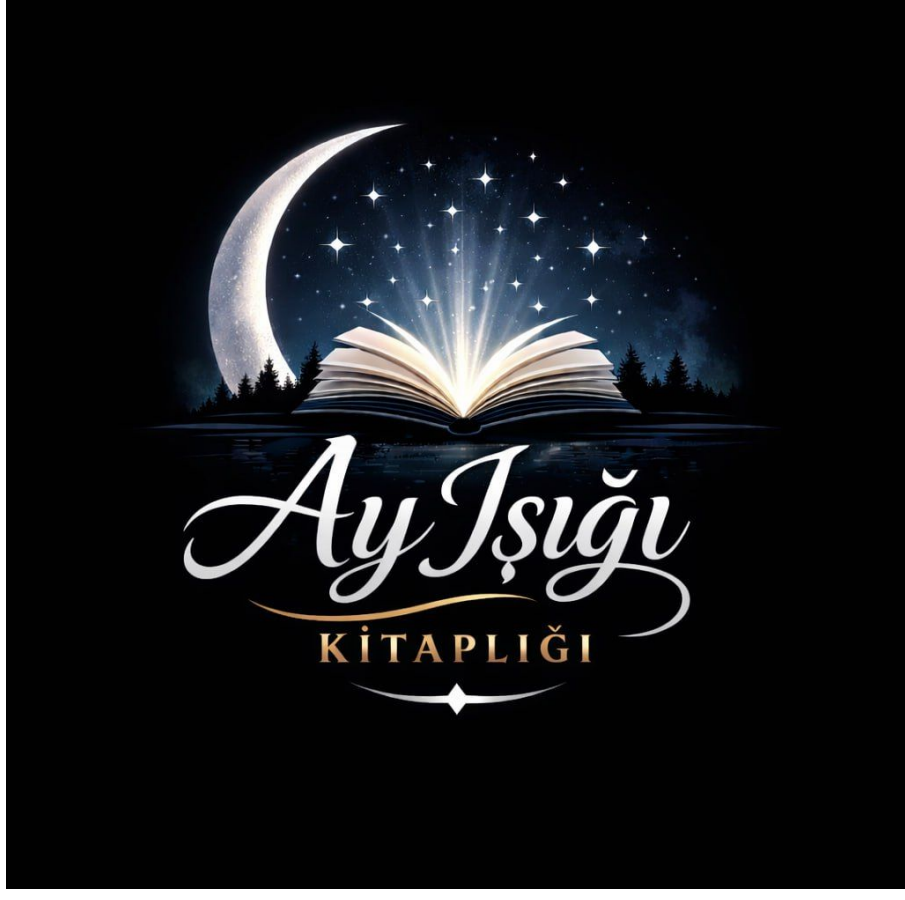
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

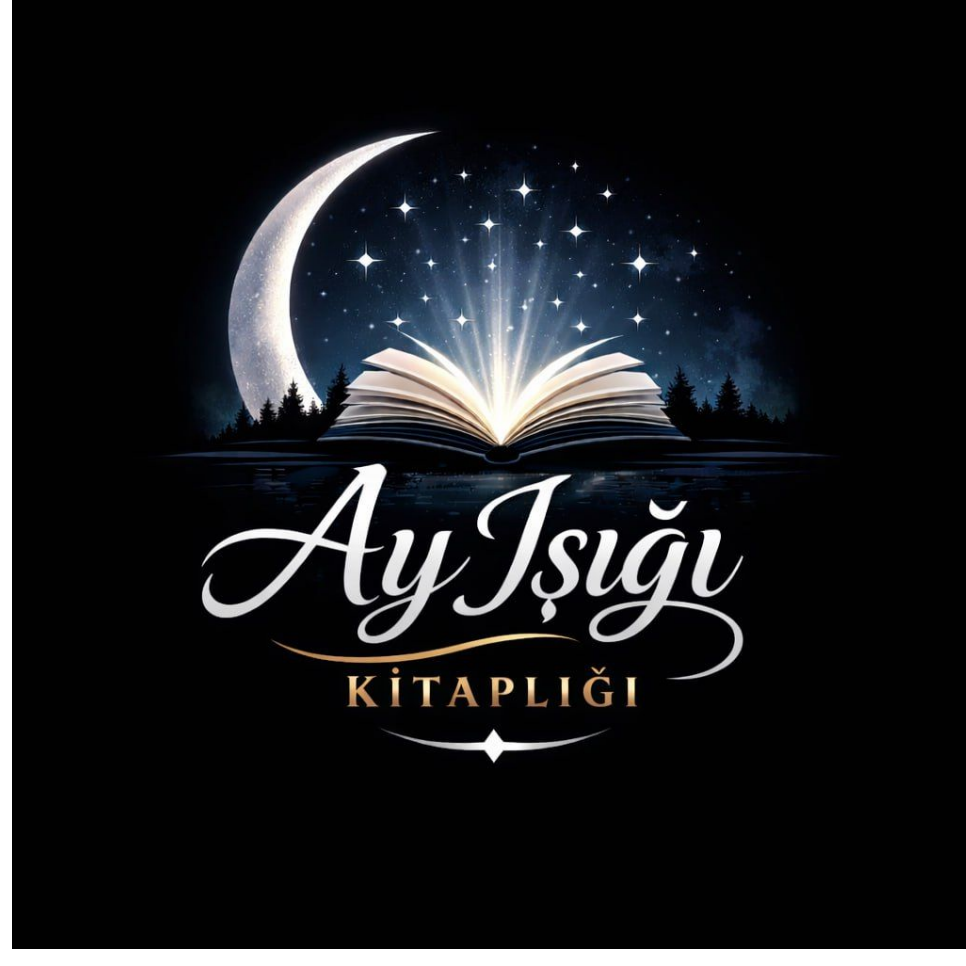
Güneşi Getir Bana

C A R A B A S T O N E

Çeviren: Ceylin Arzum Köföncü

İ N D İ G O K İ T A P

*Başkasına Miles olmuş herkes için.
Bazen yeterince değer görmüyormuşsun gibi geldiğini biliyorum.
Bu yüzden teşekkür ederim.
Bu kitap sizlere yazılmış bir aşk mektubu.
Ve tabii ki beni sırtında taşımış olan Jon'a.*

1. Kısım Sonrası

Bölüm Bir

Bu bebek beni yargılamayı bırakmayacaktı.

B treni fren yapınca hepimiz beş santim yana kaydık. Parlak kırmızı şapkası tombul yanaklarının altından bağlanmış bebek, üzgün gözlerini hiç kırpmadan annesinin kucağından beni inceliyor, bir ruhum olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

Dilimi çıkarıp kulaklarımı oynattım.

Tepki vermedi.

Yanaklarımı yana doğru çekip tavşan diş yaptım.

Gözünü bile kırpmadı.

Sonunda tren ineceğim durağa girerken insan olarak yargılanmak için bir son dakika girişimiyle atkuyruğumla bıyık yaptım.

Ve işte. Sonunda. Parlak, iki dişli bir gülümseme.

Şükürler olsun. Sanırım bu yıpranmış kabuğumun altında yine de bir ruh vardı. Bebeğe el salladım ve trenden inip batıya doğru yola koyuldum. Dışarısı aşırı sıcaktı ve buna enerjim olduğuna inanamıyordum.

Ama dünyada en çok sevdiğin insanı kaybetmek, öyle ya da böyle ayakkabılarını bağlamak ve bu insafsız dünyada varlığını sürdürebilmek için yeterince para kazanmak gibi alelade işlerle mecburen uğraşmaya devam etmek demekti. Ben de bu yüzden

adımlarımı ileri atıyordum. Bu sefer kısa süreli bir bakıcılık işine doğru. Sırf soframa bir kutu mısır gevreği koyabilmek için. Aslında şuradaki çöp kutusuna girip on yıl sonra çıkmayı tercih ederdim.

Ah, işte gelmiştim. Devasa bir tuğla binaydı. Lobide, hayatları aniden bir müzikale dönse hiç şaşırmayacağım, çok mutlu görünen bir grup insan vardı. Onlar bavullarıyla kapıcıyı sıkıştırırken ben de parmak uçlarıma yükselip adama gideceğim yeri bağırdım.

“Ah. Seni bekliyorlar,” diye seslendi bana Doğu Avrupa aksanıyla. “On sekizinci kat.”

Asansörün geldiğini bildiren zil çınladığında moralim daha iyiydi. Eskiden bakıcılık yaptığım ailelerden biri, Reese bu hafta sonu şehir dışındayken çocuğuna bakabilmem için ona beni önermişti. Hayatımın geçirdiğim en kötü altı ayında bana bir nebze mutluluk getiren tek şey bakıcılığını yaptığım çocuklarla vakit geçirmektir. Şu anda işsizdim, o yüzden bu yeni aile bir süreliğine hayatımdaki tek ışık kaynağı olacak gibi görünüyordu.

Kapıyı çaldım ve on saniye sonra kusursuzluğun vücut bulmuş hali kapıyı açtı. Sarı saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış ve baştan ayağa Lululemon marka giymişti.

“Merhaba, ben Reese.” Elini uzatıp dişlerini göstererek öyle bir gülümsedi ki ben de kendimi sırtırken buldum.

“Lenny. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bu kadar kısa sürede gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Genelde bu tür durumlarda arkadaşım Harper yardım eder ama bu hafta sonu gündüzleri o da meşgul. Ainsley’ye geceleri o bakacak. Neyse, içeri gel lütfen. E-postamı aldın mı?”

“Aldım,” diyerek kadının içini rahatlattım. Tamı tamına altı buçuk sayfaydı, arada tek satırlık boşluklar bırakmıştı ve kızına

nasıl bakılacağına dair o kadar sevgi dolu ayrıntılarla doluydu ki okurken gözlerim dolmuştu. İçeri girip ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ancak diğer ayakkabıların mükemmel çiftler halinde durduğunu fark edince hemen düzelttim. Modaya uygun bir leylak rengine boyanmış, devasa siyah beyaz fotoğraflarla kaplı geniş bir antredeydik.

“Pekâlâ, Ainsley arkada...” Reese kapıyı kapadıktan hemen sonra zil tekrar çalınca kadın kaşlarını çattı. Kapıyı gerisingeri açtı ve kimin geldiğini görünce omuzları yaklaşık beş santim yukarı kalktı. “Naber, Miles?”

Reese’in az önce açtığı kapının eşiğinde bir adam duruyordu ve bana kadın kapıyı kapayamasın diye ayağını araya koymuş gibi geldi.

Aslında yakışıklı değildi. Düşük seviyede seksiydi. Bir zamanlar siyah olan, rengi atmış kapüşonlusu geniş omuzlarını sıkıca sarıyordu ve altına da soluk mavi bir kot pantolon giymişti. Kısacık koyu renk saçları ve ne kadar tıraş olsa da asla uzun süre kurtulamayacakmış gibi duran bir kirli sakalı vardı. O vaatlerle dolu kaş çatmasına bakılırsa, hiç tanımadığı biriyle bir mekânın tuvaletinde gizlice takılmaktan gerçekten keyif alacak bir tipe benziyordu. Şimdiden görebiliyordum. Onunla iki yıl boyunca sürekli sesli mesaja atılacağım çalkantılı bir seks şöleni yaşayacaktık. Şükran Günü’nde beni ekip terk edecekti. Ama sonra dehşete düşecek, bunca zamandır bana âşık olduğunu anlayacaktı. Sürüne sürüne bana geri dönecekti. Onu tekrar kabul etmeden önce tam bir yıl kapımın önünde bekletecektim. En sonunda bana içinde ruhunu görebileceğim kadar siyah bir elmas yüzük verecekti. Cadılar Bayramı’nda evlenecektik ve bana düğün hediyesi olarak bir seks oyuncağı alacaktı. Bu, kulağa çok eğlenceli geliyordu.

Tanıştığım hemen hemen her erkek hakkında anında ayrıntılı fanteziler kurduğumu peşin peşin söylesem iyi olacaktı sanırım. Bu adamın özel olmadığını söylemiyordum, ne de olsa ona demin âşık olmuştum.

Reese'in omzunun üzerinden bakınca beni gördü ve gözlerini kısarak çoraplarımdan kaşlarıma kadar beni süzdü. Sanırım testi geçememiştim çünkü öne eğildi, ardından ikili arasında agresif (ve neredeyse sessiz) bir fısıltılı kavga başladı ve ortam biraz gerildi.

Meşgul görünmek için siyah beyaz fotoğraflara bakmaya başladım. İşte o zaman baktığım şeyin aslında çok ünlü birinin devasa fotoğrafları olduğunu fark ettim.

Reese dirseğimin dibinde, "Kusura bakma," diye cıvıdayınca irkildim. Yaklaştığını duymamıştım. Reese'in yüzünde sahte bir gülümseme vardı ve arkaya dönünce adamın şu an ardına dek açılmış olan kapıda hâlâ dikilip somurtarak bize doğru baktığını fark ettim.

"Sorun değil," deyip başparmağımla portreleri işaret ettim. "Willie Nelson hayranı mısınız?"

"Ha? Ah! Willie harikadır. Ama yanındaki babam. Bir süre birlikte turneye çıkmışlardı."

"Vay canına!" Eğilip baktım ve gerçekten de tüm fotoğraflarda bir adam daha vardı. Bazılarında mikrofon başındaydı, bazılarında ise gitar çalıyordu.

"Carp Hollis," dedi aklıma gelmeyen ismi söyleyerek. "İsmi hiç duydun mu?"

"Babanız Carp Hollis mi?" *Bluegrass* ve *country* hakkında pek bir şey bilmesem de ben bile onun bir nevi kral olduğunu biliyordum.

"Evet. O benim babam." İfadesine bir kasvet çökmeden önce fotoğraflara sevgiyle baktı. O bakışı anında tanıdım ve yüreğim

sızladı. “Yaklaşık bir buçuk yıl önce vefat etti. Burası onun daire-si. Dürüst olmak gerekirse Ainsley ve ben hâlâ duruma alışmaya çalışıyoruz... Neden içeri gelip Ains’le tanışmıyorsun?”

Beni koridordan geçirmek için döndü.

Ama açık kapıda durmaya devam eden adam, “Reese!” diye seslendi.

Reese ona dönmedi. “Madem istiyorsun kal, Miles!”

Bir adama, bir de Reese’e baktım. “Şey... Ben Lenny,” diyerek ona hafifçe elimi salladım. “Lenny Bellamy.”

Reese’in ensesine bakışlarıyla hançerler fırlatarak beni görmez-den geldi.

Reese sonunda sessizliği, “Bu, Miles. Ainsley’nin dayısı,” diye-rek bozdu. “Üst katta yaşıyor. Eğer senin için de uygunsa bugün muhtemelen buralarda olur.”

“Ah, şey. Tabii ki?” Genellikle birileri izlerken bebek bakıcılığı yapmaktan hoşlanmazdım ama her ne kadar huysuz da olsa so-nuçta o benim müstakbel *kocamdı*.

Daire devasaydı, özenle dekore edilmiş ve süslenmişti. Mutfak, oturma odası, yemek odası, birkaç yatak odası ve banyolar derken sonunda, “çizim odası” diyerek gösterdiği yerde cidden resim çi-zen bir ufaklık gördüm.

“Ains,” diye seslendi Reese.

Ufaklık ayağa kalkmadı, sadece renkli kalemmini bırakıp dizle-rinin üzerinde bize doğru döndü. Yaklaşık yedi yaşındaydı, kara-hindibalara benzeyen kabarık saçları vardı. Minik mor gözlüğü gözlerini iki kat büyük gösteriyordu ve üzerinde kendisine büyük gelen, aşırı solmuş bir Madonna konser tişörtü vardı. “Tişörtünde lazanya yiyen bir kedi mi var?” diye sordu bana.

“Bu Garfield,” diye açıkladım.

“O kim?”

“Ah, iyi ki bütün hafta sonu birlikteyiz çünkü katetmemiz gereken uzun bir yol var.”

Gergince tişörtünün eteğini çekti. “Tamam.”

“Ben Lenny,” dedim ve yetişkinleri bırakıp yanına oturdum. “Senin adın ne?”

Bana kaşlarını çatı. “Annem söylemedi mi?”

Gülümsedim. “Söyledi ama insanlar genellikle birbirlerini tanımaya isimlerini söyleyerek başlar.”

“Ah. Evet. Ben Ainsley.” Tıksınmış gibi bir yüz ifadesi takındı.

“Adını beğenmiyor musun?”

“Okulumda üç tane daha Ainsley var. Farklı sınıftalar ama...” Omuz silkti.

“Ah, gerçekten mi? Vay canına. Ainsley bana çok özgün bir isim gibi geldi. Başka bir isim seçebilseydin ne seçerdin peki?”

Hâlâ tanışma faslının gerginliğiyle tekrar omuz silkti. “Bilmiyorum. Daha havalı bir şey. Mesela... Kara Sakal. Ya da Darth Vader.”

Kahkaha attım, o da tişörtünün eteğiyle bu sefer kendinden memnun bir halde oynayarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Onu anında sevdim, dolayısıyla annesini daha da çok sevdim. Bu şehir merkezindeki adresten, Reese’in mükemmel atkuyruğundan ve tepeden tırnağa Lululemon giymiş olmasından Ainsley’nin özenle minik bir Reese’e dönüştürülmüş olduğuna bahse girerdim. Bunu daha önce görmüştüm. Ama Reese ve Ainsley sevimli bir şekilde tuhaf bir çiftti.

Reese kapıya yaslanmış, bize gülümsüyordu. “Dışarı çıkmadan önce evdeki ofisimde birkaç işimi halledeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa yanıma gel, Ains.”

“Tamam.”

Reese el sallayıp gözden kaybolunca Ainsley dönüp dönüp kapıya baktı. “Ah. Merhaba Miles.”

“Hey. İhtiyacın olursa... ben de buralarda olacağım.”

Ainsley’nin anında kafası karıştı. “*Sana* neden ihtiyacım olsun ki?” diye sordu, çocukların o masum ama insanı afallatan tavrıyla.

Miles çok kısa bir an için ölümcül bir yara almış gibi oldu. Ama sonra bakışları bana dönerek sertleşti. “Ne olur ne olmaz,” diye homurdandı.

Miles gidince Ainsley de tekrar tişörtünün eteğine döndü.

Peki, tamaaaaam. Belli ki burada yönetmem gereken bir *aile dinamiği* vardı.

Gözüme A4 kâğıtları çarpınca birkaç tane aldım. Ainsley bana doğru birkaç renkli kalem yuvarladı. Yarım saat sonra, midesinden tuhaf sesler gelmeye başlayınca neler yapabileceğimizi konuşup buzdolabıyla kileri keşfe çıktık ve peynir çekmecesindeki lüks peynirin ne kadar kötü koktuğuna güldük.

İki kez yanımızda başka biri daha varmış gibi hissettim ama başımı kaldırdığımda yalnız olduğumuzu gördüm. Üçüncü seferde ise kapıda Reese vardı ve gülümsüyordu.

“Bir dakikaya çıkacağım,” dedi Reese. “Hafta sonu için takılarımı seçmeme yardım etmek ister misin, tatlım?”

Ainsley annesinin peşinden koşarken ben öğle yemeğini hazırlamak için mutfakta kaldım. Ellerimi belime koyup yavaşça seçeneklerimi gözden geçirmeye başladım.

“Kaç yaşındasın?”

Arkamdan gelen kalın, beklenmedik sesle irkildim. Miles mutfağın diğer ucunda tezgâha yaslanmıştı.

“Yirmi sekiz. Öğle yemeğine kalacak mısın?”

“Beni beslemene ihtiyacım yok.”

İyi ki kolay kolay ürken biri değildim. “Sence Ainsley beyaz çedarlı mı yoksa yıldız ve ay şeklinde çift peynirli makarna mı ister?”

“Bence annesi onun kimyasallardan oluşmayan bir şey yemesini tercih eder.”

Bu yorumunu ustalıkla duymazdan geldim çünkü peynirli makarnaları satın alan kişi muhtemelen Reese’di. Dolaplarda tencere aramaya başladım. “*Sen kaç yaşındasın?*”

Kaşlarını çattı. “Çocuk bakıcılığında çok deneyimin var mı?”

“Evet.”

Açıklamamı bekledi ama ben başka bir şey söylemeyince kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne arıyorsun?”

“Tencere. Bu mutfakta çok fazla dolap var.” Altı dolap açmış ve henüz hiç tencere ya da tava bulamamıştım.

Bana tencere tavaların yerini göstermedi, bu da ya hayatımı olabildiğince zorlaştırmak istediği ya da mutfakta neyin nerede olduğunu bilmediği anlamına geliyordu.

Dayı bir örtmece miydi? Birbirlerini iyi tanımıyor, hatta birbirlerinden pek *hoşlanmıyor* gibilerdi. Adamın davranışlarına bakınca, onun Ainsley’nin aşırı korumacı babası olduğunu sandınız ancak Reese hafta başında telefonda konuştuğumuzda Ainsley’yi kendi başına doğurduğunu ve bekâr bir anne olduğunu çok açık bir dille belirtmişti. Muhtemelen pot kırıp Ainsley’ye babasını sormayayım diyeydi.

“Tamamdır,” dedi Reese bir elinde bavul, diğer elinde Ainsley’le tekrar belirerek. “Uçağa yetişebilmem için hızlı olmam lazım.” Eğilip Ainsley’e sarıldı. “Harika geçecek. Üstelik sadece iki gece. Pazartesi okuldan sonra görüşürüz.”

Ainsley sanki bu konuyu çoktan konuşmuşlar gibi başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Tamam. Pekâlâ, Lenny teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın. Beni *istediğin zaman* arayabilirsin.”

Miles’a başıyla selam verip ön kapıya yöneldi. Ainsley peşinden koştu, ben de onlara vedalaşmaları için biraz alan bırakmak ama lazım olursam diye de orada bulunmak için yakınlarda oyalandım.

Reese kapıda durup ayakkabılarını giydi ve o esnada Ainsley’ye sessizce bir şeyler söyledi.

“*Biliyorum*, anne,” dedi Ainsley biraz huysuz bir tavırla. “Hadi git artık. Geç kalacaksın.”

Reese, Ainsley’nin kabarık saçlarına son bir öpücük kondurdu. Ardından kapı arkasından kapandı.

Ainsley hızla bana doğru döndü. Buradan bile gözlerinin dolduğunu ve çenesinin titremeye başladığını görebiliyordum.

“Ne tür filmlerden hoşlanırsın?” diye sordum.

Hızını alamayıp kayarak önümde durdu. “Gündüzleri film izlememe izin verilmiyor.”

“Öyleyse bir istisna yapalım.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“*Indiana Jones* severim.”

Etkilenmişim. “Hadi onu izleyelim.”

Ainsley iki kâse dolusu ay ve yıldız şekilli makarnayı neşeyle yerken Indy bir grup faşist arasından yumruklarıyla ilerliyor, ben de zaferini destekliyordum.

Öğle yemeğimizi bitirdiğimizde Ainsley artık pek ağlamaklı görünmüyordu ama onu olabildiğince oyalamak istiyordum, bu

yüzden kilerden bir kutu kek karışımı ve krema bulup çıkardık. Mutfakta neşeyle büyük bir karmaşa yarattık ve vanilyalı kremayı gıda boyasıyla neon yeşiline çevirmesine izin verdim.

“Eski bir aile geleneğimi bilmek ister misin?”

“Elbette,” dedi dilini dışarı çıkarmış, dikkatle kremayı karıştırırken. Kendinden elli kat büyük bir önlük giymiş ve tezgâha ulaşmak için yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerine çıkmıştı.

“Kapkek yaparken her zaman bir tanesini şans için yapar ve onu diğerlerinin arasına saklarız.”

“Şans kapkeki nasıl yapılır?”

“Önce kapları hamurla doldurur, sonra bir tanesini şans keki olarak seçeriz. Bu mu yoksa şu mu?” diye sordum.

“Şu,” diye parmağıyla işaret etti.

“Tamam. Sonra hamuruna beklenmedik bir şey koyarız.”

“Ne gibi?”

Buzdolabını açıp seçeneklerimi değerlendirdim. “Meselaaaa... ah! Yeşil zeytin. Ya da belki öğle yemeğinden kalma biraz et? Ne dersin?..”

Kahkahalarla güldü. “İğrenç!”

“Evet,” diye onayladım. “Ama çok eğlenceli. Ne seçsek?”

Bakmak için sandalyeden aşağı indi. “Annemin süslü içeceklerle koyduğu şu soğanlara ne dersin?”

“Kokteyl soğanları. MÜKEMMEL. Sanırım bu konuda doğuştan yeteneklisin.”

Onun için kavanozu açtım. Soğanı kekin içine öyle bir soktu ki parmağı üçüncü boğumuna kadar hamura battı.

Kapkekler pişerken annesi kontrol amaçlı aradı, telefonu kapadıktan sonra Ainsley ağlamaya başladı. Her gün kendisine

ayrılan azıcık video oyunu oynama vaktini önermek için iyi bir fırsat gibi geldi ve o da bu teklife balıklama atladı. Parlak pembe bir roket gemisiyle evrende turlaması bittiğinde, kapkekler üzerlerine krema sürülecek kadar soğumuştı.

Akşam yemeğinden sonra ikimiz de birer kapkek yiyip şans kekini bulamadığımız için hem rahatladık hem de hayal kırıklığına uğradık.

Miles bir anda belirip, “Geç oluyor,” deyince ikimiz de ciyaklayarak zıpladık.

“Sen hâlâ burada mısın?!”

“Ainsley’nin yatma vakti,” dedi kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturarak. Yatağa yatma vaktinin geldiğini pek de nazik bir tavırla söylememiştii ama onu affediyordum çünkü o kapüşonluyu giymişti, ona âşıktım ve bir gün her şeyim olacaktı.

“Ah, haklısın. Evet. İpin ucunu bir tık kaçırdım.”

“Belli oluyor.” Kaşlarını çatarak tezgâhın üzerine dökülen hamura, su saçılmış lavabodaki bulaşıklara, akşam yemeği için sandviç yaparken açtığım et, peynir ve ekmek paketlerine bakıyordu.

“Halledeceğim,” dedim elimi sallayarak. Reese’in e-postasını açıp dördüncü ve beşinci sayfalara baktım. “Ainsley, yatma vakti işlemlerine başlayalım mı?”

Masadan inip tek bir şikâyetle bulunmadan odasına doğru yürüdü. Ya yorgundu ya da beni henüz tartışacak kadar iyi tanı-mıyordu.

Duş alıp dişlerini fırçaladıktan sonra pijamasının iliklenmesi zor düğmelerinde ona yardımcı oldum. Kendini etkileyici derecede devasa bir peluş oyuncak yığınının içine atıp bana yatmadan önce biraz kitap okuyup okuyamayacağını sordu. Ona adı *Sincap Dâhi Gizem Dosyası #48* olan masal kitabını uzattım,

içimden bir ses bana diğer kırk yedisini çoktan okuduğunu söylüyordu.

“Harper geceyi geçirmek için gelene kadar oturma odasında olacağım ama sabah erkenden görüşürüz, tamam mı?”

Ainsley kitabıyla duvara doğru dönerek hafifçe başını yukarı aşağı salladı, pijamaları içinde çok minik görünüyordu. Ona biraz mahremiyet tanıyıp arkamdan kapıyı yavaşça kapadım.

Buradaki halı aşırı kalındı, bu yüzden hiç ses çıkarmadan mutfığa yöneldim ve Miles’in mutfakta telefonuna tısladığını duyunca donup kaldım.

“Hadi ama, Reese. Ainsley’nin bütün gün televizyon izlemesine izin verdi. Sadece abur cubur yediler. Saatlerce video oyunu oynadılar. Ev aşırı dağınık. Bu kızı nereden buldun... Bir buçuk haftalık bir partiden yeni çıkmış gibi görünüyor. Ne bileyim, ondan uyuşturucu testi falan mı istesek?”

Vay canına. Bu kadardı. Aşk fantezim duman olup uçmuştu. Ne aşağılık bir herifti.

Hızlıca mutfığa girip ona kaşlarımı kaldırdım. Kaskatı kesildi, gözlerini üzerimden ayırmadan elini dalgınca saçlarından geçirdi. Neyse ki önce göz temasını kesti ve mutfaktan çıkıp Reese’le telefon görüşmesini başka bir yerde bitirdi.

Hızlıca mutfığı pırıl pırıl yapıp eşyalarımı topladım ve Harper’ı beklemek için oturma odasına geçtim.

Kanepede oturmuş sırt çantamı karıştırırken, “Şey...” dendiğini duydum.

“Ah!” Arkamdan gelen ani sesiyle irkildim. Sırt çantam yere düştü. “Şunu yapmayı kes!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı ve hangi kısım için özür dilemediğini anlayamadım ama her iki durumda da bu yeterli değildi.

Gözleri yere saçılan sırt çantama kaydı. Cüzdanım ve kitabım ayaklarının oraya fırlamıştı. Ellerimiz aynı anda onlara ulaştı ama Miles'in elleri donakaldı.

Kitabın adı *Yas ve Sen*, bize haykırır gibi bakıyordu. *Sevilen Birinin Ölümünün Ardından Hayat*.

Gözlerinin kitaptan yüzüme ve sonra tekrar kitaba kaydığını hissedebiliyordum.

Bu kitaptan nefret ediyordum. Annem onu bana tatlı, kusursuz el yazısıyla içine not yazıp cenazede vermiş olmasaydı muhtemelen şimdiye kadar çoktan Hudson Nehri'ne fırlatmış olurdum.

"Şey..." Aman Tanrım. Yine konuşmaya çalışıyordu.

Hayır. Bir gece için yeterince fazla şey yaşamıştım. Kitabı çantama tıktım.

Ondan önce davranıp, "Mutfakta taze pişmiş kapkek var," diye tatlı bir teklifte bulundum. Ses tonumdaki değişiklik karşısında yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izledim.

Ona arkamı dönüp televizyonu açtım. Bir süre sonra benimle daha fazla tartışamayacağını anlamış olmalıydı ki sessizce mutfığa geri döndü. Piramidin en tepesindeki keki seçmesini diledim.

Televizyonun sesini sadece öğürüp öksürdüğünü duyabilecek kadar kısarak mutfığa döndüm. Şans kekini çöpe atarken şaşkınlık içinde, "Bu ne be?" diye mırıldandı.

Tatlı, çok tatlı bir memnuniyetle iç çekip kanepeye geri yerleştim.

İki en yakın arkadaş, tek kişilik bir yatakta karşılıklı oturuyorlardı. İçlerinden biri çok erken ölecekti. Diğeri ise bendim.

Tuzlu sirkeli patates cipsi yiyorlar ve tarifsiz bir kayıptan sonra hayatın nasıl devam edebileceğini anlamaya çalışıyorlardı.

“Bak... bundan sonra bir noktada hayata dönmek zorundasın. Ölü gibi yaşayamazsın, biliyorsun değil mi?”

“Kime göre?”

“Bana, yani en yakın arkadaşına göre.”

“Peki o zaman Bilge Kişi. Açıkla bakalım. Nasıl? Bundan sonra hayata nasıl döneceğim?”

“Hadi ama, mızımız. Sana aldığım o mutlu suratlı tişört nerede? Onu ironik mi sanıyordun? Asla değildi. Hayat yaşayanlar içindir falan filan.”

“Senin için söylemesi kolay, ahmak. Sonrasında olacakları yaşamak zorunda kalacak olan sen değilsin.”

“Aman Tanrım! Aklıma tişört için harika bir slogan fikri geldi. Hazır mısın?”

“Söyle.”

“Hayat, falan filan sırasında olanlardır.”

“Zengin olacağız.”

“Değil mi?”

“...”

“...”

“Gerçekten bundan sonra nasıl yaşayacağına dair hiçbir fikrin yok mu? Yani cidden hiç mi?”

“Hiç.”

“Tamam, peki. Ne yapacağız biliyor musun? Bunu fazlasıyla kolaylaştıracacağız. En kolay olacak. Çoktan seçmeli yapacağız.”

“Hayatımı mı?”

“Evet. Bir liste yapacağız. Tek yapman gereken kutuları işaretlemek olacak. Görev seçeceksin, görevi yerine getireceksin, yaşama sevincini geri kazanacaksın.”

“Tekrar yaşamak için bir liste mi?”

“Bingo.”

“Bak, evet, sen benim en yakın arkadaşımsın. Tabi ki iyi niyetlisin. Bazen kolay biri olmadığınızı biliyorum. Ama... bunun hakkında konuşmasak olmaz mı? Tekrar yaşamayı hayal etmeye çalışmak hakkında. Şey olmadan yaşamak hakkında... Bunun hakkında konuşmasak olmaz mı, lütfen?”

“Listeyi yapıyoruz. Sonrasında çöpe atmak istersen, orası senin bileceğin iş. Pembe kalemim nerede?”

“Seni durduramayacağım, değil mi?”

“Tekrar Yaşa Listesi Madde Bir: Sana bayılan muhteşem bir adama âşık ol. Bir itfaiyeci falan olsun.”

“Vay canına, gerçekten ‘falan’ diye belirttin.”

“Gerçekleşme ihtimalini artırmak için biraz esneklik lazım.”

“Tamam. Anladım. Yakışıklı adam. Kolay olmalı.”

“Aferin, kızım. Madde İki: Gülünç derecede çirkin kıyafetler giy ve bunların ucuz çirkin değil, pahalı çirkin olduğunu iddia et. Sonra amuse bouche ye ve fahiş fiyatlı sanat eserlerine düşük fiyatlar teklif et.”

“Amuse bouche, acı sosislinin süslü hali değilse istemem.”

“Tamam, sadece sanat eseri kalsın o zaman.”

“Metropolitan Müzesi?”

“Tabii ki... Eminim annen büyükannenin eski kürk mantolarını giymene izin verir.”

“Tamam! Ama dantelleri göze kadar inen o küçük Jackie O şapkalarından da isterim.”

“Anlaştık. İsteddiğini giy, Metropolitan Müzesi kendi başına bir madde olarak listede. Şimdi bir sonraki maddeye geçelim...”

“Şimdilik başka madde olmasa? Düşünmek canımı acıtıyor.”

“Seni uyarsam iyi olur. Muhtemelen canın hep yanacak. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Biliyorum.”

“İşte bu yüzden listeye ihtiyacın var. Ben yokken onu...”

“Hadi Clueless izleyip BLT yiyelim.”

“Dikkat dağıtma konusunda tam bir ustasın. Tamam, peki ama biliyorsun, pastırma benim zayıf noktam. Hey... Listeyi çöpe atmayacak mısın?”

“Şey. Listeyi yapmak için bir sürü zahmete girdin. En azından onu saklayabilirim.”

Yemin ederim, bu bir aşk hikâyesi.

Birine tekrar yaşayacağınıza söz verdiğinizde olanların hikâyesi.

Bölüm İki

Az bilinen bir gerçek: Staten Island Feribotu, şehrin yirmi dört saat açık tek barıydı. Gece boyunca hizmet verirler ve sizi asla kovmazlardı. Bu da eve gitmeye cesaret edemediğim zamanlarda aşırı faydalı oluyordu.

Harper gelip de beni kurtarana kadar Miles'ı bir daha görmemiştim. Sadece altı saat içinde işe dönmem gerekiyordu ve Brooklyn'e kadar gidip gelme mesafesini düşününce, o geceyi Staten Island Feribotu'nda geçirmeye karar vermiştim diyebiliriz.

En iyi koşullarda bile dairemden her ne pahasına olursa olsun uzak durduğum gerçeğini görmezden gelem. Orası bir anıt mezarı ve orada uzay-zaman sürekliliğinin bir anlamı yoktu. Daireme adımımı attığım anda bir kutu mısır gevreğiyle, duş bile almadan üç gün geçiveriyordu.

Kısacası bugünlerde kendi yatağım hariç herhangi bir yerde uyumayı tercih ediyordum.

Bu yüzden gece saat bire çeyrek kala, kendimi yüzümü feribotun tuvaletinde yıkarken Miles'ın görünüşüm hakkında söylediklerinde haklı olabileceğini düşünürken bulmuştum. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve uzun, gelişigüzel toplanmış saçlarım dağınık görünüyordu. Cildim kuru ve makyajsızdı. Kaş piercingim (bir zamanlar çok sevsem de) bu ıskta iç karartıcı bir

hataymış gibi görünüyordu. Kıyafetlerim geçirdiğim günden dolayı buruşmuştu ve çok kısa bir sürede çok fazla kilo verdiğim belliydi.

Görünüşüm hakkında haklı olması onun tam bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Çünkü görünüşümü alkolikliğe veya uyuşturucu bağımlılığına yormuştu ki bu tarz sorunları aşağılaması başlı başına şerefsizlikti. Ne yapsaydım, pankart mı assaydım? *Keş değilim, sadece hayatımın en acı verici döneminde yorucu bir ruhsal çöküş yaşıyorum.*

Bu, bakıcılık işlerinde kesin çok iyi karşılanırdı.

Ainsley için bir yerlerden bulup çıkardığım o hayat dolu kahkahalar ve teşvik edici yaratıcılık, aynadaki sırlıslıklam yüzüme baktığım anda buhar olup uçtu. Geriye kalan tek şey, kesinlikle dalamayacağım uykuyu umutsuzca beklemeye çalıştığım gecenin yaklaşan boğucu sisiydi.

Gözlerden ırak bir yer bulup başımı sırt çantama yasladım. Hey, muslukları kim açmıştı? Ainsley'nin önünde akıtmadığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

Belki de uyumuştum. Gerçekten söylemesi zordu ama saat sabah beş buçukta bir iş kadını topuklu ayakkabılarıyla yanımdan geçince aniden kendime geldim. Çıtlayan eklemlerim ve esnemelemlerimle bir senfoni oluşturarak karaya varmayı beklemek için feribotun diğer tarafına gittim.

Manhattan'da inip yeniden Reese ve Ainsley'nin evine doğru yola koyuldum. Yukarı Batı Yakası'na varınca elimi cebime sokup her zaman yanımda taşıdığım küçük, plastikle kaplatılmış kâğıt parçasına uzandım. Bir zamanlar keskin olan köşeleri, endişeli parmaklarımdan amansız dokunuşlarıyla aşınmıştı. Bana yapmam gereken tek şeyin bu harika çocukla vakit geçirebilecek kadar uzun süre kendimi toparlamam olduğunu hatırlattı. Bu kadarını başarabilirdim.

Asansörlerine binince elimi kâğıt parçasından çektim. Katlarına adım attığımda ise işe tamamen hazırdım.

Tabii ki ilk gördüğüm kişi Miles'tı, dairenin kapısında Harper'ın onu içeri almasını bekliyordu.

"Ah. Merhaba," dedim.

Homurdanarak kapalı kapıya baktı.

Sessizliği gidermek için herhangi bir sohbet girişiminde bulunmayacağı belliydi. Çünkü o bir hortlaktı. Ama ben, eskî hayatımda oldukça iyi bir insandım ve görünüşe göre can çıksa da huy çıkmıyordu. "Gecen nasıldı?" diye sorarken buldum kendimi.

Dönüp tepeden tırnağa beni süzdü. Eminim Monster Mash hayranı gibi görünüyordum.

"Huzurlu," dedi ve yemin ederim ki o tek kelimedede bir dünya saklıydı.

"Ne büyük şans," diye cevap verirken Harper bir anda kapıyı açtı.

"İçeri gelin! İçeri gelin." Eğilmiş, bir parmağını zıplayarak giymeye çalıştığı topuklu ayakkabısına sokmuştu. Ally McBeal tarzı etekli bir takım giymişti ve muazzam görünüyordu. Bir yıl önce, eski hayatımda, muhtemelen hangi şampuanı kullandığını benimle paylaşmasını isterdim. Bakışları Miles'a takıldı. "Ah. Miles. Reese burada olabileceğini söylemişti."

Miles kafasının arkasını kaşıyıp hafifçe çenesini kaldırdı.

Hepsi buydu. Bütün selamlaşması bu kadardı.

Harper kaşlarını çattı ama belli ki ona alışmıştı ve bana döndü. "Ainsley çoktan kalktı ama hâlâ kahvaltı etmedi. Bu akşam dokuz civarında görüşürüz, değil mi Lenny?"

"Tabii! Harika. İyi işler." Onu iki başparmağımı havaya kaldırarak onayladım, o da sırtıp bana aynısını yaptı.

Ardından asansöre yöneldi, ben de Miles'tan bir saniye önce kapıdan içeri girmeyi başardım.

Arkamdan, “Pekâlâ,” dedi fakat o sırada Ainsley çoraplarıyla kayarak *Risky Business* misali koridora daldı. “Hey, Lenny, gel de ne yaptığıma bak.”

Onun peşinden oturma odasına gittim ve Ainsley bir çizgi film açık olmasına rağmen televizyona sırtını döndü. Yatağındaki tüm pelüş oyuncaklar içeri taşınmış ve bir düzen içerisinde yerleştirilmişlerdi. Daha iyi inceleyebilmek için yanına çöktüm. Büyük bir kare şeklinde omuz omuza dizilmiş diğer tüm pelüş oyuncaklara koca bir kitap yığınının üstünden bakan, batık boyalı bir ayı vardı.

“Konserdeler,” diye bilgilendirdi Ainsley beni ciddiyetle.

Tabii ki! Bayılmışım. “Ah,” diye cevap verdim aynı ciddiyetle. “Ama biletleri nerede?”

“Ah! Bunu düşünmemiştim...”

Hemen ayağa kalkıp malzeme almak için çizim odasına gittim ve birkaç kâğıt, renkli kalem ve bir makasla geri döndüm. Ellerimi belime koyup, “Birkaç dakika içinde biletlerinizi kontrol etmeye geleceğim, tamam mı?” diyerek pelüş hayvan olan katılımcılara seslendim. “Bileti olmayan herkes tekmeyi yiyecek.”

Ainsley, “‘Tekmeyi yemek’ nedir?” diye sordu.

Bir kurban seçtim. Üzerine küçük tel bir gözlük dikilmiş, pelüş bir su aygırıydı. Onu havaya fırlatıp odanın diğer ucuna doğru tekmeledim. “İşte, tekmeyi yedi.”

Ainsley kahkahalara boğuldu.

Su aygırını almaya gittim. “Özür dilerim, bayım. Hanımefendi. Saygıdeğer dostum. Sen sadece beleşçilerin başına geleceklerin bir örneğiydın.”

Ainsley bilet yapmaya başladı.

“Kahvaltı hazırlayacağım, tamam mı?”

Çoktan görevine odaklanmış bir halde başını salladı. “Yumurtayı az pişirip kızarmış ekmeğin üzerine somon füme koy lütfen.”

Annesi bana Ainsley’nin kahvaltıda her sabah ne olursa olsun bunu yediğini zaten söylemişti. Ama yine de büyülenmişim. Füme balık ve akışkan yumurtayı gönüllü olarak tercih edecek yedi yaşında başka bir çocuk düşünemiyordum.

Annesinin kahvaltıyı tam olarak nasıl hazırlayacağımı anlattığı e-postayı açarken oturma odasından Ainsley’nin sesini duydum.

“Ah! Merhaba Miles. Yine mi geldin?”

“Ben... uğrayayım dedim,” dedi duyulması çok zor olan o alçak sesiyle.

Ainsley, “Neden?” diye ısrar edince gülmemeye çalıştım. Çocuklar meselenin özünü kavrayıp orayı deşmenin bir yolunu buluyorlardı.

Evet, Miles. Neden buradasın?

Boğazını temizledi. “Sadece... gelip sizinle takılırım diye düşünmüştüm.”

Bu gerçek bir cevap değildi ama Ainsley başka soru sormadığına göre bunu kabul etmişti.

Ben kızarmış ekmek üstüne füme somon yiyen biri değildim ama o kadar meraklandım ki iki porsiyon hazırladım. Son olarak üzerlerine kapari ve kırmızı soğan serpiştirip kahvaltılarımızı mutfak masasına koydum. Miles’in orada dikilip kahve makinesine somurttuğunu görünce irkildim. Gözlerini kısıp daha çok somurttu ve yanlışlıkla aynı anda iki düğmeye birden bastı. Makine hüznü, küçük bir *bip* sesi çıkardı.

Yemekleri masaya koyup iç çekerek kahve makinesinin başına geçtim.

Geri çekilip arkama baktı ve bakışları tabaklara takıldı.

Neredeyse kendimi açıklayacaktım: *Buradayken istediğimi yiyebileceğim konusunda Reese'le anlaştık, tamam mı? Bakıcınız bütün gün çalışırken onu beslemek âdettendir, tamam mı?* Ama kırk saniyeden kısa bir sürede kahveyi demlemeye başlayıp oturma odasına dönerek onu saçma sapan yargılarında boğulmaya bıraktım.

Ainsley beni görür görmez ellerimi belime koyup sert bir ifade takındım. "Bilet toplamaya geldim."

Geniş bir çember şeklinde etrafa saçılmış kâğıt parçaları vardı. Ainsley o kadar heyecanlıydı ki dizlerinin üzerine çökmüş, poposunun üstünde zıplıyordu. "Biletleri kontrol et!"

İlk başta her pelüş oyuncak için özenle kestiği biletleri bana göstereceği için heyecanlandığını sandım. Fakat ardından heyecanının sadece pelüş hayvanların yarısına bilet dağıtmış olmasından kaynaklandığını fark ettim. Diğer yarısına tekme yedirmemi istiyordu. Biletsiz pelüş oyuncakları keyifle odasının öbür ucuna tekmeleyerek fırlattım ve Ainsley'nin kahkahalara boğulmasını sağladım. Kendisi de birkaç tanesini tekmeledikten sonra devam etmek için fazla aç olduğuna karar verdi. Dağınıklığı geride bırakıp mutfığa doğru ilerledik.

Miles elinde bir bardak kahveyle masanın öbür ucunda kaşlarını çatarak oturuyordu. Gerildim. Anlaşılan Ainsley'yle yaptığımız her şeyi en ön sıradan izlemeyi planlıyordu.

Aklıma bir fikir geldi.

"Hey."

Ainsley iki eliyle tuttuğu bardaktan portakal suyunu içerken bana baktı.

"Bugün aşırı süslü mü olsak?" diye sordum ona.

"Nasıl yani?"

"Kahvaltıdan sonra gösteririm."

Kahvaltılarımızı bitirip (yemeğin dokusu beni rahatsız ettiğinden kendiminkini zar zor bitirmiştım. İyi ki denemek için çeyrek porsiyon almıştım) Ainsley'nin kucak dolusu oyuncaklarını odasına götürdük. Önceki gün fark ettiğim elbise kutusunu açtım. İçi düşündüğümünden bile daha doluydu.

“Bak, bugün yapacak çok şeyimiz var,” dedim. “Müzeler... Çay evinde öğle yemeği... Matine gösterisi...”

“Bir dakika. Cidden mi?”

Reese bana bir kredi kartını bırakıp Ainsley'yi eğlendirmemi söylemişti, dolayısıyla sözünü dinliyordum. Ayrıca, bugün evden çıkmamız için çok iyi bir sebebim vardı.

“Cidden. Ama problem şu ki buralar çok ama çok şık yerler. Bu yüzden sadece kot pantolon ve tişörtle gidemeyiz.” Üzücü kıyafetime işaret ettim. (Üzerimde dün de giydiğim kot pantolonla 2006'da bir yürüme maratonuna katılmış olmamla övünen bir tişört vardı ve belime bir Minik Kuş kapüşonlusu bağlamıştım.) “Uygun giyinmemiz gerek.” Kıyafetlerini işaret edince gözleri parıladı.

“Pijamalarımı değiştireyim!”

Ainsley bunu yaparken ben de Reese'e planlarımı açıklayan bir mesaj atıp anında onayını aldım. Modern Sanat Müzesi'ne bilet aldım. Metropolitan Sanat Müzesi, yüksek ihtimalle daha şık olurdu ama olanlardan beri oraya... Hayır, şu an bunu düşünmeyecektim.

Hızlıca çay evine rezervasyon yaptırdım. Ve son dakika bir Broadway gösterisine bilet bulmaya çalışıp başarısız oldum. O yüzden bir matine filminde karar kıldım.

Ainsley bol bir Billy Joel tişörtü ve şortla tuvaletten çıktı.

Ellerimi çırpıtım. “Hadi süslenelim.”

Bölüm Üç

Böylece bir prenses tacı ve kot pantolonumun üstüne giydiğim bir tütüyle günümü geçirdim. Boynumda bir dizi sahte inci, parmaklarımda da plastik mücevherler vardı. Ainsley'nin silindir şapka ve yelek giymesi (ikisi de ona fazlasıyla büyüktü) beni çok sevindirmişti, parmaklarında da kocaman yüzükler vardı. Modern Sanat Müzesi'nde dolaşarak birbirimize, "Muhteşemsin, canım," gibi şeyler söylemenin pratiğini yapmıştık.

Pixar'ın bir devam filmini izleyip öğleden sonra atıştırmalığı olarak yakınlardaki bir tezgâhtan sosisli almıştık.

Ardından, elbette Miles'in diyarına dönmemiz gerekmişti.

Eve varana kadar Ainsley bitkin düşmüştü, bu yüzden ona kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettikten sonra ben akşam yemeği hazırlarken o da video oyunu oynamak için kanepeye çöktü.

Miles masada gazete okuyordu ama şimdi önünde bir bardak kahve yerine bir kutu kola vardı. Mutfağa girince beni süzdü. "İnsan içine böyle mi çıktın?"

"Evet. Bu senin için bir problem mi?"

"Hayır."

"Ah, bir çocuğun gününü güzelleştirmek ne büyük bir suç, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı.

“Hadi Stavros’ta pankek yiyelim!” diye seslendi Ainsley kordondan

“Köşedeki lokantada mı?” diye sordum o mutfağa gelince.

Pestilim çıkmıştı ama böyle bir gülümsemeye kim hayır diyebilirdi ki? Şık kıyafetlerimden kurtulup ayağıma tekrardan spor ayakkabılarımı geçirirken yanımda kocaman spor ayakkabılar belirdi. Miles’a bakarak gözlerimi kırıştırdım. “Bize mi katılacaksın?”

“Ne zaman annemle Stavros’a gitsek Miles da bizimle gelir,” dedi Ainsley ayakkabısının dilini çekiştirerek.

Bakışlarımı tekrar Miles’a yönelttim.

Omuz silkti. “Pankek seviyorum.”

On dakika sonra bir masaya oturduk. Menüye göz atarken garson neredeyse beni öldürecekti. Yüzüyle. Hayatımda gördüğüm en güzel adamlardan biri olmalıydı. Gözleri, saçları, dudakları, hatta kulakları bile güzeldi.

Şimdiden görebiliyordum. İlk buluşmamızda sarhoş olup kendimizden geçecek ve son dakika bindiğimiz Madrid’e giden bir uçakta, Atlas Okyanusu’nun üzerinde ayılacaktık. İspanya bize çok iyi gelecekti ama birkaç hafta sonra İtalya’ya doğru yol alacaktık, ki ailesinin orada bir villası olduğuna emindim. Ben zeytinli ekmek yiyerek şişmanlayıp mutlu olacaktım, o da beni Fransız kızlarından biri gibi çizecekti. Bu garsonun dudak nemlendiricisini öperek çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Ona olan bakışlarımı görmüş olmalıydı ki bakışlarıyla bana anında, *Yatak odası mı? Neden olmasın?* diye bağırmaya başladı. Kızarıp atkuyruğumla oynadım. Miles pankek sipariş edip menüyü garsonun eline tutuşturdu. Hayatımın en büyük aşkı olacak adamla özel bir an yaşadığımı göremiyor muydu? Akşam yemeği siparişi bir saniyeliğine bekleyemez miydi?

Belli ki Ainsley'ninki de bekleyemezdi çünkü ikimize de bir yığın pankek sipariş ediyordu. Siparişime bir bardak çay ekleyerek hayatımın en seksi göz temasını yaşarken nefes almaya çalıştım. Garson konuşmaya başladı, sesi zorlasalar yerden yalayacağım, ağır ağır dökülen bir karamel gibiydi.

Miles tuvalete gitmek için kalktı ve döndüğünde akşam yemeklerimiz gelmişti. Üçümüz gerginden ziyade düşünceli bir halde, sessizlik içinde yemek yedik.

Hesap gelince Miles kartını uzattı.

"Ah, gerek..." demeye başladım refleks olarak.

"Hep ben öderim."

Ainsley çatalındaki son damla şurubu yalarken bana, "Miles'la annem de hep bu konuda tartışır. Ama hep o kazanır," diye bilgi verdi.

Omuz silkip kabul ettim. Miles hızlıca hesabı ödeyip restorandan dışarı fırladı. Ainsley'le ben de masadan kalktık.

Ardından fişe baktım...

Ve ağzım açık kaldı.

Restoranın camından dik dik Miles'a baktım ama o diğer yöne bakıyordu.

Garsona. Bahşış. Vermemişti.

Nasıl yani? Bunu kim yapardı?

O kadar şaşkına dönmüştüm ki yapabildiğim tek şey cebimden biraz para çıkarıp masaya fırlattıktan sonra dışarı çıkmak oldu.

Sessizlik içinde eve geri yürürken birkaç kez Miles'a bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Yüzünde kararlı, sert ve anlaşılmaz bir ifade vardı.

Her ne kadar kısa süreliğine de olsa bu adamı çekici bulduğuma inanamıyordum. Garsonlara bahşış vermeyen biri... Yani, böyle birine uyacak kadar kötü bir laf var mıydı ki?

Bu düşünceyi bir kenara atıp gecenin devamında Ainsley'ye odaklandım. Birlikte *Sincap Dâhi* kitabından birkaç bölüm okuduk ve bir şekilde, dünden beri 50. kitaba gelmişti bile. Ben daha ışığı kapamadan Ainsley uyuyakaldı, ben de kendimi iyi bir iş çıkardığım için tebrik ettim. Miles, Harper gelene kadar mutfak masasında oturdu. Ben ona el sallarken Harper da Miles'a kibarlık olması için otuz iki diş gülümsüyordu. Arkama dönüp bakınca Miles'ın Harper'ın yanından ona selam bile vermeden geçtiğini gördüm. Harper'ın kapıyı kapadığı an arkasından ortaparmak göstereceğine elli dolara bahse girerdim. İnsanlar bu adamı sevmiyordu.

Miles merdivenlerden yukarı çıktı, ben de asansör kapısı kapanınca duvara yaslanıp yüzümü ellerime gömdüm. Performansım bugünlük bitmişti. Ainsley'ye iyi bakmıştım ama şimdi son derecede bitkindim ve eve gitme düşüncesine dayanamıyordum.

Kapıcıya el sallayıp sokağın aşağısına doğru ağır adımlarla yürümeye başladım. Broadway'e geldim ama ışıkla beraber karşıya geçmedim. Nereye gideceğimden emin olamayarak donakaldım. Cebime uzanıp istemsizce her zaman orada sakladığım plastik kaplama kâğıdın köşelerine dokundum. Onun sesini kafamın içinde duyabiliyordum. Birbirimize verdiğimiz sözleri duyabiliyordum. *Tekrar yaşa.*

Ama buralar karanlık ve yalnızdı; ne uyku ne de yeterli hava vardı. Burada yaşamak yoktu. Hayatta kalmak neredeyse imkânsızdı.

Yaya geçidi ışığı tekrar ve tekrar yandı.

Gözüme bir ışıltı çarpınca, önümde bisikletinin gidonunu tutan adamın parlak taşlarla kaplı sırt çantasını fark ettim. Sırt çantası, şehir ışıklarının ve –ah, siktir– köşeyi dönerken bizi neredeyse tost yapan arabanın farlarının arasında bir takımyıldızı gibiydi.

Araba öyle bir savruldu ki lastiklerinden biri Sırt Çantalı Adam'ın tuttuğu bisikletin ön tarafına çarptı ve çığlık attım. Bisiklet adamın ellerinden fırlayıp gıcırtilar çıkararak asfaltta sürüklendi.

Birkaç çığlık daha duyuldu ve kendimi bir anda, kucağımda bir sırt çantası ve adamla kaldırımda kırımın üstünde buldum. Ayağa kalkıp bana yardım etmek için döndü. Esmer teni ve kıvrıcık saçlarının yüzüne düşmesini engelleyen, ışıltılı bir beyzbol şapkası vardı. Bisikletinin gidonunda asılı duran kaskı caddenin üç metre ilerisine yuvarlandı. Şok içinde birbirimize bakakaldık.

O, "İyi misin?" diye sorarken ben de aynı anda, "Hayvan ölüsü," dedim.

"Aynen," diye bana katıldı.

"Sanırım," dedim. "Ya sen?"

Üzerini silkeleyip pretzel gibi eğilip bükülmüş bisikletine baktı. Elleriyle yüzünü kapayarak inledi.

Arabanın şoför kapısı hızla açıldı ve sürücü indi. Yaklaşık bir seksen boylarındaydı. Arabasının altından bisikleti çekip çıkardı ve gözlerini Sırt Çantalı Adam'a dikti. Sürücü sinirli bir ifadeyle bisikleti bize doğru fırlattı; bisiklet yere çarpınca zilden hüzünlü bir çınlama duyuldu.

"Sokağın ortasında ne halt ediyordunuz?" diye bağırdı, ayağını yere vura vura bize yaklaşırken solgun yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Gözlerimi kırıştıtırıp bu saçmalığı sindirmeye çalıştım, tanıdık bir adrenalin dalgası bütün vücudumu sardı. "Bir saniye. Siz az evvel o bisikleti bize mi *fırlattınız*?" diye sordum Sırt Çantalı Adam'ın arkasından çıkarak. "Hem de neredeyse *arabanızla* bize çarptıktan *sonra*?"

Gözlerini bana dikti. “Sürücüler köşeyi göremez! Ne olmasını bekliyordunuz?”

“Ne aptalım,” dedim sesimi onunki kadar yükselterek. “Bir sürücünün Manhattan’ın ortasında, ne bileyim, köşeyi saatte seksen kilometre hızla dönmesini *beklemiyordum*.”

Arkamdan Sırt Çantalı Adam, “Bisikletimi mahvettiniz,” diye inleyip bisikletinin yanına dizlerinin üstüne çöktü.

“Sen kendi bisikletini mahvettin, evlat,” diye bağırdı sürücü.

Kollarımı sıvadım. Üzerinde Minik Kuş olan bir kapüşonlu ve pembe Converse giyiyordum, bu yüzden yüksek ihtimalle bunu beklemiyordu. Ama işaretparmağımı ona doğrultmuş, aramızda birkaç santim kalana kadar yaklaşmışım. “*Sizin* sürdüğünüz araba neredeyse ona çarptığı için onu suçlayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Beyefendi, sizce bu işler nasıl işliyor?”

O da bana doğru bir adım atarak işaretparmağıyla iki gözümün arasına dokunabilecek kadar yaklaştı. “Biri şu kaltağı önümden çeksın.”

Bana bile tüyler ürpertici gelen bir kahkaha attım. “Ah, dostum. Bana hakaret ederek beni utandırabileceğini mi düşünüyorsunuz? Ben düzenli olarak insan içinde ağlıyorum, *kaltak*. Beni korkutmak için yapabileceğin *hiçbir şey* yok!”

Elini önümden itip kişisel alanına girdim, Tanrı bilir ne yapacakken çok geniş, biraz tanıdık bir göğüs görüş açımı kapadı.

“Ah,” dedi Miles kafası karışmış bir ifadeyle bana kaşlarını çatarak. Beni kaldırıma doğru itmeye yeltenmişti ki sonra daha iyi olacağını fark ederek eliyle git hareketi yapmakla yetindi. “Belki de...”

Sanırım, *Belki de sokakta bir yabancıya sataşmasak iyi olur*, demeye çalışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça mantıklıydı.

“Hey pislik,” diye sesini yükseltti şerefsiz adam Miles’in arkasından.

“Bana mı dedin, pislik?” diye bağırdım. Pislik kelimesini çok fazla kullanıyorduk. Miles’in etrafından dolanmaya çalıştım ama yine önüme geçti. Bu sefer aşılamaz bir kol tarafından tutuluyordum. Ben de doğal olarak, bu adamın peruğunu kalıcı olarak kafasından çıkarıp atmamı engelleyen tek şey Miles’miş gibi davrandım. “Çünkü güven bana, dostum! Bizimle uğraşmak istemezsin!”

Ben Miles’ı işaret ederken o da sokaktaki dev gibi bir yabancıyı yere sermeye çalışan bir kadınla “biz” olduğuna epey şaşırmışçasına bana bakıyordu. Miles şu an tek kişilik dev gösterimde oldukça büyük bir dekordu.

Ben hâlâ çırpınıırken Miles beni belimden tutarak nazikçe ama amansızca sürücüden uzaklaştırıyordu.

Sürücüye, “Arkadaşım her an seni eşek sudan gelinceye kadar dönebilir!” diye bağırdım.

Miles kaşlarını çatarak, “Hayır, bunu yapmayacağım,” dedi.

“Peki, hatırım için rol yapamaz mısın?” diye fısıldadım.

Miles iç çekip omzunun üzerinden adama sert bir bakış atarak onu paramparça etti. “Yani,” dedi. “Kavga etmek *istiyor* musun?”

Açıkçası bu da kavga etmek istermiş gibi davranan birine sorulacak harika bir soruydu.

Aramıza 1.80’den uzun, sert bakışlı bir adam daha eklendiğinden sürücü ellerini havaya kaldırdı. Hızlıca arabasına geri binip uzaklaştı.

Sırt Çantalı Adam, “Hey!” diye bağırdı. “Bisikletimin parasını ödeyeceksin, seni pislik. *Kahretsın!*”

“Plakasının fotoğrafını çektim,” dedi Miles. Ardından eğilip bisikleti kaldırarak bizi sokaktan uzaklaştırdı.

Sırt Çantalı Adam hüznle, “Ver, ben alırım,” dedi.

Bisiklet de arkamızdan perişan bir halde sürüklenirken sokaktaki bir banka doğru yürümeye başladık.

Sırt Çantalı Adam banka çöktü, benim bankın yanında durduğumu görünce Miles omzuma dokunup oturmam için işaret etti.

Yüzümü buruşturdum. “Artık iyiyim. Sen...” Koşu kıyafetlerini işaret ettim. “...işine devam edebilirsin.”

Bana inanmadığı belliydi. Elleri belindeydi, yüzünde şüpheli bir ifade vardı falan filan.

“Kaçıp başka bir potansiyel WWE güreşçisiyle kavga etmeye çalışmazsın umarım?”

“Hayır. Çalışmayacağım. Ama o hak etti.” Banka çöktüm.

Sırt Çantalı Adam, “Cidden hak etti,” diyerek bana katıldı. “Kafasını ışın kılıcıyla koparmak istiyor gibiydin,” dedi.

“İyi ki ışın kılıcımı Elmo’lu kapüşonlumda bırakmıştım.”

Kahkaha attı. “O pisliğin *Susam Sokağı* çetesinin liderine bulduğundan hiç haberi yoktu.” Ben de buna kahkaha attım ama gülüşlerimiz bisikleti sarsınca pedallarından biri kaldırıma çarptı. Sırt Çantalı Adam, “Bu bisikleti kendim yapmıştım,” diye inledi. Kesinlikle bir zamanlar güzel bir şeydi.

“Bir daha o adamı görürsem...” Sustum çünkü adrenalim azaldıkça kendim de dahil olmak üzere her şey anlamsızlaşıyordu.

“Ne yaparsın?” diye sordu Sırt Çantalı Adam.

“Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok,” dedim, bu soruyla gerçekten o kadar afallamıştım ki adam gülmeye başladı ve ben de güldüm; kahkahalara boğulmamızla bank tekrardan sallanmaya başladı. “Bu arada ben Lenny.” Elimizi uzattım, o da sıktı.

“Jericho.”

Bizimle gülmeyen Miles kollarını kavuşturmuş, önümüzde duruyordu. Plakanın fotoğrafını Jericho'ya mesaj attı ve adam parıltılı sırt çantasıyla, bisikleti gıcırdayıp inerken bana ve Miles'a el sallayarak gecenin karanlığına doğru uzaklaştı.

Gecenin karanlığına doğru uzaklaşmak demişken...

"Peki..." dedim. "Yardıma için teşekkürler. Şey... hoşça kal."

Omzumun üzerinden el sallayıp Miles'tan uzaklaşmaya başladım çünkü sadece ikimiz kalmıştık. Yani sadece ikimiz ve nasıl aşacağıma dair hiçbir fikrimin olmadığı bir tuhaflık.

"Bekle. Dur."

Miles bana yetişince durdum. Bana dik dik baktığı için refleks olarak ben de ona aynı şekilde baktım.

"Evet?"

"İyi misin? Öyle düştükten sonra? Jericho seni yere sermiş gibiydi."

"Ah. İyiyim. Canım acımadı."

Geriye doğru eğildi. "Başını çarptın sanmıştım."

"Çarpmadım."

Tekrar yürümeye başladım, maalesef o da benimle yürümeye başladı.

Boğazını temizledi. "Acaba şey, acile falan gitmek istemez misin?"

İnanmaz gözlerle ona baktım ama yavaşlamadım, hemen ilerideki tren istasyonuna varmak için can atıyordum. "Cidden, Miles. Ben iyiyim." Trene doğru giden basamakları ikişer ikişer inip tekrar ona döndüm. "Koşunu falan yapabilirsin. İyi geceler."

Bir saniye bana bakıp merdivenden aşağı peşimden geldi. "Ben... koşuya çıkmamıştım."

Koşu ayakkabılarını, spor şortunu, ter emici tişörtünü inceledim ve evet, kompresyon çorabı bile giymişti. "Hı-hı. Tabii. O zaman ne yapacaktın?"

Turnikeden geçtim ve geri geri yürüyerek onunla konuşmaya devam ettim.

“Ben... bu trene binecektim.”

O da turnikeden geçince ayağımı yere vurdum. “Cıddan iyiyim! Beyin sarsıntım yok!”

“Bu harika.”

Ciyaklayarak istasyonda duran trene atladım. Miles da bindi ve kollarını kavuşturup karşıma oturdu.

Tren bilgi tabelasına bakınca, aceleyle Miles’tan uzaklaşmaya çalışırken yanlış trene bindiğimi fark ettim. Bu da evrenin bir kez daha beni çiğneyip Staten Island Feribotu’na tüküreceği anlamına geliyordu.

Sessizlik içinde yolculuğumuzu yaptık, durağıma gelince ayağa kalkıp ona dik dik baktım. “Teşekkür ederim ve *iyi geceler*.” O başka bir şey diyemeden trenden inip koşarak yukarı çıktım. Bu ağustos gecesi çok sıcaktı ama suya yaklaştıkça hafif bir esinti beni feribota çağırıyordu.

Yani, sanırım Özgürlük Heykeli’nden arka arkaya yirmi iki kere geçmek için iyi bir geceydi.

Kalabalıklardan ırak bir koltuğa yerleşip çantamı göğsüme bastırdım. Az evvel yaşadığım hengame düşünüldüğünde, uykum gelince çok şaşırdım. Uyuyakalıp tekrar Manhattan’da uyandım. Staten Island limanına gelip giden yol boyunca uyumuş olmalıydım. Staten Island’a geri giderken biraz daha uyukladım. Fakat sonra gözüme ilginç bir adam çarptı. Deri bir ceket ve kadife bir pantolon giymişti. Teknenin korkuluğuna yaslanmış, bir beyzbol topunu havaya atıp yakalıyordu. Atıp yakalıyordu. Dördüncü ya da beşinci seferinde top kayıp elinden suya düştü. O ve arkadaşları kahkahalara boğuldular. Gülümsemesi çekiciydi. Bir gün Noel kartımızın üzerinde harika görüneceğinden emindim. İkiz

kızlarımıza tıpkı onunki gibi, birbiriyle uyumlu kadife pantolonlar giydirecektik ve yaklaşık on beş yıl sonra önümde diz çöküp evlilik yeminlerimizi tekrarlamayı teklif edecekti.

Feribotun iskeleden ayrıldığını hissedince gözlerimi geri kapadım.

Bir şey tepemdeki ışığı engelleyince gözkapaklarım karardı.

“Neden feribottan inmiyorsun?” diye sordu bir adam tam önümden.

“*Aman Tanrım!*” Çantamı göğsüme çekerek geri sıçradım. “*Miles?* Bu bir şaka olmalı.”

Kalp krizi geçirmek üzereydim. Dudaklarını büzdü ama hiçbir şey demedi.

“Ödümü kopardın!” diye üsteledim.

“İyi.” deyip kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne?”

“Dedim ki ödünü koparmam iyi olmuş.”

“Bu neden iyi bir şey olsun?”

“Çünkü gecenin bir yarısı Staten Island Feribotu’nda sana yaklaşan bir adamdan korkman aklının en azından biraz da olsa başında olduğunu gösteriyor. Söyle, neden inmiyorsun?”

Yüzümü buruşturup ona kendi zehrini tattırarak sorusuna cevap vermedim.

Bıkkın bir ses çıkarıp bir süre sonra yanımdaki koltuğa çöktü. “Önce sadece uyuyakalıp limanını kaçırdın sandım. Ama sonra uyanık olduğunu ve gidip geldiğini fark ettim.”

İşaretparmağımı havaya kaldırdım. “Bir saniye. Uyuyakalıp durağımı kaçırdığımı düşündün ve *beni uyandırmadın mı?*”

Omuz silkti. “Yorgun görünüyordun. İkinciye kaçırmana izin vermeyecektim. Şimdi bana neden gidip geldiğini söyle.”

Bir yanağımı çantama yasladım. “Bunu neden önemsiyorsun ki?”

Beni süzdü ve yüz ifadesi değişti. Bu ifadesini daha önce görmemiştim. Neredeyse duyguları ve bir hikâyesi olan bir insana benziyordu.

“Bak... neredeyse yabancı olduğumuzu biliyorum... ama endişeleniyorum...”

Neden? Benim için mi? Buna bir açıklama getirmedi.

Yanağım hâlâ çantamın üzerindeyken bir süreliğine gözlerimi yumdum.

Endişeleniyorum, demişti.

İstemsizce bir nebze de olsa yumuşadım.

“Cidden başıma bir darbe almadım.”

“Peki, tamam. Öyleyse neden feribotla gidip geliyorsun? Senin... gidecek bir yerin var, değil mi?”

“Brooklyn’de bir dairem var. Sadece... bu sıralar orada olmak istemiyorum.”

Kısık gözlerle bana duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Şunu bir netleştirelim. Bir dairen var. Ama eve gitmek yerine bilerek bir feribotta gidip geliyor, rasgele adamları süzüyor ve bu bankta uyumayı planlıyorsun, öyle mi?”

Doğrulup ona hayretle baktım. Yüzüme tokat yemiş gibi hissediyordum. “Bunu yaptığımı nereden biliyorsun?”

“Banklarda uyuduğunu mu? İki dakika önce falan tam burada koyun sayıyordun.”

“Hayır, hayır. Rasgele adamları süzdüğümü.”

Cevap barizmişçesine kaşlarını kaldırdı. “Her şey yüzünden okunuyor. İlk tanıştığımızda beni de süzdün.”

Alayla homurdandım. “O hoşlantı tamı tamına on iki saniye sürdü.”

“Sonra akşam yemeğindeki garsona yaptın. Sonra da feribot hareketlenince beyzbol topunu düşüren o aptal çocuğa. Atladığım biri var mı?”

“Hey, bu arada, o garsona bahşiş bırakmadın. Ne kadar da pislikçe bir davranış.”

“Pislik olan *oydu*.”

“Neden?” Garsonun bahşişi hak etmeyecek herhangi bir şey yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştım.

Miles botlarından birinin arkasını tekmeledi. “Önemsiz. Boşver. Sadece güven bana, bahşişi hak etmedi.”

Yüzüne ters ters baktım ama o pes etmedi. Ardından iç çekip bankta tekrar yayıldım. Yine Özgürlük Anıtı’nın yanından geçiyorduk. “Nerede uyuduğum neden umurunda ki? Ayrıca konusu açılmışken, neden o sürücüyle çıkan karmaşanın içine atladın? Dediğin gibi, neredeyse yabancı sayılırız.”

“Yeğenimin bakıcısıydın. Eğer... kötü bir işe bulaşırsan... veya... Bak, sadece Ainsley’nin seninleyken güvende olduğundan emin olmak istiyorum, tamam mı?”

Bu tatlıydı. Kısmen. Ama bana söylemediği daha fazla sebep olduğunu görebiliyordum.

“Ben iyiyim. Ainsley’nin güvende olduğundan ve ona iyi baktığımdan hep emin oluyorum. Umarım bunu ben iş üzerindeyken yaptığın, dürüst olmak gerekirse dur durak bilmeyen, gözlemlerinde görebilmişsindir.”

Somurtup dirseklerini dizlerine dayadı. Ya dediklerimi düşünüyor ya da benimle tartışmak için başka bir gerekçe arıyordu.

“Hey,” dedim imalı bir tonla. “Birazdan Manhattan’a döneceğiz.”

Şimdi alayla homurdanan oydu. “Cidden seni feribotta bırakacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hatırlarsan yirmi sekiz yaşındayım. Korumaya ihtiyacım yok.”

“Tamam. Ama rasgele adamlara ilk tanıştığımızda bana baktığın gibi bakmaya devam edersen, içlerinden biri senin koltuklarında döşeme olarak daha iyi görüneceğine karar verecek.”

“*Aman Tanrım!*”

Beni duymazlıktan geldi. “Bu yüzden ya Reese’in evine dönüp onun koltuğunda uyu...”

“Asla! Harper bunu yaparsam benim bir ucube olduğumu düşünür!”

Yüzünü buruşturdu. “Bu neden umurunda? Harper’ı tanımıyorsun bile.”

“Ah, hadi ama.” Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Beni tanıyan insanların ucube olduğumu düşünüp düşünmemelerini umursamıyorum. Nasıl olsa haklılar, öyleyim. Bu sırrı *tanımadığım* insanlardan saklamaya çalışıyorum. Reese’in evinde uymayacağım.”

“Tamam. Tamam. Her neyse. Öyleyse ikinci seçenek. Benim koltuğumda uyuyabilirsin.”

Geri çekildim. “İy. Almayayım. Sen garip bir adamsın.”

Feribotun içini işaret etti. “Etrafin tamamen garip adamlarla çevrili.”

“Başka seçenek var mı?”

Sızlanarak bir eliyle yüzünü sıvazladı. “Üçüncü seçenek. İkimiz de bütün gece feribotta kalıp uykumuzu alamayız ve sabah kığımızı kaldırıp Ainsley’nin yanına geri döneriz.”

“Yani ilk tercihim zaten üçüncü seçenektir, o yüzden sanırım istersen sen de bana katılabilirsin.”

Feribotun Manhattan’daki limana yanaştığını hissederken arkama yaslanıp yerime iyice yerleşmiş gibi yaptım.

Yolcular inmeye başladı. Korna öttü. Miles hâlâ yerinde otuyordu. Ona bakınca onun da bana dik dik baktığını gördüm ama gözlerimiz buluşunca hızlıca bakışlarını kaçırdı. Bıkkın bir tavırla ellerini kısa saçlarından geçirdi, ardından iç çekip kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı.

Gözlerimi kapadım.

“Kitabı gördüm,” dedi sessizce.

Gözlerimi geri açınca koyu gözlerini yüzüme diktiğini gördüm. *Yas ve Sen*. Ne kadar da acı verecek derecede berbat bir isim. Gözlerimi Miles’tan alamıyordum.

“O kitabı *okudum*,” diye devam edince kendimi kötü hissettim. Kimse o kitabı eğlencesine okumazdı. “Seni anlıyorum... yani, *biliyorum*... Bak, ben de zamanında bir iki yabancıya bağırdım, tamam mı?”

Hiçbir şey demedim.

Bakışlarını benden ayırmayarak iç çekti. “Eğer feribottan inip seni yalnız bırakmamı istersen bırakırım.”

Yine bir şey demedim. Feribot kıyıdan uzaklaşıp tekrardan açık denize doğru yol aldı. Miles duvara yaslanarak yine gözlerini kapadı. Bense çok uzun bir süre sonra kapadım.

Bölüm Dört

Sabah saat beşte, yüzüme sıcak ve nazik bir şey dokundu. Bir saniye, hayır, nazik değildi. Miles iki parmağını alnıma bastırarak beni omzundan itiyordu.

“Lütfen artık feribottan inebilir miyiz?” diye homurdandı.

Gözlerimi kırpıştırıp tamamen uyanarak başımla onayladım, hazırcevap bir karşılığım yoktu. Eğer o burada olmasaydı yüksek ihtimalle çantamı yastık yaparak uzanırdım. Bunun yerine saatlerce dik oturarak uyumuştuk.

Karaya varınca ayaklarımızı sürüyerek feribottan indik ve tiksintiyle trene baktık. Toplu taşıma kullanmanın, onun gözünde de benimki gibi büyüyor olduğunu hissettim.

Daha yeni ışıklarını açmış bir kafeyi işaret ederek bir zombi gibi, “Kahve,” dedim.

“Kahve,” diye bana katıldı. Sanırım o da iki numaralı zombiydi.

Ellerimizde büyük boy kahvelerimizle dışarı çıktık. Ağustos ayıydı, bu yüzden bugün muhtemelen yine sıcak olacaktı ama şu an şafak yeni yeni sökerken hava serindi. Saat o kadar erkendi ki güneş, adanın diğer tarafında hâlâ belli belirsiz görünüyordu ama burası New York’tu, bu yüzden insanlar şimdiden çimlerde ağırlık kaldırmaya, telefonla konuşmaya, iki kilometreyi koşarak beş

dakikadan kısa bir süre içinde tamamlamaya başlamışlardı. Dünyayı izleyerek hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Ama Miles'in sözleri aklıma geldi. *Kitabı gördüm. O kitabı okudum.* "Şey. Ah."

Yüzüme baktı, belli ki daha fazla şey söylememi bekliyordu. Ben diyecek bir şey bulamayınca alışmaya başladığım o sinirli sesi çıkardı. "Bak," dedi. "Belli ki bu üzerime vazife değil. Ama Ainsley'nin bakıcısı olduğun için... Dedğim gibi, kötü bir durumda olmaman... herkes için daha iyi olur."

"Bugünün son günüm olduğunu biliyorsun, değil mi? Reese şehir dışındayken sadece bu hafta sonu için anlaştığımız geçici bir işti."

"Şey... Reese seninle devam etmek isteyebilirmiş gibime geliyor. Belli ki Ainsley'yle iyi anlaşıyorsunuz."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Reese bunu nereden bilebilir ki? Beni onunla çok az gördü."

Omuz silkip bakışlarını kaçırdı. "Bu, sana devam etmeni teklif etse reddedeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu, işe devam edersem Ainsley'ye iyi bir örnek olduğumdan emin olmak için hakkımda araştırma yapacağın anlamına mı geliyor?"

Elini sallayarak beni geçiştirdi. "Hakkında araştırma yapmıyordum! Yabancılarla bağırıp halka açık yerlerde uyuyordun! Sadece emin olmak istedim... Eve gitmek istemediğini söylemiştin..." Boş kahve bardağını çöp kutusuna atıp hızlıca ellerini ceplerine soktu. "Bunun belirli bir sebebi var mı yoksa..."

Tekrar ona bakınca bir saliseliğine ifadesini gördüm. Gerçekten endişeliydi.

Endişeleniyorum.

Of. Bu benim zayıf noktamdı. Başkalarını endişelendirmekten nefret ederdim. Bu yüzden ailemden kaçınıyordum. Çünkü o zaman cidden nasıl olduğumu görürlerdi ve işler daha da kötüleşirdi.

İç çekip ben de boş kahve bardağımı çöpe attım. Çöp kutusunun kenarına çarpıp sekti. Miles öne atlayıp bardağı havada yakalayarak benim için çöpe attı.

“Tehlikeli bir durumda değilim, söz veriyorum. Güvendeyim,” diye onu temin ettim. “Cidden. Sadece orada olmak istemiyorum çünkü...” Sesim çatlayınca boğazımı temizledim. “Sadece çok *boş geliyor.*”

“Ah.” Gökyüzü şimdi aralara serpiştirilmiş birkaç turuncu lekeyle birlikte gri bir gündeğümüne bürünüyordu. Hudson Nehri kadifemsi bir siyahtı ve dalgalıydı, ışığı yutup bize geri yansıtıyordu.

Duruşunu taklit ederek ellerimi ceplerime soktum. “Tamam, seni merakta bırakmayayım. Sanırım zaten bunu kısmen tahmin etmişsindir... O dairede en yakın arkadaşımla yaşıyorduk. Ve birkaç ay önce... o öldü.” Bu sözler adrenalininin yükselmesine sebep oldu. Hiç gerçekmiş gibi gelmiyorlardı. Bir gösterideymişim gibi hissediyordum. Epey boktan bir gösteride. “Ve ‘arkadaşım öldü’ demek onun benim için anlamını... O benim kız kardeşimdi. Hayır. Biz bir ekiptik. O benim diğer yarım. Ve ben aşırı aptalım çünkü o gidene kadar onun benim her şeyim olduğunu fark edemedim.” Kelimeler ağzımdan sel olmuş akıyordu, artık onları durdurmak diye bir şey yoktu. Ona bakamıyordum. “Ben... Ben pek iyi değilim.” Hıçkırdım. “Ve evde olmak istemiyorum çünkü eşyaları o zamandan beri aynı yerdeler...”

Yürümeyi bırakıp yere oturdum ve yüzümü dizlerime bastırdım. Titrerken yerin dibine girip yok olmak istedim. Gözlerimi aralayınca spor ayakkabılarımın yanında, iki tane koşu ayakkabısının burnunu gördüm. Bir diz yere çöktü. Atkuyruğumun yüzüme düştüğünü hissettim. Miles da uzanıp saçımı geriye çekti.

“Adı neydi?” diye sordu sessizce.

Kafamı çevirip nehre baktım. “Lou,” diye fısıldadım. “Lou Merritt.”

“Lenny ve Lou,” diye mırıldandı. “İki yaşlı adam gibi.”

İstemsizce güldüm. “Bana bu lakabı veren oydu. Eğer onun ihtiyar ismi varsa benimkinin de öyle olması gerektiğini söylemişti. İnanır mısın bilmem, gerçek adım Helen. Ama onunla anao-kulunda tanıştığımızdan beri Lenny’yim.”

Cebime uzanıp buruşuk bir mendil çıkarıp yüzümü sildim. Keşke bu mendil bir Buick kadar büyük olsaydı. Bütün vücudumu ona sarıp bir yıl boyunca içinde uyumak istiyordum. Tam burada, parkın ortasında.

“O ne?” diye sordu. Plastik kaplama kâğıt parçasını da mendille beraber çıkarmıştım, parmaklarımın arasından görünüyordu.

“Ah.” Kâğıt parçasını o kadar sıkı tutuyordum ki mahvolmasına şaşırdım. “Lou’yla beraber yaptığımız... Buna uymaya çalışıyorum... Ama hâlâ...” Sözcüklerden vazgeçip kâğıt parçasını ona uzattım. Onu başkasının elinde görmek garipti.

Tekrar Yaşa, diye okudu dudaklarını oynatarak. Gözlerini kısarak inceledi ve eğer maddeleri yargılıyorsa bile, bu yüzüne yansımadı. Ama içlerinden biri onu güldürdü.

“Kaç tanesini yaptın?” diye sordu listenin üzerinden bakarak.

“Hiçbirini.”

Kaşlarını kaldırdı.

Gözyaşlarım tam şu an kesilse çok iyi olurdu. Ama bunun kesinlikle böyle işlemediğini bilecek kadar uzun süredir yas tutuyordum.

Başımı eğdim ve çömeldiğim için bacaklarım uyuşana ve susayana kadar ağladım.

Sonunda, “Birazdan gitsek iyi olur yoksa Ainsley’ye geç kalacağız,” dedi.

Tekrar istemsizce güldüm. “Bana anlamsız, basmakalıp sözler mırıldanıyor olman gerekmiyor mu?”

“Ah,” somurtup dizini kaşdı. “Kusura bakma.”

Ama sorun yoktu çünkü yanlışlıkla sihirli sözcüğü söylemişti. *Ainsley*. Şehir merkezinde onu okula götürmemi bekliyordu ve her ne kadar şu an kendimle iyi ilgilenemiyor olsam da Ainsley’yi yüzüstü bırakmayacaktım.

Ayağa kalkıp kolumla yüzümü sildim ve kafeye geri yöneldim. Miles hızıma yetişti ve hiçbir şey demeden tuvalete girip beş dakika sonra yıkanmış bir yüz, temiz bir tişört ve taytla geri gelmeme hiç ses çıkarmadı.

Sandviçinin yarısını tek bir lokmada bitirirken, “Eriyip gidecekmiş gibi görünüyorsun,” diye beni bilgilendirdi.

Sandviçimin yiyebildiğim kadarını yedim, trene giden merdivenden inerken kalanını çöpe atacaktım ki Miles onu son dakikada kurtarıp benimkini de silip süpürdü.

Şehrin merkezine giden yolculukta yan yana otururken hiçbir şey konuşmadık. 42. Sokak’ta yerini hamile bir kadına vermek için ayağa kalktı, ben de Columbus Circle’da bastonlu bir kadına yerimi verdim. Durağımıza varana kadar halsizce sallanarak omuz omuza durduk.

Binalarının önündeki kaldırıma geldiğimizde Miles birden yürümeyi bıraktı. “Lenny...”

Sadece başımı iki yana sallayıp yukarı işaret ettim. “Geç kalacağım.”

Muhtemelen ona teşekkür ediyor olmalıydım. Dün gece bir seri katilin avı olmadığımdan emin olduğu için. Ya da yetişkin bir adamın pantolonunu indirmemi engellediği için. Ya da kahvaltı için.

Ama birine teşekkür etmek, aramızda yaşananın gerçek olduğunu kabul etmeyi gerektiriyordu. Ben de bunu yapamazdım.

Lou ciğerlerini patlatırcasına, “Hesap lütfeeeeennnnnn, bebeğim!” diye şarkı söylüyordu. “Çünkü sen benim şah matımsın, şah matımsın kızım!”

Son bir haftadır K-Pop grubu 5Night’ın bu şarkısına o kadar takmıştı ki kâbuslarımda bile duymaya başlamıştım. 5Night’ı Lou’nun sevdiği kadar ben de seviyordum. Yani bence diskografilerinde tek bir şarkının bile atlanmaması gerekiyordu ama bu şarkıyı bir haftadır tekrar tekrar dinlediğimizi söylemiş miydim?

Şarkıyı en baştan çaldığını duyunca bir hışım yatak odamın kapısını açıp, “Lou!” diye bağırdım. “Eğer şu lanet şarkıyı kapamazsan!..”

O da kendi yatak odasının kapısında belirdi ve “Gel de kapattır!” diye bağırdı meydan okurcasına. Resmen düelloya tutuşmuş gibiydik.

Etrafından dolaşıp onu şaşırtarak hoparlörüne doğru atıldım. Beni eşofman altımın arkasından yakalayıp çekiştirerek pes ettirmeye çalıştı. Bugs Bunny terliklerini ayağından tekmeledim ama maalesef düşüşünü de yavaşlatmış oldum. Kolları benimkilerden uzundu ama ben ele avuca sığmayan biriydim. Elinden kurtuldum ve zafer kazanmış bir edayla hoparlörü ellerimin arasında tutarak masasına düştüm.

Yatak odasının zemininden, “Hayırrr,” diye haykırdı. “Lenny, yapma.”

Parmağımı güç düğmesinin üzerine koydum. Huzur parmak uçlarımdaydı.

Sonra aniden geri düğmesine basıp şarkıyı başa sardım. O zafer dolu bir kahkaha attı, ben de yerde şarkı söylemek için ona katıldım.

Bölüm Beş

Ainsley'yi okula götürüp öğleden sonra onu elimde sıcak bir pretzel ve *bubble tea*'yle (dün bana bunun en sevdiği atıştırılmalık olduğunu söylemişti) okul bahçesinin kapısında karşıladım. Eve zıplaya zıplaya giderken resmen havalara uçmuştu. Annesi dönmek üzereydi.

Onu izlerken gülümsedim. Anne olmak elbette son derece zor olsa gerekti ama böyle coşkulu sevilmek yüksek ihtimalle buna değerdi.

Birkaç saat evde oyalanıp yapboz yaptıktan sonra elektrikli düdüklü tencereye birkaç şey atıp yenilebilir bir akşam yemeği çıkmasını umduk.

Reese'in anahtarlarını duyunca Ainsley tezgâhtan aşağı atlayıp koridora koştu. Bir dakika sonra Reese, Ainsley'yi bebek bir maymun gibi tutarak mutfığa girdi, bu da sırtımama sebep oldu. Yeniden bir araya geldikleri için çok keyifli görünüyorlardı.

Ainsley bu hafta sonu hiç duymadığım bir sesle, "Anne, film izlemek istiyorum," diye sızlandı.

"Bugün hafta içi, tatlım," dedi Reese ciddi bir tonla.

"Ama istiyorum!" diye ısrar etti Ainsley hemen huysuzlanarak.

"Ains..."

Küçük kız gözyaşlarına boğulup annesinin kucağından kurtularak koridorda odasına doğru kayboldu.

“Kusura bakma,” dedi Reese alnını ovuşturarak.

“Özre gerek yok. Gayet anlaşılabilir bir durum. Bana karşı tam bir melekti. Bu da diğer her şeyi senin için biriktirdiği anlamına geliyor.”

“Aynen öyle.” Reese iç çekti. Üzerinde tulum vardı ve saçları omuzlarına düşüyordu. Daha yeni beş saatlik bir uçuştan inmiş birine göre inanılmaz derecede iyi görünüyordu. Kendimi ona kıyasla bir kanalizasyon yaratığı gibi hissettim. “Peki, nasıldı?”

“Harikaydı. Çok şanslısın, Reese.”

Gülümsedi. “Ondan iyisi yok, değil mi? Babam öldükten sonra onun için çok endişelenmiştim. Onu baba gibi görürdüm. Ama sanırım toparlanıyor. Öyleyse,” dedi bir el çırpışla konuyu değiştirerek. “Her şeyi anlat.”

Ona geçirdiğimiz hafta sonunu anlatıp Ainsley’ye veda etmeye gittim. Pek fazla tepki göstermedi, belli ki aşırı bunalmıştı, bu yüzden rahatladım. Şu anda daha fazla duyguya katlanabileceğimi sanmıyordum. Bunun bir veda olmasından nefret ediyordum ama durum buydu.

Mutfığa döndüğümde Reese altdudağını ısırarak orada duruyordu. “Düzenli bir iş aramadığına emin misin? Teklifin hâlâ geçerli olduğunu belirtmek istiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim hızlıca. “Ama ben sadece sıkışık bir zamanında yardım etmek için geldim. Şu an... şu an hayatım için en uygunu bu.” *Hayat* kelimesine delirmiş gibi bir kahkaha atıp ardından gözyaşlarına boğulmamak için zor durdum.

“Pekâlâ,” dedi iç çekerek. “Eğer fikrini değiştirirsen, Ainsley’nin senden hoşlandığı belli.”

Elini sıkıp eşyalarımı topladım. “Çıkarken kapıyı kilitlememi ister misin?”

“Hayır, gerek yok. Eminim Miles birkaç dakikaya aşağı iner. Eleştirecek bir şeyler bulacaktır.” Mutfak sandalyelerinden birine çöktü. “Beni ondan kurtaramayacaksan, en azından kapıyı açma yolculuğundan kurtar.”

Tam çıkarken kapıyı kapatıyordum ki bir anda kollarını göğsünde kavuşturmuş biriyle burun buruna geldim.

“Selam,” dedi Miles.

“Selam.”

“Bu gece eve gidecek misin?” diye sordu.

Erkekler. Bir kere sana yumurtalı simit yedirdiler mi, birdenbire nerede olduğun onların meselesi haline gelirdi. Ona işine bakmasını söylemek istedim ama sonra aklıma bu sabahtan bir görüntü geldi: Atkuyruğumun sümük ve gözyaşıyla kaplı yüzümden özenle çekilişi. İç çektim. Miles zaman zaman gerçek bir pislik olabiliyordu ama sanırım çok da kötü değildi. “Er ya da geç. Bir noktada duş almam gerekiyor, değil mi?”

“*Er ya da geç* ne anlama geliyor?”

Zeki biriydi.

Omuz silktim.

“Öyleyse feribota mı?” diye irdeledi.

“Hayır. Pazartesileri değil. Güney Doğu Yakası’nda her pazar-tesi sabaha kadar süren bir dans partisi var. Genelde oraya gidiyorum.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Üç gecelik kesintisiz uykuya ve bir seruma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun ama bütün gece sürecektir bir dans partisine mi gideceksin?”

“Ne diyebilirim ki? Ben bir dans makinesiyim.”

Kapıya doğru bir adım attı ama sonra dönüp bana baktı.

O duruyordu. Ben duruyordum. Ben ve Miles buraya kadar-
dık. Son birkaç gündür olan hiçbir şeyi dile getirmeye gücüm yet-
meyecekti. Ama bir şey demeliydik, değil mi?

“Peki,” dedim tokalaşmak için elimi uzatarak. “Tanışmış olduk.”

Hızlı bir nefes verdi, sanırım gülmüştü. “Doğru.”

Tokalaştıktan sonra ellerini cebine soktu ama ben tam gitmek
üzereyken bakışlarımı yakaladı.

“Sabaha kadar dans partisinin ne olduğunu açıkla.”

“Saat akşam yediden sabah yediye kadar sürüyor. İnsanlar iş-
ten çıktıkları gibi gelip gündoğumuna kadar dans ediyorlar. Spiri-
tüel bir çekişme. Gelmelisin, tam senlik,” diye şaka yaptım.

“Tamam,” dedi omuz silkerek. “Hemen Reese’e selam verip
dönerim.”

“Bekle, bir dakika.” Ne söyleyeceğimi bilemedim. “Ne?”

“Onu birkaç gündür görmedim. Bir selam vereyim.” Başpar-
mağıyla arkasını işaret etti.

“Evet. Orasını anladım. Benimle geleceğini düşündüğün kı-
sımda biraz kafam karıştı.”

“Az önce beni davet etmedin mi?”

“İı, evet?” *Evet* kelimesi, sanki bir sincap söylemiş gibi ağzım-
dan bir ciyaklamayla çıkmıştı.

“Harika. Bana iki saniye ver.”

KİMSE İZLEMİYORMUŞ GİBİ DANS ET, motivasyonel ve
klişe mutfak tabelası ısrarla bütün dünyaya yayılmıştı.

Eh, ben de şu an tam olarak bunu yapıyordum (tabii biraz
uzaktan beni göz ucuyla izleyen Miles dışında) ve dürüst olmak
gerekirse bütün bu yaygaranın nedenini çözememiştim.

Sanırım sosyal özgürlük noktasını çoktan geçip kendimi doğrudan yardım çılgınları bölgesine fırlatmıştım. Özellikle de son yirmi dakikadır yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzüldüğünden.

Daha fazla dans ettim.

Kalçalarımı kavrayan bir çift eli daha itip on adım sola dönerek kendime dans eden insan kalabalığının arasında boş bir yer buldum.

Sırt çantasıyla ağlarken dans etmenin taliplerinizi caydırma-ya yeteceğini düşünürdünüz ama sanırım insanlar bu gece seçici değildi.

Bu genelde aile dostu bir dans partisiydi. İnsanlar iş gününün yorgunluğunu üstlerinden atmak veya kendilerini yarına motive etmek için gelirlerdi. Ama bu gece alışılmışın dışında bir azgınlık seviyesi vardı.

Müzik daha kasvetliydi, insanlar daha az kıyafet giyiyordu ve içkiler daha fazlaydı.

İçkiler! Belki bu yardımcı olurdu.

Olmayacaktı. Tabii ki. Ama aşırı yorgundum ve başka hiçbir şey yardımcı olmuyordu, o yüzden... Bar alanına gidip kalabalığın arasından etrafa göz gezdirdim. Mucizevi bir şekilde, bir adam yakındaki herkese içki ısmarlamıştı ve plastik bardaklar topluca elden ele dağıtılıyordu. Önümdeki adam bana köpüklü bir şey verince içkiye bakarak gözlerimi kırıştırdım.

Arkadan Miles'in eli uzanıp içkiyi benden aldı. "Bunu içme."

Şaşırmamıştım bile. Sadece sinir olmuşum.

"Buraya *özellikle* oyunbozanlık yapmaya mı geldin?" Ellerimi belime koyup onun bu küstah tavrını bastırarak kadar sinirli göründüğümü umdum ama ağlıyor olmam muhtemelen etkisini azaltıyordu.

İçkiyi başkasına verdi. Geldiğimizden beri bir köşede durup bira içiyor ve arada dans hareketlerime kaşlarını kaldırıyordu.

Ritmin düşmesiyle göz teması kurarak tekrar dans etmeye başladım. “Dans etmemen neden beni şaşırtmıyor?”

“Buna dans etmek mi diyoruz?”

Ona hak vererek güldüm. Şu an çim biçiyormuş gibi yapıyordum, o yüzden, evet, belki de dans etmek doğru bir tabir değildi.

“Sen hiç mi dans etmezsin?” diye üsteledim.

“Benlik değil.”

“Bunu gönüllü olarak sabaha kadar dans partisine gelen adam mı söylüyor?”

“Ben... Ben geldim çünkü seninle konuşmam gereken bir şey var.”

Kuvvetli bas binayı zangır zangır titretince öne eğildim. “Ne dedin?”

Ellerine ceplerine sokup ağzını kulağıma dayadı. “Dışarıda konuşabilir miyiz?”

Bunu düşünüp onu onayladım ve ardından peşinden gittim. Çoğunlukla, alkole yönelmemle aynı sebeptendi. Başka hiçbir şey yardımcı olmuyordu, bu yüzden bu adamı geceye doğru takip etsem de olurdu.

Kaldırıma geldik, gürültü azaldı ve bana döndü. Görünüşü biraz... gergindi? Tedirgin gibiydi? “Ben... sana bir şey sormak istiyordum da...”

“Ee?” dedim o duraksayınca.

“Tüm bunları nasıl yaptın? Ainsley’yle yani?”

“Neyi?”

“Onu nasıl öyle güldürdün? Bilmiyorum işte, neye ihtiyacı olduğunu hemen nasıl anladın? Onu neredeyse iki senedir tanıyorum ve ben hiç...”

İki senedir mi? Ainsley’yi bütün hayatı boyunca tanımıyor muydu? Aileye evlilik yoluyla mı girmişti? Sanırım bu, Ainsley’nin ona olan kayıtsızlığını biraz açıklıyordu. Reese’le arasındaki bazı garip gerginlikleri de.

“Ah. Yani... çocuklarla aram iyidir.” Önemli değilmiş gibi elimi sallayarak geçiştirdim.

Bana gözlerini kısıp takdirle baktı. “Reese iş teklifini reddettiğini söyledi.”

Topuklarımın üzerinde sallandım. Müzik beni içeri geri çağırıyordu. Biraz daha mantıklı düşünmem gerekirse çığlık atacaktım. “Evet.”

“Neden?” Onu bırakıp dans pistine dönme isteğimi sezmiş olmalıydı ki benimle kulüp kapısının arasına girdi.

“Artık uzun süreli iş yapmıyorum. Benim... durumumu biliyorsun. Cidden şu anda kalıcı olarak bir çocuğun hayatına dahil olmaya uygun olduğumu düşünüyor musun? Berbat haldeyim. Arka arkaya birkaç gün berbat değilmişim gibi davranabilirim ama kalıcı olarak? İmkânı yok.”

Bana tamamen katılıyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı. “Ya... Ya *kısa* bir süreliğine daha devam etsen?”

Ne demeye çalıştığını anlamaya çalışarak somurttum. O gergin ifadesi geri gelmişti. “Dökül, Miles. Her ne demeye çalışıyorsan.”

“Sana bir teklifim var.”

Elimi devam etmesi için o kadar hızlı salladım ki esintisini hissettim.

“Bak,” dedi. “Seni Ainsley’ye tam zamanlı bakıcılık yapmaya ikna etmeye çalışmıyorum. Ama... şu yaptıklarını bana da öğretecek kadar geri dönmeye ne dersin?”

“Ainsley’nin bakıcısı mı olmak istiyorsun?”

“Güvenebilecekleri biri olmak istiyorum. Etraflarında bulunmasından hoşlandıkları biri. Ve şu an... ikisinde de çuvallıyorum. İkisi de benden pek... hoşlanmıyor. Muhtemelen anlamışsındır. Ama *senden* hoşlanıyorlar. Bu yüzden bana sadece birkaç taktik öğretebilirsen karşılığında...”

“Taktik mi? Miles, bahsettiğin benim kişiliğim, bir sihir gösterisi değil.”

Tedirginleştii. “Evet, evet. Tabii ki. Ama ne bileyim, bana koçluk yapabileceğin bir şeyler olmalı. Sadece öğrenmek istiyorum...”

“Peki bunun bana ne faydası olacak?”

“Ah.” Yavaşça tedirginliğinden sıyrılıp tedbirli bir hale büründü. Sokak ışığının arkadan vuran turuncu ışığıyla, gözleri kömür karası gibi duruyordu. “Dinle. Belli ki şu an yastasın.”

İrkildim.

“Eh,” diye devam etti. “Ben de bir nevi yas uzmanı sayılırım, şimdi daha iyi bir terim bulamadım. Ve bakıcılık dersleri karşılığında... bu durumu atlatmana yardımcı olabilirim diye düşündüm.”

“Nasıl?”

“Yaşadığın durumu anlıyorum. Detaylarını değil ama genelini. *Kelimenin tam anlamıyla* sonrasında yaşamaya nasıl devam edileceğini biliyorum...”

Miles’in gözleri acıyla parladı ve konuşmayı kesti.

Onun bir şeyleri anladığını düşünmemi sağlayan da her şeyden çok bu oldu. Çünkü yerinde olsam, ben de o cümleyi bitiremezdim.

“Bu durum hakkında biriyle konuştun mu?” diye sordu. “Ailenle?”

Annemin görmezden geldiğim tüm aramaları, cevaplamadığım tüm mesajları aklıma geldi.

“Hayır.”

“Peki ya tanımadığın insanlarla? Doktorlarla? Barmenlerle? Rahiplerle? Terapistlerle? Bir yas danışmanıyla?”

Başımı iki yana salladım. Sırf diş fırçasına diş macununu sıkabilmek için bile kendime zorbalık yapmam gerekiyordu. Bir yas danışmanı bulup, randevu alıp, sigortama onaylatıp, kıcımlı kaldırarak randevuya gidip sonrasında da bir yabancıyla Lou hakkında konuşmak mı? Bu resmen imkânsızdı.

“Peki, o zaman... benimle konuşabilirsin. Ne zaman istersen. Bunu teklif ediyorum.”

“Konuşacak birine ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum,” diye ısrar ettim. “*Söyleyecek* bir şey yok. O gitti ve ben...”

“Öyleyse konuşmamıza gerek yok. Sadece sana eşlik ederim. Yardımcı olabilir diye düşündüm... Birini isteyebilirsin... Ben... bilmiyorum... seninle listeyi tamamlayabilirim. Henüz herhangi bir maddeyi yapmamıştın, değil mi? Ben yardımcı olurum. Hep-sini teker teker yapabiliriz. Senin liste... arkadaşın olurum.” Bu teklifinde çok içten görünüyordu ama aynı zamanda *arkadaş* kelimesini, başka birinin *kusmuk* diyeceği bir tonda söylemişti.

El ele ve terli bir çiftin kapıdan çıkıp sendeleyerek Miles’a çarpmasıyla lafımız bölündü.

“Kusura bakma, adamım,” dedi adam, kızın kafasının üzerinden.

Miles adamı o kadar yavaş ve küçümseyici bir bakışla süzdü ki adam gözlerimizin önünde on santim kısaldı.

“Kusura bakma *dedik*,” diye çıkıştı kız.

“Tamam,” diye cevap verdi Miles kuru kuru. Bana dönüp on-ları hayatından tamamen çıkardı.

Sırtına doğru dört tane ortaparmak kaldırıldı.

Güldüm.

“Miles, seninle hislerim hakkında konuşmamı istiyorsun ama sen sohbet etmede pek de iyi sayılmazsın.” Yürürken öpüşmeye çalışan çifte doğru mânâlı bir şekilde kafamı salladım.

Bir onlara bir de bana baktı. “Kaba mıydım?” Aniden çok şaşkın göründü.

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Cidden suratının nasıl görüldüğünü bilmiyorsun, değil mi?”

Tekrar surat astı. “İnsanlarla anlaşılamadığımı biliyorum. Ben... nazik değilim. Ama nazik birine ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum.”

“Aa, öyle mi?” Şimdi de neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ne kadar da tatlı.

“Evet, öyle. Senin *güçlü* birine ihtiyacın var. Seni sokakta iri adamlarla kavga etmekten alıkoyacak birine ihtiyacın var. Gerektiğinde seni bataklıktan çekip çıkarabilecek birine ihtiyacın var. Ve ben o kişi olabilirim.” Konuşmasını bitirirken kendini göstererek göğsüne vurdu ve garip bir şekilde o vuruşların kendi göğüs kafesinde yankılandığını hissettim. “Benden kolayca kurtulamazsın, Lenny. Reese’e bak, hâlâ nasıl kurtulabileceğini bulamadı. İnatçıyım. Eğer hayatta kalmak için listendeki maddelerin üzerini çizmen gerekiyorsa, bunu sana sağlarım. Gerekirse birini sırtımda taşıyabilirim.” Öné doğru bir adım atmasıyla nefes almayı bıraktım. Bir elini omzuma koyup sıktı. Bu bana Dünya’nın bir vatandaşı olduğumu ve buraya, toprağın üzerine ait olduğumu hatırlatan sıkı bir tutuştu. “Bunu yaparsak, boğulmana izin *vermem*.”

Nefes almaya çalıştım. Miles nefesimi kesmişti. Su hızla içeri doldu. O buna izin vermeyeceğini söyleyene kadar boğulduğumu fark etmemem saçma mıydı?

Belli ki neye ihtiyacım olduğunu *biliyordu*. Ki bu da çok sinir bozucuydu.

Her şey çok fazla geldiğinden tekrar yere çöktüm ve gözlerimin önünde noktalar görene kadar saçlarımı çektim, neredeyse çılgılık atacaktım. Miles beni bekledi.

Tekrar ayağa kalktığımda kan çanağı gözlerimi, dağılmış saçlarımı ve omzumdan düşen sırt çantamı hissettim. Hepsini işaret ettim. “Cidden bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Sadece arada sırada bir *mendile* ihtiyacım olmayacak. Birinin bana waffle falan yapmasına ve o waffle’ları yumruklayınca garipsemesine ihtiyacım var.”

“Waffle’lara şiddet. Tamamdır.”

“Cidden. Bunu istemezsin. Seni yaralarım.”

“Aman Tanrım. Herkes kendini çok özel sanıyor. İşine yarayacağım. Söz veriyorum.” Sırt çantamın askısını düzeltti. “Senden korkmuyorum.”

“Bak,” dedim. “Şu an dağılmamamı sağlayan *tek* şey kendimle beraber başkasını da yakmamış olmam. *Bu yüzden* sadece kısa zamanlı işler yapıyorum. Bu yüzden ailemden kaçıyorum. O yüzden, lütfen, uyarımı dikkate alıp kendini kurtar.”

Miles yine gözlerini kısarak bana baktı. “Öyleyse seçmelere katılmama izin ver.”

“Ne?”

“Listeyi göreyim.” Listeyi cebimden çıkarıp ona uzatana kadar elini bana doğru salladı. “Ah. Bu.” Bir parmağıyla listeye vurdu. “Kolay. Bunu yapacağız. Bu gece. Eğer... sana eşlik etmemden hoşlanırsan, o zaman teklifi değerlendireceksin. Eğer hoşlanmazsan da yollarımızı ayıracağız.”

Aşırı inatçıydı.

Kaldırımında beş adım atıp arkasını döndü. “Beni takip et.”

O gece ikinci kez onu takip ettim.

On dakika sonra bilinmeyen bir yere doğru hızla yürümeye devam ediyorduk, terlemiş ve nefes nefese kalmıştım.

Miles bana baktı. “Belki de listeye biraz kardiyo eklemeliyiz.”

“Listeye ekleme yapamazsın!” Dehşete düşmüştüm. “*Plastikle kaplandı.*”

Homurdandı.

“Ayrıca nereye gidiyoruz ki?”

“Göreceksin.”

Olduğum yerde çakılıp kaldım ve onun da kesinlikle durmasını sağlayacak, dolayısıyla hayatımı kurtaracak tek şeyi söyledim. “Teklifini kabul edemem, farkındasın değil mi?”

Kaldırımında üç kare ötede, bir sokak lambasının altında elleri ceplerinde durdu. O kadar güçlü bir kemik yapısı vardı ki bir ışık huzmesinin altında durmasına rağmen yüzünün yüzde doksanı hâlâ gölgeler içindeydi. “Neden?”

Parmaklarımla saydım. “Bir. Bana sıska dedin, alkol sorunum olduğunu iddia ettin ve genel olarak görünüşümle dalga geçtin. Bu yüzden, evet. Siktir git.” Bir adım atıp aramızdaki kaldırım taşlarından birini kapladı. “İki. Aralıksız on dört saat boyunca çalışırken Reese’in yiyeceklerini yediğim için beni yargıladın. Bu yüzden, evet. İki kere siktir git.”

Bir adımıyla bir kaldırım taşı daha gözden kayboldu. “Ve üç. Garsona bahşiş vermemen? Hadi ama. Bu bildiğin sosyopatlık.”

Son kaldırım taşı da yok oldu ve tam önümde durarak doğrudan gözlerimin içine baktı, ayakkabılarının uçları benimkilerden bir santim uzaklıktaydı. “Ne yaptığını biliyorum.”

“Ne yapıyormuşum?”

“Dinlenebilmek için zaman kazanmaya çalışıyorsun.”

Aşırı öfkelenmişim gibi yaptım. “Bunlar haklı şikâyetler!”

“Garsonlara bahşiş veriyorum! Tamamen bir pislik değilim, tamam mı? Hayatımda bahşiş vermediğim ilk garsondu o.”

“Peki neden vermedin?”

Tekrar yanında yürümeye başlamam için başıyla işaret etti ve nedense bu işe yaradı. Bu sefer biraz daha makul bir hızla yürüyordu.

“Tuvalete giderken çok iğrenç bir şey dediğini duyup bahşişi hak etmediğine karar verdim.”

Örümcek hislerim devreye girdi. “Benimle mi ilgiliydi?”

Dudaklarını büzdü ve ihtiyacım olan tek onay buydu.

“Eh,” dedim. “Bana keş demenden daha kötü bir şey söylemiş olamaz, değil mi?”

İrkildi. “Bak. O çok kötüydü. Öyle dediğim için özür dilerim. Ben... bir şey düşündüm ve hatalı çıktım. Zor bir dönemden geçtiğin belli ama bunu görmeden seni yargıladım. Tekrardan çok özür dilerim.”

Ona ters ters baktım ama özrü, bakışlarımda barındırdığı bütün zehri yok etmişti. “Bakıcılık yeteneklerimden şüphe edip Reese’e beni kovmasını söyledin.”

“Bu bir yöntemin olduğunu bilmeden önceydi, senin bu halinin...” Muhtemelen kapkeklerin içine kokteyl soğanı koyan birine *deli* demek fazla gerçekçi olacağından konuşmayı bıraktı. “Dediğim gibi, bu bir metodun olduğunu fark etmeden önceydi. Dar görüşlüydüm. Ayrıca, seni yemek yediğin için yargılamıyordum. Sadece o kadarcık yiyeceğinden endişelenmiştim. Bir hamster bile o porsiyonla doymazdı ve sen hepsini bitirmedin bile.”

Surat astım. “İştahımla ilgili biraz sorun yaşıyorum.”

Beni başıyla onayladı. “Olur öyle. Belki bu yardımcı olur.”

Küçük bir sandviç dükkânının önünde durduk ve Miles bize sandviç almak için içeri girdi. Dışarıdaki banka oturup sıcak, terli bir kulübün içinde *olmama* hissinin tadını çıkardım.

Birkaç saniye sonra Miles elinde Hindi Sürprizi diye bir şeyle belirdi, ben de zirveyi tattığım bir an yaşadım.

“*Guacamole* aşkına,” diye inledim ilk ısırıktan sonra.

“Kesinlikle.”

Ağızımdan yarım bir sandviç sarkarken beni dirseğiyle dürttü.

“Ne var?”

“Yukarı bak.”

“Ah. Güvercin kıçları. İştah açıcı.”

“Güvercin kıçlarına değil. *Tabelaya*.”

Bu açıdan tabelayı okuyamıyordum, o yüzden sandviçimle birlikte ayağa kalkıp dışımdan okudum: “Kuzen Sammy’nin Sammyleri, Omar’ın İlk ve Tek Hindi Sürprizi’nin Yeri.”

Nefesim kesildi ve bakışlarım Miles’a kaydı. “Yedi numara,” diye fısıldadım gözlerimde bir baskı hissederek.

Bir maddenin üzerini çizebileceğinde ısrar ettiği için peşinden gittiğimi biliyordum ama bunu cidden yapmanın nasıl bir his doğuracağını düşünmemiştim.

Miles, “Sadece New York’ta bulabileceğin meşhur bir şey ye,” diyerek listedeki maddeyi söyledi. “Çok da zor değilmiş, değil mi?”

Bir ona bir de tabelaya baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Elini uzatınca hiçbir şey demeden ona hindili sandviçi verdim. Kalanını geri paketledi.

“Senin için fazla kolay oldu.” Yanındaki banka geri çöktüm. “Sanırım bu işte kötüyüm,” diye mırıldandım. “Yani, belki diğer insanlar bununla benden daha iyi başa çıkıyordur.”

Miles hüzünlü bir kahkaha attı. “Lenny, dünyadaki hiç kimse bu işte iyi değil.”

Derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. Gülümseme çizgileri, kirli sakalı, dürüst gözleri, kararlı, samimi yüzü. Dost canlısı değildi ama kaba da değildi. “Annemle kuzenim yaklaşık on sene önce bir araba kazasında öldü. Hayatım bundan sonra... bir süreliğine sona ermişti.”

“Aman Tanrım. Çok üzgünüm.” Evet, çok klişe bir laftı ama iki elimle kolunu sıkıca tutmuş, bunu bütün kalbimle söylemiştim.

“İnanır mısın bilmem, bir süre sonra hakkında konuşması kolaylaşıyor. Uzun bir süre sonra. Ama ben de aynı durumdaydım, Lenny. Tam olarak senin olduğun yerdeydim. Hayatının kontrolünü kaybedip her şeyin anlamını yitirdiği noktada. Ne zaman yemek yiyeceğin ya da duş alacağın gibi basit şeylerin bile nasıl işlediğini hatırlayamadığın noktada. Yas... diğer duygular gibi değil. Tamamen kafa karıştırıcı. Diğer birçok şeyle beraber.”

“Çok üzgünüm,” diye tekrarladım.

“Teşekkür ederim. Ben de hâlâ üzgünüm.”

Yüzünü inceledim. “Ainsley’nin yanında olmak için biraz rehberlik aradığını... anlıyorum. Bunun için benim yardımına ihtiyacın olduğunu da anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, neden benimle birlikte bu sürece girmek isteyesin ki? Özellikle de bu konuda deneyimin varsa. Bundan mümkün olduğunca uzak durmak istemez misin?”

Sandviçini yiyip önümüzdeki kaldırımdan yayalar geçtikçe bacaklarını toplayıp sonra ileri uzatırken bunu uzunca bir süre düşündü. “Ainsley ve Reese, benim kalan tek ailem. Ben pek... yani... sen de gördün. Ben insanlarla her zaman iyi anlaşamıyorum. Ve sen... *böyleyken* bile insanlar senden hoşlanıyor. Yardıma

ihtiyacım var.” Omuz silkti. “Ayrıca birinin bu durumda olduğunu görüp... yardımcı olamamak? Berbat bir şey. Yas tutan herkes yardım kabul etmez. Bazı insanlar sadece... içlerine kapanıp acılarını yalnız çekerler.”

İçime belirli birinden bahsediyormuş gibi bir his doğdu.

“Her şeyi konuşmamıza gerek yok,” diye devam etti. “Ama bu son birkaç sene benim için çok işe yaramaz geçti. Kendimden bahsediyorum bu arada. *Ben* işe yaramazım... Bak, bir proje benim için iyi olur.”

Kalbimi işaret ettim. “Proje de benim.”

Omuz silkti. “Bir de liste. *Bir de* ben. Bu baya büyük bir proje.”

Telefonum titreyince annemin mesaj attığını gördüm. Hızlıca göz gezdirdim. Nasıl olduğumu bilmek istiyordu. Ama mesajı da kulüpteyken ondan gelen iki aramayı da görmezden gelerek bildirimleri sildim ve ekranı kilitledim.

Miles bakışlarını telefonumdan bana çevirdi. “Cidden o sırt çantasıyla mı yaşıyorsun? Hiç eve gitmiyor musun?”

Omuz silktim. “Ev, kalbinin olduğu yerdir. Benim kalbim altı ay önce bir kanser koğuşunda öldü.”

Bunu sıradan bir şeymiş gibi söylemiştim ama Miles sanki bu kelimeler onu da beni yaraladığı kadar yaralamış gibi bir ses çıkardı.

“Evine geri gitmek hakkında neyi kastettiğini biliyorum...” dedi kısık bir sesle ve ben de profilini izlemek için ona döndüm. “Biz de hepimiz beraber yaşıyorduk. Ben, Anders ve annem. Öldüklerinde, bir anda bütün ailemi kaybettim gibi bir şey oldu. Bu yüzden, evet. Seni anlıyorum. Daha az önce orada olan birinin artık olmadığı bir yere geri dönmek berbat bir durum.”

Aklıma evimizden görüntüler geldi. Mutfağımızda Lou'nun Noel kurabiyelerini yakması. Lou'nun banyomuzdaki Hindistan-cevizli Suave şampuanı. Lou'nun yıkadıktan sonra güneşte kuruttuğu, kendi ördüğü süveterleri.

O eve geri gitmek, elektrik çarpması gibiydi.

Öne eğilip gözyaşlarımın pıt pıt burnumdan akıp tayıma damlamasına izin vererek, "Miles, insanlar bunu nasıl yapıyor?" diye fısıldadım.

Sandviç kâğıdını buruşturup omzumu sıkarak, "Adım adım," dedi. "Ve bu gece hiçbir şey yapmayacağız. Bu gece tamamen sana uyuyabileceğin bir yer bulmakla alakalı." Duraksadı. "Bir de duş alabileceğin."

"Ben bir şekilde hallederim... Sorun değil."

"Sorun. Bak, fazladan bir dairem var; boktan bir yer ama şu an boş. Orada kalabilirsin. En azından bu gece."

Çoktan trene yürümeye başlamıştı, ona yetişmek için kendimi zorlamam gerekti. "Bekle! Nasıl fazladan bir dairen var? New York'ta fazladan bir daireye kimin parası yeter?"

Omuz silkti. "Şu anki dairem bir... hediye idi? Açıklaması zor. Her şey mahvolur da geri gitmem gerekirse diye hâlâ diğer dairenin kirasını ödüyorum. Seni uyarıyorum. Baya küçük."

Tekrar şehrin merkezine giden trenle Reese ve Ainsley'nin evine yaklaşık on dakika yürüme mesafesinde bir mahalleye geldik. Sadece birkaç saate güneş doğacaktı. Karşımda güzel bir ön kapısı ve dökülen bir verandası olan küçük, kumtaşından bir bina vardı.

"Üçüncü kat," dedi anahtarlarını sallayarak. "Neyi istersen kullan."

"Dalga mı geçiyorsun? Senin olduğunu iddia ettiğin bir daireye öylece giremem! Soyadını bile bilmiyorum!"

İç çekip elini cebine soktu, cebinden cüzdanını ve ehliyetini çıkardı.

Aniden doyumsuz bir merakla dolup ilgiyle inceledim. “Hımm. Kahverengi gözlüsün ve 1,88 boyundasın, öyle mi?”

Bana bakıp yüzünü buruşturdu. “Belli olduğu üzere?”

Asık suratlı küçük fotoğrafını inceleyip soyadını iki kez kontrol ettim. “Honey mi?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak. “Fazlasıyla... sen olan biri için ne kadar da tatlı bir isim.”

“Öyle okunmuyor. Ho-ni diye okunuyor. Şeyle kafiyeli...”

“Koni.”

“Ben genelde koloni diyorum ama o da olur. Her neyse.” Yorgunmuş gibi iç çekti ki muhtemelen öyleydi. “Biz...” Telefonunu bana uzatıp numaramı vermem için işaret etti. Numaramı yazıp kendimi aradım. “Tamam.” Söylemek istediği her şeyi söylediği için birdenbire hali tavrı garipleşmişti. Boğazını temizledi. “Peki. Git, uyu.”

Miles anahtarları elime koyarken ben de otuzuma merdiven dayamış olmama rağmen uyumamın söyleniyor olmasına güldüm. Gitmesini izlerken kafamda tek bir düşünce vardı. *Bu adam az evvel benim için Lou’nun listesindeki bir maddeyi yaptı.*

O gittikten sonra parmak uçlarımda üçüncü kata çıktım.

Miles’in dairesi, başka bir evrende kesinlikle gardıroptu. Az da olsa eşya vardı ve belli ki daireden hiçbir zaman tamamen taşınmamıştı. Sandviçi özenle boş buzdolabına koydum.

Ivory sabunla kaynar bir duş, şifoniyerin çekmecesinde bulduğum saçmalık derecesinde bol bir tişört ve Miles’in sığabileceğini asla hayal edemediğim, üstüne temiz pamuk nevresim geçirilmiş tek kişilik bir yatak. Her şey neredeyse mükemmeldi.

* (İng.) Bal. (ç.n.)

Altı saat derin bir uyku, ardından üç saat de huzursuz bir uyku çekip öğlen uyanınca kendimi neredeyse toplumun bir üyesiymişim gibi hissettim.

Kendimi neredeyse biraz... iyi hissediyordum? Bundan nefret ettim.

Sandviçimin diğer yarısını yerken telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım.

Tamam. Teklifini kabul ediyorum.

ayisigikitap

Bölüm Altı

Üç saat sonra Miles, Riverside Parkı'nda bir bankta otururken, "Şapkalı olan hakkında mı yoksa gözlüklü olan hakkında mı hayal kuruyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Doğrulдум. "İkisi hakkında da hayal kurmuyorum!" (İkisi hakkında da hayal kuruyordum.)

Bana, *Hadi ama*, der gibi bir bakış attı ama kesinlikle Bay Gözlük'ün bana dev bir skor ekranında evlenme teklifi edeceğini (yüksek ihtimalle reddedecektim) ve Bay Şapka'nın evlilik kurumuna inanmadığını ama yanlışlıkla günlüğümden bir sayfa okuyup bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayınca bir evlendirme dairesinde evlenmeyi kabul edeceğini söylemedim.

"Pekâlâ," dedim ellerimi çırparak. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Hımm... Ainsley'nin benden hoşlanması için bir plan mı yapsak? Sanırım sen onla zaman geçirmeye başlayınca ben de size katılabilirim?"

Bu planından hiç etkilenmemiştim. "Ainsley'yle düzenli saatler ayarlamak için çoktan Reese'le konuştum. Ama sence *hep* bize katılsan bu tuhafına kaçmaz mı? Yani ben onları hiç tanımazken ve Reese şehir dışındayken sana ses etmemesini bir derece anlayabiliyorum. Alınma ama Reese her gün çocuğuyla olmanı istese, bana para ödemek yerine bunu sana teklif etmez miydi?"

“Ah.” Miles öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve el ele tutuşmuş, kesin bir sakatlanmaya doğru paten kayan iki acemiye izledi. “Ben bunu düşünmemiştim. Sanırım... ona bunun sorun olup olmadığını sormam gerekecek.”

“Kesinlikle.”

“Açıkçası, Ainsley muhtemelen daha kolay ikna olur. Ben ortalıktaymışım değilmişim pek umurunda değil gibi. Asıl endişelendiğim kişi Reese.”

“Katılmıyorum,” diye karşı çıktım. “Ne derler bilirsin, sevginin zıddı nefret değildir. Kayıtsızlıktır.”

“Sağ ol ya,” dedi iğneleyici bir tonla. “Ainsley’nin bana sevginin zıddını duyuyor olmasına sevindim.”

“Hayır!” Güldüm çünkü her ne kadar az evvel tam olarak öyle söylemiş olsam da kastettiğim bu değildi. “Muhtemelen Reese’le bağ kurmaya sandığından daha yakınsın demek istemiştim. Bence ona kendini sevdirmekten bir şaka falan uzaklıktasındır.”

“Sadece... bu *cidden* becerilerim arasında yok.” Bir elini kısa saçlarından sertçe geçirdi. “Şöyle, annem hep beni anlardı. O yüzden kolay olur diye düşünmüştüm. Niyetim genel olarak iyi olursa insanlar beni anlar sanmıştım. Ama belli ki bu böyle işlemiyor ve sanırım bazen insanların en kötü yanlarını ortaya çıkarıyorum. İstemsizce. Öyle işte.”

Bunu düşündüm. “Peki, belki de birbirimize ödev vermeliyiz. Seninki kolay. *Indiana Jones* filmlerinin hepsini izleyip Madonna’nın tüm şarkılarını dinle. Kendini Ainsley’ye biraz sevdire. Konuşacak bir konunuz olsun. Benim ödevim ne? Bir rahip bulup hayata dair kasvetli bakış açımı korkudan pantolonunu ıslatmasına sebep olmak mı? Bir dakika, rahipler pantolon giyiyor mu ki? Aman Tanrım, cüppelerinin altında çıplaklar mı?”

Miles beni tamamen duymazdan gelerek profesyonelce davrandı. “Pat diye Indiana Jones ve Madonna’dan bahsetmeye başlarsam direkt ne yapmaya çalıştığımı anlar. O zeki bir çocuk. Güven bana. Daha önce ona yalakalık yapmaya çalıştım.”

“Doğru... tamam, peki, *gerçekten* nelerden hoşlanırsın?” Dönüp onu inceledim.

Kaşlarını çatıp somurttu. Dizine bir uğurböceği konunca nazikçe onu iteledi. Saniyeler geçtikçe daha da şaşıırıyordum.

“Hoşlandığın bir tane bile bir şey bulamıyor musun?” diye sordum. “Peki, şehirde ne yapmaktan hoşlanırsın? Yemek yemekten mi? Koşuya çıkmaktan mı?”

Omuz silkti. “Aslında sadece kısa bir süredir buradayım. Kuzeyde büyüdüm. Adirondack Dağları’nın yakınlarında. Hiç şehirde yaşayacağımı düşünmezdim. Taşınmadan önce burayı sadece iki kez ziyaret etmişim, sanırım hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ama sanırım genel olarak... kurgu olmayan şeylerden hoşlanırım. Yani, kitaplardan. Başka... *Jeopardy* izlemekten hoşlanırım! Köpekleri severim... Doksanlar müziklerinden hoşlanırım... Başka müziklere karşı değilim, sadece yeni şeyleri pek aramam.”

“Güzel! Tamam... peki ne iş yapıyorsun?”

Miles iç çekip kollarını kavuşturdu. “Sana işimden bahsetmekle uğraşmayacağım bile. Yalan söylediğimi düşüneceksin.”

Baldırını dürttüm. “Gece yarısı radyosu DJ’i misin?” diye tahminde bulundum. “Kavuşamamış âşıklar için eski şarkılar mı çalışıyorsun? *Bu şarkı Jan için, Gary senden özür diliyor, ona geri dön.*”

“Evet, o benim,” dedi düz bir tonla. “Tek tahminde bildin.”

“Eski pilot musun? Uçağı indirirken kokpitte bir hostesle seviştiğin için lisansın elinden mi alındı? Heyecanın peşinden her

yere gidiyor muydun? Hayatta olduğunu hissedebilmek için her şeyi yapıyor muydun?”

Gülüşünü bastırmak için yaptığına neredeyse emin olduğum bir ifade takındı.

Ellerimi çırpıttım. “Buldum! Botanikçisin. Kariyerini iki farklı orkide türünü birleştirmeye çalışarak geçiriyorsun. Sonunda başarınca, ona lisede seni terk eden kızın adını vereceksin. Bunu öğrenince kapına gelip seni hiç unutmadığını itiraf edecek. Miles, bu çok tatlı!”

Bu sefer eliyle yüzünü sıvazlayarak güldü. Bir tahminde daha bulunmak için ağzımı açtım ama başını bile kaldırmadan bana uzanıp elini yüzümden beş santim ötede tutarak dur işareti yaptı. “Duvar ustasıyım.”

Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“Doğru duydun.”

“Duvar ustaları *var mı*? Yirmi birinci yüzyılda?”

“Birilerinin tuğlaları dizmesi gerek, Lenny.”

Bankta arkama yaslanıp boşluğa bakarak, “Yani, vay be,” dedim. “Herhalde öyle.” Bir dakika sonra dönüp onu süzdüm. “Bu sıralar pek... duvar örüyormuşsun gibi durmuyor?”

“Aynen.” Tekrar kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aslında işim kırsaldaydı. Mesleği bana komşum öğretmişti. Ama sonra ben... biraz parayı buldum. Bu benim için yeni bir şey. O yüzden buraya taşındım. Ainsley’yi tanımaya... çalışmak için. Bu çok da iyi gitmiyor. Aşırı sıkılıyorum. Günüme beşte başlamaya ve canım çıkana kadar çalışıp akşam yemeğinden sonra yatağa geçmeye alıştım. Çalışmayı özlüyorum. Ama bu şehirde bir şirket açmak için gerekenler... Belki de banka hesabımı son kuruşuna kadar eritip birkaç sene sonra da kuzeye geri taşınırım.”

Yan yana oturarak bunu düşündük.

“Belki *Jeopardy!*”

“Ne?” diye sordu derin düşüncelerinden sıyrılarak.

“Muhtemelen Ainsley’ye duvar ustalığını öğretmek için pek fırsatın olmayacak. O yüzden *Jeopardy!* yöntemini deneyelim. Bunu seveceğini düşünüyorum!”

“Lenny?”

Oturduğum yerde sıçrayıp önümüzdeki kaldırımdan bana seslenen tanıdık sese döndüm.

“Lenny, *gerçekten de* sensin!”

“Marzia,” dedim zayıf bir sesle, ayağa kalkıp tanıdık bir sarılma için uzandım ama elini korkak alıştırmadığı takıları göğsüme, yüzüme ve sırtıma battı. “Merhaba.”

“Tatlım, kilo vermişsin!” diye bağırarak ellerimi iki yana kaldırdı ve beni yakından inceledi.

Bu doğrudu. *Beterböcek*’ten bir karaktermişim gibi görünüyordum ama sanırım onun umurunda olan tek şey kalorilerdi.

“Annen çok iyi olmadığını söylüyor ama şu haline bak...” İmalı bir şekilde cümlesini yarıda kesip Miles’a doğru kaş göz yaptı. “Bizi tanıştırsana.”

“Miles Honey, bu Marzia Marcuito, uzun süredir ailemizin dışçisi ve... bir nevi aileden biri?” Aile sorunlarınıza kendini zorla dahil eden biri daha iyi nasıl tanımlanırdı? “Marzia, Miles bir arkadaşım. Bu bir randevu değil.”

Bana hiç inanmayarak çokbilmiş bir tavırla başını yukarı aşağı salladı. “Peki, seninle dışarıda karşılaşmak güzel. Seni en son cenazede görmüştüm.”

Midem sanki Marzia misinayla sıklıkça sıkıyormuşçasına kassıldı.

“Korkunçtu,” diye yalandan fısıldadı Miles’a. “Tabii ki çok gençti ama hepimiz tahmin etmiştik. Dördüncü evre mutlu sonlara pek de yer bırakmıyor.”

“Ah.” Miles ona gözlerini kırptırdıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Muhtemelen durumu doğru mu algıladığını, Marzia’nın bu kadar düşüncesiz olması mümkün mü anlamaya çalışıyordu.

Güvenin bana, mümkündü.

“Hem de onca şey arasından yumurtalık kanseriydi!” diye devam etti hız kesmeden. “Ne kadar da güzel bir kızdı. Dışarıda gerçek aşkıyla tanışıyor olması gerekirken gitti rahim ameliyatı oldu. Hiç kimseyle tanışmamış olması çok üzücü. Ne yazık. Sonra kanseri *geri geldi*. Hep ilk iyileştiğinde çok kutlama yaptığı için mi geri geldiğini merak etmişimdir. Kaderi böyle kıskırtamazsın! Rahim ameliyatı kutlanacak şey mi? Neyse, korkunçtu ve bundan en kötü etkilenen de Lenny oldu.”

Marzia’yı tanıyor olmama rağmen ben bile şoktaydım. Beni bir taksiyle ezip geçseydi bile şu ankinden daha şokta olamazdım. Biri Lou hakkında nasıl böyle şeylere inanabilirdi? Bunca şeyi nasıl *söyleyebilirdi*? Hem de benim yüzüme? Sanki Lou’nun hayatı parkta karşılaştığı herhangi birine satabileceği üzücü, kulaktan dolma bir dedikoduymuş gibi? Sanki Lou hak ettiğini bulmuş gibi? Uzuvarımdan yukarı doğru sıcak bir öfkenin tırmandığını hissettim, o his göğsümde toplandığı an Marzia infilak edişime şahit olacaktı.

Miles dün gece âşık dansçılara attığı aynı bakışla, “Vay canına,” dedi. “Bu çok kabaydı.”

“Efendim?” Marzia, Miles’ı yanlış duyduğundan emin olarak gözlerini kırptırdı.

“Çok kaba olduğunu söyledim.”

Marzia'nın ağızı açık kaldı.

Benim de ağızım açık kaldı.

"Pardon?"

Marzia mı yoksa ben mi daha çok şaşırmıştık bilmiyordum. Birinin onun yüzüne kaba olduğunu söylemesi beni aptala çevirmeye yeterliydi. Miles konuşmak için tekrar ağızını açarken sinirim de acım da dağılıp gitti.

"Lou'nun hikâyesi belli ki senin için önemsiz," dedi yavaşça. "Ama Lenny için..." Eliyle omzumu kavradı. *Ben buradayım*, diyordu. *Sen de öylesin*. "Dediğim gibi. Kabaydı."

Marzia aşırı utanmış şapşal ördek taklidini çok iyi yaptı. "Lenny, tatlım. Ben... şey... emin değilim. Yani, arkadaşın..." Sinirlenmek ve utanmak arasında gidip geliyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde kekeleyerek bizden uzaklaştı. Pes ederek vedalaşmadan gitti.

Banka geri oturunca Miles'ı inceledim. Kalbim normal atmıyormuş gibi hissediyordum. Muhtemelen adrenalin hâlâ vücudumda dolaşıyordu. "Sen... beni savundun."

Kaşlarını kaldırdı ama biraz utanmış gibiydi. "Anlaşmamızın tarafıma düşen kısmını yerine getirebilmem için uygun bir an gibi geldi." Bir parmağıyla göğsünü işaret etti. "Yas ekürisiyim, anlarsın ya."

Öğürdüm. "En kötü eküri türü. Biriyle yatmanı sağlamaya çalışmayan tek eküri."

Miles dişlerinin arasından nefes alıp gözlerini kıstı. "Biliyorsun ki o köprüyü er ya da geç geçmemiz gerekecek. Tekrar Yaşalistendeki en az üç madde bununla alakalı." Ellerini birkaç farklı şekle soktu, belli ki yüksek sesle *seks pozisyonları* diyemiyordu.

"Onlar şaka olsun diye eklendi," diye karşı çıktım. "Yani, çoğunlukla."

İkimiz de gülüp sessizliğe büründük. Ayakkabımla ayakkabısını tekmeledim. “Teşekkür ederim. Ona öyle dediğin için. Ben ya nazikçe büyüğüme saygı gösterip kendimden sonsuza dek nefret edecektim ya da infilak edip kadının bütün soyunu yok edecektim.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim.”

Bu insanların normalde öylesine dediği bir sözdü ama ona cidden inandım.

“Ne olduğunu anlatmak için tam şu anda annemi aradığına eminim.”

Miles yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm.”

“Ben değilim. Eğer olduğu gibi anlatırsa, annem dedikleri yüzünden onun kıcını tekmeler.” Ardından ben de yüzümü buruşturdum. “Ama olduğu gibi anlatmaz. Üzgünüm. Muhtemelen aile geçmişimde hep kötü adam olarak kalacaksın.”

Omuz silkti. “Buna değerci.” Ardından bana baktı. “Şu sıralar ailenle pek konuşmadığından bahsetmiştin?”

“Sadece onların da benimle beraber bu enkazı yaşamalarını istemiyorum. Bu biraz, *Siz kaçın kurtulun!* durumu.”

Bunu sindirirken bir dakikalığına sessizleşti. “Onu iyi tanıyorlar mıydı?”

“Lou’yu mu? Tanrım, evet. Yani, beş yaşından beri en yakın arkadaşım.”

“Peki burada mı büyüdün?”

“Doğma büyüme Brooklynliyim.”

“Ya üniversite?”

“Hayır. Yani, Lou gitti. Pratt Enstitüsü’nün tasarım bölümüne kaydoldu. Ama ilk kanser teşhisinden sonra okulu bıraktı. Tek bir derse bile giremedi. Marzia buna bir trajedi daha derdi.”

“Ama sen gitmedin?”

“Hayır. Bu yüksek ihtimal beni umursamaz yapıyor ama üniversite hiçbir zaman ilgimi çekmedi. İyi bir öğrenci değildim.”

“Tahmin edeyim, derste fazla konuşup diğer insanların dikkatini mi dağıtırdın?”

Güldüm. “Ah, birden uzman kesildin, öyle mi?” Ayağa kalkıp esnedim. Dün geceki altı saatlik uyku belli ki hiç yeterli gelmemişti çünkü birden üzerime halsizlik çöktü. Hücresel faaliyetlerimin ağırlaştığını hissedebiliyordum; oksijen seviyem düşmüş, metabolizmam yavaşlamıştı ve şu an Godzilla çıkagelseydi yere yüzüstü yatıp beni ezmesine izin verirdim.

Miles da ayağa kalktı, dağılmak üzere olduğumuz belliydi. Tereddüt edip bana elini uzattı. Sanki vergi kaçakçılığı yapmaya karar vermiş iki golf arkadaşı gibiydik.

Elini kenara itip sarılmak için kollarımı açarak, “Ah, hadi ama,” dedim. Sonuçta, az evvel benim için Brooklyn’deki en dedikoducu dişçiye alt etmişti.

Şaşkınlıkla bana baktı ama sonra uzandı.

Bu dostça bir sarılmaydı; kollarımız birbirine dolanmıştı, kulağlarımız birbirine değiyordu ve Miles bir anlığına kaskatı kesildi. Sözleri aklımda yankılandı. *Tek ailem onlar*. En son ne zaman birinin ona sarıldığını merak ettim. Aslında şimdi düşününce, *bana* en son ne zaman biri sarılmıştı? Birkaç saniye geçti ve çoğu insanın sarılmayı bırakacağı zaman geldi. Ama Miles biraz gevşemişti ve onu şimdi bırakamazdım. Bunun yerine ona daha sıkı sarılarak çenemi omzuna dayadım.

“Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam,” diye onu uyardım.

“Tamam,” dedi alçak bir sesle.

Birbirimizden ayrıldığımızda yanakları hafifçe kızarmıştı ve gözüme sarılmadan önceki halinden farklı geldi. Pek de o alışık

olduğum somurtkan pislik değildi. Şimdi, ara sıra sarılmaya ihtiyacı olduğunu öğrendiğim somurtkan bir pislikti.

Boğazını temizleyip cebinden bir çift pil çıkardı. “Bana bir iyilik yapıp dairedaki duman detektörünün pillerini değiştir, olur mu?”

“Ah. Tamam.”

“Yarın... görüşürüz?”

“Aynen. Yarın okul yok. Özel okul öğretmenleri için mesleki gelişim günü, programları çok karışık. Reese evden çalışıyor olacak ama benden gelip Ainsley’yle takılmamı rica etti. Sabah onda orada olacağım.”

“Tamam.”

Vedalaşıp ayrı yönlerle yürürken ona el salladım. Arkama bakınca Miles’in bir metre ötede, elleri ceplerinde yolun ortasında durduğunu gördüm, gözlerini kısmış beni inceliyordu. Ona iki başparmağımı kaldırıp sonra da kış kışlar gibi yaptım.

Başını iki yana sallayarak güldü ve arkasını döndü.

Stüdyo daireye döndüğümde, unutmamak için pilleri hemen değiştirdim. Ama kafam karıştı çünkü pilleri değiştirmeden önce de ışığı yeşil yanıp sönüyordu. Tek kişilik yatağa gömülüp telefonumu çıkardım.

Zekice, diye mesaj attım Miles’a.

Birkaç dakika geçtikten sonra, *Ne?* diye yazdı.

Sırf bu akşam dairene döndüğümden emin olmak için bana sahte bir iş mi verdin?

Birkaç dakika daha geçti. *Öyleyse işe yaradı mı?*

Buna cevap vermeyeceğim, diye yanıtladım ve gidip duş aldım. Kaynar suyun altına girdim ve bu o kadar iyi geldi ki neredeyse ağlayacaktım. Saçımı tarama girişiminde bulundum ama

2'si 1 arada şampuanlar, saçını neredeyse pantolonunun içine sokabilecek insanlar için tasarlanmamıştı. Pes ettim.

Işıkları açmakla uğraşmamıştım, o yüzden sonunda her köşe karanlıkla doldu. Yatağın yanında kıcımın üzerine çöktüm ve gözlerimdeki yaşları dizlerime sildim. Gözyaşlarım yan tarafıma yatıp yerdeki ahşapları sayana, ışık tekrar değişip ben bomboş ve perişan kalana, diğer herkesin yaşadığı dünya aynaların yansımaları yamulttuğu bir eğlence evine dönüşene kadar durmadı.

Ertesi gün oldu ama ben bir öncekine veda etmek için hiçbir şey yapmamıştım. Zaman üstüme çullanıyordu ve herhangi birinin, bir noktada yerden kalkacak gücü bulabilmesine hayret ettim.

“Özür dilerim,” dedi Lou ben ona yaptığım, kendini bir kaşık bile içmeye zorlayamadığı çorbayı önünden alırken.

“Lütfen özür dileme.” Bunu bütün kalbimle söyledim.

“Özür dilemeliyim, Lenny,” dedi ve hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir mahcubiyet duymama neden oldu. Çünkü elbette hasta olan oydu ve bu onun yüküydü. Ben ise hasta olmayandım ve benim yüküm de onun için ne kadar fazla şeyi taşıyabileceğimi bulmaktı. Ve pişmanlıklarını, hüznelerini ve özürlerini onun için taşıyabilirdim.

“Kremalı mantar çorbası eskiden en sevdiğimdi,” diye hayıflandı elleriyle yüzünü kapayarak. Ellerini aşağı indirince berrak kahverengi gözlerini gördüm. “Kimse sana kanserin en sevdiğin şeyleri bile elinden aldığını söylemiyor.”

Bir süre omuz omuza birlikte oturduktan sonra birden kaskatı kesildim. “Kanser tam bir ezik! İnsanları zorbalamayı bırak. Git de kendine bir hobi edin. Bir iş bul, ezik.”

Lou gülünce dünyam düzeldi. “Evet! Kesinlikle. Eminim kanserin iyi erkeklerin en son boşaldığı hakkında yazılar yazdığı bir Substack hesabı vardır.”

“Kanser muhtemelen kadın orgazmının gerçek olmadığına inanıyordur.”

“Kanser muhtemelen üniversite öğrencilerini 151 shotları atmaya zorluyordur.”

“Kanser muhtemelen gizlice estetik yaptırmıştır, sonra da Instagram sayfasında diyet hapları satmaya başlamıştır.”

“Kanser kıcımlı öpebilir,” diye yakındı Lou.

“Yani.” Bunu düşündüm. “Biri muhtemelen öpse iyi olur. Son birkaç yılın zor geçti.”

“Cidden,” diye bana katıldı Lou. “Cidden öyle geçti.”

Bölüm Yedi

Bazı insanların sonsuz şansları olduğuna emindim çünkü benim neden hiç şansımın olmadığına daha iyi bir açıklaması olamazdı.

Reese ve Ainsley'nin evine giderken kaldırımda ayağım takılıp düştüğümü söylesem muhtemelen kulağa uydurma gelirdi. Fakat ne yazık ki kendimi birdenbire avuçlarımın arasından betona bakarken buldum.

Sızlayan ellerimdeki tozu silkeledim ve binaya kalan yolu topallayarak yürüdüm. Her şey çok kasvetliydi. Kıyamet kopsa eğlenceli olabilirdi. En azından ellerimi havaya kaldırıp daireler çizerek koşmam sosyal açıdan kabul edilebilir olurdu.

Binaya koşup asansörün içinde dünyadan saklandım. Katlarına vardığımdaki çınlama sesinin o kadar yapay bir neşesi vardı ki bu çok ironikti.

“Kasıntı,” diye asansörü suçladım Ainsley'nin katında inerken. “Muhtemelen hepimiz gibi sen de neşeli taklidi yapıyorsundur.”

Koridordan köşeyi döndüğümde Reese ve Ainsley'nin dairesinin önünde beni bekleyen iriyarı, korkutucu bir adam vardı.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye sordu Miles duygusuz bir ses tonuyla.

“Yani, mecburum. Tanrı, onu şu saadet zincirine çekmeye çalıştığımdan beri telefonlarımı açmıyor.”

“Hiçbir zaman neden bahsettiğini anlayamıyorum.”

“Muhtemelen böylesi daha iyi.”

Duvarda yaslandığı yerden doğrulup gözlerini kısarak bana baktı. “Hey, hop. Bekle.”

“Ne?”

“Berbat görünüyorsun.”

Benimle kapının arasında duruyordu, o yüzden onu itip geçmeye çalıştım. “Harika. Teşekkürler. Biliyor musun, kötü bir gün geçireceğimden endişeleniyordum ama basit bir cümleyle benim için her şeyi değiştirdin.”

Reese’in zilini çalmak için uzandım ama Miles parmaklarını sıkıca dirseğime doladı. “Bekle,” dedi alçak bir sesle.

Ama o başka bir şey söyleyemeden kapı bir anda açıldı ve eşikte Reese’le Ainsley belirdi.

“Lenny! Selam!” Reese’in gözleri yanıma kayıp karardı. “Miles.”

Miles başıyla selam verdi. İçimden Miles’la üzerinde çalışmamız gerekenler listesine selamlaşmayı da ekledim.

“Dışarı mı çıkıyorsunuz?” diye sordum, kafam karışmıştı.

“Ben de tam sana mesaj atacaktım,” dedi Reese özür dolu bir ifadeyle. “O kadar aptalım ki yanlışlıkla aynı saate iki iş ayarlamışım. Ainsley’nin yarım saate doktor randevusu var ama gelmeni rica ettiğimde bunu unutmuşum. Şu an oraya gidiyoruz.”

Miles önce Reese’e, sonra Ainsley’ye bakarak, “O iyi mi?” diye araya girince içimden bir not daha aldım. Ainsley *ile* konuş, *hak-kında* değil.

“Sadece senelik kontrol,” diye cevap verdi Ainsley kendisi adına.

“Ah, tamam,” dedim. “Sorun değil. Daha sonra geleyim mi?”

“Şey...” dedi Reese yüzünü buruşturarak. “Genelde doktorunun kliniğinin oradaki bir restorana gideriz. Direkt yarın görüşsek? Benim için onu okuldan alabilir misin? Bugünün ücretini karşılayacağım tabii ki. Böyle iptal ettiğim için çok üzgünüm.” Kapıları açılana kadar asansörün çağırma düğmesine bastı. Belli ki baya geç kalmışlardı.

“Bol şans! Yarın görüşürüz.” Ainsley’ye el salladım. O da geri el salladı. Bir elimi daha kaldırıp ikisini de salladım. O da ikisini de salladı. El sallama karışımına yüzümde sırtışıla bir ayağımı da ekledim, o da aynısını yaptı. İkimiz de öteki ayağımızı da sallamaya çalışarak hoplarken asansör kapıları kapandı ve Ainsley gülerek görüş açımdan kayboldu.

“Peki, sanırım ben...”

Sonrasında omuzlarımdan merdivenlere doğru yönlendirildim. Ama aşağı inmek yerine yukarı çıkıyorduk.

“Ne yapıyoruz?”

Reese ve Ainsley’nin evinin tam yukarısındaki dairenin kapısına işaret etti. “Burası benim evim.”

Bizi kapıdan içeri sokunca eşikte durup her şeye gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Peki ben neden senin evindeyim?”

“Lenny, kanıyorsun.”

“Ne?” Ah. Sanırım düştüğümde pantolonum yırtılmıştı. Ayrıca beş yaşında bir çocuk gibi dizim sıyrılmıştı. Fark etmemiştim bile.

Miles oturma odasına geçince arkasını dönüp hâlâ paspasında durduğumu gördü.

“Burası... beklediğim gibi değil,” diye itiraf ettim dairesine göz gezdirerek.

Ellerini beline koyarak etrafa baktı. “Ne bekliyordun?”

“Bir bekâr evi? Sanırım? Sonsuza dek spor yorumcularını gösteren büyük bir televizyon? Belki boş viski şişelerinden yapılmış ucuz bir sanat eseri? Çerçevenilmiş bir hokey forması?”

Miles gülüp başını iki yana sallayınca ben de ayakkabılarımı çıkarıp evinin içine dikkatli bir adım attım. Reese’in dairesinden çok daha küçüktü. Sadece oturma odasıyla mutfağı birleştiren bir ortak alan vardı. Köşelerde, lavabo veya yatak odaları olabilecek birkaç kapalı kapı görebiliyordum. Duvarlar yoğun bir maviye boyanmıştı. Mobilyalarının hepsi takımdı, yumuşak ve sıcak görünüyorlardı. Buradan mutfaktaki bir rafın üzerinde uyumlu bardaklardan oluşan tam bir seti olduğunu da görebiliyordum ve evet, çok renkli tabaklarla kâseler de takım gibi görünüyordu.

İçimi tuhaf, kafa karıştırıcı bir his kapladı. Burada kesinlikle... bir aile evi havası vardı. Tam bir Yalnız Kovboy gibi takıldığından onun bekâr olduğunu sanıyordum. Ama...

“Evli misin?”

Bana gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Çocuğun mu var?”

“Lenny, gel otur.”

Ona göz ucuyla baktım ama dediğini yaparak kanepesinin kenarına tünedim. Cidden kenarından bahsediyordum. Minderde bir kalçamın sekizde biri bile yoktu. Baldırlarım yanıyordu. “Ee?”

Odadan çıkıp küçük beyaz bir çantayla geri döndü.

“Karım da çocuğum da yok. Arkana yaslan.” Önümde diz çöküp bacaklarıma bakarak çantayı açtı. Göz ucuyla çantanın içine baktım. Minik bir eczane gibiydi. Bandajlar, gazlı bezler, tüp tüp merhemler, pamuklu çubuklar, haplar, makaslar, ne ararsanız vardı. Miles bir Florence Nightingale özentisiydi.

Çiziğe ulaşmaya çalışarak pantolonumdaki deliği önce bir yana, sonra diğer yana çekti. Sonunda gırtlığından sabırsız bir ses çıkararak ayak bileğime uzanıp pantolonumu dizimin üzerine kadar sıyırdı. Uzun zamandır almadığım bacak kıllarıma bakıp yüzümü buruşturdum. “Özür dilerim. Birinin görmesini beklemiyordum.”

“Ne?”

Bacak kıllarımı işaret ettim.

Gözlerini devirdi. “Ah. Evet. Nasıl olur da bacak kılların olur.”

Kısa bir süre güldüm ama sonra yaramı temizlemeye koyuldu ve zamanımı hissettiğim yakıcı acıdan dolayı yüzüne tekme atmamaya çalışarak geçirdim. Yüzümü buruşturdum, nefesimi tuttum, kanepeden kaydım ve o kalpsiz herif ise sadece gözlerini devirmekle yetindi. “Dayanabiliyorsan dayan,” dedi duygusuz bir sesle.

Yerde resmen bir birikintiye dönmüş haldeyim ama bu durum Miles’ı hiç engellemiyor gibiydi. Bir dakikadan kısa bir sürede bacağımı düzgünce bandajlamış ve pantolonumun paçasını aşağı indirmişti. “Pantolonun için üzgünüm. Yırtık için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Sorun değil. Ben sonra yamalarım. Bandaj için teşekkür ederim.”

Zaten ayakta olan Miles’a iki elimi uzattım. Beni sıkıca tuttu ve *bam* ayaklarımın üzerindeydim. Bu kadar basitti.

Aramızda bir adım vardı ve o birkaç santimi de kapayarak dikkatle yüzüme baktı. Gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgilerini tekrar fark ettim. Ancak şu an belirgin değillerdi. Beni süzerek kaşlarını çatı. “Dün gece *hiç* uyudun mu?”

Somurarak yüzümü buruşturdum. “Bir bebek gibi uyudum. Tam on iki saat boyunca. Bir yatak reklamında rol almamı istiyorlar.”

“Uydurma. Belli oluyor.”

“Aşırı berbat görüdüğüm için mi?”

“Egonu incittiğim için üzgünüm ama bu objektif bir gerçek.”

Bu sefer ellerimle yüzümü sıkıştırıp garip bir şekle sokarak ona dilimi çıkardım.

“Lou ölmeden önce iyi uyur muydun?”

Adını bu kadar rahat söylediğini duymak içimi ürpertti. Ellerimi indirdim.

“Evet.”

“Öyleyse neden beni aramadın?”

“Nasıl yani?”

“Uyuyamadıysan ya da konuşmaya ihtiyacın varsa beni armalısın. Uykusuz bir gece geçirdiğini sırf çürüyen bedenini işe sürüklerken karşılaştığımız için öğrenmemeliyim.”

“Ne?” Çürüyen beden yorumu o kadar ağırdı ki altından kalkamayabilirdim. “Hadi ama. Seni gerçekten gecenin bir yarısı arayamam!”

“Neden?”

“Çünkü gecenin bir yarısı!”

“Yani?”

“Yani muhtemelen uyuyor olursun.”

“Sen de uyuyor olmalısın.”

Birbirimize dik dik baktık, sonra Miles başını öne eğip sadece saçını sıfıra vurdurmuş insanların yapabildiği şekilde avuç içini başının tepesinden ensesine kadar sürte sürte kaydırды. “Lenny, bunu sana kolay olacağını düşündüğüm için teklif etmedim. Zor olması umurumda değil. *Elbette* zor olacak. Ama yanında olabilmem için gerçekten orada *olmam* gerek. Birkaç saat az uyumamda ne var?”

“Peki... diyelim ki seni aradım. Ne yapacaksın ki?”

“Ara ve gör.”

Ben hiçbir şey demeyince iç çekti. “Sadece bana bunu bir kere deneyeceğine söz ver.”

Eh, sanırım bir kereden zarar gelmezdi. “Peki, tamam. Senin REM döngün sonuçta.”

Gözlerinde bir zafer parıltısı belirdi ve ayağa kalktı. “Markete gideceğim. Sen burada kalıp uyu. Bir saate falan dönerim.”

“Burada mı uyuyayım? Neden?”

“Asansöre bile zor gidecekmiş gibi duruyorsun. Harika bir koltuğum var.”

Şöyle ki... dünya şu an rengârenk bir curcunadan ibaretti ve ben de biraz gözümü kapasam iyi olabilirdi. Ama çürümüş bedenimi –tamam, tamam– stüdyo daireye geri sürükleyip tek kişilik yatağa gömülme düşüncesi teoride kulağa çok çekici geliyordu. Fakat hadi ama. Orası suç mahalliydi. Tam olarak dün gece resmen bir saniye bile gözümü kırpmadığım yerd. Battaniyeler yerdeydi, bükülmüş, ıslak ve kirliydi. Orada neler olacağını kim bilebilirdi?

Ama burası? Bak, ne kadar da yumuşak bir yastık. Ayrıca güneş ışığında uçuşan toz parçalarını görebiliyordum. Odalardan birinde bir vantilatör çalışıyor, tıpkı okyanus dalgaları gibi uyku getiren bir ses çıkarıyordu.

Miles bunu tereddüt ediyormuşum gibi yorumlamış olacaktı ki eğilip sırt çantamı çıkardı ve yere koydu.

“Pisliğin teki gibi konuşmak istemem ama bu cidden senin iyiliğin için.” Ardından işaretparmağını alnımın tam ortasına yerleştirip beni koltuğa doğru geri itti.

Pilatesten berbat bir seans sonrası vazgeçmiş olmasaydım bile vücudum muhtemelen yine de basit fizik kurallarına karşı

çıkamazdı. Koltuk minderlerine çöküp karşı çıkmamaya karar verdim. Yan tarafıma doğru kıvrılıp bir yastık daha aldım ve onu da başımın üstüne bastırdım. Kendimi Miles'tan da dünyadan da yalıtım. Ama çoğunlukla Miles'tan.

Ön kapının kapanma sesini duyana kadar uyanık kalıp sonra uyuyakaldım.

UYANDIĞIMDA ışık değişmişti ve çoraplarımdan biri ayağımın yarısından çıkmıştı. O kadar hızlı doğruldum ki koltuğun arkasındaki mutfak masasında gazete okuyan Miles'ın yüreğini ağzına getirdim.

"Tanrım!" Bir elini kalbine koyarken gazetenin bir sayfası yere düştü. "Bir mumya gibi fırladın."

Gözlerimi ovuşturup hayatımı anlamlandırmaya çalışarak, "Ne oldu?" diye homurdandım.

"Beş saat uyudun. Şu anda saçını görmelisin. Tam bir sanat eseri." Gazetesine döndü.

"Ne kokusu alıyorum?"

"Sana öğle yemeği yaptım. Yani, sanırım daha çok akşam yemeği gibi oldu. İster misin?"

Ayağa kalkıp inledim. Kaslarım ağrıyordu ama kötü bir sızı değildi. "Önce tuvalete gireceğim."

"Şu kapıdan." Bakmadan işaret etti.

Tualete yönelip saçımı görünce cidden sesli güldüm. Topuzum nasıl olduysa doksan derece bir tarafa eğilmiş, yarısı açılmıştı. Saçımın kalanıysa elektriklenmişti. Bir yanağımda yastık izleri vardı, gözlerimse kan çanağı ve şişti.

Birkaç dakika boyunca utanmadan banyosunu karıştırdım. Banyo havlularına uyumlu el havluları vardı. Duşta küf yoktu.

Daha fazla 2'si 1 arada şampuan gördüm ki bu yasadışı olmalıydı ama saçı iki santim olduğu için bunu es geçebilirdim. Tuvalet kâğıdını ters takmıştı, alt tarafından açılıyordu, bu yüzden hemen bir saniyeliğine durup onu düzelttim. İlaç dolabında, içinde kaç tane olduğunu tahmin etmek için salladığım bir kutu prezervatif vardı. Bunun haricinde, eğlenceli bir şey yoktu. Ama yedek bir diş fırçası gördüm. Ben de onu alıp dişlerimi fırçaladım ve işim bitince bardağın içindeki diş fırçasının yanına koydum. Yüzümü ve ellerimi yıkayıp biraz losyon sürdüm ve işim herhalde bu kadardı.

Mutfığa geri dönünce masanın ortasındaki tencerenin kapağını açarak, "Ne yiyeceğiz?" diye sordum. Buhar yükselince beni hoş bir koku karşıladı.

"Sadece *chili* var. Kusura bakma. Yaz olduğunu biliyorum. Ama içini ısıtacak bir şey yapmak istedim."

Çoktan yemekten bir kâseye koymaya başlamıştım ve gerekli olmadığını düşündüğüm bir özrü kabul etmekle uğraşmadım. Birden aşırı acıkmıştım.

O hâlâ gazetesini okurken birlikte sessizlik içinde akşam yemeği yedik. Şekerleme yaptığım ve beslendiğim için enerjik hissederek bulaşıkları ben yıkadım. Ama musluğu kapadığım gibi yakında güneşin batacağını fark ettim. İçimde soğuk bir boşluk hissedince gözlerim doldu. Buradan gitmek istemiyordum ama aynı zamanda kalmak da istemiyordum.

Bu, günün son birkaç saatinde görmezden geldiğim her şeyin kapıya dayanma vaktiydi.

"Hey."

Gözleri benimkileri buldu. "Efendim?"

"Hadi ödev yapalım."

“*Ödev*” onu on blok güneydeki bir spor eşyaları dükkânına sürüklemem anlamına geliyordu. Bu aslında planımızda yoktu ama hepsi Ainsley içindi. Hangi beyzbol eldivenini alacağıyla ilgili kırk yarmasına yardım ediyordum.

“*Yardım etmek*” ise spor mağazasındaki satıcıya âşık olmam anlamına geliyordu (kısa boylu ve gür sakallıydı, bir Jeep’i dağ yamacında nasıl süreceğini biliyormuş gibi görünüyordu). Miles kafama bir hokey kaskı geçirdi.

Küçük, elinin çeyreği kadar büyüklükte bir beyzbol eldivenini takıp elini açıp kapamaya çalışmasını izlerken, “Peki,” dedim. *Gel de yaşlı dayınla oyna*, imajından ilerliyorsun, öyle mi?”

Ensesini kaşdı.

“Bu iyi bir fikir!” diye ona güvence verdim. “Sadece neden beyzbolu seçtiğini merak ettim.”

“Klişe olduğunu biliyorum...”

“Dâhice! Ama... ya başka kimsenin pek iyi olmadığı bir sporda iyi olmasına yardımcı olsan? Mesela... bilmiyorum. Şunun gibi.”

“Badminton mı? Önce badminton hakkında gram bilgimin olması gerekir.”

“Öyleyse, badmintonda onunla birlikte kötü ol. Beraber öğrenin!”

Bu fikri kafasında tartıp beyzbol eldivenlerini rafa geri astı ve badminton alanına yöneldi.

Satış elemanı –yani hayatımın aşkı– bize yardımcı olmak için yanımıza geldi ve dükkândan çıktığımızda Miles’in elinde bir sürü ıvır zıvır, benim de gözlerimde kalpler vardı.

Miles kaldırımında beklerken bana bakarak, “Parmağında yüzük vardı,” dedi.

“*Biliyorum.*” Ona kaşlarımı çattım. “Sadece uzaktan hayal kur-mama izin ver.”

Dükkâna dönüp baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Yani... bu adamlara hiç yaklaşıyor musun? Onlar hakkında sadece... hayal kurmak mı istiyorsun?”

“Yapacak bir şeyim olmuş oluyor.” Yeşil ışık yanınca yürümeye başlaması için onu dürttüm.

“Çengel bulmaca. Şınav. Bunlar yapılacak şeyler.”

“Hiç yeni tanıştığın biri hakkında hayal kurmadın mı?”

Kaşları aniden sertçe çatılıp bana, *Bu kadın erkeklerin aklından neler geçtiğini tam olarak ne kadar biliyor?* der gibi baktı.

Kahkaha attım. “*Cinsel şeylerden* bahsetmiyorum.”

Kahkahasını bastırıp başını iki yana salladı. “İstemsizce oluyor.”

“Seni yargılamıyorum. Bu tabii ki normal. Ayrıca, kime zararı var ki? Yüzün bir *bulldog* gibi. Kimse ne düşündüğünü anlayamaz bile.”

“Yüzüm bir *bulldog* gibi...” diye mırıldandı, bense hız kesmeden devam ettim.

“Şeyden bahsediyorum, hani, hiç biriyle tanışıp vay canına, eminim ki harika çikolatalı kek yapıyordur diye düşünmedin mi? Vay canına, işten eve gelince o keklerden bir tane yemek isterdim. Vay canına, eminim ki balık tutmayı öğrenmek isterdi ve bir gün bir kulübe kiralar, birlikte balık tutup çikolatalı kek yerdik, ben de ona anneannemin nişan yüzüğünü takardım ve bir gün ikizlerimiz olurdu?”

Miles şaşkına dönmüştü. Muhtemelen hâlâ *bulldog* yorumumu sindirmeye çalışıyordu. “Hayır, Lenny,” dedi basitçe. “Bunu hiç yapmadım.”

Söyleyiş şekline kahkaha attım. “Peki, tamam. Öyleyse senin hayallerin, Vayy, güzel bir kadın, *ona* çakmak isterdim, gibi şeylerle sınırlı.”

“Hayır.” Ters yöne yürümeye başladı.

“Ne kadar da gözalıcı!” Sesimi kalınlaştırıp ukala bir aksan takındım. “Ona bir iki şey öğretmek için nelerden vazgeçerdim.”

“Aman Tanrım.” Miles dönüp diğer yöne doğru yürümeye başladı.

Hızlıca ona yetiştim, yüzümde ustalıkla görmezden geldiği alaycı bir sırıtış vardı. “Peki bu hayal kurma işini hep yapıyor muydun?” diye sordu.

“Belki? Bilmiyorum. Hayır.” Yürürken ellerimi ceplerime soktum, neşemin çoğu uçup gitti. “Genel olarak Lou’dan beri... Bu gerçekten o kadar garip mi?”

“Hayır.” Bana dönüp o tanıdık tutuşuyla bir elini omzuma koydu.

“Konu dönüp dolaşıp ona geliyor, öyle değil mi?” Güldüm ama neşeden yoksundu. “Her şey bana onu hatırlatıyor. Mesela bugünkü saçım. Aynada ne kadar saçma görüldüğü. Bu onu çok güldürürdü. Kötü anlamda değil! Sadece... Bunu nasıl açıklayabilirim?”

Miles adımlarını yavaşlatıp ellerini ceplerine soktu.

“Lou’nun harika saçları vardı,” diye denedim. “Ortadan ayırabildiği uzun, kırmızı saçları vardı. Saçta orta ayrımını kendine yakıştırmak ne kadar zor biliyor musun? Baya zor.”

“Sana inanıyorum.”

“Yani, istediğin her şeyi yapabileceğin türden saçları vardı. Dalgaları düşmezdi ama aynı zamanda kurutursan veya düzleştirirsen dümdüz de olurdu. Saçları hızlı uzardı ve milyonlarca farklı saç modeli denemiştir. İnsanlar hep Lou’da ilk olarak buna yorum yapardı. Saçlarına.”

Miles dinlediğini göstermek için kısık bir ses çıkardı.

“Saçlarını iki kez kaybetti. İlk yirmi yaşında, ilk kemoterapisindeydi. Ben de onunki gibi olsun diye saçlarımı kazı mıştım. Saçları geri uzadığında öncekine göre biraz farklıydı ama yine de güzeldi.” Sesim çatladı. “Dört sene önce tekrar saçını kaybetmeye başladığında... bu kez kafamı tekrar kazıtmama izin vermedi. Bu sefer saçımı uzatabildiğim kadar uzatmamı istediğini söyledi. Ve... şimdi buradayım. Saçlarım yanlışlıkla fermuarlarıma takılıyor. Bir de uyandığımda *öyle* görünüyorlar.”

“Vay canına. Lenny...” Duraksadı. “Bu akşamüzeri saçınla dalga geçtiğim için özür dilerim. Ben hiç farkında...”

“Hayır, hayır.” Onu elimle geçiştirdim. “Bu sıralar saçımın komik görüldüğünün farkındayım. Ne şekil veriyorum ne de bakım yapıyorum. Kalbimi kırmadın.”

“Ama yine de özür dilerim. Görünüşünle dalga geçtiğim için.”

“Ah, tanıştığımız ilk günden mi bahsediyorsun? Onun için zaten özür diledin. Hem o seferki, gülünç saçlarım hakkında yaptığın şakalardan farklıydı. Saçım hakkında *kaba* davranmıyordun. Ayrıca... saçımın saçma görünmesi beni mutlu ediyor. Bunu doğru açıklayamıyorum.”

“Acele etmene gerek yok.”

“Lou ve ben kendimize La-Çirkinler derdik.”

“Affedersin, *La-Çirkinler* mi? Yani...”

“Lanet çirkinler. Evet. Aynen öyle.”

“Tanrım.”

“Kulağa kötü geliyor biliyorum. Ama harikaydı.”

“Sen çirkin değilsin.”

“Hayır, hayır. Mesele bu değildi! Yani, Lou ve ben ergenlik dönemimizde bildiğin çirkin ördek yavrularıydık. Bunu kanıtlayacak fotoğraflarım da var.”

“Görebilir miyim?” diye sordu Miles kaşlarını kaldırarak.

Gülüp telefonumu çıkardım ve ona Lou’yla benim Alanis sonrası, Rihanna öncesi fotoğraflarımızdan oluşan bir albümümüzü gönderdim.

Hızlıca göz atarken bazılarına kahkaha attı. Hangilerinin onu bu kadar eğlendirdiğine bakabilecek kadar yürekli değildim.

“Mesele çirkinlik değildi,” diye açıklamaya çalıştım. “Mesele, ikimiz baş başayken güzel olup olmadığımız hakkında hiç endişelenmememizdi. Çirkinliğin sıkıntı olmamasıydı, abartılacak bir şey değildi.”

“Bir düşünce yapısı gibi.”

“Sanırım? Daha çok kendimizi kasmamakla ilgiliydi. Makyaja da güzel kıyafetlerle falan ilgilenmediğimizden değildi. Bunları reddetmekle alakalı değildi. Daha çok... yani, sanırım onunla arkadaşlığım benim için güvenli bölgeydi... öyle bir La-Çirkinlik kalkanıydı ki diğer insanların yargıları geri sekerdi.”

“Ah. Anladım. O senin için sadece bir arkadaş değildi. O senin yoldaşındı.”

Bir anda kırılma noktama geldim.

Yakıcı gözyaşlarım sel oldu aktı. İki büklüm olup nefes nefese kaldım, tüm kaslarım yaşamaya devam edebilmem için bu acıyı içimden atmaya çalışıyordu. Çünkü böyle devam ederse hayatta kalamazdım. Buna kim dayanabilirdi ki? Buna *ben* nasıl dayanabilirdim ki?

Muhtemelen bana dik dik bakarak yanımızdan geçen bir grup insan olduğunun hayal meyal farkındaydım. Miles yana doğru bir adım atarak beni onların bakışlarından korudu.

Yoldaş. “Hiç öyle düşünmemiştim, ama...” Öyleydi. Bu, onu tanımlamak için mükemmel bir kelimeydi. O her zaman yanımda olan kişiydi. Arkamı kollayandı. Hiçbir söze gerek olmadan.

Bu dünyada benim için canını verebilecek tek insandı ve mümkün olsa ben de onun için ölürdüm. Ama bu mümkün değildi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.” Sözcüklerim kırgındı, yeni açılmış bir yara gibi kanıyordu.

“Şu an bir şeyler yapıyorsun,” dedi Miles sessizce. “Birini hayatta tutmak için elimizden hiçbir şey gelmez, Lenny. Yapabileceğin bir pazarlık yok. Bu bir illüzyon. Berbat bir illüzyon. Yapabileceğin tek şey şu an yaptığını yapmak olurdu. Gitmesine izin vermek.”

Ağlamaya devam ettim. Uzun bir süre boyunca. Sonunda tekrar yürümeye başladık ve stüdyo daireye vardık.

Şişmiş gözlerimle karanlık gökyüzüne bakarken, “Teşekkürler,” diyebildim. “Kestirme için ve yemek için ve...” Her şey için anlamında bütün bedenimi işaret ettim.

Başını yukarı aşağı salladı ve “İyi misin?” diye sordu.

“Hayır. Ama...”

Şu an yalnız kalmalıydım ve o da bunu anladı.

Merdivenlerden kahverengi kumtaşı kapıya kadar arkamdan gelip ben anahtarları düşürünce onları yerden aldı ve kapıyı benim için açtı. Sırt çantamın askısını düzeltti. Orada durup Miles’in her şeyi düzeltmesini izlerken gözyaşlarım burnumdan damlıyordu. Orada durup ağlamamı izledikten sonra tişörtünün eteğini kaldırıp hızlıca burnumdaki gözyaşlarımı sildi. Yeni gözyaşları eskilerin yerini alınca yine aynısını yaptı.

“Beni ara,” dedi sertçe.

Gitmek için dönünce bir elini nazikçe omzuma koyarak beni durdurdu.

“Lenny.”

“Arayacağım,” diye kabul ettim. “Söz veriyorum.”

“Sabit dur!”

*Lou’nun eyeliner işkencesinden kurtulmak için gülüp kıvrandım. Ama o takıntılıydı, ben de onun kobay faresiydim. Yarım saate 5Night’in yeni müzik videosu çıkacaktı ve videonun yayınlanması-
nın tadını tarz kızlar olarak çıkarabilmemiz için, Min’in reklam fotoğraflarındaki göz makyajını yapmak istiyordu. O da gruba olan sonsuz ve karşılıksız takıntımızın şerefine Eunho’nun sahte piercing-
lerini takmıştı.*

Sonunda işini bitirince aynada yeteneğine hayran kaldım. Kendimin seksi hali gibiydim. Ama aynı zamanda gözürne biraz uzaylı gibi de geldim. Benim için sıkıntı yoktu. “Bu makyajı bir sonraki randevum için de yapar mısın?”

Lou rujunu düzeltiyordu. “Dalga mı geçiyorsun? Sana senelerdir bunun için yalvarıyorum.”

Saçları hâlâ uzama aşamasında olduğu için ara sıra taktığı kısa, siyah peruğunu düzeltmeye koyuldu. Bu gece mutlu görünüyordu.

Tedirgin bir halde telefonumu aldım. “Makyajlarımızla hava atmak için... fotoğraf çekilmek ister misin?”

Bir saliseliğine ifadesinin hayır dediğini gördüm. Önceden selfie kraliçesiydi ama kanserle olan bu ikinci savaşı en sevdiği şeylerden

birini daha çalmıştı. Önceden fotoğraflarda nasıl görüldüğünü hiç önemsemezdi. Ama şimdi her şey acı vericiydi. Ve bir seneden fazladır birlikte hiç fotoğraf çekilmemiştik.

Ama bu sefer çenesi yukarı kalktı. “Bir buçuk sene sonra ilk dönüşleri. Bunu hatırlamalıyız.”

Evet! “Ayrıca harika görünüyoruz.”

“Kesinlikle.”

Ona sarıldığımda o da yanaklarımızı birbirine bastırınca son derece çirkin bir fotoğraf çekildik. İyi görünen tek şey Lou’nun ikimize de özene bezene yaptığı zarif makyajdı.

Fotoğrafi bir süre inceledi. “Paylaştık mı?”

Yüreğim ağzıma geldi. Önceden ortak hayran hesabımıza kendi fotoğraflarımızı hep atardık. Şimdi paylaşmak istediği için çok heyecanlanmıştım.

“Evet.”

“Umarım 5Night görür de bize âşık olurlar, sonra yeni eşleri olmamız için bize mesaj atarlar.”

Güldüm. “Evet. Umarım.”

Bölüm Sekiz

“*Otur şuraya,*” diye tısladım oyun parkındaki banktan doksanıncı kez kalkan Miles’a. Önce bana, sonra da parktaki demirlerden tek eliyle sarkan Ainsley’ye baktı. Beyzbol şapkasıyla kafasını kaşıyıp sabırsızca yanıma geri çöktü.

Rüzgâr çanı gibi sallanan Ainsley’ye işaret ederek, “Cidden bunun tehlikeli olmadığını mı düşünüyorsun?” dedi.

“Tabii ki tehlikeli! Oyun parkları, devlet onaylı ölüm tuzaklarıdır. Ama beni dinle, *o* adam gibi olmak istemezsin.” Çenemle, üzerine fazla düşen babasından kaçmak için elinden geleni ardına koymayan bir ufaklığın hemen arkasında, kolları açık halde çömelmiş bekleyen adamı işaret ettim.

“O adam burada akli başında olan tek kişi gibi görünüyor,” diye homurdandı Miles.

“Evet, belki ama çocuğunun en az eğlenen kişi olması da tesadüf değil.”

Miles huysuzca kollarını göğsünde kavuşturdu ama Ainsley’nin yetişkin biri yapsa omuz kaslarını yırtacak kadar yavaş, abartılı bir takla attığını görünce duruma boyun eğdi. Ainsley demirlerden dört ayak üzerine inip sıçrayarak doğruldu, ardından mini tırmanma duvarına doğru koştu.

“Bir çocukla iyi bir ilişki kurmanın ilk kuralı,” dedim Miles’a. “Eğlenmek için yaratılmışlar, o yüzden sadece yollarından çekil.”

Miles tek kaşını kaldırdı. “İlk kural onları güvende tutmak değil mi?”

“Elbette öyle. Ama bunu gözlerine sokamazsın. Eğer seni güvenlik görevlisi olarak görürlerse, zamanlarını senden olabildiğince uzaklaşmaya çalışmakla geçirirler. Eğer eğlence görevlisi olursan etrafında olmak isterler, böylece cidden yardıma ihtiyaç duyduklarında yanlarında olabilirsin.”

Miles başını yana eğdi. “Aslında bu mantıklı. Öyleyse, ikinci kural ne?”

“Ondan korkuyormuşsun gibi davranma. Sanki yavru bir kaplan falanmış da dikkatli olmazsan yüzünü parçalayacakmış gibi.”

“Öyle davranmıyorum!”

Gözlerimi kırpmadan dik dik ona baktım.

“Tamam. Belki de öyle davranıyorum. Ama eğer kriz geçirirse ne yaparım hiç bilmiyorum.”

“Benim krizlerimle başa çıktın. Sandığından daha iyi hallederdin.”

“O farklı.”

“Nasıl?”

“Sadece öyle. Çocuklar korkutucu. Acımasızlar.”

Ainsley koşarak bize doğru geldi. Araba galerilerinin önünde rüzgârda dans eden koca şişme bebekler gibi koşuyordu. Dizlerini ve dirseklerini farklı yönlerde savruluyordu.

“Yolla!” dedi ve bebek bir kuş gibi ağzını açtı. Su şişesini alıp suyu ağzına fişkırttım. Bir kısmı yanlışlıkla saçına gelince güldü. Arkasını dönüp var gücüyle salıncaklara geri koştu ve bir tanesine göbek üstü atlayıp kollarını iki yana açtı, ardından göğesini yükselip inmeye başladı.

“Evet. Acımasızlar,” dedim ifadesizce.

Gitme vakti gelince gidip Ainsley’yi aldım, Miles da tam arkamızdaydı. Küçük Nancy Drew tarzı bir defteri ve kısa bir kurşun kalemi vardı. Bizi takip ederken hararetle bir şeyler yazıyordu.

Ainsley’yle el ele tutuşmuş, kollarımızı gitgide genişleyen kavisler çizerek öyle bir sallıyorduk ki en sonunda kız neredeyse yere kapaklanacaktı.

“Hey,” dedim. “Sence öğretmenin bu akşam yemeğinde ne pişirecek?”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Bay Landry mi?”

“Aynen.”

Ainsley gözlerini boşluğa dikti; saç başı darmadığındı, üstündeki Prince konser tişörtü bir omzundan düşüyordu. “Ah... bize bir kere lazanyanın tanrıların yemeği olduğunu söylemişti. O yüzden muhtemelen lazanya.”

Bu cevap çok hoşuma gitti. “Garfield gibi!”

“Tişörtündeki şu kedi mi?”

“Evet, o lazanyaya bayılır.”

“İnsanlar neden lazanyaya bayılıyor?” diye sordu. “Yani, fena değil ama...”

“Miles,” diye seslendim. “Sen ne düşünüyorsun?”

“İnsanların neden lazanyaya bayılmasıyla ilgili mi? Ben... ben bilmiyorum.”

Tek dediği şey bu oldu.

Ainsley beklentiyle ona bakıyordu fakat ardından sıkılarak başka yere döndü, yerde bir taşı tekmelerken bir anlığına tökezlediğinde neredeyse kolumu yerinden çıkarıyordu.

“İnsanlar lazanyaya bayılıyor çünkü peynir aslında beş yemek grubunun üçünü oluşturuyor,” diye ona bilgece açıkladım.

“Bu doğru değil...” diye araya girmeye çalıştı Miles ama onun sesini bastırdım.

“Sence Miles akşam yemeğinde ne yiyecek?” diye sordum Ainsley’ye.

“Hımm.” Bir süreliğine ona baktı. “Tavuklu erişte çorbası mı?”

“Mümkün değil,” diye araya girdim. “O... protein tozlu içecekler içen, sossuz salata yiyen tiplerden.”

“Ne?” Miles o kadar hayrete düşmüş görünüyordu ki Ainsley bile güldü.

“Pekâlâ, tamam. Eğer ciddi bir tahminde bulunacaksam, Miles’in hayatının sonuna kadar her öğünde sandviç yiyip bundan sıkılmayacağını tahmin ederdim.”

Miles karşı çıkacak gibi göründü fakat ardından yenilgiyle omuz silktili.

Şimdiyse gerçek soruya gelmiştim. “Peki ya annen? O akşam yemeğinde ne yiyecek?”

Ainsley’nin gözlerindeki neşe kayboldu. “Bilmiyorum. Suşi? Bazen müşterileriyle onu yiyor.”

“Ah. Bu akşam da mı yemeğe gelmeyecek?” diye sordu Miles.

Ainsley ayakkabılarına bakarak, “Hayır,” diye homurdandı. Elimi bırakıp çantasını karıştırmaya başladı, gözleri hâlâ yerdeydi.

Miles yardımcı ol(may)arak, “Bu hafta beşinci kez falan oluyor,” diye yorum yaptı.

Ainsley düşüncelere daldı ve gözlerimin önünde küçüldü; omuzları çökmüş, sırt çantası bir anda fazla büyük görünmeye başlamıştı.

Miles benimle göz göze gelince yerinde sıçradı. Sadece bakışlarımın gücüyle onu mantara dönüştürmeye çalışıyormuşum gibi görünüyordum büyük ihtimalle.

Ainsley karşıdan karşıya geçmek için elimi tuttu ama sokağına vardığımızda önden koşarak apartmanın girişine doğru gözden kayboldu.

“Bu pek iyi geçmedi,” diye bilgilendirdim Miles’ı.

“Evet. Onu anladım. Nerede yanlış yaptım?”

“Daha fazla yetişkin fikri duymasındansa *onun* konuşmasını sağlamaya çalışıyordum. Evet, hepimiz Reese’in sık sık gittiğini ve bunun Ainsley’yi rahatsız ettiğini biliyoruz ama bilmediğimiz şey, Ainsley’nin bu konuda gerçekten nasıl hissettiği. Bu konuda *senin* nasıl hissettiğini öğrenmek istiyorsam doğrudan sana sorabilirim. Ama Ains’le işler böyle yürümüyor.”

Miles sessizleşti. Apartmanın girişine geldiğimizde Ainsley’nin verdiği sözü tuttuğunu, onu duyabilmek için eğilmiş kapıcıyla birlikte bizi beklediğini gördüm. Kapıcı bizi fark ettiği gibi doğrulup resmiyetle kapıyı açmaya yöneldi.

Adamın adı Emil’di. Ukraynalıydı ve futbol hayranıydı. Bu bilgiyi ondan cımbızla çekip almam gerekmişti. O kadar titiz bir profesyonelliği vardı ki neredeyse kaba sayılırdı. Özünde çok tatlı biri olduğuna emindim. Bir gün, elli senelik evliliğimizin ardından ayaklarımızı suya sokup yan yana televizyon izleyecek ve birbirimizin Hershey’s çikolatalarını açacaktık.

“Cidden mi?” dedi Miles üçümüz eve çıkmak için asansöre sıkışırken. “O on yaşında falan.”

“Yirmi iki yaşında.”

“Yine de senin için yeterince büyük değil.”

Omuz silktim. “Zamanım var.”

Miles gülüp bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

Eve gelince Ainsley ayakkabılarını çıkarıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde evin derinliklerine, yetişkinlerden uzağa kaçtı. Miles peşinden gitmeye yeltendi.

“Miles.”

Bana döndü.

“Bırak istediğini yapsın.”

“İyi mi diye bile kontrol etmeyecek misin?” diye sordu. Onunla ilk tanıştığımda, bu soruyla beni yargıladığını düşünürdüm. Ama şimdi ciddi endişeli ve kafası karışmış olduğunu görebiliyordum.

“Çocukların genelde okuldan sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olur. Acıktığında gelir.”

Olduğu yerde duraksayıp omzunun üstünden bana baktı, arkasında Reese’in devasa siyah-beyaz fotoğraflarını görebiliyordum. Fotoğraftaki yüzlerden biri Miles yanında dururken netlik kazandı. Büyük bir parça sonunda yerine oturmuştu.

“Hadi,” dedim onu evin içine yönlendirerek. “Atıştırmalıkları hazırlayalım.”

Mutfağa geçince cips ve ıspanaklı enginarlı sos çıkardım.

Miles bir cips alıp bolca sosa batırarak bana uzattı. “Ye.”

Aç değildim ama bir cips sosa batırılınca başka ne yapabilirsiniz ki?

Bir süre sonra arkasına yaslandı ve ellerindeki cips tozunu silkeleyerek, “Öyleyse,” dedi. “Şu akşam yemeğinde ne yiyecekler oyunu Reese hakkında konuşmak için bahane miydi?”

Başımla onayladım. “Kısmen... Çocukların doğrudan soru sorulduğunda nadiren cevap verdiklerini fark ettim. *Annenin iş programı hakkında ne düşünüyorsun?* Böyle sorular kendilerini sınavdarmış gibi hissetmelerine yol açıyor. Ayrıca ne demesi gerektiğini de biliyor. *Sorun yok.* Tipik bir cevap, değil mi? Ama bir çocuğun hayatından farklı şekillerde bahsetmesini sağlayabilirsen, o zaman gerçek hisleri hakkında daha çok fikir sahibi olabilirsin.”

Miles başını yukarı aşağı salladı. Düşündü. Tekrar salladı. Ardından küçük Nancy Drew defterini çıkarıp bir şeyler not aldı.

“Bu taktikler iyi. Daha fazla ver,” dedi.

İki parmağımı şakaklarıma bastırıp gözlerimi kapadım. “Bir ömür boyu deneyimi birkaç cümleye sığdıracak olursam... Peki, şey, çocuklar aslında çok kolaylar. Eğer onlara sakinlerken yemek yedirmeyi ve su içirmeyi bilebilirsen, genel olarak sorun çıkar-mazlar. Genelde kriz anları acıktıkları, susadıkları, yoruldukları veya her şey fazla geldiği zamanlarda olur. O yüzden acil ihtiyaç-larını çaktırmadan karşılayabilirse her şey büyük ihtimalle pü-rüzsüz ilerler.”

“Peki ya duygusal kriz anında? Ainsley, Reese’i özlediğinde falan?”

“Yani, içini biraz rahatlatmak çok işe yarar. Ardından dikkati-ni dağıt. Televizyonla, oyunla, kitapla veya bir görevle.”

“O zaman... ilk gün Ainsley’yi o yüzden televizyon karşısına oturtun.”

“Aynen.”

“Tembellik ettiğini düşünmüştüm.”

“Ama...”

“Aslında bir strateji izliyormuşsun.”

“Dediğim gibi, uzun zamandır bakıcılık yapıyorum.”

“Ne kadardır?”

“On iki yaşımdan beri mahallemdeki ailelerin çocuklarına bakıyordum zaten ama ilk gerçek deneyimimi on yedi yaşında, *au pair* programıyla gittiğim İspanya’da bir ailenin yanında yatılı bakıcı olarak kazandım.”

“Orada ne kadar kaldın?”

“Üç ay. Tam mezuniyetimden sonraydı. Ama sonra Lou hasta-lanınca eve döndüm. Burada bakıcılık iyi kazandırıyordu ve genel

olarak saatlerimi Lou'ya göre ayarlayıp onun bakımıyla ilgileniyordum. Güzel yürüyordu."

"O sıralar genelde uzun vadeli işler mi yapıyordun?"

"Evet. Amerika'da bakıcılık yaptığım ilk aileyle dört sene çalıştım. İkinciyle üç sene, sonuncusuyla da iki. Beni Reese'e önerenler de onlar. Sonlara doğru, Lou'nun vaktime ve enerjime çok ihtiyacı olmaya başlayınca kısa süreli işlere döndüm."

"Şimdiyse Mary Poppins gibi işten işe atlıyorsun."

"Ah, Mary Poppins, bağlanma korkusunun öncüsü."

Boğazımı temizledim. "Peki..." diye başladım. "Birbirimize çılgınca kişisel sorular sorduğumuza göre..."

Miles beni dinlediğini belirtircesine mırıldandı ama hâlâ defterine not alıyordu.

"Ünlü bir babayla büyümek nasıldı?"

Aniden yazmayı bıraktı ama bana bakmadı. Uzun bir süre belki de olayı yanlış anladığımı düşündüm ya da doğru anladığımı ama cevap vermeyeceğini. Ama ardından, "Yani... eğlenceli değildi," dedi.

"Reese senden Ainsley'nin dayısı diye bahsettiğinde ne anlamda söylediğinden emin olamamıştım ama... sen ve Reese kardeş misiniz?"

Gözlerini yukarı çevirmeden beni başıyla onayladı. "Annelerimiz farklı. Babamız aynı."

Başıyla duvardaki bir Carp Hollis fotoğrafını işaret etti. Bir anda Miles'in sadece on sene önce annesini ve kuzenini kaybetmediğini, aynı zamanda bir buçuk sene önce de babasını kaybettiğini fark ettim.

Fotoğrafı inceleyince onun Miles'la olan benzerliğinin, evin girişindeki siyah-beyaz fotoğraflarda belli olandan daha çarpıcı olduğunu fark ettim.

Elini hafifçe sıkmak için masanın üzerinden uzanarak, “Üzgünüm,” dedim. “Benzerliği daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Ben elimi çekince Miles avucunu dümdüz masaya yerleştirdi. “Teşekkürler. Sorun değil. Yakın değildik. En azından hayatının son birkaç ayına kadar.”

“Daha önce anlamadığıma inanamıyorum.”

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Nereden anlayacaktın ki? Soyadımız aynı bile değil.”

“Honey annenin soyadı mıydı?”

Başıyla onayladı ve son bir şey yazıp defterini kaldırdı.

“Peki,” dedim dirseklerimin altındaki Amerikan servisinde yer alan bir çiçeğin hatlarını parmağımla takip ederek. “Ainsley’yi sadece iki senedir tanıyorsun. Bu, Reese’le ikinizin de...”

“Mer-ha-ba!” Reese’in eve gelmesiyle ön kapı çarptı.

Miles ayağa kalkıp sanki Reese’in yemeklerini yerken yakalanmak istemiyormuş gibi cips ve sostan uzaklaştı. Miles’ı mutfağın ortasında, elleri cebinde dururken görünce Reese’in sırtışı bir anda kayboldu.

“Ah. Selam.”

Aşırı tuhaftı.

“Erken geldin,” dedim.

“Evet! Ben...” Miles’a baktı. “Ainsley’ye akşam yemeğini kaçıracağımı söyleyince çok morali bozuldu. O yüzden...”

“Sadece bir süreliğine Lenny ve Ainsley’yi ziyarete gelmiştim,” dedi Miles. Boğazını temizledi. “Eğer onlarla... epey sık takılsam senin için sorun olur mu?”

AMAN TANRIM. Ona sorun olup olmadığını soracağını söylerken *bunu* mu kastediyordu? Aşırı kayıtsız bir tavırla ve *benim önümde* mi?

“Ah.” Reese bozulmuş gibiydi. “Sanırım bu konuyu önce Ainsley ve Lenny’yle konuşacağım.”

Sen burada Batman gibi dolaşmazken, demek istiyordu.

Miles en azından bu kadarını anlamış gibi başını yukarı aşağı salladı. “Pekâlâ. Tamam. Öyleyse görüşürüz.”

Miles gidince Reese, Ainsley’yi kontrol etmeye gitti. Ben de tam evden çıkacakken, gitmeden önce Ainsley’nin yarınki öğle yemeğini hazırlamam gerektiği son anda aklıma geldi. Reese mutfağa geri geldiğinde hindili bir sandviçin kenarlarını kesiyordum. Reese üzerindeki takımı çıkarıp tekrar pahalı yoga kıyafetlerini giymişti. Az önce kestiğim ekmek kenarlarını tezgâha yaslanarak yedi.

“Peki... şu Miles durumu.”

“Evet, kusura bakma. Sana sormasını söylemiştim ama bunu... böyle yapacağını düşünmemiştim.”

“Sen *benim* kusuruma bakma... Seni hazırlıksız yakalamış olmalı. Senin de o ayak altında dolanmadan işini yapmak istediğine eminim. Belki de ilk geldiğin gün sizinle kalmakta ısrar ettiğinde ona daha sert çıkışmalıydım... ama artık bu konuda onunla tartışmaktan yorulmuştum.”

Şaşırtıcıydı ama Reese’e biraz sinir olmuşum. “Beni rahatsız etmiyor.”

Reese gözlerini kırıştırdı. Kafa karışıklığıyla gözleri kısıldı. “Ah. Yani... Senin için sorun değilse...”

Duraksadı ve aslında ne demek istediğini anladım: *Bu durum nasıl senin için sorun değil?*

“Ainsley’yle zaman geçirmek istiyor,” diye açıklamaya çalıştım. “Sen işten dönünce beraber geçirdiğiniz zamanın önemli olduğunu biliyor. Size engel olmak istemiyor.”

Gözlerini daha fazla kırıştırdı. “Yani... peki. Eğer seni rahatsız etmeye başlarsa bana haber ver, yeter.”

Reese'e el salladım, koridordan Ainsley'ye seslenip gittiğimi haber verdim ve evden çıktım. Kapının orada beni bekleyen bir şeye takılıp neredeyse düşüyordum. Üstüne not yapıştırılmış bir yemek kabıydı. *Bunu ye*, yazıyordu.

Şaire bak sen.

Bölüm Dokuz

Hayat bir lağım, diye ertesi gün ona mesaj attım. Aramam gerektiğini söylemişti ama... O noktaya doğru yavaş yavaş ilerliyordum.

Aklımda tutarım. Mesajlaşma dili çok anlayışlıydı gerçekten.

Ciddiyim. Hayat kesinlikle berbat.

Bunu şimdi mi fark ediyorsun? Bunlar basit şeyler. Hayat acıdır. E, herhalde.

Yazdıklarını düşünürken uzun bir duraksama olunca, *Bekle,* diye mesaj attı. *Neler oluyor?*

Ne?

Neden bana hayatın bir lağım olduğunu yazıyorsun? Kötü bir şey oluyor olmalı. Neredesin?

Hiçbir yerde.

Lenny.

Pekâlâ. Bir çamaşırhanede AĞLIYOR OLABİLİRİM.

Neden bir çamaşırhanedesin? Evimde çamaşır makinesi var.

Telefonuma bakıp ne yazacağımı düşünürken yine mesaj attı:

Orada daha ne kadar kalacaksın?

Şu an toplanıyorum.

Stüdyo dairede buluşalım. Seninle yapmak istediğim bir şey var.

Ağır aksak üç blok yürüdüm ve kapımın önünde onu görünce refleks olarak kaşlarımı çattım. Çamaşırları sırtımdan alıp yukarı taşıdı.

Geri döndüğünde ellerim belimde, “Tam olarak ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Eğlenceli olacak.” Kumtaşı basamaklardan hızlı hızlı inerken durdu. “Aslında, berbat olma ihtimali yüksek.”

“Asansör konuşman üzerinde çalışmamız gerek.”

Yarım saat sonra kendimi günbatımında finans bölgesinin açıklarına demirlenmiş devasa bir yelkenlide buldum. Saatlik ücretimden daha pahalı olan bir kokteyl listesine bakıyordum, öyle ki içkilerin hepsinin adı, göbek adı ve soyadı vardı.

Manhattan kıyı şeridini süsleyen birkaç bar-tekneden birindeydik, kalıcı olarak demirlemişti ve ağustos ayının sonlarındaki bir gece için çok güzeldi. Mum ışığında içkilerini yudumlayan ve bembeyaz dişlerini sergileyen güzel insanlara baktım. “Sanırım burada yırtık kot pantolon ve spor ayakkabı giymemiz doğru değil.”

“Evet.” Miles sanki herkes aptalmış gibi kaşlarını çattı ve teknenin batmasını tercih edeceğine emindim. “Hadi bir şeyler içelim.”

Miles, Fonz gibi saçları olan donuk bir barmenden bir bira sipariş etti. Ben de Madam Başkan Obama adında bir şey söyledim. Hayatımda tattığım en lezzetli içecekti ve kadehi iki elimle kavradım.

“Peki... neden buradayız?”

Miles birasından büyük bir yudum aldı. “Bunun için.” Geminin pruvasını işaret etti. İç çekti. “Bir de şu.”

“Şu” görünüşe göre sağ bacağımdı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

“Liste, Lenny,” diyerek çenesiyle ön cebimi işaret etti.

“Ah! *Ah*. Yoo, hayır.”

“Evet.” Miles çiftlerin arasından geçerken kaderine boyun eğmiş görünüyordu. “Hadi şunu yapalım.”

Maddeleri tekrar okumak için listeyi çıkarmama bile gerek yoktu. Anlaşılan o da gerek duymuyordu.

“Pekâlâ.” Geminin pruvasına yaklaşırken boğazını temizledi. “Sekizinci madde miydi? *Büyük bir tekne bulup Titanik yapmak.*” Bana baktı. “*Titanik yapmak* tam olarak ne demek?” Korkuluğa yaslanmış, günbatımının boyadığı suya hoşnutsuzca bakıyordu. “Botlarımı çıkarmalı mıyım?”

Güldüm. “Hayır. Şöyle hani...” İki kolumu açıp nasıl olduğunu göstermek için sallandım.

Yapacağımız şeyden daha da utanmasını bekliyordum ama Miles kararlı görünüyordu. “Tamam.”

Arkamızdaki şık insanları görmezden gelip iki korkuluğun birleştiği yere çıktım ve karnımı oraya bastırdım.

Ah, neden olmasındı?

Kollarımı açıp bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Arkamı dönüp ona dik dik baktım. “Miles!” diye tısladım.

İç çekti ama arkama doğru adım bir attı. Kıyafetleri kıyafetlerime değdi ve kolları benimkilerden on beş santim öteye uzandı. O şekilde salındık ve ben kahkahayı bastım.

“Bu kadar mı?” diye sordu Miles anlaşılır bir şaşkınlıkla. “Söylememiz gereken bir replik falan yok mu?”

“Sanırım filmin o kısmında bir şey söylenmiyor? Yani... Celine Dion söyleyebiliriz istersen?”

“Saçmalama.”

Uzaklaşmaya başlayınca geriye uzanıp tişörtünden tuttum ve onu tekrar pozisyonuna geri çektim.

“Buldum!” diye ısrar ettim. “*Sen kuşsan ben de kuşum*, de.”

“Bu doğru filmden bile değil!”

“Söylesene!” Kollarım havada öylece asılı kalmaktan uyuşmaya başladığı için, onları sanki kurbağalama yüzüyormuşum gibi hareket ettirmeye başladım.

“Bu, kızın repliği değil mi?”

“*Not Defteri* filmi kimin hangi repliği söylediğini bilecek kadar iyi mi biliyorsun?”

“Kız arkadaşlarım oldu, Lenny. Kız arkadaşlar seni *Not Defteri* izlemeye zorlar.”

“Şey, o bir klasiktir ve eski kız arkadaşlarının harika bir zevki varmış. Ve belli ki senin için çok eğitici bir film olduğundan...”

“*Sen kuşsan ben de kuşum*,” diye homurdandı duygusuz bir sesle. Muhtemelen bunu çabucak bitirmek istiyordu.

Yine de başımı geriye attım ve aşırı neşeli bir kahkaha patlattım. Başımın tepesi köprücük kemiğine çarptı ve gözlerimi açtığımda burnunun içini görebiliyordum. Gökyüzü alacakaranlığın o yabanmersini mavisine dönmeye başlıyordu. Panik dolu bir hüznün yerine, kısa bir süreliğine de olsa muazzam bir anın içinde yaşıyormuşum gibi hissettim.

“Oldu mu?” diye sordu başını hafifçe öne eğip ellerini beline koyarak. Ona yaslanmayı kesmemi sabırla bekliyordu.

Doğrudum ve ayağımı yere vurdum. “Tanrı aşkına, sanırım başardık!” Cebimden listeyi çıkarıp parmağımla sekizinci maddenin üzerine bir çizgi çektim. Liste plastik kaplı olduğu için tüm çizgiler hayali olmak zorundaydı.

İki tanesi bitmişti. Karıncalanma ve hafif bir huzursuzluk hissettim. Yeniden yaşamaya mı başlamıştım? Kim bilebilirdi ki. Muhtemelen her şeyin üstü çizilene ve Miles çiçekli bir boyun

çelengiyle perdenin arkasından çıkana kadar bilemeyecektim. Biraz midem bulandı. Ayrıca *Titanik*'i tekrar izlemek için can atıyordum.

Birasından biraz daha içti ve sonra ifadelerinden hem eğlendikleri hem adımıza utandıkları okunan insanlara baktı. "Sanırım vakti geldi."

"Hadi şu dondurma standını patlatalım," diye onayladım.

İçeceklerimizin yarısını bırakıp tren istasyonuna doğru Aşağı Manhattan'da dolaşmaya başladık.

"Demek," dedim ellerim ceplerimde. "Kız arkadaşların oldu." Güldü. "Bunu sanki tuhaf bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Tuhaf. Ama sadece varoluşsal bir şekilde. İğrenç olduğun için değil. Mesela bir zamanlar ikinci sınıfta olman veya Disneyland'e gitmen de tuhaf. Yani tuhaf diyorum çünkü hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir hayatın var."

"'Kız arkadaşlar' demek biraz abartı olabilir. Evet, birileriyle çıktım ama sadece bir tane ciddi kız arkadaşım oldu."

"Ve?"

Kaşlarını çattı. "Ve?"

"Onun hakkında söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Dar bir ara sokaktan geçiyorduk ve iki bina arasında yükselen kırmızımsı ayı gördük. Miles bana değil, aya bakıyordu. "Pek sayılmaz."

İşte böylece aramızda bir dünya açıldı. Beklenmedik bir şeydi. Kalbi Kırık Miles. İlk Buluşmadaki Miles. İlk Öpücük. Özür Dilerim Çiçekleri. Gece lambayı kapamak için yatakta birinin üzerinden eğilen Miles.

"Hımm."

"Ne?" diye sordu.

“Bilmiyorum. Sadece diğer insanların yaşadığı deneyimleri düşünüyorum. Bilirsin işte *kederimde* boğulurken... dünyanın başka gerçekliklerle... daha önce hiç düşünmediğim olasılıklarla dolu olduğunu unutmuşum.” Sünger Bob pantolonlu bir adam *pug* cinsi köpeğiyle yanımızdan geçerken onu evde kimin beklediğini merak ettim. “Hani bazen depresyondayken herkesin depresyonda olduğunu düşünmek kolaydır ya? Ama şu anda, milyarlarca insan mutlu anlar yaşıyor. Oysa ben o insanları unuttum. Her şeyin nasıl işlediğini bildiğimi sanıyordum. Ve her şeyin korkunç olduğunu.”

Miles başını yana eğdi. “Sadece bazıları berbat.”

“Bu, benim elimdeki orandan çok daha iyi.”

“Evet,” dedi Miles kararlılıkla başını yukarı aşağı sallayarak. “Öyle.”

Bölüm On

“Ben geldim!” diye seslendi Reese antreden.

Ainsley tepki vermedi çünkü mutfak masasında devasa Prenses Leia kulaklıklarıyla oturmuş, muhtemelen Sir Elton John’un diskografisini dinliyordu. Önünde minik lastik bantlardan oluşan devasa bir yığın vardı. Biz çocukken bunları diş tellerimize takardık ama günümüzde onlar bilezik olarak kullanıyordu.

Öte yandan Miles, Reese’in gelişine aşırı tepki gösterdi ve bir ütü masası gibi dimdik doğrularak az önce atıştırdığı cipsleri çabucak sakladı.

“Miles senin Cheez cipslerinin hepsini yedi,” dedim Reese mutfağa girdiği anda.

Miles bana döndü ve sanki fırsat verilse beni su kaydırağından itmekten çok keyif alacakmış gibi baktı.

Bu anı bir refleksti. Reese, Miles’in yüzündeki ifadeye güldü. “Tamam, sorun değil,” dedi. “Yenisini alırım.”

Şuna da bakın, Reese ve Miles belki de ilk kez hiç gerilmeden selamlaşıyordu. Reese, Ainsley’nin yanına giderken Miles ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Ains. Ains!”

Ainsley irkildi ve lastik bantlardan biri parmağından fırladı.

“Ahh! Kahretsin!” Reese öne eğilip çömeldi ve elleriyle tek gözünü kapadı.

“*Anne!* Anneciğim, çok özür dilerim.” Ainsley kulaklığını çıkardı ve Reese’in yanına gitmek için acele ederken sandalyesini devirdi.

“Sorun değil. Sorun değil,” dedi Reese bir eliyle kızının kolunu okşayıp diğeriyle gözünü kapamaya devam ederken. “Ben sadece... izin verirsen...”

Miles bir anda yanında bitti. “Bir bakayım.”

“Gerçekten sorun yok,” diye ısrar etti Reese, Ainsley pantolonunun paçasını çekiştirirken Miles’in yanından geçmeye çalışıyordu.

“Anneciğim, özür dilerim,” diye tekrarlayan Ainsley gözyaşlarına boğuldu.

“Ah, Ains...”

“Cidden, Reese, izin ver de bakayım.” Reese hıçkırı hıçkırı ağlayan Ainsley’ye doğru eğilirken Miles onu dirseğinden tuttu.

“Her şey yolunda, Miles. Ainsley, buraya gel tatlım.”

“Henüz iyi olup olmadığını bilmiyorsun, bırak da...”

“Miles! *Geri çekil.* İyiyim dediysem iyiyim, tamam mı?”

Hepimiz donup kaldık. Ağlamaklı bir hıçkırık duyuldu ama Ainsley’den gelmiyordu.

“Geri çekil,” dedi Reese yine, sesi titriyordu. Sonra Ainsley’yi kucağına alıp arkasını döndüğü gibi mutfaktan çıktı.

Miles’in sırtı bana dönük, elleri belinde ve başı öne eğikti. *Yas tutan herkes yardım kabul etmez. Bazı insanlar sadece... içlerine kapanıp acılarını yalnız çekerler.* Sandviççi dükkânının önünde otururken ona bu zor zamanlarımda bana yardım etmesinin neden bu kadar önemli olduğunu sorduğumda Miles böyle söylemişti.

Yanına gittim. Bana baktı, çok sinirliydi ve incinmişti. Kendi-
ne “işe yaramaz” demişti.

Derin bir nefes aldı.

“Pankek için malzemem var. Buradaki işin bitince yukarı gel.”
Tam gidecekken koridorda duraksadı ve sonra evden çıktı.

Birkaç saat sonra üst kattaki kapısını çaldım. Açtı, biraz peri-
şan görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordum çekinerek.

“İyiyim, iyiyim. Yaşananlara tanıklık etmek zorunda kaldığın
için özür dilerim.”

“Üzgün olman için hiçbir sebep yok.”

İşe yaramaz kelimesini aklımdan çıkaramıyordum. Miles’in bu
perişan hali alışkın olduğum bir şey değildi. Bir göreve ihtiyacı
vardı. “Hey. Aslında pankek yemek istemiyorum. Ayrıca... mora-
lim çok bozuk.” (Aslında şu anda bozuk değildi.) “Beni neşelen-
direcek bir şey bulabilir misin?”

Sanki içimi okuyormuş gibi sırtıttı ama yine de yemi yuttu.
“Hadi, yürüyüşe çıkalım.”

Aniden arkasını döndü ve dairesine geri girdi.

“Dışarısı diğer tarafta!” diye seslendim içeriye doğru eğilip.

“Minik Kuş kapüşonlun nerede?” diye sordu tekrar yanıma
gelirken. “Hep tişört giyiyorsun ve geceleri hava serinliyor.”

“Kıyafetlerimi seviyorum!”

“Ben de ama sonbahar geldi.” Elinde kapüşonluyla kapıda
belirdi. “Yazlık kıyafetlerini baharlık kıyafetlerle değiştirmek için
Brooklyn’deki dairene henüz geri dönmedin, değil mi?”

Omuzlarım çöktü. “Hayır.” İşte şu an moralim *gerçekten* bozulmuştu.

“Oraya en son ne zaman gittin? Hep farklı kıyafetlerle geldiğin için dönmüşsündür diye düşünmüştüm...”

“İkinci el mağazalarından çok sık alışveriş yapıyorum. Gardırobum genişliyor. Yakında bütün daireni kaplayacak. Beni oradan bir kar küreğiyle çıkarmak zorunda kalacaksın.”

“Bir dahaki sefere ikinci el mağazasına gittiğinde biraz daha sıcak tutacak şeyler al. Şimdilik bunu giy, ihtiyacın olursa stüdyo dairede birkaç tane daha olabilir.”

Sonra kafamdan mavi bir kapüşonlu geçirdi. Kapüşon gözlerimin üzerine düşecek kadar büyük ve kollarımı geçirdiğimde bileklerimden yirmi santim kumaş sarkacak kadar uzundu. Sıcak, yumuşacık ve eskiydi ve deterjan kokuyordu.

“Neden orada hâlâ kıyafet tutuyorsun ki?” diye sordum.

Başıyla kapıyı işaret edince koridorda onu takip ettim.

“Reese beni bu daireden çıkarmak isterse diye. Yani... teknik olarak burası benim. Ama gitmemi isterse giderim.”

“Eğer burası seninse neden çıkacakmışsın ki?” diye sordum.

Kapıyı kilitledi ve soruma sokağa çıktıktan sonra cevap verdi. “Çünkü o daire eskiden onunmuş. Yani, bir nevi. Yani o ve Ainsley orada yaşarmış.”

“Aaa.” Her şey şimdi yerli yerine oturuyordu. “Eşyalarının çoğunu orada mı bırakmış? Bu yüzden mi her şey birbiriyle uyumlu ve bu kadar yuva gibi görünüyor?”

Miles bana kaşlarını çatarak baktı. “Evet. Yani, ben de Neandertal değilim. Birbiriyle uyumlu mobilyalar seçebilirim. Ama evet. Babamızla birlikte olmak için alt kattaki büyük daireye taşındıklarında bir sürü eşyasını bırakmış.”

Binadan çıkınca sola saptı, artık onu soru sormadan takip etmeyi öğrenmiştim.

“Yani,” diyerek onu anlatmaya teşvik ettim, “O babanla yaşamak için alt kata taşınınca sen de onun eski dairesine mi geçtin?”

İç çekti. Sanırım hikâyeyi parça parça anlatmaktan yorulmuştu. “Yaklaşık iki yıl önce babam felç geçirdi. Oldukça kötüydü. Beni aradı ve ziyarete gelip gelemeyeceğimi sordu. Onunla önceden... bir nevi iletişimimiz vardı. Ama daha önce benden kesinlikle hiçbir şey talep etmemişti. Şehre gelmemi de istememişti. Ben de geldim ve... bir anda çok şey oldu. Ama en önemlisi babamızın yardıma ihtiyacı olmasıydı. Reese ve Ainsley’nin de öyle. Babam onun Ainsley’yi büyütmesine yardım ediyordu. Ama aniden durumu kötüleşince, Reese hem ona hem de Ains’e bakmak zorunda kaldı. Ben de yanında kalıp yardım ettim. Önce stüdyo dairede yaşadım. Ama sonra üstlerindeki daireye taşındım. Sonra babam daha da kötü ikinci bir felç geçirdi ve hayatta kalamadı. İki dairenin de sahibi oydu ve üst kattakini bana, alt kattakini ise Reese’le Ainsley’ye bıraktı.”

Elleri kot pantolonunun ceplerindeydi, bu yüzden koluna girdim ve yürürken bir an yüzümü omzuna bastırdım. Birbirimize dolanmış eşofman üstleri gibiydik. “Beklenmedik bir şekilde parayı buldum derken kastettiğin buydu demek. Her şey senin için çok yeni. Hiçbirine alışık değilsin.”

Miles yürürken boş bir cips paketine tekme attı, sonra bunu yapmasının doğru olmadığını düşünmüş olmalı ki poşeti yerden alıp çöp kutusuna attı. “Dürüst olmak gerekirse, beni yanına gelmem için aramasına şaşırmıştım. Annem öldüğünden beri çok az iletişim kurmuştuk... Artık gerçekten kimsem olmadığını anlamıştı sanırım. Beni aramaya ve kontrol etmeye başladı. Ama bana sunabileceklerinin bir sınırı olduğunu hep biliyordum...” Bana

baktı ve sarıldığım kolu gerildi. “Reese... benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. İki yıl önce kapısında belirene kadar.”

“Ah, *Miles*.” Kolunu sıktım. Öyle sıktım ki dengemiz bozuldu ve sokağa doğru savrulduk. Bizi dengede tuttu ve günü kurtardı. “İkiniz için de çok kötü olmuştur.”

Her şey korkunç bir şekilde yerine oturmaya başlıyordu.

“Benim için o kadar kötü değildi. Reese’i baştan beri biliyordum. Babam çocukken ziyaretime gelirdi. Ama sadece turne edeyken. O zamanlar Reese’in annesiyle evliydi. Bir aile babası imajı vardı, anlıyor musun? Yani evlilik dışı ilişkiden olma bir çocuk kesinlikle gizli kalmalıydı. Bir keresinde, ben on yaşlarındayken annemle ikimize gösterilerinden biri için bilet verdi. Kulis geçiş kartları. Ama gösteriden sonra kulise gittiğimizde geçiş kartlarının geçerli olmadığını söylediler. Ben de kartlarda bir sorun olduğunu düşündüm. Ama ben yirmime bastığımda annem, Reese ve annesinin bir sürpriz yapıp konsere gittiğini, bu yüzden babamın kulisteki görevlilere bizi içeri almamalarını söylediğini anlattı.”

“Tanrım.” İçimde büyük bir his yükseliyordu.

“Annem bundan sonra onun bir daha beni ziyarete gelmesine izin vermedi. O... gelmiş geçmiş en gururlu annedir. Bana sürekli beni ne kadar sevdiğini ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söylerdi. Hiçbir basket maçımı kaçırmazdı. On altıncı doğum günümde bana ikinci el bir araba alabilmek için yıllarca para biriktirdi. Bana kravat bağlamayı ve âşık olduğum ilk kıza ne diyeceğimi öğretti. Birinin sırrı olmanın ne demek olduğunu anlıyordu. Birinin sırrıysan o kişinin gururu ve neşesi *değilsindir*. Annem bana her zaman onun gururu ve neşesi olduğumu hissettirmek istedi.”

Onu kaldırımın ortasında durdurdum ve beline sıkıca sarıldım. Yanağımı göğsüne bastırarak duygularımı kendi vücudumdan onunkine akıtmak için elimden geleni yaptım.

Bu kadar dikenli birine göre kesinlikle iyi sarılıyordu. Kolları güven vericiydi, elleri ise sırtımı tamamen kavriyordu.

“Reese için de zordu,” dedi. “Bu yüzden ona bu kadar müsamaha gösteriyorum...”

“Sana götlük yapmasına mı?” dedim.

Güldü ve kolları sonunda gevşedi. “Evet. Yürümeye devam edelim.” Birbirimizden ayrılıp yürümeye devam ettik. “Babası felç geçirdi, bütün hayatı temelinden sarsıldı ve bir anda erkek kardeşi oldu. Onun... ebeveynlerinin evliliğine dair belli bir görüşü vardı. Çocukluğuna dair. Ve benim varlığım hepsini yerle bir etti.”

“Ah, dostum.”

“Geldik.”

“Nereye? Bu pastaneye mi?”

“Buraya daha önce hiç geldin mi?” Gözlerinde hafif bir ışıltı vardı ve nedenini bilmiyordum.

Başımı iki yana salladım.

“Ben de geçen gün keşfettim,” dedi. Reese ve Ainsley’nin evinden birkaç blok ötedeydi ama daha önce içeri girmek hiç aklıma gelmemişti. Akşamın puslu havasında dışarıda dururken, limonlu haşhaşlı kek kokusu sıcak vanilya ve tarçınla karışıp beni fiziksel olarak kapıya doğru çekiyordu.

Yedide kapandıklarını söyleyen tabelanın önünde durduk.

“Kahretsin. Beş dakika geç kalmışsınız!”

Ama sonra kapı açıldı ve yirmili yaşlarının başında olan genç bir adam başını uzattı. “İçeri girebilirsiniz. Kalan bir sürü ürün var.”

Çocuğu tepeden tırnağa süzdüm. O da aynısını yaptı. Ağızlarımız mükemmel bir uyumla *O* şeklinde açıldı.

“Jericho?”

“Lenny?”

Ben ve Parıltılı Sırt Çantalı Adam, kavuşmak için okyanusları aşmışız gibi birbirimize koştuk.

“Seni gördüğüme çok sevindim!” dedi. “O gün numaranı almadığıma pişman oldum.” Fırına geri döndü. “Anne! Araba bisikletime çarptığında onurumu koruyan kız bu işte!” Sonra bana döndü. “İçeri gel! İçeri gel. Her şey müesseseden.”

Pastaneye doğru sürüklenirken omzumun üzerinden geriye baktığımda Miles’in elleri ceplerinde sırttığını gördüm. O kurnaz yaramaz bunu planlamıştı.

“Demek sen Lenny’sin!” diye seslendi Jericho’nun annesi tezgâhın arkasından. İkisinin de aynı kıvrıkcık siyah saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Annesi beni süzünce gözleri kocaman açıldı. “Küçük hanım, sokakta yetişkin erkeklerle kavgaya etmek için çok küçüksün!”

Çekinerek tezgâha yaklaştım. “Ah. Evet. Aslında size katılıyorum. Bir daha olmayacak.”

Bana gözlerini kısarak baktı.

“Gerçekten! Yemin ederim. Normalde yapacağım bir şey değil.”

“Hı-hı.” Jericho tezgâha yaslandı ve bana baktı. “Halbuki bana çok refleksif hareket ettin gibi gelmişti.”

Bu beni güldürdü ama başımı iki yana salladım. “Hayır, ben... bu aralar biraz kafayı yemiş olabilirim. Bu yıl bana çok yakın birini kaybettim. Anlık delirmelerimin bahanesi olamaz ama...” Kimse buna ne diyeceğini bilemediği için yas destekçimi araya

soktum. “Ama. Evet. Benim için endişelenmeyin. Mİles yanımda. İşleri biraz daha... idare edilebilir kılıyor.” Bir elimi sırtına koyup onu öne, spot ışıklarının altına ittim. İşe yaradı.

Jericho’nun annesi Mİles’a döndü. “Ah, merhaba! Müdavimimiz olmaya başladın.”

Mİles yine ellerini ceplerine sokup başıyla selam verdi. “Evet, hanımefendi.”

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Saygılı Mİles gerçekten görülmeye değerdi.

“Tahmin edeyim,” dedi kadın. “Bir tane çekirdekli ekmek, birkaç tane tarçınlı ve fıstıklı çörek ve limonlu haşhaşlı kek istiyorsun.”

“Vayy,” dedim vitrinden seçtiklerine bakarken. Bunlar Reese ve Ainsley’nin mutfağında her zaman bulunan ekmek ve çöreklerin aynısıydı. Sanırım Mİles aldığı içindi.

“Bunları Reese ve Ainsley için mi alıyorsun?”

Başıyla onayladı. “Ama kek sadece benim için. Kimseyle paylaşmam.”

Jericho’nun annesi güldü. “Hedefim tam da bu. Bazılarını o kadar iyi yapıyorum ki paylaşmak istiyorsunuz, bazılarını ise *o kadar iyi* yapıyorum ki paylaşmaya kıyamıyorsunuz.”

Mİles ona gülümsedi. “Limonlu haşhaşlı kekler bana annemi hatırlatıyor,” dedi. “Eskiden o da yapardı.”

“Öyle mi?” Kadının yüzü yumuşadı ve tatlı bir ifade takındı. Ne demek istediğini anlamıştı.

“Evet. Ama onunkiler berbattı.”

Bu hepimizi güldürdü. “Ama denerdi.” Mİles omuz silkti ve sonra bana döndü. “Sen ne seçeceksin?”

Tüm bu kabarık, güzel kokulu, nar gibi kızarmış ve iştah açıcı hamur işlerine bakarken ağzım sulandı. “Hımm.” Eğilip inceledim. “Sağlıklı bir şey mi olsun?” Önceden hazırlanıp dinlendirilmiş bir yulaf bardağını işaret ettim. “Yoksa kendimi mi şımartsam?” Nutellalı kruvasanı işaret ettim.

“İkisini de alalım,” diye karar verdi Miles.

Siparişlerimizi paketlediler. Sonra Jericho numarasını vermek için tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma geldi.

Pastaneden iki sıcak çikolata ve cennet gibi kokan bir kesekâğıdıyla ayrılırken gülümsedik ve el sallayarak birbirimize veda ettik.

“Sürprizlerle dolusun,” dedim Miles’a kaldırıma geri dönerken.

“Bu küçük sürprizi seveceğini düşündüm.”

“Hadi yiyelim.” Kesekâğıdına uzandım.

“Dur,” dedi elimi savuşturarak. “Bu gezi sadece Jericho’yu tekrar görebilmen için değildi. Dediğime dikkat etmeni istiyorum. Önemli.”

Yulaf ezmesi bardağını ve kruvasanı çıkarıp ikisini birer elime koydu.

“Sana iyi gelen bir şey.” Yulaf ezmesini işaret etti. “Sana kötü gelen bir şey.” Kruvasanı işaret etti. “Bir de manzara değişikliği.” Pastaneyi işaret etti.

“Ha?”

“Zor yoldan kazanılmış bir bilgelik gibi düşün. Karanlık günlerimde bulduğum bir formül bu. Hâlâ bazen ihtiyaç duyduğum bir formül. Her şey karanlığa büründüğünde ve nedenini anlayamadığında... Keder seni yine pençesine aldığı anda... Ya da ablan sana bağırdığında ve kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissettiğinde. Bunu hatırla. Sana iyi gelen bir şey, sana kötü gelen bir şey ve bir de manzara değişikliği. İşte kazandıran formül bu.”

Ellerimdekilere ve sonra ona baktım. “Öylece mi? Bir nevi sihir gibi mi?”

“Hayır. Tabii ki hayır. Aslında bir şeyi çözdüğü yok. Ama sana biraz zaman kazandırır.”

Yulaf ezmesini geri alıp poşete tıktırdı.

Kruvasandan kocaman bir ısırık aldım ve gözlerimi coşkuyla şaşı gibi yaptım. “Tamam, buradaki bilgeliği görebiliyorum.”

Yürümeye başladık. Omuzlarımız birbirine çarparken o da kekini yedi. Ağzımın kenarına bulaşan Nutellayı başparmağıyla silip yaladı ve tadı güzel gelince homurdandı. “Bir ısırık alayım.”

Ona kruvasanı uzattım, o da bana kekini uzattı ve yol boyunca birbirimizin tatlılarını yedik.

“Bana iyi gelen bir şey, bana kötü gelen bir şey ve bir de manzara değişikliği,” dedim.

“Gerçekten işe yarıyor. Kullanmalısın. Özellikle de bana ihtiyacın olduğunda ve ben yanında olmadığımda.”

“Hadi ama, Miles. Sen her zaman orada olacaksın. Sen Güvenilir Adam’sın.”

“Umarım.”

“Keşke ben de senin için böyle biri olabilseydim. Ya da herhangi biri için,” dedim iç çekerek.

“Olacaksın, Lenny. Söz veriyorum.”

Bölüm On Bir

Uyumuyorum, diye mesaj attım birkaç gece sonra. Bunu sırf sana söylemem gerektiğini söylediğin için söylüyorum. Arama. Ciddiyim.

Aradı.

Çağrıyı reddettim ve ona öfkeyle mesaj attım.

Arama dedim!

Konuş benimle, diye cevap yazdı.

Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Depresyondayım ve uykusuzum. Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin.

Sana bakıcılık yapmıyorum, diye ısrar etti. Konuş benimle.

Bundan birkaç gün sonra ona *BENİM SORUNUM NE?* diye mesaj attım.

Ne anlamda?

Bir noodle dükkânına gittim, ne sipariş edeceğime karar veremedim ve çıktım. Neden kendimi doğru düzgün besleyemiyorum? Bu sinir bozucu!

Sende bir sorun yok. Yeni bir gerçekliğe alışıyorsun sadece. Şu anda nasıl yaşayacağını bilmiyorsun. Her şey zamanla düzelecek. Bir gün yine kendine bakabileceksin.

Bedenlerle ilgili mesele şuydu: Bazılarımız nasıl yaşayacağını bilmediği halde, ne kadar kötü beslenip az su içse de yaşamaya devam ederdi. Bir de Lou gibi olanlarımız vardı, onlar yaşamaya devam edemezdi. Bedenleri pes eder ve dünya yanlarından hızla akıp giderdi.

Ben ise buradaydım. Kaldırımda, noodle dükkânının önünde oturup alnımı dizlerime dayamış, gözyaşlarımı kot pantolonuma akıtıyordum.

Zaman her yarayı iyileştirir derlerdi. Kendimi on yıl sonra hayal edebiliyordum. Hem de çok net bir şekilde. Hâlâ hayatta kalanın ben, gidenin o olmasından dolayı afallamış bir halde kaldırımda oturuyordum.

Neredesin? diye mesaj attı.

Ayağa kalktım. Beni bulup zorla noodle yedirme tehdidi harekete geçmemi sağladı.

Sakın beni bulmaya gelme! diye mesaj attım.

Elimde hindili sandviçle bir helikopterden paraşütle ineceğim.

Okuduğuma inanamayarak güldüm. *Hindiler uçamaz. Belki fıstık ezmesi daha akıllıca bir seçim olur.*

Eve geri dön, diye mesaj attı. *Sana dışarıdan yemek söyleyeceğim.*

Bekle! Yapma! Çok uzaktayım!

Neredesin? diye tekrar mesaj attı. Ben yeterince hızlı cevap vermeyince yeni bir mesaj geldi:

Lenny...

İtiraf etmek zorundaydım. *Trende yanlışlıkla uyuyakalmışım. Queens'e vardım ve yiyecek bir şeyler almak için indim. İşte. Artık öğrendin. Bağırma sakın.*

Eve git ve yemek ye.

Bir saat sonra yanımda açılmamış bir paket yemekle yatakta yatıyordum.

Barış işareti yaparak kendimi çektim. Başımın altındaki mavı-gri yatak örtüsünü tanıyacak ve nerede olduğumu anlayacaktı.

Fotoğrafta ne kadar berbat görüldüğümü özellikle inceledim. Gözlerimde koyu halkalar vardı, cildim kuruydu ve donuk kahverengi saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım çünkü o karmaşayla başka nasıl başa çıkacaktım ki?

Artık nerede olduğumu bildiği için bana mesaj atmadı. Kötü fotoğrafım, sohbetimizin sonunda bir noktalama işareti gibi duruyordu. Dayanamadım.

Bu korkunç fotoğrafım seni korkutup kaçırdı mı? diye sordum bir süre sonra. *Hadi. Sen de bana bir tane gönder.*

Yemeğini ye, diye cevap verdi.

Sıkıcısın. Çıplak fotoğraf gönder.

İstersen dolapta soya sosu var, diye mesaj attı. Telefonuma döndüğümde Miles'tan gelen başka bir mesaj beni bekliyordu.

Akşam yemeğinde yediği noodle'ın çok yakından çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

Çıplak fotoğraf demiştin! diye mesaj attım.

Bazen önce o mesaj atardı.

Bu geceki gibi mesela:

Şu anda aptalca bir şey mi yapıyorsun?

Hayır! diye cevap yazdım. *Evet.* Bir barda uyuyakalmak üzereydim. Ayağa kalkıp kıcımlı sokağa sürükledim. *Aptalcayı tanımla.*

Lenny. Tanrı şahidim olsun ki.

Şu mesajlara da bak! Çok havalısın.

Git yat.

Sanırım sen şu an tamamen normal ve sağlıklı bir şey yapıyorsun?

Seni hiç ilgilendirmez.

Hey! Eğer nereye gidip geldiğimi sana bildirmek zorundaysam o zaman bu karşılıklı olmalı.

Bana sehpasına uzatıp çaprazladığı iki dev ayağının ve arka plan-daki televizyonda dönen bir Tom Cruise filminin fotoğrafını attı.

Ooo! Görevimiz Tehlike 4 mü o? Hemen geliyorum.

Ama Tom Cruise'u izlememe izin vermedi. Bunun yerine klasik bir film kiraladı ve homurdanmama rağmen *Baba filmini izle ve herkesin bahsettiği şeyin ne olduğunu artık anla* yazan altıncı maddenin üzerini çizdik.

Kanepesinde uyuyakaldım ve uyandığımda, bir dürüm gibi battaniyelere sarılmış haldeydim. Başımın altında düzgün bir yastık ve dün gece ayaklarını uzattığı sehpanın üzerinde bir bardak su vardı. Dışarıda şafak söküyordu. Evden ayrılırken her şeyi düzgünce katlayıp dünyaya geri döndüm.

Ama çoğu zaman ilk mesajı ben atardım.

Neredeyse üç saattir aralıksız ağlıyorum, diye mesaj attım bir gece.

Aferin. İçindeki her şeyi dök.

Anlamıyordu. Bir sonraki kelimeleri yazarken parmaklarım titriyordu. *Durmak istiyorum ama duramıyorum.*

Tamam. Birazdan oradayım.

Işınlanmayı biliyor olmalıydı çünkü yemin ederim daha mesajı alır almaz stüdyo dairenin kapısını çaldı.

Kapıyı açtığımda yüzünü buruşturdu.

Rocky'in yumrukladığı şu kocaman inek etlerini hiç gördünüz mü? Şu an yüzümün öyle görüldüğünden emindim.

Yere çömelip ellerimle yüzümü kapadım.

“Suya ihtiyacın var,” diye karar verdi ve ayakkabılarını çıkardı. Yanımdan geçerken parmakları başımın tepesine hafifçe dokundu. Oda sıcaklığında musluk suyuyla dolu uzun bir bardakla geri dönüp hemen yanıma oturdu ve hafifçe omzumu iterek yere oturmamı sağladı. Bu hareketle kaskatı duruşum bozuldu ve suya uzanıp bardağı on saniyede içtim.

Doğru dürüst nefes alamıyordum. Bir dakika kadar sonra Miles dizini benimkine dayadı. “İçinde tuttuğun ne?”

“Ne?”

“Bak, bu tür bir acıyı ne içinde tutabilir ne gizleyebilir ne de savuşturabilirsin. Bu durumdan *çıkmanın* tek yolu içinden geçmektir. Söyle bakalım, içinde tuttuğun şey ne?”

Boğuk bir ses çıkarıp dizlerime sarıldım. “Hiç bilmiyorum.” Hıçkırı hıçkırı ağlıyordum. “Bugün iyiydi. Bugün *iyiydi*. Hatta güzeldi bile? Bu kadar rasgele geldiği için böyle sarsıldım. Aylar geçti ve neden iyiye gitmediğimi anlamıyorum. Biraz bile iyileşemedim. Nefes alamıyorum. Yaşayamıyorum, Miles. Yaşayamıyorum.”

Elimi tutup parmaklarımı açtı. Başparmağımla işaretparmağım arasındaki kasa sertçe bastırdı. O kadar şiddetli bir baskıydı ki nefesim kesildi. Elim bırakıldığında göğsüm bir santim genişlemişti. İçime hava doldu.

Diğer elime de aynısını yaptı. “Bak,” dedi alçak sesle. “Sanki yeni kalp nakli olmuşsun gibi düşün. Lou öldüğünde kalbin onunla birlikte gitti. Ama sen yaşamak zorundasın, değil mi? Şimdi yeni bir kalbin var. Ve buna alışıyorsun. Kalp naklinden hemen sonra kimse dağ tepe tırmanmanı beklemez. Yavaş ol. Kendine iyi davran.”

Ellerimi üst üste koyup kalbime bastırdım. “İnsanların bununla yaşayabildiğine inanamıyorum.”

Miles başını yukarı aşağı salladı. “Çoğu zaman hayat kolaydır ama biz zor olduğunu düşünürüz. Sonra *gerçekten* zor bir şey olur.” Diziyle tekrar dizimi dürttü. “Diğer tarafa nasıl geçeceğini bilmemen normal. Daha önce hiç yapmadın.”

“Sen nasıl yaptın?”

“Saniye saniye yaşadım. Yakında sen de dakikadan dakikaya, sonra da günden güne yaşıyor olacaksın. Bu böyle devam edecek. Ama... önemli olan, olmadığın o yere ulaşmaya çalışmak değil. Önemli olan sadece... dayanmak.”

Ne korkunç bir kelimeydi. Lanet gibi. Bir daha birine, *Siktir git*, demek yerine, *Dayan!* diye bağıracaktım.

Yan dönüp kıvrıldım ve başım sert ahşaba değmeden kulağımın altına bir yastık sokuldu. “Gittiğim her yere onun sekize onluk çerçeveli bir fotoğrafını götürmek istiyorum. Onu tanımayan insanlarla birlikteyken,” diye devam ettim, “sürekli ondan bahsetmek istiyorum. Onu tanıyan insanlarla birlikteyken, neden ondan sürekli bahsetmediklerini anlayamıyorum.”

Bir an sessizlik oldu ve sonra, “O zaman yapalım,” dedi.

“Ne yapalım?”

“Onun hakkında durmadan konuşalım. Mesela... iki saat? Bu en azından başlangıç için yeterli olmalı. Daha fazla zamana ihtiyacın olursa üzerine ekleriz. İstedığın her şeyi, istediğin kadar ayrıntılı anlat. Ne nezaket kuralları için endişelenmene gerek var ne de benim hayatımı sormana ya da sıkılıp sıkılmadığımı kontrol etmene. İki saat boyunca seni dinleyeceğim. Karşılık beklemeden.”

Ona baktım. “Ciddi misin?”

Başka bir yastık alıp sırtüstü uzanarak tavana baktı. “Hadi.”

Artık Lou hakkında istediğim her şeyi söylememe izin verilmişti ama ben nereden başlayacağımı bilmiyordum.

“...Lou ve benim kendi dünyamız vardı.”

Güldü. “Orasını anlayabiliyorum.”

“Nasıl?”

Başını çevirip bana baktı. “Yaptığın ve söylediğin her şeyden belli oluyor. Bir imza ya da parmak izi gibi.”

Böylece ona birlikte yaşadığımız dünyayı anlattım. Baştan ayağa Yankees formalarıyla gittiğimiz maçları anlattım. Dünyanın sosislisini yiyip tribüne fırlayan topların peşinde koştururduk ama bir yandan da öyle bir çene çalardık ki, maçın kaç kaç bittiğine dair en ufak bir fikrimiz bile olmazdı. Her yaz Coney Island’da ne kadar dikkat etsek de güneşten yandığımızdan bahsettim. Görünüşe bakılırsa çok moda olan ama üzerimizde felaket duran kıyafetlerin içinde ne kadar korkunç göründüğümüze bakıp soyunma kabinlerinde çığlık çığlığa kahkaha atışlarımızdan bahsettim.

İkimizin arasındaki onlarca espriyi, mesela duşta bırakılan bir kavanoz fıstık ezmesini açıklamaya çalıştım. Doğum günü hediyesi olarak büyükanne külotunu. Tampon kutusuna gizlenmiş prezervatifleri.

Çoğunlukla saçmalıktı ama Miles doğru yerlerde gülüyor, peçete kutusundan elime sürekli peçete veriyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde iki saate ulaşamadım. Yaklaşık kırk beş dakika sonra boğazım kurudu ve artık ağlamıyordum. Kelimeler ve panik artık beynimin etrafını çevreleyen çite art arda çarpıyordu.

Yan dönüp Miles’in profilini inceledim. Kalın kaşları ve keskin bir ağız çizgisi vardı. Burnunu seviyordum. Burnu kemerliydi. Miles bana çakıllı bir yolu hatırlatıyordu. Özellikle geceleri

büründüğü hali. Önünüzde ne olduğunu sadece farların aydınlattığı o ıssız yolları.

Tükendiğimi fark ettiğinde ayağa kalkıp bana bir bardak su daha getirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi ben suyu içerken.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Ne için? Asıl benim *sana* teşekkür etmem gerekir.”

“Bana ondan bahsettiğin için. Onun hakkında konuşmanın kolay olmadığını biliyorum. Tıpkı onun hakkında *konusmamanın* da kolay olmadığı gibi. Ama çabalıyorsun. Bu yüzden teşekkürler.”

Yastığına geri uzandı ve uzun kollarından birini üzerimden uzatıp yataktan bir battaniye çekti. Beni ve Miles’in bacaklarından birini tamamen örtecek kadar büyüktü. Bu ona iyi geldi sanırım çünkü kollarını göğsünde kavuşturdu, başını bana doğru eğdi ve gözlerini kapadı.

“Miles,” diye fısıldadım.

“Efendim.”

“...”

Duraksadığımda gözlerini açtı.

Yüz ifadesinden şu anda aslında yüksek sesle söylemem gereken hiçbir şey olmadığını görebiliyordum. Gözkapaklarım ağırlaştı ve tekrar açtığımda Miles hâlâ bana bakıyordu.

Bölüm On İki

Birkaç gün sonra Ainsley'yle birlikte erken gelen sonbaharın güneşli bir gününden faydalanıp Central Park'a gittik. Ayaklarımızın otuz metre ötesinde kaplumbağalarla dolu, yosunlu, yeşil bir havuz vardı. Başlarımızın otuz metre yukarısındaysa bir frizbinin peşinden, "Hazır ol, Irv!" gibi şeyler bağırarak dörtmala koşan, üstü çıplak orta yaşlı bir adam sürüsü vardı.

"Hey, Ains."

"Evet?" Dönüp bana baktı, elindeki oyun konsolu suratından yaklaşık beş santim uzaktaydı.

Elimi yanağıma yasladım. "Miles'ı seviyor musun?"

"Elbette." Omuz silkti. "O benim dayım."

"İlk geldiği zamanı... hatırlıyor musun?"

Ainsley doğrulup ayakkabı bağcıklarını çekiştirdi. "Evet. Tam dedemin öldüğü zamandı." Bağcıklarını daha da sert çekiştirdi. "Biraz korkutucuydu."

"Deden mi korkutucuydu?"

"Hayır," diye güldü. "Miles öyleydi."

"Neden?"

"Annemle birbirlerine çok bağırırlardı. Hem... dayım pek gülmez ya da gülümsemez."

Başımı yukarı aşağı salladım. “Neden korkutucu dediğini şimdi anladım. Ve annenle birbirlerine bağarmayı kesinlikle bırakmaları lazım. Ama biliyorsun, bunların hiçbirini sinirli olduğu için yapmıyor.” Ayakkabı bağcıklarını çekiştirmeye devam etmesinden beni dikkatle dinlediğini anlayabiliyordum. “Endişeli olduğu için yapıyor.”

Hiçbir şey söylemeyince devam ettim. “Bazen insan endişeliyken eğlenemez veya şaka yapamaz.”

Frizbi oynayanlar hararetli bir tartışmaya tutuştular ama sonra hep beraber gürültülü kahkahalar kopardılar, Ainsley’yle ben de bu curcunayı seyretmeye koyulduk.

“Benim yanımda endişeli olmak zorunda değil,” dedi Ainsley neredeyse dalgın bir halde. Şimdi de benim ayakkabı bağcıklarımı çekiştiriyordu. Bizi özenle birbirimize bağlıyordu.

“Miles’a çocuklara nasıl bakacağını öğretelim bence.”

“İkimiz mi?” diye sordu bana şüpheyile bakarak.

“Evet.”

“Bir yetişkine bunu öğretebileceğini sanmıyorum.” Sırtüstü yuvarlanıp rüzgâra doğru küçük bir avuç çimen fırlattı. Çim yığın halinde suratıma düştü.

“Kesinlikle öğretebilirsin!” Suratımdaki çimen yığını alıp onun suratına fırlattım.

Güldü ve suratındaki çimenleri silerken ağzındakileri tükürdü. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Hımm. Canın istediğinde onunla takıl? Garip ya da beceriksiz davranırsa bunu ona söyle?”

Yüzünü buruşturdu. “Ama bu kabalık olur.”

“Ona yaparsan olmaz. Hatta geri bildirimini takdir eder.”

“Kulağa eğlenceli gelen bir badminton fikri vardı,” dedi omuz silkerek. “Bir sürü şey getirip dolabımıza koydu. Ama sonra oynamaya hiç gelmedi.”

Ee, ne olmuştu? Neyi bekliyordu?

Ertesi gün Miles, Reese’in çöplerini geri dönüşüm için ayırırken yanına sokuldum.

“Hey, şu badminton olayı da ne?”

Kaşlarını çattı. Kutular şangırdadı. “Ne demek istiyorsun? Her şeyi alırken sen de dükkânda yanımdaydın.”

“Hayır, onu biliyorum. Yani, planın ne?”

“Ah, aslında hiçbir planım yok. Ona malzemeleri gösterdim ve istediği zaman oynayabileceğimizi söyledim. Yani...” Omuz silkti ve bir pizza kutusunu parçalamaya başladı.

Pizza kutusunu alıp kenara koydum. “Yani ne?”

“Yani artık top onda.” Başka bir pizza kutusu daha aldı.

“Top onda mı? O daha yedi yaşında.” O pizza kutusunu da aldım.

Miles’in kaşları daha da çatıldı. “Yani yanlış mı yaptım?”

Elinde üçüncü bir pizza kutusu vardı. Onu da kaptım. “Aman Tanrım! Burada ne kadar pizza yiyorlar? Hayır, yanlış yapmadın. Sadece git ve daha iyisini yap. Badminton malzemelerini çıkar, kapısını çal ve onu avluya antrenman yapmaya davet et.”

“Şu anda mı?”

“En iyi zaman şu andır. *Carpe diem*. Ya şimdi ya da asla. Vesaire, vesaire.”

Miles elleri ceplerinde öylece durdu.

“Hadi!” diye emrettim ve kollarımı bir peygamberdevesi gibi kaldırdım. Beni dinlemesi için Karate Kid gibi dövüşmeye hazırdım.

Teslim olurcasına iki elini de kaldırıp geri çekildi. “Tamam, tamam. Ama hayır derse bu senin suçun.”

Üç dakika sonra ikisinin de mutfağın önünden geçip kapıya doğru ilerlediğini gördüm. Miles’in bir elinde badminton ıvır zıvırları, diğer elindeyse Ainsley için bir kapüşonlu vardı. Ainsley bir şeyler söylüyordu ve Miles o kadar dikkatli dinliyordu ki bana bakmadı bile.

Hangisinin daha tatlı olduğuna karar veremedim.

Ocağa biraz makarna koymuş, tam salatanın sosunu üzerinde gezdirirken kapı çat diye açıldı. Sert adımlar eşliğinde bir kesekâğıdının yırtıldığını ve bir sürü şeyin yere düştüğünü duydum.

“Kahretsin.”

Reese’i meyve ve sebzelerden oluşan minik bir yığının arasına çömelmiş halde buldum.

“Kesekâğıdı yırtıldı,” dedi ve bir eliyle zeminden destek alarak dizlerinin üzerine çömeldiği yerden bana gözlerini kıstı. Toplamasına yardım etmek için eğildim. Yana doğru kaymaya başladı. Alnı duvara çarptı. Homurdandı. Sanırım bu hanımefendi zil zurna sarhoştı.

“Ben hallederim,” dedim.

“Hayır, hayır. Ben yaparım.” Yardım etmekte ısrar etti ama ben meyve ve sebzeleri toplamaktan çok onun düşmemesi için uğraşıyordum.

Sonunda mutfığa gittik ve ona az önce yaptığım makarnadan bir kâse koydum. Normalde yemek için Ainsley’yi beklerdi ama bu akşam, tek topuklusunun parmak ucunda sallanmasına yol açan her neyse, midesine ondan daha fazlasının girmesi gerektiğini düşünüyordum.

“Bu kadar sarhoş olmak istememiştim,” dedi, gözleri kapalı vaziyette şakağını yumruğuna dayamış lokmasını çiğniyordu. “Müşterilerle dışarıdaydım ve onlar... içtikçe içtiler.”

“Sonra da markete mi gittin?”

Homurdandı. “Kimbilir neler aldım. Ains nerede?”

“Avluda Miles’la badminton oynuyor.” Bunu önemsiz bir şeymiş gibi söylemeye çalıştım ama yine de bu haberi kaşlarını çatarak dinledi.

“Ah, ne güzel,” diye homurdandı. “Çocuğumla ilgilendikten sonra döndüğünde beni sarhoş göreceksin. Bu ona bir yıl yetecek kadar kurşun verir.”

Öfkesi beni afallattı. Demek ki Miles daha gidecek çok yolları olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

“Senin iyi bir anne olduğunu düşünüyor, Reese,” dedim nazikçe. “Müşterilerle yanlışlıkla sarhoş oldun diye seni yargılayacağını sanmıyorum.”

Alayla homurdandı. “Ebeveyn olmanın ne gerektirdiğini bildiğini sanıyor. Herkes kendilerinin yapmak zorunda olmadığı bir işte uzman kesilir zaten.”

Dürüst olmak gerekirse kafam karışmıştı. Bu, Miles’ı kötü görmesinden daha fazlasıydı. Onu kelimenin tam anlamıyla yanlış görüyordu. “Miles... nasıl ebeveyn olunacağını bilmediğini düşünüyor. Aslında birlikte takılmamızın sebeplerinden biri de, Ainsley’ye nasıl bakacağını öğrenmek istemesi. Sıfırdan başladığının tamamen farkında.”

Döndü ve bana bütün dikkatini vererek baktı. Bu da benim ona odaklanmamı sağladı. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Hoşlanıyorum.”

“Muhtemelen ben de hoşlanırdım,” dedi alçak sesle ve çatalını tabağa geri koydu.

Boğazımı temizledim. “Eğer...”

Ya bunu benimle konuşmak için bekliyordu ya da onu nereye yönlendirdiğimi anlayamayacak kadar sarhoştı. “Miles’in benden tam dokuz ay küçük olduğunu biliyor muydun?” diye sordu.

Hızlıca hesapladım. Konunun uzmanı olmanıza gerek yoktu; başka bir anneden dokuz ay küçük bir kardeş... Bu, insanın kendi babası hakkında çözmek isteyeceği türden bir denklem değildi.

“Ah.”

Neşesiz bir tavırla güldü. “Evet. Sanırım sana kardeş olduğumuzu söylemiş.”

Başımınla onayladım.

“Babam hakkında çok ünlü bir hikâye vardır.” Reese öne doğru eğilip kâsedeki makarnaları çatalıyla dürttü. “Bir müzik gösterisine çıkması gerekiyormuş. Annem doğum sancıları çekerken Denver’da kar yağışı nedeniyle mahsur kalmış. Tüm uçuşlar iptal edilmiş, bu yüzden babam da otoyola çıkmış ve benimle olmak için otostop çekip bir kamyon şoförünün yardımıyla ülkeyi bir uçtan diğer uca aşmış. Bu deneyim hakkında koca bir albüm yazdı. Yani şu dramaya, özveriye, *Amerikan ruhuna* bak. O albüm altın plak kazandı. Çıkış parçasıyla Grammy kazandı.” Reese yemeği önünden itti, sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Anlaşılan o ki hepsi palavraymış.”

“Nasıl palavra? Mahsur kalmamış mı?”

Güldü ve başını geriye eğip tavana baktı. “Hayır. Kalmış. Ama görünüşe bakılırsa, fırtınadan önceki son uçağı kaçırmasının nedeni Miles’in annesiyle birlikte olmasıymış. Yani, *onunla* olmak için *benim* doğumumu kaçırdı. Sonra kendini o kadar suçlu

hissetti ki doğuya geri dönmenin bir yolunu bulmak için çırpındı. Dokuz ay sonra da Miles doğdu.”

“Ah,” diye tekrarladım.

Reese ayağa kalktı, ocağa yürüdü ve bir kâse daha makarna aldı. “Reese,” diye seslendim, “burada daha makarnan var...” Yeni kâseyi önüme koyunca sustum.

Ben makarnamı yerken o da yavaş yavaş masaya çöktü. Alnını Amerikan servise yasladı ve kollarını karnına doladı. “Babam gerçekten çok tatlıydı, biliyor musun? Onun hakkında bildiğin tek şey benim doğduğum gece başka bir kadını hamile bıraktığı olsa ne demek istediğimi anlayamazdın...”

“İnsanlar karmaşıktır.”

“Elbette ama babam hiç karmaşık *gelmiyordu*. Yani, o herkesin iyi hissetmesini sağlayan gerçekten iyi bir adamdı. İnsanlar onun yanında olmaktan hoşlanırdı. Nazikti, düşünceliydi ve... dünyada en çok sevdiği kişi olduğum için kendimle hep çok gurur duydum.”

Omzuna dokunmak için elimi uzattım ama aniden doğruldu.

“Ve böyle pislik olmasaydı muhtemelen ben de Miles’tan hoşlanırdım!” dedi ateşli gözlerle.

Ah. Şey, konuşmanın başında yarım bıraktığı cümleyi tam olarak böyle bitireceğini hiç düşünmemiştim.

“Miles...” diye başladım ama o hızını almıştı.

“Pislik olmanın yanlış bir tarafı olduğundan değil.” Reese şu an çılgınca el kol hareketi yapıyordu. “Pek çok insan pisliktir ve bu çok çekici durur. Ama onda beni rahatsız ediyor.” Göğsüne bir yumruk indirdi. “Babama hiç benzememesi beni rahatsız ediyor. Ama neden benzesin ki? Babam hiç yanında değildi.”

“Reese...”

“Miles’la yaptığım ilk konuşmalardan birinin ne olduğunu biliyor musun?”

“Sadece tahmin edebiliyorum. Miles ilk izlenimlerde pek de başarılı bir değil.”

“Kapımı çaldı ve babam, *Reese bu senin varlığından bile haberdar olmadığın küçük kardeşin*, dedi. Ve yirmi dakika sonra Miles beni kenara çekip babamın durumu kötü olduğu için ağzımın payını verdi. Bu noktaya gelene kadar nasıl göremediğimi bilmek istedi. Daha da kötüsü, babamın bu halde Ainsley’ye bakmasına nasıl izin verebilmişim.”

“Tanrım.”

“Evet.” Arkasına yaslanıp tavana baktı. “En kötüsü de onu affedemiyor olmam çünkü haklıydı!” Söylediklerinin hiçbirisi komik olmamasına rağmen güldü ve dirseklerini masaya dayayıp alnını ellerinin üzerine koydu. “Babamın o kadar yakınındaydım ki durumunun ne kadar kötü olduğunu anlayamadım. O bana iyi olduğunu, hâlâ Ainsley’ye bakabileceğini söylemişti. Ama destek olsun diye gizlice Miles’ı çağırmış. Ben de babasının kızına bakamayacak kadar hasta olduğunu fark etmeyen bir kadın gibi göründüm.”

“Ah, Reese.” Elini tutmak için uzandım ama o sadece elime birkaç kez pat pat vurmakla yetindi.

“Onlar dünyada en çok sevdiğim iki insan ve ben ikisine de bakamadım. Beni bu konuda uyaran kişi de... Bilirsin işte...”

“Bay Gün ışığı,” diye cevap verdim ve Reese güldü.

“Aynen öyle. Artık hakkımdaki fikri bu. Gözümün önündekini göremediğim. Ains için en iyi kararları veremediğim. Babam kötü durumdayken ona iyi davranmadığım.”

“Reese, bence Miles seni gerçekten ama *gerçekten* böyle görmüyor. Sanırım hayatında ona nerede ihtiyaç duyduğunu anlamaya çalışıyor. Ve o... zarif biri değil.”

“Zarif biri değil...” diye tekrarladı. “Yaptığı her şeyde aynı şeyi hatırlıyorum: Benim o yere göğsü sığdıramadığım mükemmel babam, kendini bana ve Ainsley’ye babalık yapmaya adanmışken onu bir başına, dımdızlak ortada bırakmış. Peki, bu konuda ne yapacağım?”

Sorusu havada asılı kaldı. Miles’ı olduğu gibi kabul edemiyordu çünkü bu ona acı veriyordu. Kafasında yarattığı Miles onu sürekli yargılıyordu. Reese kendine ondan hoşlanma iznini verebilse, her şey çok daha kolay olurdu.

Ön kapı çarparak açıldı. “Anne!”

“Kahretsin,” diye mırıldandı, aniden ayağa kalktığı için hafifçe sağa sola sallandı.

“Seni idare ederim,” dedim ona. “Ains’le kalabilirim.”

Reese gözlerini kırpmıştırdı “Emin misin? Seni geç saatlere kadar kalmaya zorlamak çok kötü hissetmeme neden oluyor, hem de sırf ben...”

“O zaman bana iki katı ödeme yaparsın.” Ona sırtıttım ve Ainsley’yle Miles mutfığa girerken onlara döndüm.

“Ayakkabında neden domates vardı?” diye sordu Miles suçlu ürünü havaya kaldırarak. “Ah. Selam Reese.”

“Reese eve girerken kesekâğıdı yırtıldı.”

“Ah.” Domatesi meyve-sebze sepetine götürüp badminton malzemelerini koridordaki dolaba yerleştirerek oyalandı.

Ainsley annesinin kucağında, kâsesinden makarna yiyordu. Reese’in sarhoş olduğu belliydi çünkü Ainsley’ye önce ellerini yıkamasını söylememişti.

“Badminton nasıldı?” diye sordum.

“Miles topu havada *dört* kat yükseğe fırlatabiliyor,” diye bilgi verdi Ainsley, yanakları kızarmıştı ve saçları elektriklenmişti.

“Ben sadece iki kat fırlatabildim. Ama sonra öyle sert vurdu ki top Bayan Greer’in penceresine çarptı ve Bayan Greer camdan eğilip bize bağırdı.”

Muslukta ellerini yıkayan Miles, Ainsley’ye döndü. “*Bağırdı sayılmaz.*”

Ainsley dudaklarını büzdü. “Sana serseri dedi.”

Kahkaha attım. “Ah, evet. Badminton. Gerçek bir serserilik işareti.”

“Böylece badmintonun parkta yapılması gereken bir spor olduğunu öğrendik,” dedi Miles. Ellerini bir bulaşık havlusuna kurulayıp bize döndü. Gerçekten çok mutlu görünüyordu.

Gözlerime baktı. *Badminton işe yaradı!* dedi telepatik olarak.

Badminton kesinlikle işe yaradı! diye ben de onu gözlerimle onayladım.

Reese kendisinden hiç beklenmeyecek bir yüksek sesle esnedi ve Miles’in gözleri ona kaydı, ablasını incelerken başını yana eğdi.

“Hey, Miles?” diye sordum görüş açısına girerek. “Bana yardım eder misin? Burada?”

Mesajı almamıştı, gözleri hâlâ Reese’in üzerindeydi, o yüzden iki elimi sırtına koyup onu mutfaktan zorla çıkardım.

“Ne var? Ne?” dedi ben onu Reese’in ofisinin önüne doğru neredeyse sürüklerken.

“Pekâlâ, Reese şu anda sarhoş.”

Miles kaşlarını çatı. “Ainsley’ye bakamayacak kadar mı?”

Parmaklarımı şıklattım. “Beni dinle! Ainsley’yle harika bir öğleden sonra geçirdin, değil mi?”

Gözlerini kırptı. “Evet.”

“O yüzden Reese’le tartışmaya girme, tamam mı? Durumu mahvetme. Hemen buradan çık.”

“Ama...”

“Merak etme. Ben geç saatlere kadar buradayım.” Şu anki bir numaralı hedefim, Miles’ı Reese’le kavga etmeden önce buradan çıkarmaktı.

Kaşlarını çattı. “Ama sabahtan beri buradasın. Çok yorulmuşsundur.”

Gözleri yüzümü taradı.

Yüreğim sıkıştı.

Reese, Miles konusunda çok yanılıyordu.

“Sorun değil. Ainsley bir saate yatar. Yani bir saat daha kalabilirim. Önemli değil.”

“Peki ama gitmeden önce yukarı gel. Sana akşam yemeği hazırlayayım.”

“Ah, ben zaten...”

“Miles.”

Reese tam her şeyin bittiğini sandığınız bir anda ortaya çıkan zombiler gibi ofisin kapısında bitiverince, ikimiz de korkudan yerimizde sıçradık.

Gözlerini kısıp kardeşine odaklandı ve yine, “Miles,” dedi.

“Efendim?”

“Sana bağırdığım için özür dilerim. Lastik olayında.”

“Ah.” Miles ellerini ceplerine soktu. “Sorun değil. Olur böyle şeyler.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Gözün iyi mi?” diye sordu Miles.

“Evet. Sadece gözkapağımda küçük bir kesik oldu. Birkaç gün sonra iyileşti.”

Daha fazla sessizlik.

“Tamam,” dedi Miles. “Tamam, o zaman ben gidiyorum.”

Reese kapıyı engelliyordu ama Miles gelip eline dokunana kadar bunu fark etmedi. Sonra geriye doğru fırladı ama bunu yapınca yana doğru sendeledi ve tam zamanında kendini toparladı. Miles onu güvenli bir yere götürmekle buradan bir an evvel çıkmak arasında kalmış gibiydi.

Doğru yöne gitmesi için Miles'in sırtını dürttüm. İşe yaradı. Koridorda ilerledi ve Ainsley'ye veda etmek için başını mutfığa uzattı.

Reese duş alırken Ainsley ve ben akşam yemeğini kaldırdık. Ainsley küvette sırtüstü yüzme egzersizi yaparken Reese biraz ayılmıştı. Tuvalete oturup kızıyla sohbet ederken ben de Ainsley'nin pijamalarını hazırladım.

Reese'le Ainsley'ye iyi geceler dedik, sonra Reese onu yatağa yatırdı ve birlikte koridorda yürüdük.

Reese yüzünü elleriyle kapayarak homurdandı. "İçimden bir ses yarın çok utanacağımı söylüyor."

"Yanlış bir şey yapmadın!" dedim ısrarla.

"Çirkin aile meselelerimle seni bunalttım."

Omuz silktim. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ben de aynısını yapabilirim. Büyük eniştem Murray, büyük teyzem Lorraine'nin manikürcüsüne âşık oldu. Şimdi üçü birlikte yaşıyor. Bana sorarsan oldukça modernler."

Güldü ama sonra üzerine bir bitkinlik çöktü.

Açıkçası, benim de paramparça olmama on saniye kalmıştı.

"Bu akşamki her şey için teşekkürler, Lenny. Ve her zaman yaptıkların için."

"Hiç sorun değil."

"Ben ciddiylim," dedi, ben artık üzerinde domates olmayan spor ayakkabılarımı giyerken peşimden gelerek. "İlk hafta sonunun ardından kaldığın için teşekkürler."

Aklıma bir şey geldi. “Reese, bunun için Miles’a teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Geri çekildi. “Ne?”

“Evet. Kalmamı o istedi.”

“Ah.”

Şok olmuştu ve kafası karışmıştı. Miles hakkındaki görüşünün birdenbire radikal bir değişime uğramasını umdum. “Yarın görüşürüz.”

Ona veda edip çıktım.

Bölüm On Üç

Ertesi sabah Miles'in kanepesinde uyandım. Dün gece evine uğramıştım ve akşam yemeği yemiş olmama rağmen bana pizza ve lahana salatası yedirmesine izin vermiştim. Sonra da yığılıp kalmıştım. Şu an yavaş yavaş uyanıyordum, zayıf, yalvaran sesler çıkarıyor ve çoraplı ayaklarımdan birini kanepenin arkasından belli belirsiz mutfağa doğru sallıyordum.

Derken derin bir iç çekme duydum ve sııttım.

Bir sandalyenin sürtünme sesini işittim ve zafer narası atmak için dilimi ısırdım.

Kanepenin arkasında dumanı tüten bir kupa kahve belirince yumruğumu havaya savurmamak için kendimi zor tuttum. “Teşekkürler, dostum!”

Miles kahveyi dikkatlice uzatırken bana ters ters baktı. “Hey, Miles, bir fincan kahve alabilir miyim?” demek çok mu zor?”

“Böyle söyleseydim kalk kendin al derdin.” Lav gibi sıcak kahveden bir yudum alıp kanepeye geri gömülerek keyfime baktım.

Miles masaya geri dönüp gazeteleri inceledi. Ben de kahvemi bitirdim, telefonumdan BuzzFeed'in ünlü dedikoduları bölümüne göz attım. Annem aradı ve birden çok meşgul biri olduğuma ve e-postamı kontrol etmem gerektiğine karar verdim. Bu yüzden

aramayı sessize aldım. Derken ekranımda unuttuğuma inanamadığım bir etkinliğin hatırlatma e-postasına bakıyordum.

Yuvarlanıp koltuğun arkasına sarıldım ve Miles'a göz attım.

"Hey."

"Efendim?" Gazeteden başını kaldırınca odaklanmaktan iyice gerilmiş olan yüz hatları gevşedi.

"Canlı müzik hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Şey. Profesyonel mi?"

Kanepedeki döşemenin düğmesiyle oynadım. "Şey, bir konse-re iki biletim var..."

"Ah." Gazeteyi bıraktı. "Hangi müzik grubu?"

Beni görememesi için kıvrıldım. "Önce evet ya da hayır de."

Sandalyesinin sürtünme sesini duydum, sonra yine kanepenin kenarından eğilip yüzüme baktı. "Önce grubun adını söyle."

"Tamam. Peki. Hazır ol. Çünkü uyarıyorum, hayatını tamamen değiştirmek üzereyim."

Bir video seçip telefonu ona uzattım. Gelip yanıma oturdu.

Müzik başladığında onun yüzünü izliyordum. Gözlerini kıstı, ilk başta hayranlıkla izlediğini umsam da video ilerledikçe kafası daha da karışmış gibiydi. Videoyu durdurdu.

"Görmek istediğin grup bu mu?"

"En güzel yerinde durdurdun! Tam dansın ortasında!"

Ekrandaki hareketsiz görüntüyü inceledi. Ağır makyajlı ve göğüslerinde pullu kemerler olan beş genç adam sahnede gökyüzüne doğru var güçleriyle sıçırıyorlardı. Onları çok seviyordum.

"5Night." Ekranın altından isimlerini okudu. "Grubun adı bu mu?"

"Evet."

"Aaa." Sanki bir anda parçalar yerine oturmuştu. Üzerime doğru eğildi ve parmaklarını kalça kemiğiminde hissettim. Kalbimi

hoplatan kısa bir şaşkınlık anı boyunca alternatif bir gerçeklikte yaşıyormuşum gibiydi. Ama hayır, sadece cebimdeki listeyi çıkarıyordu. “Madde Dört: 5Night’ı izle,” diye okudu gözlerini kısarak. “Şimdi anlıyorum. 5Night’ın yeni *Hızlı ve Öfkeli* filmi falan olduğunu sanıyordum. Ama bu... bu K-pop, değil mi? Bu konuda pek bir şey bilmiyorum.”

“Aslında Lou’yu da alıştıran benim. Kemoterapide çok zor zamanlar geçirdiği için moralini düzeltecek bir şey arıyordum. Aklıma... endorfin geldi. Kısa süreli de olsa.”

“Kesinlikle. Benimki de fantezi futboluydu. Annem ve Anders öldükten sonraki ilk birkaç sezon epey takıntılıydım.”

“Her şey, izlemekten keyif aldığım rasgele birkaç K-pop videosu bulmamla başladı. Koreografiyi ve makyajı gerçekten beğendi. Ama sonra bir kez bulaşınca gerisi çorap söküşü gibi geldi. Özellikle bu gruba gerçekten ısındık. Canlı yayınlarını izlemeye başladık. Hayran kulüplerine katıldık. Tamamen kaptırdık kısacası. Artık kendimi adadım.”

“Pekâlâ... Yani...” Ekrana geri döndü. “Şu an ne izliyorum?”

Her üyenin adını söyledim ve grup olarak geçmişlerine dair kısa bir özet geçtim. Videonun geri kalanı için oynat tuşuna bastım ve o da izledi. Başka bir videoya tıklayıp beni sevindirdi. Bu video, vokalistlerinin sahnede spot ışıkları altında söylediği bir şarkıydı. Sonrakiyse, grubun iki üyesini *ship*leyen bir hayran kurgusuydu. Sonuncusu ise son konserlerinden birinde hayranları tarafından çekilmiş bir videoydu.

“Aman Tanrım,” dedi ve telefonu bana geri verdi. “Ne çok hayranları var.”

“Bu onların ilk stadyum turnesi!” dedim coşkuyla. “Biletleri birkaç hafta önce ani bir kararla aldım.”

Miles başının arkasını kaşıdı. “Sence oraya uygun muyum? Yaşlı bir adam olduğum için beni dışarı atmazlar mı?”

Başımı iki yana salladım. “İnsanlar hep babalarıyla ya da erkek arkadaşlarıyla gidiyor. Çoğunlukla kadınlar var elbette ama yemin ederim tek erkek sen olmayacaksın.”

Uzun bir süre düşündü. “Tamam. Geliyorum.”

Çıglık atıp kollarımı boynuna dolamak için öne atıldım ama beni yarı yolda yakalayıp geri itti. “*Ama,*” diye devam etti.

Omuzlarım çöktü. Bir bit yeniği olduğunu biliyordum.

“Sadece *yedeğin* olarak.”

“Yedek mi? Ama sen benim liste arkadaşımsın! Bu konserin senin tarzın olmadığını biliyorum ama...”

“Öyle değil.” Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Bak, Lenny. Senin mutlu olmak için arkadaşlara ihtiyaç duyan biri olduğunu görüyorum. Senin *yakıtın* insanlar. En çok Ainsley ile vakit geçirirken ya da bir garsonla şakalaşırken mutlusun veya...” Başka bir örnek bulmaya çalıştı.

“Sen gazete okumaya çalışırken kahve diye başının etini yediğimde mi?”

“Kesinlikle. Bence bütün arkadaşlık enerjini Lou’ya harcamışsın. Bu mantıklı. O senin ruh eşindi, değil mi? Ama... cidden. Sanırım biraz yeni arkadaş edinmenin vakti geldi.”

Kaşlarımı çattım ve dizlerimi göğsüme çektim. “Arkadaşlarım var.”

“Son bir ayda ben hariç iletişime geçtiğin tek bir kişi söyle.”

Bu çok moral bozucuydu.

“Bu büyütülecek bir şey değil,” dedi nazikçe. “Şu Jericho denen adama ne oldu? Annesi hep onunla övünüyor. İyi birine benziyor.”

“Ah.” Hah.

“Ayrıca belli ki seni havalı bulmuş ve sen de biletleri çoktan almışsın, değil mi? Muhtemelen bedava bir konseri geri çevirmez.”

“Sen geri çevirdin ama.”

Dudaklarını büzdü. “Senin iyiliğin için.”

“Sence gerçekten benimle gelir mi? Rasgele bir teklif olmaz mı?”

“Evet... rasgele olur ama *sen* zaten epey rasgele davranan birisin, bu yüzden arkadaşın olmanın nasıl bir şey olduğunu görmesi için oldukça iyi bir başlangıç olur.”

Kendime rağmen güldüm ama sonra ayıldım. “Arkadaş edinmemi istiyorsun, ha?”

“Senin için iyi olabilir.”

“Doğru. Doğru.” Keşke ona inanabilseydim.

Bölüm On Dört

Georgia O'Keeffe ile baş başaydım.

Elbette etrafta dolaşan düzinelerce insan vardı ama bu müzede, bu banktaydım ve o da bana New York'tan ayrılıp çöle taşınmanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyordu. İki hayat yaşamamanın. Fırtına bulutlarına bir kafatası asıp üzerine tek bir beyaz çiçek kondurmanın.

Sanat müzeleri Lou'nun olayıydı. Beni buraya sürükler ve etrafta sessizce çok fazla vakit geçirirdi. Sonra ben de onu hediyelik eşya dükkânına sürükler ve buzdolabı magneti mi yoksa kahve kupası mı alsam diye düşünerek çok fazla vakit geçirirdim.

Üçüncü sınıfta benim için pastel boyayla yaptığı o kedi resmi hâlâ duruyordu. İlk kemoterapi seansında yağlı boyayla yaptığı otoportresi hâlâ duruyordu. Onun için aynayı ben tutmuştum.

Listede vardı. *Metropolitan Müzesi'ne mümkün olduğunca sık git.* Miles'in liste arkadaşım olduğunu biliyordum ama o, bir şeylerin üzerini çizmeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu. Ben de bunu kendi başıma başarabileceğimi düşündüm.

Bu kararımdan pişman olmaya başlıyordum.

Lou bu müzeye büyük ustalarla baş başa kalmak için geldiğini söylerdi. Onu buraya gömmeliydik.

“Yeni arkadaşlar edinmemi istiyor, Georgia,” dedim tabloya.

“Ah! Çok hoş,” dedi bankta yanımda oturan yaşlı beyefendi.

Okul gezisindeki bir grup ortaokul öğrencisi tablonun önüne geldi ve şu an ikimizin de görebildiği tek şey atkuyrukları, çıtçıtı saçlar ve gülümsemelerdi.

Yaşlı beyefendi beni incelemek için döndü ve ben de onu inceledim. Gözleri kısıldı. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Ben mi?” Kendimi işaret ettikten sonra dönüp arkama baktım. “Bilmiyorum.”

“E, demin söyledin ya.”

“Georgia dedim,” dedim tabloyu işaret ederek.

“Ah.” Adam sakinleşti. Georgia seni duyamaz. Ama George duyabilir.” Kendini işaret etti.

“Tanıştığımıza memnun oldum, George.” Elini sıktım.

“Deminki şüpheci tavrım için özür dilerim,” dedi. “Oğlumun, tırnak içinde *ileri yaşım* yüzünden insanların beni dolandıracağı gibi bir paranoyası var.”

“Muhtemelen akıllı biri,” dedim. “Çünkü insanlar berbat.”

Bana baktı. Çocuklar grup halinde ilerleyince ben de tekrar Georgia’yı düşünmeye başladım.

“Peki, yeni arkadaşlar hakkındaki kararın ne?” diye sordum. “Sence değer mi?”

“Senin yaşında mı? Elbette.”

“Ama senin yaşında değmez mi?”

Bu fikri savuşturur gibi elini salladı. “Yeterince uzun yaşarsan, geriye kalan tek kişi sen oluyorsun.”

“Bu... kulağa çok kötü geliyor.”

“Hayat bu işte,” dedi ciddi bir tavırla. “Ve ben bankta oturan bilge ihtiyar olmaya çalışmıyorum şu an. Hayat elbette yaşayanlar içindir ama bazen ölmek daha iyidir diyorum.”

Eh, George kasvetliydi. Açıkçası şu anda onunla konuşmanın benim için iyi olduğundan emin değildim.

“Ölmek daha mı iyi? Aslında duymak istediğin bu değil, George.”

Elini tekrar havada salladı. “Ah, sen bana bakma. Belli ki depresyondayım. Git, genç ol. Beyzbol falan oyna. Birkaç çocuğun olsun. Yasak ilişki yaşa. Biraz tarih kitabı oku. İyi olacaksın.”

Bu önerileri dikkatle düşündüm. “Depresyonda olman seni dinlememem gerektiği anlamına gelmez.”

Gözlerini devirdi. “Depresyonda değilim. Karım öldü. Onlara bunun farklı bir şey olduğunu anlatmaya çalışıp duruyorum.”

Avuçlarımın üzerinde geriye yaslanıp gözlerimi Georgia’ya diktim ve üstelememeye karar verdim. “Karının ölmesine üzüldüm.”

Homurdandı. “Ya önce o ölecekti ya da ben.”

“Georgia O’Keeffe’yi sever miydi?”

“Ha?” Hafifçe güldü. “Hayır. Biz sanat müzelerini sevmeyiz. Biz Yankeeyiz. Oğlum beni buraya ‘ufkumuz açılsın’ diye sürüklediğini söyledi. Ama ben kayboldum.”

Onun da benim yaptığımı yaptığını, yani sevdiği birinin yasını tuttuğunu ve sevdiği şeyi severek ona daha yakın olmayı umduğunu hayal etmiştim. Ama öyle değildi.

“Oğlunu bulmana yardım etmemi ister misin?”

“Hayır. Sessizliğin tadını çıkarıyorum. Aslında sanırım birkaç saniyeliğine gözlerimi kapayacağım,” dedi arkamızdaki duvara yaslanırken.

“Tamam, George. Seninle tanıştığımıza gerçekten çok memnun oldum.”

Tekrar elimi sıktı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kapadı.

Banktan kalkıp tabloya yaklaştım. Dramatik, gölgeli gri tonlarında fırtına bulutları. Görkemli bir hayvanın kafatası. Kemiğe bağlı boynuzlar. Aşağıda kavrulmuş kızıl tepelere. Ve kafatasından büyüyen o ipeksi, zengin çiçek... Hayatta kalan tek şey.

Yeterince uzun yaşarsan, geriye kalan tek kişi sen oluyorsun.

Ya önce o ölecekti ya da ben.

George'u uyandırmamaya dikkat ederek gözyaşlarımı kazağımın koluna sildim. Koridordan çıkarken ben de kendimi onun kadar kaybolmuş hissediyordum. Bir tablo labirentinde çılgına dönmüş gibiydim.

Rengi atmış bir Yankees kazağı giymiş bir adam önümdeki kapılardan hızla geçti. Elleri saçlarında, gözlerinde delirmiş bir bakışla salonda tam bir daire çizdi.

Hızla yaklaşıp omzuna dokundum. “George, Georgia O’Keeffe sergisinde. Serginin ortasındaki bir bankta uyuyor,” dedim.

“Teşekkür ederim,” diyerek rahat bir nefes aldığını görünce ben de rahatladım. Adam işaret ettiğim yöne doğru koştu.

Zavallı George. Uykusu bitmişti.

Şanslı George. Onu sanat eserlerine bakmaya zorlayacak kadar çok seven biri vardı.

Umumi tuvaletlerden birine doğru giderken sendeledim ve bir köşeye ulaştığım anda kendimi duvarın dibine bıraktım. Ağlamaktan başım uğulduyor ve kederden midem bulanıyordu.

Buraya gelmem bir hataydı.

“Hanımefendi?” diye sordu arkamdan bir güvenlik görevlisi.

“İyiyim. İyiyim,” dedim ayağa kalkıp merdivenlere doğru hızla fırlayarak. Sokağa çıktım.

Bugün yağmur yağıyordu, hatta arabaların lastiklerini yüksek bir gıcırtyla kaydıracak kadar şiddetliydi. Caddenin karşısına koştum. Ensemde yağmur damlaları akıyordu.

Yüzümü gökyüzüne çevirdim ve bir yığın Georgia O’Keeffe bulutu gördüm. Ama tırtıklı kafatası göğsüme sıkışmıştı. Ve hiçbir yerde çiçek yoktu.

“Yeni arkadaşlar mı?” diye biraz bağırdım. “Siktir etsene. Eski arkadaşım az kalsın beni öldürüyordu.”

Onu bu kadar özlerken neden bir buket gül alıp mezarına bırakamıyordum?

Hayır. Lou’yu ne zaman özlesem Met’te ağlardım ve yoldan geçenler benden uzaklaşmak için caddenin karşısına geçerdi.

Georgia O’Keeffe’yi ziyaret edip Lou’nun adını anmamalıydım. Onu taze topraktan çıkarmamalıydım. Dinlenmesine izin vermeli ve bu kalabalık Manhattan caddesinde adım adım ilerlemeliydim.

Tıpkı George gibi ortadan kaybolmak istiyordum. Dünyadan kaybolmak ve nereye gittiğimi kimseye söylememek.

Endişelenmek yaşayanlar içindi. George ve ben yaşamla ölüm arasında bir yerde sıkışıp kalmıştık.

Bir saat sonra, Staten Island Feribotu’ndayım, rüzgârdan nefesim kesilerek Ellis Adası’na el sallıyordum.

İyi olmak ve kaybolmak istiyordum. Sonsuza dek kaybolmak. Karanlık bir gece, yabancılar ve bilinmezlik istiyordum.

Kolumdan başımı kaldırıp Özgürlük Heykeli’yle göz göze geldim. “Bana ya Lou’yu ver ya da ölümü,” diye fısıldadım ona.

Korkuluğa tutunup dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerim sımsıkı kapalıydı ama yine de gözyaşlarım akmanın bir yolunu buldu. Sonra, karanlığın içinden tek bir görüntü fark ettim.

George'un oğlu. Elleri saçlarındaydı, gözlerinde o bakış vardı. Sevdiğini bulmak için çılgınca çırpınıyordu.

Umumi yerlerde uyuduğumuzda bizi almaya gelen kapüşonluları içindeki insanlar. Bizi yeryüzünde tutmak için ellerinden geldiğince hızlı koşanlar.

“Miles,” dedim nefes nefese telefonu açtığımda.

“Lenny?” Sesi ayakkabılarını giymiş, askıdan paltosunu ve anahtarlarını alıyormuş gibi geliyordu. “Neler oluyor?”

“Yine feribottayım,” dedim ona. “Başka bir yerde olmak istiyorum.”

Acısız ve karanlık bir yerde.

“Geliyorum,” dedi. “Sakın kapama.”

Bölüm On Beş

Feribottan aradığım günden bu yana geçen süre içinde Miles gerçekten iğrenç bir şey yaptı: Beni egzersize zorladı.

“Bu egzersiz bile sayılmaz,” diye iddia etti, ben kıcımlı yokuş yukarı sürüklerken ellerini beline koyarak.

“Staten Island Feribotu’nda küçük bir sinir krizi geçirdim ve karşılığında bedensel işkence görüyorum.”

“Neyin var senin?” diye sordu. “Sokakta normal yürüyebiliyorsun. Kalp damar sağlığın söz konusu olduğunda neden normal yürüyemiyorsun?”

“Belki de ayakkabılardandır.”

“Ayakkabılarda ne varmış?” diye sordu.

“Bunlar koşmak için. Yani özünde kusurlular.”

“Hiç deneyimlemediğin bir şey hakkında fikir sahibi olmak dar görüşlülüktür,” diye bilgilendirdi beni.

“Hadi oradan.”

“Seni koşturmak için ne yapmam gerekiyor?”

“Empire State Binası’nın etrafında çıplak dans et.”

“Tutuklanmama sebep olacak bir şey olmaz. Sana yeni bir Garfield tişörtü alırım, ne dersin?”

“Pas geçiyorum. İki taneye ihtiyacım yok.”

“Nutellalı kruvasan? Bruce Willis filmleri maratonu? Ya da istersen spor malzemeleri mağazasına geri dönüp o evli adam seninle çıkmak ister mi sorabilirim?”

Tamamen durup ellerimi belime koydum. “Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? Bu çok ürkütücü.”

Miles güldü ve kaşlarını ovuşturdu. “Ürkütücü değil, Lenny. Buna arkadaşlık deniyor.”

“Gördün mü? Peki, bu neden yeni arkadaş edinmekten sayılmıyor? Neden daha fazla arkadaş edinmem gerekiyor?”

“Birden fazla arkadaşla ihtiyacın var. Bana güven.”

“*Senin* kaç arkadaşın var?” diye sordum.

Bana ters ters baktı. “Hemen şu tepeye koş.”

“O tepeyi koşarak çıkarsam... bir öğleden sonra birası. Ve... güneş ışığı. Ve... bir sepet kızarmış karides. Ve... okyanus manzarası isterim.”

Bana bakarak gözlerini kırıştırdı. Sonra da bulutlu gökyüzüne döndü. Met’e yaptığım geziden bu yana tam bir gün geçmişti ve bulutlar henüz dağılmamıştı. “Şey, sana güneşi vaat edemem. Ama diğer her şeyi yapabilirim.”

Bir saat boyunca yaptığım yorucu egzersizin ardından duş aldım ve üç saat sonra kendimizi Coney Island rıhtımındaki Rus kafelerden birindeki piknik masasında otururken bulduk.

Evet, son derece soğuk bir bira vardı. Evet, bir sepet karides de vardı ve görünüşe bakılırsa Miles güneşi de vaat *edebilirdi* çünkü o ihtiyar kız, okyanus üzerinde gümüş renkli ışınlarını sektirerek ortaya çıktı.

Hava sadece yirmi bir derecedeydi, bu yüzden kimse yüzmüyordu ama etraf sezon sonunun tadını çıkaranlarla doluydu; tanga

giyen bir sürü göbekli ve yüzü kırışik adam, plaj voleybolu tutkunları ve Instagram için poz veren seksi kadınlar vardı.

Miles'in öğle yemeğine eleştirel bir bakış attım.

Ağzı sandviçle doluyken, "Ne?" diye sordu.

"Seninki benimkinden daha güzel görünüyor." Suratımı astım. "Bir dahaki sefere hatırlat da sen ne sipariş edersen ondan söyleyeyim."

Sandviçini ikiye bölüp yarısını karides sepetime koydu ve kendine de biraz karides çaldı. "Peki, bana kasiyerden bahset."

"Ha?"

"Kasiyer. Az önce arzuladığın kişi. Onu Beyaz Atlı Prens'in yapan ne?"

Güldüm ve bana hediye ettiği sandviçten bir ısırık aldım. "O bir Beyaz Atlı Prens değil. Onlar asla Beyaz Atlı Prens olmaz. Hem kim bir Beyaz Atlı Prens ister ki? Benim kadar sorunlu birini istiyorum ki ona kıyasla kötü görünmeyeyim."

Miles güldü. "Sağlıklı bir düşünce şekli."

Omuz silktim. "Öyle işte."

"Söyle bakalım," dedi. "Kasiyerle olan hikâyen ne? Merak ediyorum."

"Bence o aslında gelecek vaat eden bir şef. Çok popüler bir TikTok hesabı var. Beni şehrin dört bir yanındaki restoranlara ve fuarlara götürecek. Sonunda şuradaki stüdyo dairelerden birinde yaşayacağız ve kışın bile sahil yolunda yürüyüş yapabileceğim. Bana peluş kulaklıklar ve kesik parmaklı o havalı eldivenlerden alacak." Kendimi kaptırmıştım ve Miles da beni dikkatle dinliyordu. "Neden mi o? Bahse girerim kazara hamile kalırım ve ailem kalp krizi geçirmesin diye evleniriz. Ve ben de hamile kalmasaydım benimle evlenir miydi diye merak edip dururum. Ta ki bir

gün, benim geleceğimi bilmediği bir fuarda ona sürpriz yapana kadar. Güzel bir kız ona asılır ama o, alyansını gösterip beni sevdiğini söyler.”

Miles bana bakarken yemeğini uzun süre çiğnedi. Sonra arkasını dönüp kasiyeri inceledi. Kasiyer, Miles’in bakışlarını fark edince irkildi, oldukça rahatsız oldu ve fişleri düzenlemeye koyuldu.

“Az önce tarif ettiğin şey Beyaz Atlı Prens değil mi?” dedi Miles tekrar bana dönerek. “Sonsuza dek mutlu yaşayacağın adam.”

“Ah.” Önce sözlerini, sonra yine kasiyeri düşündüm. Göz göze geldik ve sinirlenmeye başladığını fark ettim. “Sanırım kasiyer ondan evliliğimize renk katmasını isteyeceğimizi sanıyor.”

Miles az kalsın boğulacaktı, öksürdü ve sonra tekrar ona bakmak için arkasını döndü. “Hay aksi. Bırakalım da zavallı adam çalışsın.”

“Belki de Beyaz Atlı Prens konusunda haklısın. Ama fantezilerim her zaman mutlu sonla bitmez. Bazen ayrılık hayalleri kurarım.”

Miles güldü, peçetesini buruşturup boş sandviç sepetine attı. “Neden ayrılık hayalleri kuruyorsun? Fantezilerin eğlenceli olması gerekmez mi?”

“Varsayımsal ayrılıklar çok eğlencelidir! Hadi ama! Gerçekten başına gelmediği zaman romantik olur.”

Bana baktı. “Hiç gerçek bir ayrılık yaşamadın, değil mi?”

“Ne? Bu ne cüret! Hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım... Evet, yaşadım diyemem. Ara sıra birileriyle çıktım. Ama hiç kalbim kırılmadı. En azından romantik olarak.”

“Hayal edilecek bir şey değil, güven bana.”

“Peki, senin ilişkin hayalleri süsleyecek türden miydi?”

“Hayalden kastın ne?”

“Hani şu üst baş parçalatan, sen benim diğer yarımısın dedirten, aradan yıllar geçse de kendini ilk günkü kadar âşık hissettiğin cinsten mi?”

Miles sanki hakkımda bir sır öğrenmiş gibi komik bir gülümseme takındı. “Aradığın aşk bu mu?”

“Herkesin aradığı bu değil mi? Yoğun tutku? Dişlerinin arasında bir gül?”

“Hayatının geri kalanında yoğun tutku istediğini mi söylüyorsun? Bazen partnerinin sadece yoldaşın olmasını istemez misin?”

“Rahat hissetmek istemediğimden değil. Sadece... sabah uyanıp arzulanmak güzel olurdu. İşten eve geldiğimde *arzulanmak* isterdim. Bu o kadar kötü mü?”

“Ölene kadar sabah ve işten sonra seks yapmak mı istiyorsun?.. Bu, eklemelerini mahveder.”

Kahkaha atmadan duramadım. “Ve *senin* istediğin şey...” diye kışkırttım onu. Daha önce bu konu hakkında konuşmamıştık ve kendimi tehlikeli derecede doymak bilmez bir merak içinde buldum.

Birasını tek yudumda bitirirken düşündü. Benimkini uzattım ve bir yudum aldı. “Doğal hissettiren... bir şey istiyorum, her anı tutku dolu olmasa da olur. Çünkü ilişkinin içindeyken her şey çok değişiyor. İnsanlar da öyle. Başlangıçta bir şey istesen bile, birkaç yıl sonra bambaşka bir şey isteyebilirsin.”

“Bu... duyduğum en depresif şey.”

Güldü. “Hayır değil. Şöyle düşün: İlişkilerin evreleri vardır ve öyle de olması gerekir. Birisiyle ömür boyu bir ilişki içinde olmak ülkenin bir ucundan diğerine araba sürmek gibidir. Her şeyi birinci viteste yaparsan araba aşırı ısınır ve motoru yakarsın.”

“Ben doğma büyüme New Yorkluyum ve bugüne kadar ayağım gaz pedalına bile değmedi.”

“Tamam peki. O halde şöyle düşün... Tamam... Havuza gitmek gibi. Oraya vardığında yaptığın ilk şey nedir? Belki de havuza bombalama atlayan tiplerdensindir? Ama bir insan öğleden sonra kaç kez bombalama atlayabilir ki? Bir süre sonra başka şeyler yapmak zorunda kalırsın. Gölgeye çekilirsin. Kitap okursun. Öğle yemeği yersin. Kestirirsin. Her neyse. Meğer havuza bombalama atlamaktan daha fazlası varmış dersin.”

“Ve bir ilişkide birbirinizin beynini dağıtana kadar sevişmekten başka şeyler de mi var?”

“Evet.”

“Bu seni hayal kırıklığına uğratmıyor mu?”

Güldü ve biramdan bir yudum daha aldı. “Yani, şu anda yapmadığın varsayımsal, ateşli bir seksle doğrudan karşılaştırırsan her şey belli belirsiz bir hayal kırıklığı yaratır. Ama evet. Arkadaşlık... doğru yapılırsa inanılmazdır. Tatmin edicidir. Ve nihayetinde herkesin istediği de bu değil midir? Doyuma ulaşmak?”

“Anlaşılmak.”

“Elbette.”

Kaykaylı genç bir kız hızla piknik masamıza doğru geldi. Miles ayağa kalkıp ona uzandı ve kız yere yapışmadan önce onu dirseğinden tuttu. “İyi misin?” diye sordu.

Kız kaykayını göğsüne bastırarak geri sıçradı. “İyiyim,” dedi nefes nefese. Belli ki Miles’a feci şekilde âşık olmuştu. “Teşekkür ederim.”

Miles teşekkürü bir baş hareketiyle alıp yerine oturdu ve dikkatini yine bana verdi. Kız uzaklaşırken omzunun üzerinden baktı.

Birinin Miles'a âşık olmasının nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Öyleyse neden ayrıldınız?"

"Efendim?" Bakışlarını okyanustan bana çevirdi.

"Hadi ama. Bana eski sevgiline dair ayrıntı ver. Ne zaman, neden ve kim?"

"Karmaşık."

Bana *kendi işine bak* imasında bulunmadığını fark ettim. "Dene."

"Neden mi ayrıldık? Aslında ayrıldığımız kavga, onun *gerçekten ama gerçekten* benimle Paris'e gitmek istemesi yüzünden çıktı."

"Ah, o da o *tiplerden* biri miydi?"

"Hangi tiplerden?"

"Bir gün erkek arkadaşıyla Paris'e gitmek isteyen tiplerden. İğrenç!"

"Ne dediğini anlamıyorum..."

"Muhtemelen seninle randevulara çıkmak ve onun doğum gününü hatırlamanı da istiyordu, değil mi? Ne pis biriymiş. Gerçekten ucuz kurtulmuşsun."

"Hikâyeyi duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Özür dilerim! Evet. Kulağım sende." Parmaklarımı çenemin altında birleştirdim ve heyecanla bekledim.

"Paris'e gitmek istiyordu. Romantik kaçamaklar falan yapmak istiyordu. Bunların hiçbirine karşı değilim. Sadece o *oraya* gitmek istiyordu. Ama ben *buraya* gelmek istiyordum. Reese'le Ainsley'yi tanımak için."

"Ah. Babanın ilk felç geçirdiği zamanlardı."

Başıyla onayladı. "Bana mesele *onları* seçmen değil, *beni* seçmemen demişti... Sanırım haklıydı."

Doğruldu ve ellerimi tekrar masaya koydum. “Dur bir dakika, neden haklı olsun ki?”

“Kesinlikle onu seçmedim de ondan.”

“Belki de en başta seni seçim yapmaya zorlaması hataydı.”

“Öncelikli hissetmek istemişti.”

“Belki de elinde kalan son aile fertleriyle kendisi arasına o keskin çizgiyi çekmeden de bunu yapabilirdi? İkiniz için de faydalı olabilirdi, ilişkiniz için de.”

Miles’in kaşları kalktı ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beni savunuyor gibi konuşuyorsun.”

“E, herhalde. Miles, sen benim...” Keder arkadaşım mıydı? Liste koçum mu? Bu aralar tek yoldaşım mı? “Biricik destekçimsin.”

Gözlerini kırptırdı, sonra dönüp okyanusa baktı. Biramdan bir yudum daha aldı.

“Onu çok özleyiyor musun?” diye sordum ruh halini anlamaya çalışarak.

“Bazen,” diye omuz silkti. “Bazen de hayır. Beş yıl birlikteydik. Ama ayrılmak doğru hamleydi. Yani... evet. İşte böyle.”

“*Beş yıl mı?*”

“Evet.”

Anılarını bir portakal gibi sıkmak için her şeyimi verirdim. İyi şeyleri istiyordum, filtresiz olarak. “Adı ne? Güzel mi?”

Gözleri benimkilere kaydı. “Kira. Ve evet.”

Şu an nasıl görüldüğümü tahmin edemesem de Miles yüzümdeki ifadeye bakıp güldü. “Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var.” Birayı bana geri uzatırken parmaklarım yanlışlıkla onunkilere değdi. “Ama bildiğimiz de çok şey var.”

Biramızdan bir yudum alıp boğazımı temizledim. O kadar uzun zamandır yeni bir arkadaş edinmemiştim ki böyle hissetmeyi

unutmuştum. Ama Miles sadece bir arkadaş değildi. Aynı zamanda benim için George'un oğlu gibiydi. O benim denetimcimdi. Menajerimdi. Özel acil tıp teknisyenimdi. Aşçımdı.

İç çektim. Ona olan bu borcumu nasıl ödeyecektim?

"Hey..." Boğazımı temizledim. "Bu arada. Dünkü yardımın için teşekkürler."

Gözleri okyanus yerine profilime bakıyordu. "Badminton için ben de sana teşekkür ederim," diye cevapladı. Sonra, "Ama eğer... sinir krizini tetiklediysen özür dilerim? Seni arkadaş edinmeye zorladığımda yani."

Döndüm ve bakışlarımız buluştu. Beklediğimden bir saniye daha uzun süre birbirimize baktık. "Ee." Tekrar okyanusa döndüm. "Düzeldim mi artık? Önce bana iyi gelen bir şey, sonra kötü gelen bir şey ve bir de manzara değişikliği? Beni feribottan indirdin, sabah üç kilometre koşturdun, midemi karides ve birayla doldurdun ve artık iyileştin mi?"

Gülmedi. "Her şeyi başlatan *buydu*, değil mi?"

Omuz silktim. "Ah, bilmiyorum. Nereden bileyim? Ben tek başına Met'e giden aptalım sonuçta. Maddeyi listeden çıkarabileceğimi düşünmüştüm."

"Feribottan önce Met'e mi gittin?"

"Evet. Artık yeni bir listede. Gidemediğim yerler listesinde. Dairem. Lou'nun mezarı. Met."

"Mezarına gitmediğini bilmiyordum."

"Onu gömdüğümüzden beri gitmedim."

"Yani... Met'e gittin ve sonra..."

"Her şey çok fazla geldi. O öldüğünden beri gitmemiştim. Beni sürekli oraya götürürdü. Etrafta dolaşırken anlamadığım sanat eserlerini bana anlatırdı. İnanılmaz bir sanatçıydı, biliyor musun?"

“Pratt’ten bahsetmiştin...”

“Evet...” Hafifçe burnumu çektim ama dünkü gelgit dalgasıyla kıyaslanamazdı bile. “Sadece fazla geldi işte,” dedim yine. “Feribota gittim, sen gelip beni aldın ve sonra geri kalanında da yanımdaydın.”

Miles beni omuzlarımdan sıkıca tutup taksiye bindirdi. Evinde bardak bardak soğuk su içtim. Bana ağır bir battaniye verdi. Ağrı kesici aldım. Uykunun verdiği unutkanlığı yaşadım. Sabahleyin muz, kahve ve çırpılmış yumurta yapmıştı. Gözüme yeni gibi görünen spor kıyafetleri verdi ve koşulması gereken bir tepe vardı.

“Biliyor musun,” dedi. Sesinde onu incelemek istememe neden olan bir şey vardı. Önce bana, sonra başka tarafa baktı. “Bir listem olsa bunu eklerdim.” Başını yukarı aşağı salladı. “Okyanus. Ya da dağlar. Bir manzara sanırım. Güzel ve uzak bir şey.”

“Bir de kardiyo,” diye ekledim. “O da listende olurdu.”

“Bir de *Baba 2*.” O gülümseme çizgilerinin hakkını sonunda verdi.

Uzun bir süre suyu ve sahil yolundaki yaya trafiğini izledik. O sinir bozucu bulutlar geri geldi, rüzgâr esiyordu ve çoğu kişi trene, sıcak yataklarının ve akşam yemeği sonrası kafeinsiz kahvelerinin onları beklediği sıcak evlerine doğru gitmeye başladı.

Tam olarak aynısını yapmayı önermek için Miles’a döndüm ama o zaten bana bakıyordu. “Lenny. Beni aradığın için teşekkür ederim,” dedi alçak bir sesle. Eli piknik masasının üzerinden kayıp elimi kavradı. Sadece on santimimiz falan birbirine değiyor olsa da sıcaklığını fazlasıyla hissettim. “İhtiyacın olduğunda aradığın için.”

ayisigikitap

2. Kısım

Hâlâ Sonrası

Bölüm On Altı

“*Sorun ne?*” diye sordum Ainsley’ye. Feribottan, sinir krizimden, karideslerden ve biradan bu yana bir hafta geçmişti. Miles’in dikkatli bakışları altında parkta yaklaşık yirmi kilometrelik dayanılmaz bir yürüyüş yapmıştım. Bu bir irade savaşıydı. O benim kardiyovasküler sağlığımı iyileştirmeye, ben de de sırf ona inat olsun diye yirmi kilometreyi kırk dakikadan uzun sürede “koşmaya” kararlıydım.

Ama şu anda bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordum. Şu an sadece Ainsley vardı.

Miles keskin bakışlarını yukarı çevirip onu inceledi. Ainsley kamburunu çıkarmış mutfak masasında oturuyordu, atıştırmalıklarına ve meyve suyuna dokunmamıştı. Normalde rahat oturur, renkli ve büyük şekiller çizerdi. Bugün sadece kör bir kalemle sayfaya bastırarak küçük karalamalar çiziyordu.

“*Hiç,*” dedi.

“Ains...” diye başladım.

Kaleminin ucu kırıldı. “Off!”

Birden gözlerinde yaşlar belirdi. Kalemi ortadan ikiye böldü ve yarısını duvara fırlattı. Reese’in iş programını gösteren büyük takvimin tam altında duvarı çizdi.

“Hey,” dedi Miles, bir duvara bir Ainsley’ye bakarak.

Ainsley hızla ayağa kalkınca mutfak sandalyesi gürültüyle devrildi. Çıkan sese şaşırarak geriye doğru sıçradı ve gözyaşlarına boğuldu. Arkasını dönüp koşarak mutfaktan çıktı.

“Neydi bu şimdi?” diye sordu yüzü şaşkınlıktan kasılmış olan Miles.

“Hiçbir fikrim yok.” Ainsley’nin az önce çıktığı kapıya baktım.

“Okuldan eve geldiğinde çok mutluydu.”

“Evet. Öyleydi.” Yanına gidip çizimine tekrar baktım. Öfkeli karalamalardan oluşan bir yığın gibiydi. “Tamam, en başa dönelim. Okuldan eve geldiğimizde neşeliydi. Benden önce mutfağa koştu. Sen zaten buradaydın, değil mi?”

Miles beni başıyla onayladı. “Evet. Masada kitap okuyordum.”

“Sonra ne yaptı?”

Düşündü. “Bana merhaba dedi ve sonra senin bıraktığın atıştırmalığı alıp oturdu. Hayır, bekle. Atıştırmalığı alıp gitti ve şurada bir dakika kadar durdu. Benim dikkatim okuduğum şeydeydi... Sence ona ilgi göstermediğim için bana kızmış mıdır?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bu onun tarzı değil. Şurada mı durdu?” Hemen altında çirkin siyah kalem izi olan büyük takvimi işaret ettim. Kalemimi sanki onu hedef alır gibi fırlatmıştı.

Miles doğrulayınca telefonumu aldım. Ainsley’nin her ay güncellenen okul takvimini açtım ve sonra ayağa kalkıp Reese’in takviminin yanına gittim.

Gerçekten de büyük bir çakışma vardı. Ainsley’nin okulunun yıllık dans ve yetenek gösterisi, Reese’in takvimine yeni eklenen “şehirdışı” iş seyahatinin tam ortasında yer alıyordu. “Aman Tanrım.”

“Ne oldu?”

Miles'a çakışan programı gösterdim. "Bahse girerim gösteri ve dans için çok heyecanlıdır ve Reese'in gelmesini istiyordur."

"Eyvah. Hayal kırıklığına uğramış olmalı." Ensesini kaşıdı. "Gidip onunla konuşmalı mıyız?"

"Evet," dedim. "Konuşmalısın."

"Ben mi?" Dehşete kapıldı. "Hayır, hayır. Bunu mahvederim, biliyorsun. Sen git, peruk falan tak da onu güldür işte ne bileyim. Ben sonra gelirim."

"Özür dilerim," dedi Ainsley mutfağın kapısından kısık bir sesle. "Leke bırakacağını düşünmemiştim."

İkimiz de ona döndük. Gözlerini ovuştururken tişörtünün içinde âdeta yüzüyordu. Bir lokmacıktı ve perişan görünüyordu.

"Ne konuştuğumuzu duydun mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Dans konusunda tahminimiz doğru muydu?"

Tekrar başıyla onayladı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. Ona doğru koştum ve onu kucağıma almama izin verdi. Ona sıkıca sarıldım.

"Özellikle heyecanlandığın bir şey var mıydı?"

Yutkunup gözyaşları arasında, "Ebeveyninle dans ettiğin bir kısım var ve eğer yanımda bir yetişkin olmazsa çok *utanç verici* olur," dedi.

"Aa, anladım. Baba-kız dansı gibi bir şey mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sanırım. Ama ismi öyle değil. Gelen baban olmak zorunda değil."

"Doğru. Tabii ki." Boğazımı temizledim. "Hayatındaki bir yetişkin olması yeterli mi?"

Başını yukarı aşağı salladı. "Annem olmasını gerçekten çok istiyordum."

Miles'a doğru ayağımı savurdum ama havayı tekmeledim. Ainsley'ye sarılmaya devam ederken yavaşça eğildim ve Miles'la göz göze geldim.

Ona anlamlı bakışlar attım ama o başını iki yana salladı.

Yap şunu! dedim ağzımı oynatarak.

O da, *Dans edemem ki!* diye ağzını oynattı.

Umurumda değil. Bu küçük kıza dans teklif etmezsen kıcına tekme yi basarım! dedim. En azından *kıcını tekmeleme* kısmını anlamış olacak ki Miles iç çekti, burun kemerini sıktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Ains..."

Ainsley başını omzumdan kaldırdı ve ona baktı.

"Ben seninle dans ederim," dedi Miles.

Ainsley kollarımda doğrulup kaşlarını çatı. "Ah."

Miles boğazını temizledi. "Annen gibi olmaz, biliyorum. Ama... ben senin dayınım. Ben de... yapabilirim. Hem kulağa çok hoş geliyor. Eminim eğlenceli olur."

Ainsley önce bana, sonra ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Elbette," dedi Miles omuz silkerek.

Ainsley dudaklarını büzüp onu baştan aşağı süzdü. "Dans etmeyi biliyor musun ki?"

"Ainsley!" Kahkaha atmadan duramadım. "Sanırım, 'Teşekkür ederim, Miles,' demek istedin."

Kollarımdan sıyrılıp dayısının yanına gitti.

"Teşekkür ederim. Dans etmeyi biliyor musun?"

"Biraz paslanmış olabilirim," diye itiraf etti Miles.

Ainsley uzanıp onun elini tuttu ve mutfaktan dışarı çekti. "Sana göstereyim."

Onu elinden tutup götürürken Miles bana baktı ve yemin ederim şok, coşku ve tedirginliği aynı anda ifade eden bir kelime olsaydı, o da Miles Honey olurdu.

Bölüm On Yedi

İnsan Jeopardy! izlerken genelde isterik kahkahalar mı atardı? Oysa ben onun daha medeni bir program olduğunu sandım.

Reese bu sabah beni aniden aramış ve Ainsley'ye bakmamı istemişti. Cumartesi için bir sürü aktivite planıyla gelmiştim ama Ainsley ve Miles badminton için avluya inmişler ve Ainsley'nin deyimiyle “dans kampına” (“Çok çalışması gerekiyor, Lenny”) gitmişlerdi. Ama şimdi tekrar yukarı çıkmış ve birlikte televizyonun karşısına geçmişlerdi.

Kalçama dayadığım bir kâse patlamış mısır, diğer elimde içeceklerle oturma odasının kapısına gelip durdum.

Ainsley o kadar çok gülüyordu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu. Dizlerini tişörtünün içine çekmiş ve Paskalya yumurtası gibi yana doğru devrilmişti. Bu arada Miles da bir elini başının altına koyup bacaklarını açarak kanepede uzanmıştı. Diğer eliyle de yüzünü kapamış, kahkahalara boğulmuştu.

İkisinin de böyle sesler çıkardığını hiç duymamıştım.

Yiyecek ve içecekleri bırakıp televizyona döndüm. Bir adamın üç metre yüksekliğinde, hareketli bir platformda koşmaya çalışmasını izliyorlardı. Adam zıpladı ve yağlanmış dev gibi bir topa

koala gibi yapıştı. Bir an imkânsızı başardığını düşündüm ama sonra kenardan kaydı ve jöleyle dolu gölete benzeyen bir şeye yüzüstü düştü.

Kıkırdadım ama onlar resmen katıla katıla gülüyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Ainsley soluk soluğa. “Tekrar denediğine inanamıyorum.”

“Bu...” demeye çalıştı Miles ama sesi, insanların isterikken konuşmaya çalıştıklarında çıkan o tiz sese benziyordu. “Beşinci denemesi.”

Hem şaşkındım hem de çok mutluydum. “*Jeopardy!* tekrarları pek sarmadı sanırım?”

Miles gözlerini silip derin ve titrek bir nefes aldı. “O kadar ilerleyemedik ki. Onun yerine bunu bulduk.”

Ben de onlarla kalıp gülmeyi çok isterdim ama ilişkileri o kadar iyiydi ki araya girmemeye karar verdim.

Mutfakta oyalandım. Birkaç dakika sonra Reese eve geldi. Çantasını masaya bırakıp durdu.

“O sesi Ainsley mi çıkarıyor?” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ve Miles. İnsanların her taraflarını yağlayıp bir engelli parkuru tamamlamaya çalıştıkları şu gösterilerden birine gülmekten ölüyorlar.”

“Vay canına. Onun bu kadar çok güldüğünü hiç duymamıştım.” Gidip onlara bir göz attı ve yine şaşkın ve büyülenmiş bir halde geri döndü.

Miles’ı sevmesine sadece iki hamle kaldığını *biliyordum*.

Bir saat sonra Miles’la birlikte çıktık ve kapı kapanır kapanmaz ona döndüm.

“Sana bir şey söylemem gerek.”

“Tamam...”

“Güzel bir şey! Sanırım! Öte yandan düşündüğümde kusacak gibi oluyorum!”

“Tamam?”

“Ve ayrıca...”

“Söyle artık, Lenny.”

Ona söylemek yerine gösterdim. Ekranı tıklayıp bir sohbeti açtım ve telefonu ona uzattım.

Gözlerini kısarak mesajları kaydirdi, bu birkaç saniyesini aldı çünkü... uzun bir mesajdı.

“Onları geç!” dedim ve mesajları en alta doğru kaydirdim. “Önemli olan *onun* ne dediği!”

Miles mesajı okumayı bırakıp bana baktı ve *sırıttı*. İnanın bana, bu gülümseme kalbimin yeniden atmasını sağladı. Eğer bir gün kalp krizi geçirirsem, Miles’la görüntülü konuşup bana yine *böyle* gülümsemesini isterdim. “Jericho evet dedi.”

“Gerçekten, gerçekten evet dedi!” Ellerimi çırpıp zıpladım ve bunun sebebi heyecanlanmamdı ama aslında yeni bir arkadaş fikri midemi biraz bulandırıyordu.

“Lenny!” Miles sadece bunu söyledi. Çünkü sonra elini kaldırdı ve evet, bir beşlik çaktı. Bu, her nedense beni güldürdü. Ama o beşliği de hakkını vererek *güm* diye çaktık.

“İşin var mı?” diye sordum. “Çünkü bu önemli olayı kutlamak için yapmak istediğim bir şey var.”

“Bir kapüşonlu alayım.”

Üç dakika sonra Miles rengi atmış siyah kapüşonlusuyla benimle buluşmak için koşarak lobiye geldi. Huysuz ve sert görünüyordu ve ilk tanıştığımızda ona neden bir an için âşık olduğumu hatırladım. Belki bir gün o kapüşonluyu çalardım.

Lobide bir daire çizdi ve beni kapıcı Emil’le birlikte masanın arkasında oturmuş, tavşan kulaklı minik bir televizyonda futbol izlerken gördü.

“Bu forvet,” dedi Emil çok uzun çoraplar giymiş bir adamı sertçe işaret ederek. “Ligin en iyisidir.”

“Yani senin kahramanın,” diye ekledim.

Emil bana bir bakış attı. “Benim kahramanım falan yok. Çocuk değilim ben.” Sonra başını yana eğdi. “Ama futbolda çok iyidir.”

Ona bunun klasik bir kahraman hayranlığı olduğunu söylemedim.

“Hazır mısın?” diye sordu Miles dirseğini masaya dayayarak.

Emil o ana kadar Miles’ı fark etmediği için ayağa fırladı. “İyi günler efendim,” dedi resmiyetle ve bize kapıyı açmak için anında hareketlendi.

“Merhaba Emil.”

Onu omzundan tutup taburesine geri ittim. “Forvetin gol atmak üzere. Kalkma.”

Beni geçmeye çalışmasın diye hızla masanın etrafından dolandım ve koşarak dışarı çıktım.

Miles de arkamdan koştu, kaldırımında kayarak durdu ve dönüp girişe baktı. “Emil’den önce kapıya ulaşmayı başaran tek kişi sensin.”

“Çok iyiyimdir,” dedim.

“Görünüşe bakılırsa öylesin.” Trene doğru giderken adımlarını hızlandırdı. Kaçacağından korktuğum için ona ne yapacağımızı söylemedim. Neyse ki o da sormadı. “Yani... sen ve Emil arkadaş mısınız?”

“Elbette. Dostuz. İkimiz de binanın çalışanları olduğumuz için ittifak kurduk.”

“Hâlâ onunla ilgili hayaller kuruyor musun?”

“Ha?” Güldüm. “Ah. Hayır. Aşkımızı birkaç hafta önce öldürdü.”

“Nasıl?”

“Dediğini aynen aktarıyorum, ‘Bana nasıl baktığını görüyorum ama memlekette bir kız arkadaşım var.’ Yani artık ona âşık değilim.”

“Aşktan vazgeçmen için gereken tek şey bu mu? Pek inatçı değilsin.”

Omuz silktim. “Âşık olmak işin eğlenceli kısmı. Âşık kalmak ise tam bir işkence. Bizzat biliyorsun, *sana* olan aşkım bundan bile hızlı bitti.”

Homurdandı.

Trene vardık, merdivenden indik ve kapılar kapanmadan hemen önce içeri girdik. Çok kalabalık olmadığı için yan yana oturduk.

“Seni anlamıyorum,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kapıcıyı o kadar bariz süzüyorsun ki bunu seninle konuşmak zorunda kalıyor. Kesin bir dille reddediliyorsun. Ve bu seni hiç rahatsız etmiyor. Öyle ki onunla gülebiliyor, sohbet edebiliyor ve futbol izleyebiliyorsun.”

Yaptığı bu analizi düşündüm. “Duygularımı saklamak için daha fazla enerji harcamam gerektiğini mi düşünüyorsun? Ya da Emil’le artık konuşamayacak kadar utanmam gerektiği mi?”

“Hayır, öyle olması *gerek* demiyorum. Sadece... çoğu insan öyle *yapardı*.”

“Âşık olmak benim için utanç verici değil.”

Miles beni inceledi. “Ya reddedilmek? Canın yanmıyor mu? Gururun incinmiyor mu?”

“Hımm... hepsi bir fanteziydi zaten, değil mi? Yani kimin umurunda?” Şimdi onu inceleyen bendim. “*Sen* birine karşı hislerin olduğunu nasıl söylersin?”

Dudaklarını büzerek düşündü. “Lisedeyken Michelle Walker’ı bir futbol maçında yakaladım ve ona, ‘Hadi çıkalım,’ dedim.”

“Muhteşem. Sonra ne oldu?”

“Arabamda öpüştük.”

“Yani çıkma teklifini kabul etti?”

“Aslında hayır. Ama birkaç hafta kadar daha öpüşmeye devam ettik.”

“Seni serseri.”

“Serseri olan *oydu*. Ben bağlılık istiyordum.”

“Peki ya Kira ile? Onunla nasıl gelişti?”

“Ah.” Ayaklarını uzatıp düşündü. “Onunla birlikte gitmem için beni kuzeninin vaftiz törenine davet etti.”

“Vay canına.” Gözlerimi ondan ayırmadım. “Ne güzel bir ilk randevuymuş.”

“Aslında randevu değildi. Sadece arkadaşça bir şeydi.”

“Hı-hı.” Bundan şüpheliydim.

“Ama sonra teyzelerinden biri, ‘Beni erkek arkadaşınla tanıştır,’ dedi. O da, ‘Bu Miles,’ dedi. Böylece mesele kapandı.”

Güldüm ve kolunu dürttüm. “Ne demek mesele kapandı? İnsanlar normalde sevgili olmaya bu şekilde karar vermez!”

“Şey, dediğine itiraz etmedim ve sonra o gece birlikte olduk, yani...”

“Ah, peki.” Başımı yukarı aşağı salladım. “İnsanlar kesinlikle *bu şekilde* de sevgili olur.”

“Pek romantik sayılmaz.” İç çekti ve bacak bacak üstüne attı.

Onu tekrar dürttüm. “Eminim motive olduğunda fazlasıyla romantiksindir.”

Kaşlarını kaldırdı ama ne katıldı ne de karşı çıktı. “Peki, ne yapıyoruz?”

“Hımm. Sandviç mi yesek? Gerçekten güzel olanlardan?” Bu apaçık bir yalandı ve Miles sadece gülüp beni kendi aldatmacamla baş başa bıraktı.

Onu trenden indirip iki blok aşağı indirdim. Mükemmel bir kapüşonlu havası vardı. Sokaklardaki ağaçlar rüzgârda yeşil-altın yapraklarını sallıyordu. Kapısının üzerinde dev bir gözlük olan şık bir mağazanın önünde durduk.

Miles döndü ve bana şaşkınlıkla baktı. “Benim için mi, senin için mi?” diye sordu.

“Okurken böyle görünen ben değilim,” dedim ve sanki çıplak gözle uzak bir evreni seçmeye çalışıyormuşum gibi gözlerimi kısıtım.

“Jericho’nun seninle konsere gitmeyi kabul etmesini kutlamak için benden gözlük almamı mı istiyorsun? Bu hiç mantıklı değil!”

“Bak, bana iyi geleceğini söyleyerek Jericho’yu davet etmemi sen sağladın ki aslında bunu yapmak istemiyordum. Şimdi sen de yapmak istemediğin bir şeyi yapacaksın çünkü... Evet, doğru tahmin! Bu sana iyi gelecek. Eşitleneceğiz, bebeğim! Sonunda hayatımın bir parçası olmanın ne demek olduğunu gerçekten tatmaya başlayacaksın!”

Bundan etkilenmedi. “Oraya girmiyorum. Beni gözlük almaya zorlayamazsın.”

“Evet, gireceksin. Ve evet zorlayabilirim.” Sonuçta zorlayamayacağım ortaya çıktı. Ayaklarımı yere sabitleyip bütün gücümle sırtından ittim. Ama tek başarabildiğim, sonunda nefes nefese kalıp dirseklerimi poposuna dayayarak öylece yığılmak oldu.

“Arkada eğleniyor musun?” diye sordu kuru bir sesle.

“Miles buraya kadar geldik! Hadi gir!” Ellerimi yerleştirip tekrar ittim.

“Gözlüğe ihtiyacım yok,” diye iddia etti kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Buzdolabındaki turşu kavanozunun etiketini bile okuyamıyorsun, inatçı herif!”

“Onu kim okur ki? Turşu. Öyle yazıyor. Okumaya gerek yok.”

İtmekten vazgeçtim çünkü belli ki adam betondan yapılmıştı ve bunu bana söylemeyi hiç düşünmemişti. Bunun yerine etrafından dolanıp önünde durdum, kollarını çözdüm ve ellerinden birini ellerimin arasına aldım. Arkadan ittiğim kadar önden de çekmem gerekeceğini tahmin ediyordum ama kolayca gelmesi beni çok şaşırttı. Duraksadım ve gözlerimi kırpıştırarak kenetlenmiş ellerimize baktım. Belli ki onu bir şeylere ikna etmenin anahtarı buydu. Zihnime hemen not ettim.

Kapının üstündeki zil biz içeri girerken çaldı ve büyük gözlüklü, aşırı güzel bir satış elemanı ağır çekimde bize döndü. Rüzgâr sarı saçlarını dağıttı, memeleri bluzunun düğmelerini zarifçe zorluyordu.

Burada her gün tonla gözlük satıyor olmalılardı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet. Lütfen,” dedim. “Göz muayenesine ve bir gözlüğe ihtiyacı var. Hatta iki tane olsun. Biliyor musunuz? Aslında on iki diyelim.”

Güldü. “Bakalım göz doktorunun muayene için vakti var mı.”

Miles ve ben beklerken gözlükleri inceledik. Aslında ben inceledim. Miles bir yerde durdu ve bana ters ters baktı. Bir an sonra demin bizimle ilgilenenle eşit derecede ateşli bir kadın belirdi,

o da gözlük takıyordu ama üzerinde bir laboratuvar önlüğü vardı ve siyah saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı.

“Sizi şimdi muayene edebilirim, efendim,” dedi çekici göz doktoru dostane bir gülümsemeyle.

Miles bana acıklı gözlerle baktı. *Beni gitmeye zorlama*, diyordu o köpek yavrusu ifadesiyle.

“Hoş hanımla git,” dedim ona.

Kıpırdamadı.

Parmağımı kaldırıp kadının gözden kaybolduğu kapıyı işaret ettim. Başını eğip ayaklarını sürüyerek kadının peşinden gitti.

Satış elemanı güldü. Vitrinin üzerine dirseğini koyup çenesini avucuna yasladı. “İkiniz çok tatlısınız.”

“Teşekkürler,” dedim zira onu düzeltmem için hiçbir sebep yoktu. Miles ve ben birlikte çok tatlıydık, her ne kadar onun kastedtiği şekilde olmasa da. “Evet,” dedim ellerimi birbirine vurup heyecanla ovuşturarak. “Biraz gözlük deneyelim.”

Yirmi beş dakika sonra ben satış elemanı Tanya’yla kahkahalarla gülüp gerçekten iğrenç bir metal çerçeve denerken Miles geldi. Yüzüm için sekiz farklı çerçeveyi elemiştik. Henüz güzel görünen bir tane bulamamıştık. Gözüm bozulursa Lasik göz ameliyatı için Tanrı’ya şükredecektim.

“Dönmüşsün!” diye sııttım ona minik çerçevelerin arkasından. Yanıma geldi ve çerçeveyi geri iterek düzeltti.

“Gözlerim on numaraymış, haberin olsun.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Şaka yapıyo—”

“Ama inanılmaz derecede miyopum ve okuma gözlüğüne ihtiyacım var,” diye mırıldandı.

“Biliyordum!” Tezgâha vurdum. “Tanya, şu adama bir gözlük bulalım.”

“Hımm,” dedi Tanya, onu düşünceli bir tavırla süzerek. Tezgâhın altına girdi ve kalın siyah bir çerçeveye geri çıktı. “Bununla başlayalım.”

“Bunları inekler takmaz mı?” diye sordu Miles gözlüğü Tanya’nın elinden alırken yumuşak bir sesle.

“Seksi inekler,” diye düzelttim. “Bence bunu takarsan, kendini olgun bir kadını becerdiğin porno filmlerinden fırlama bir sahne de bulma şansın çok artar.”

“Bu konuda yardıma ihtiyacım yok, teşekkürler.”

Kahkahalarla gülmeye başladım ama gözlüğü takıp bana kaşlarını çattığında aniden durdum. Çünkü vay canına. Kahretsin. Gözlük ona yakışmıştı. Hem de bu çirkin şey bile.

Aynayı işaret ettim ve kaşlarını çatarak kendine baktı. “Pas.”

“Ne?” diye bağırdım. “Bununla muhteşem görünüyorsun!”

“Daha fazla seçeneğimiz var,” diye ısrar etti Tanya. Dediklerini yaparak diğer gözlükleri gösterdi.

Miles benimkinden taban tabana zıt bir problemle karşılaştı. Denediği her gözlük ona yakışıyordu. Bu aslında *benim için de* bir sorundu. Çünkü bir noktada ona uzun süre bakamaz hale geldim. Ama maalesef, benden Tanya’nın denettiği her gözlüğü incelememi istiyordu.

Tırnaklarıma, ayakkabılarıma, gözlüklü ünlülerin ağızları açık halde poz verdiği parlak reklam afişlerine baktım. Miles ise parmaklarını tezgâha vurarak gözlerimi kaçırmamı izliyordu.

“Lenny.”

Tişörtümü düzelttim.

“Lenny.”

“Hımm?” Güneş gözlüklerinin olduğu rafı çevirdim.

“Lenny.”

Dönüp omzumun üzerinden ona baktım. “Evet?”

“Bir tane seç.”

Bunun midemde bir kıpırtıya neden olması beni rahatsız etti. Ne kabalık ama. “Neden ben seçiyorum? Senin gözlüğün olacak.”

“Beni buraya sen getirdin. Bir tane seç. Herhangi bir tane. Tercihen benimle göz teması kurabileceğin bir tane.”

Bana ters ters baktı ve dünyanın düzeldiğini hissettim. İşte bu tahammül etmeyi öğrendiğim o huysuz tavidir. “Şuna ne dersin...” Arkamı dönüp kalp şeklinde leopar desenli bir güneş gözlüğü seçerek yüzüme taktım. “Bak!” Ona döndüm.

Gözlerini kıstı. “Turşu kavanozunu okumak için mükemmel olur.”

Bu gülünç güneş gözlüğü sayesinde özgüvenim yerine gelmişti. Ona doğru ağır ağır yürüdüm. “Ah, şu olsun.” Tezgâhta duran ve en rahat görünen gözlüğü işaret ettim. “Bunu takmaktan çekinmezsin ve sana çok yakıştı.”

“Harika.” Cebinden cüzdanını çıkardı ve her şeyin parasını ödeyip gözlüğü hazır olduğunda evine gönderilmesi için gerekli bilgileri verirken oradan uzaklaştım. Tanya’ya el salladım ve neredeyse sıcak sayılabilecek güneşli bir alanda Miles’ı bekledim.

Başımı göğze kaldırmış, gözlerim kapalı öylece dururken yanımda bitiverdi ve parmak uçlarıyla yavaşça benimkileri dürttü. Elime bir şey sıkıştırdı. Gözlerimi kırpıştırarak gözlük kutusuna baktım.

Önce ona, sonra tekrar kutuya baktım. Açıp güldüm. “Bunu da mı aldın?” Leopar desenli kalp şekilli gözlük bana gülümsüyordu.

“Tam sana göre.” Omuz silkip sokağın karşısındaki bir dükkânı işaret etti. “Sandviç. Hadi gidelim. Sen ısmarlıyorsun.”

Bölüm On Sekiz

Ainsley ve ben ellerimiz alışveriş poşetleriyle dolu halde tam Miles'in dairesinin kapısını çalmak üzereyken uzaktan belli belirsiz ama tanıdık bir şarkının melodisini duydum. Bu şarkıyı hatırlar gibiydim. Kulağımı kapıya dayadım ama sonra Ainsley zili çaldı ve müzik aniden kesildi.

Miles kapıyı açtı ve telefonunu cebine koydu. Yeni okuma gözlüğünü takmıştı. Refleks olarak az kalsın gözlüğü suratından çıkarıp alacaktım. Seksi görünmemesi gerekiyordu. Bu, anlaşmamızın bir parçası değildi.

“Mutfağına ihtiyacımız var!” dedim seksiliğine rağmen gücümü toplayarak.

Bana ve Ainsley'ye bakarak gözlerini kırıştırdı. “Tabii? Selam Ains.”

Ainsley ona selam çaktı ve ayakkabılarımızı çıkarıp hızla yanından geçerek elimizdeki poşetlerle içeri daldık.

“Şikâyet ettiğimden değil,” dedi peşimizden mutfığa gelirken. “Ama alt katta da mutfak var.”

“Annem orada ve ben ona gerçekten ama gerçekten bir doğum günü pastası yapmak istiyorum. Sürpriz olarak,” dedi Ainsley.

“Gizli görev,” diye ekledim.

“Ah. Tamam.” Biz eşyaları boşaltıp dolap kapaklarını açıp kapayarak ihtiyacımız olan şeyleri ararken Miles elleri ceplerinde bizi izledi.

“Biz iyiyiz,” dedim omzumun üzerinden. “Sen düşüncelerine geri dönebilirsin. Ainsley, şu yukarıdaki karıştırma kabına uzan-sana.” Ulaşamadığım şeyi alabilmesi için onu tezgâhın üzerine kaldırdım.

Miles yanına geldi, onu tezgâhtan tek eliyle indirdi ve diğer eliyle kabı almak için uzandı. “Kalıp yardım edeceğim,” diye karar verdi.

Yarım saat sonra fırının kapağını açtım. Miles da dikkatli bir şekilde üç katlı keki fırına sürdü. Katlardan biri çikolatalı, biri vanilyalı ve biri de Funfettilydi.

“Funfetti’nin ne olduğunu hâlâ anlamıyorum,” dedi Miles fırının kapağını kapatırken.

“Anlatılmaz,” dedim ona. “Sadece *hissedilir*.”

Miles çoktan bulaşıkları lavaboya yığıyordu. “İkinizin de kokteyl soğanı eklemeden bir hamur işi yapabilmenize şaşırdım.”

“O dediğin sadece kapkeklere konur,” diye bilgilendirdi Ainsley. “Ve soğan olmak zorunda değil. Bazen et de olur.”

Miles dehşetle arkasını dönünce Ainsley’yle birlikte kahkahalarla güldük.

Onu omuzlarından tutarak banyoya götürdüm. “Lütfen ellerini yıka. Kek pişerken film falan izleyebiliriz ama Miles’in kanepesine hamur bulaştırmanı istemiyorum.”

Ainsley ellerini yıkarken ben de mutfağa geri dönüp tezgâhı silmeye başladım.

“Bir yeri nasıl dağıtacağını gerçekten iyi biliyorsun,” dedi Miles, çikolatalı keki çırptığımız kâseyi alıp parmağını kalıntıların üzerinde gezdirirken.

“Cazibemin bir parçası da bu.”

Harca buladığı parmağını bana doğru salladı. “Cazibenden bahsetmişken, bence senin tek kaş olman gerek.”

Beni kek karışımıyla kaş çizmekle tehdit ediyordu, bu yüzden öne atılıp parmağını yaladım. “Sorun çözüldü.”

Ağzı açık kaldı. Bir şey söylemeye çalıştı ama başaramadı, parmağı hâlâ havadaydı. Gözleri ağızıma takıldı ve sonra yine parmağına döndü. Sistemi yeniden başlatılırken onu izledim. En sonunda, “İçinde çiğ yumurta vardı,” dedi.

“*Hayalet Avcıları*’nı izlemeyecek miyiz?” diye sordu banyodan dönen Ainsley ellerini beline koyarak.

“Ben varım! Miles?”

“Televizyonumda nasıl açacağınızı bulursanız izleyebiliriz.”

Ainsley kanepeye doğru koşup yaklaşık on iki saniye sonra bize, “3,99’a kiralanabiliyor, alabilir miyim?” diye sordu.

“Rahatına bak,” diye seslendi Miles.

Ainsley filmi başlattı, biz de Miles’la mutfağı temizlemeyi bitirdik. O son tezgâhı silerken ben de buzdolabını yağmalayıp Ainsley’nin atıştırması için bir tabak sebze, peynir ve kraker hazırladım.

Yaşlı kadın kütüphanede çığlık atarken Ainsley’nin hemen yanına çöktük. Ainsley bir süre atıştırmalıklarını yedi ama kalanını bıraktı.

O an Miles’ın bir kolunu kanepenin arkasından sarkıtıp bir bacağını diğerinin üstüne atarak gözlerini yumduğunu fark ettim.

Kestirip kestirmedikten emin olamadım. Gözlüğünü çıkarmış ve gözleri kapalıyken dikkatimi dağıtmıyordu. Aslında, biraz... yumuşak görünüyordu. Saçları son zamanlarda uzuyordu ve onu incelerken, alnının sol tarafında saçlarının doğal bir inatçılıkla ters yöne kıvrıldığını fark ettim.

Çok tuhaf, gözleri açıkken sert ve *neredeyse* yakışıklıydı. Gözleri kapalıyken hiç yakışıklı değildi. Daha çok kucaklanası bir tipe benziyordu. Koltuğun arkasından sarkan kolunun yarattığı alana sokulmak istedim. Göğsü çok sıcak görünüyordu.

Ainsley gülünce dikkatim tekrar filme çevrildi. Dönüp Miles'a baktığımda gözleri yine açıktı ama ekrana değil, bana bakıyordu. Fırının zamanlayıcısı çalınca koltuktan kalktım. Kalbim göğsümün içindeki bir tepeye doğru koşuyor gibiydi. Tepede ne olduğunu merak ettim.

Bir saat sonra Miles elinde kremalı pastayı tutuyordu ve hep birlikte Reese'in dairesinin önünde bir oyun planı yapıyorduk.

"Ains, son anda her şeyi mahvetmek istemeyiz. Bu yüzden içeri girip annenin dikkatini dağıt. Eğer mutfaktaysa, ona bir şey göstermek için odana götür. Miles ve ben de pastayı mutfak masasına koyarız."

"Tamam." Ainsley ciddiyetle başını yukarı aşağı salladı ve sonra saatini ayarlarken *bip bip* sesleri duyuldu. "Tam beş dakika içinde onu mutfağa getireceğim, bu yüzden mumları da yakın."

Onunkiyile aynı olan saatimi kaldırdım ve alarm kurdum. "Anlaştık."

Anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdi.

"Çok heyecanlı," diye fısıldadım Miles'a. "Onu böyle görmek çok hoşuma gidiyor. Bazen yaşına göre fazla olgun görünüyor..."

"Kapıyı tut!" diye fısıldadı Miles.

Çok geç kalmıştım. Kapı Ainsley'nin arkasından kapandı ve dışarıda kaldık.

"Kahretsin." Şimdi içeri girmek için zili çalmamız gerekecekti ve sürprizi mahvedecektik. "Ne yapacağız? Saat işliyor!"

“Benim anahtarım var,” dedi.

“Gerçekten mi? Öyleyse neden hep zile basıyorsun?”

“Hayatımda tanıdığım en meraklı insansın, bu yüzden bilmiyor olabilirsin ama başkasının evine izinsiz girmek hiç de kibar bir davranış değildir.”

“Eh, doğum günü pastası sürprizi bugünlük görgü kurallarına üstün geliyor.”

“Anahtarlar sol ön cebimde.”

“Ah.” Gözlerimi kırıştırdım. “O zaman ver de tabağı tutayım... Vay canına.”

Pasta çok sıcakken üzerine soğuk krema sürmüştük ve üç kat biraz fazla iddialı olmuş olabilirdi. Pastanın tamamı kaygan ve dağılmak üzereydi. Miles onu buraya sirkteki bir cambaz gibi taşımıştı. Pastayı elinden almaya çalışırken bir santim yana kaydı.

“Çok riskli,” dedi Miles ve pasta tabağını göz hizasına kaldırarak anahtarları almam için yolu açtı.

Tamam. Peki. Önemli değildi. Sadece elimi Miles’in cebine sokmam gerekiyordu. Harika. Çocuk oynucağıydı.

Tedirginliğimi gösterirsem işler hızla tuhaflaşacaktı, bu yüzden öne bir adım atıp elimi cebine daldırdım. İçerisi çok sıcaktı.

Homurdanarak boğazını temizledi.

“Aman Tanrım, bu cep ne kadar derin?” Doğru açığı yakalamak için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım ama anahtara hâlâ temas edemiyordum. “Erkekler çok şanslı. Kadın kıyafetlerinin cepleri bir paket Tic Tac büyüklüğünde. Buraya bir sözlük bile saklayabilirsin.”

Ben cebini mecburen karıştırmaya devam ederken Miles tekrar boğazını temizledi. Parmaklarım bir şeyin etrafını sardı. “Cüzdan.” Onu bir kenara ittiğimde Miles de kalçasını öteki tarafa çekti.

“Dikkatli ol,” dedi tehditkâr bir ifadeyle gözlerini kısarak.

“Tamam, tamam, özür dilerim. Cebinde güzel şeyler olduğunu unutmuşum. Aklımın bir köşesinde tutarım.”

“Anahtar, Lenny. Odaklan.”

“Tamam.” Aramaya devam ettim. “Tanımlanamayan bir kâğıt parçası.”

Parmaklarım kâğıdın etrafından dolanırken kalçası tekrar yana doğru savruldu ve bu sefer —elbette istemsizce— kıkırdadı.

“Aman Tanrım.” Olduğum yerde durdum. “Lütfen, lütfen bana gıdıklandığını söyle.”

Sevincim, aramızdaki bariz güç dengesizliği kadar belli olmalıydı.

“Lenny yemin ederim, eğer bu pastayı düşürmeme sebep olursan...”

“Tamam, tamam.” Şu anda bu adamın cebinin derinliklerindeki bir dalgıç gibiydim ve sonunda en dipte parmaklarım bir şeyin etrafında kapandı. “Buldum.”

Elimi cebinden çıkarmam absürt derecede uzun mu sürüyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Sonunda elimi çıkardım ve anahtarları havada şingırdatarak sııttım.

Bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Ve evet. Yanakları pembeydi.

Kızarmıştı çünkü gıdıklanıyordu. Bunu daha sonra düşünmek için sabırsızlanıyordum.

Ama şu an bir görevimiz vardı.

Daireye gizlice girip pastayı hazırladık, çakmak şüphe uyandıracak kadar yüksek bir ses çıkardığında yüzümüzü buruşturduk. Ama her şey sorunsuz ilerliyordu. Reese, sadece doğum günü

pastasındaki mumların aydınlattığı karanlık mutfağa girdiğinde şaşkın bir çığlık atıp güldü.

“Doğum günün kutlu olsun, anneciğim!” diye bağırdı Ainsley ve var gücüyle Reese’e atıldı.

Reese onu kucakladı ve hemen yere oturdu. “*Teşekkür ederim, bebeğim! Pastamı çok sevdim.*”

Dünyanın en güzel pastasıydı. Dağınıktı ve tabaktan kayıyordu, mumlar da farklı yönlere eğikti. Sıcak pembe krema, mor olması gereken gri kremayla karışmıştı.

Miles sanki bu güzel ana engel olmak istemiyormuş gibi elleri ceplerinde birkaç adım geride duruyordu.

Ne kadar aptalcaydı. Bu güzel anın dörtte birinin kendisi olduğunu bilmiyor muydu? Dirseğimle onu öne doğru ittim.

“Doğum günün kutlu olsun, Reese,” dedi alçak sesle. O zaman Reese’in doğum gününün, aile geçmişleri göz önüne alındığında ikisi için de biraz hassas bir konu olabileceğini anladım. Ama öyleyse bile, Reese bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Ainsley’yle ayağa kalktı ve tek koluyla Miles’ı hafifçe kucakladı. Bu rahatlığı beni çok mutlu etti. Umarım Miles bu kucaklaşmanın kibar ve zorunlu bir kucaklaşma olmadığını anlardı. Bu bir, *Sağ ol kardeşim*, kucaklaşmasıydı.

Böylece dördümüz akşam yemeğinden önce berbat bir pasta yedik.

Bölüm On Dokuz

Gergindim, Madison Square Garden'ın önünde volta atıyordum. Neredeyse hiç tanımadığım biriyle buluşacak ve simli pullu BDSM giysileri içinde kışlarını sallayan, daha yeni reşit olmuş erkek grup üyelerine çığlık atacaktım. Ne ters gidebilirdi ki?

Her şey. Kesinlikle her şey. Bu gecenin Jericho'nun annesine bir özür mektubu yazmamla sona ereceğini biliyordum.

Moralimi yükselten tek şey, içeriye girerken heyecanla gülüp bağırان diğer hayranlardı. Grup ürünlerini giymişlerdi ve el yapımı pankartlar taşıyorlardı. Bazıları grup üyelerinin kılığına girmiş, bazıları ise yalnızca en sadık üyelerin anlayabileceği şakaları yansıtan kostümler giymişti. Hepsini seviyordum. Umarım Jericho korkup kaçmazdı.

Volta atmaya devam ederken şu ana kadar gördüğüm iyi kostümü fark ettim. Vücuda tamamen yapışan bir tulumun üzerinde simli şimşek vardı. AMAN TANRIM, bu adam en son müzik videosundaki o ölümcül şimşek canavarının beden bulmuş haliydi. Muhteşemdi. Bu tutkulu hayranla konuşmalıydım...

"Aman Tanrım." Ağzım açık bir halde parmağımla onu göstererek şoktan donakaldım. "*Jericho?*"

Bana dik dik baktı. “Bu senin hatan. Dün sadece isimlerini öğrenmek için grubun adını internette arattım ve bak olay nere- lere geldi!”

“Hep böyle başlar!” diye bağırdım. Alkışlıyor ve zıplıyordum. *“Bu gece çılgınlar gibi eğlenmeye var mısın?”*

Kolunu benimkine doladı ve mekâna doğru ağır adımlarla yürümeye başladık. “Hadi gidelim. Bu gösterinin bir saniyesini bile kaçırmayacağım.”

Sonraki üç saati çılgılık atarak, gülerек ve dans ederek geçirdik. Miles’a yaklaşık elli selfie ve bulanık sahne fotoğrafları gönderdim. Yüzümün bir tarafı, fotoğraf çekmek için suratlarımızı birbirine yapıştırdığımızdan Jericho’nun gümüş simleriyle doluydu.

Mekândaki ışıklar sonunda tekrar yandığında sendeleyerek dışarı çıktık ve Jericho beni kalabalığın arasından çekerek sokağın diğer tarafına doğru götürdü.

“Hey,” dedi yakınlarda bir metro istasyonu ararken. “Arkadaşlarım birkaç durak ötedeki bir barda. Sen de katılmak ister misin?”

Teknik olarak bitkin olduğumdan emindim. Sonuçta saat gecenin biriydi ve saatlerdir durmadan dans ediyor, çılgılık atarak duygularımı dışavuruyordum. Ama adrenalin ve başka bir şeyle daha doluydum... Sanırım bu... arkadaşlık olabilirdi?

“Miles ve sen dışında yıllardır yeni bir arkadaş edinmedim,” dedim ona.

“Miles’ı da aramalısın!”

“Neden?”

Omuz silkti, sokak lambasının altında cildi farklı renklerle parlıyordu. “Eğlenceli olur!”

Ben de aynen öyle yaptım. Miles cevap vermeden önce telefon iki kez çaldı.

“Konser nasıldı?”

“Arkadaş ediniyorum, seni zorba!”

“Harika. Neredesin?”

“West Village’da bir bara gidiyoruz. Hadi sen de gel!”

Hiçbir şey söylemedi. Aklıma gözlük mağazasının önünde aldığı ders geldi. Onu elinden tutmalıydım.

“Hey, Miles.”

“Evet?”

“Bize katılır mısın? Lütfen?”

“Ah. Peki. Tamam. Adresi gönder.” Telefonu kapayıp ona adresi mesaj attıktan sonra bakışlarımı Jericho’ya çevirdim.

“Hadi gidelim!” dedi. Beni trene bindirdi ve sonra da bir bara soktu. Kalabalıktı ama eğlenceli anlamında, kötü türden değil.

Otuz dakika sonra omzumda karanlık bir varlık hissedip irkilererek döndüm. Miles elleri ceplerinde orada duruyordu.

“Merhaba!” Onu grubun içine doğru çektim. “Bu, Miles. Jericho’yu tanıyorsun elbette. Bunlar da Rica ve Jeffy.”

Dominikli olan Rica buğday tenliydi ve 1.80’den uzundu. İnsanı gerçek hayatta filtreliymiş gibi gösteren bir makyaj yapmıştı. Kafam kadar küpeleri ve sırtından aşağıya inen kusursuz, siyah bir örgüsü vardı. Beklenmedik bir yağmurda altına girebileceğim kadar yüksek topuklu ayakkabılar gitmişti. Sesi şeytani derecede yumuşak, gülümsemesiye yıkıcıydı.

Jeffy ufak tefek ve ince yapılıydı, sarı saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ve birasının üzerinden bakan gözleri şüpheliydi. Tahminimce Jericho, onun hoşuna gidenden daha sık yeni arkadaş getiriyordu.

Sarhoş Jericho, Chris Evans’ın oyunculuk dehası hakkında bize nutuk veriyordu.

Jeffy'nin gözleri o kadar kısıktı ki yakında kendi kafatasının içini bile görebilirdi. "Chris Evans işe yaramazın teki," diye iddia etti.

Rica konudan sıkılmıştı.

"Sanırım bu tartışmayı daha önce de yapmışlar?" dedim.

Rica eliyle işaret etti. "Birileri iyi oyunculukla iyi senaryoyu karıştırdığında Jeffy bunu kişiselleştirip alınır." Tekrar işaret etti. "Jericho da yetenekle çekiciliği karıştırır." Duraksadı. "Tabii ki sadece sarhoşlarken."

Gruba geri döndüm. "Ama sence de süper yakışıklı olmak bir yetenek değil mi?"

Şu an Rica'nın işaretparmağının hedefi *bendim*. "İlginç. Devam et."

"Bu bir yetenek değil!" diye ısrar etti Jeffy. "Bu bir özellik."

Üzerine düşündüm. "Belki şanslı birkaç kişi için. Ama çoğu insan seksi olmak için çok fazla enerji ve çaba harcar."

"Doğru." Rica şimdi de kendini işaret ediyordu. "Bu makya-jın arkasında altı yıllık YouTube tecrübesi yatıyor. Stilim dersin... yirmi yıllık moda dergilerinin, blogların ve o katlanılmaz moda okulu öğrencileriyle çıkmamın eseri. Yani ciddi bir alın terine bakıyorsunuz."

"Tamam, peki," diye kabul etti Jeffy. "Seksi olmak çaba gerektirir. Ama onun ekranlara çıkmasının sebebi inanılmaz derecede ateşli olması değil. Asıl oyuncululuktan etkilenmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Bence oyuncululuktan etkilendiğimizi *düşünmemiz* gerekiyor," dedim. "Ama aslında sadece köprücük kemiğinden krema yalamak istiyoruz. Bu bir oyun."

“Bir saniye,” diye bağırdı Jericho, sanki yaklaşan bir treni durduruyormuş gibi ellerini iki yana açarak. “Zahmetsiz çekicilik diye bir şey *olmadığını* mı söylüyoruz? Bu bir *efsane* mi?”

“Sakin ol.” Rica, Jericho’nun omzuna hafifçe vurdu. “Belli ki öyle bir şey var.” Miles’ı işaret etti.

Miles arkasına dönüp baktı, sonra önüne döndü ve apaçık bir dehşet ve şaşkınlık içinde göğsünü işaret ederek, “Ben mi?” diye sordu.

“Kusura bakma,” dedi Rica. “Ama sende bariz bir çaba eksikliği var.”

Miles ensesini kaşıyıp solmuş kapüşonlusuna ve evet, kargo pantolonuna baktı. “Ben... duş aldım.”

“Kalbim duracak.” Rica ona uzun kirpiklerini kırptırdı.

“Yani kazak mı... giymeliydim?” dedi Miles.

“Çabalamaya çalıştığı için Tanrı onu korusun,” dedim grup kahkahayı basarken.

Miles hâlâ neye uğradığını şaşırmış görünürken, telaşlı bir garson kız yemek ve yeni tur içkilerimizle dolu olan tepsiyi başının üzerinde tutarak kalabalığı yardı. “Patates kızartmaları geldi,” dedi garson ve sepetleri masaya koydu. “Bira, bira, Manhattan, martini.”

Benim biramı unutmuştu ama çoktan gitmişti bile. Miles boş bardağımy alıp kendi birasının yarısını içine boşalttı. Bir şeyler söyledi ama arkamızdaki bir grup kahkahalarla bağırınca onu duymadığımı göstermek için başımı iki yana salladım.

Eğildi, geri çekildi, saçımı omzumdan geriye attı ve sonra tekrar eğilip, “Bu gece eğlenip eğlenmediğini sordum,” dedi.

Nefesi kulağımy gıdıkladı. Titrememek için kendimi zor tuttum. “Evet. Onları canlı izlediğime inanamıyorum!”

“Mutlu musun?”

“Evet!”

Başını yukarı aşağı sallayıp geri çekilerek bir şeyler anlatan Jeffy’ye döndü ama yüzündeki ifadeyi bir anlığına yakalamıştım. Küçük bir gülümsemeydi. Sonra kaybolmuştu.

Patates kızartmasıyla karnımı doyurmadan önce izin isteyip ellerimi yıkamak için tuvalete yöneldim. Çıkarken tek kişilik tuvalette sırada bekleyen Rica’ya çarptım.

“Selam!” dedim neşeyle.

Başını yana yatırıp bana baktı. “Jericho ile nasıl tanışmıştın?”

Duraksadım. “Bisikleti hurdaya döndüğünde oradaydım.”

“Evet.” Hâlâ beni inceliyordu.

“Sanırım Jericho bir sürü yeni arkadaş getiriyor ve ezikleri ayıklamak sana ve Jeffy’ye kalıyor?”

Bu onu şaşırttı. Güldü. “Çok fazla ezik yok. Ama evet. Kolay lokmadır o.”

İki parmağımı kaldırdım. “Ondan konser arkadaşlığı dışında hiçbir şey istemediğime yemin ederim.”

Beni başıyla onayladı, omzunun üzerinden bir bakış atıp iç çekti.

Tuvaletteki kişi uzun süre çıkmayınca Rica topuklularının üzerinde bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Deri bomber ceketinin fermuarını açtı. Altında Babanın Kitapları ve Bilgeliği reklamı olan bir tişört vardı.

“Ah, tişörtünü sevdim. O dükkân harikadır. Şehrin en iyi kitapçılarından biridir. Ne yazık ki çoğu kişi bilmez.”

“Şehrin *en iyi* kitapçısıdır. Ailem işletiyor.”

“Öyle mi? Vay canına. Bir dakika... Yani Babanın Kitapları ve Bilgeliği ’ndeki baba, senin gerçek baban mı?”

Yumuşadı. “Evet.”

“Vay canına. Baban herkesin babası. Oraya uğrayan herkesin manevi babası. Bu nasıl bir his?”

Omuz silkti. “Orada büyümek çok güzeldi.”

“İhtiyacın olabilecek tüm kitaplar ve bilgelik parmaklarının ucundayken.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bilgelik bir süre sonra biraz bayatlıyor.”

İkimiz de gülmeden edemedik.

“Peki, Miles’la aranızdaki mesele ne?” diye sordu.

Gülmeyi kestim. “Onunla ilgileniyor musun?”

Omuz silkti. “Elbette.”

“Ah. Aramızda bir şey yok.”

“Arkadaş mısınız?” diye sordu.

“Evet...” Bu neden doğru kelime gibi gelmiyordu? “Daha çok Dr. Frankenstein ve Frankenstein’in canavarı gibiyiz.” Önce Miles’ı, sonra kendimi işaret ettim.

Şaşkınlıkla güldü. “Nasıl yani?”

“Şey... O beni... hayata döndürmeyi kendine görev edindi sayılır. Her an beni elektriğe bağlayabilir. *Canlandı!*” diyerek İngiliz aksanını taklit ettim.

“Canlı değil misin?” diye sordu Rica kaşını kaldırarak.

“En iyi arkadaşım bu yıl öldü. Oldukça... zordu.” Ellerimle gözlerimi ovuşturdum, aniden bitkin hissetmeye başlamıştım. “Miles bana yapılacaklar listesi gibi bir şeyi tamamlamamda yardım ediyor. Amaç tekrar hayata dönmemi sağlamak. Bu yüzden beni Jericho ile birlikte konsere gitmeye zorladı. Arkadaş edinmeye çalışmam gerektiğini düşünüyor.”

Rica’nın ifadesini yorumlamak zordu. “Başın sağ olsun.”

“Teşekkürler. Neyse, evet, benden yeşil ışık aldın. Devam et.” Miles’ı gösterdim.

“Hayır.” Başını anlayışla iki yana salladı. “Hayır, sanırım yapmayacağım. Birini hayata döndürmek hassas bir operasyon gibi görünüyor. Bu işe karışmasam iyi olur.”

Omuzlarım birkaç santim düştü ve bitkinliğim aniden geçti. “Hey, sence orada ne yapıyor? Bulmaca falan mı çözüyor?” Öne eğilip tuvalet kapısına sertçe vurdum. Cevap gelmedi. “İçeriden kilitli olmadığından emin misin?”

“Birinin içeri girdiğini gördüm.” Rica tekrar olduğu yerde kıvrandı.

“Dur.” Kadınlar tuvaletine girip geri çıktım. “Boş.”
Duraksadı.

“İstersen kapıyı senin için tutarım,” dedim.

Rica gözlerini kırptırdı, beni süzdü ve sonra başını yukarı aşağı salladı. Kapının önünde durdum. İki dakika sonra Rica tuvaletten çıktı. Hararetli bir sohbetin döndüğü masaya geri gittik. Köpek ırkları hakkında bir tartışma içindelerdi. Sanırım tartışmak Jeffy’nin sevgi diliydi.

“Hey,” dedi Miles ve herkesin dikkatini çekince yanakları hafifçe kızardı. “Aranızda kamp yapmayı seven var mı? Çünkü şey, Lenny ve ben kampa gitmeyi düşünüyorduk.”

Bu alakasız davet karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Listedeki beşinci madde!* dedim dudaklarımı oynatarak. Ve bunu yaparken yeni arkadaşlar davet ediyordu!

Rica, Miles ve bana bakıp kolunu Jeffy’nin boynuna attı.

“Jeffy kamp yapmaya takıntılıdır, biliyor musunuz?”

“Ne?” Jeffy güldü. “Bunu ne zaman söyledim?”

“Ah, hadi ama. Kamp ateşinin dumanını koklamak için can atmıyor musun? Közlerin yıldızlarla karışmasını izlemeyi? Kurbağa sesleriyle uykuya dalmayı? Yazabileceğin şiirleri bir düşün.”

“Şey,” dedi Jeffy şaşkınlıkla.

“Bir dakika, Rica,” dedi Jericho. “Kamp yapmaya gideceğini mi söylüyorsun?”

Rica yarı kararlı bir halde başıyla onayladı. “Gerekirse REI’ye bile giderim.”

“Yaşasın!” Jericho ellerini çıırttı. Sonra beklentiyle Jeffy’ye döndü. “Hadi ama, Jeffy. Çok eğlenceli olur. Hadi yapalım!”

Miles’in az önce ortaya attığı şeye hayret ettim. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

“Pekâlâ,” diye homurdandı Jeffy birasına gülümseyerek. “Kampa geleceğim.”

Rica ve Jericho tezahürat edip mutlu Jeffy’yi çekiştirirken ben de gülüyordum. Biri tişörtümü çekiştirdi. Miles’a döndüm.

“Önce sana sormalıydım,” diye fısıldadı.

“Hayır, çok iyi yaptın,” dedim. “Hiç yoktan kamp gezisi uydurdun!”

“Eh.”

“Miles,” dedim sırtarak. “*Resmen sosyalleşiyoruz.*”

Suratını buruşturdu ama gözlerinde mutluluk da vardı.

Bölüm Yirmi

İki saat sonra Miles’la birlikte kanepesine yığıldık.

“Çok pissin,” dedim.

“Pardon?”

“Üzerine Jericho’nun kostümünün boyası bulaşmış.”

Gözleri kapalı güldü. “Senin de.”

“Hemen uyuma.”

“Uyumuyorum.”

Uyuduğundan oldukça emindim. Kanepeden fırladım ve banyodan ıslak bir bezle döndüm. Yanına yığıldığımda bile gözleri açılmadı.

“Kıpırdama.”

Tam tersini yaptı. Refleks olarak gözleri açıldı ve benden uzaklaştı. Gülerek üstüne atıldım, yanağındaki ve boynundaki gümüş boyayı silmek için uzandım.

“Ah!” Beni sertçe kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. “Soğuk!”

“Kulağının,” dedim nefes nefese elini itip üzerine yerleşerek, “içinde boya var.”

Ben boyayı silerken o kıvranıyor, ciyaklıyor ve kanepeden kayıyordu. Sonunda bir yığın halinde yere düştük ve boynundaki boyada güzel bir ilerleme kaydettim. Sanırım koşullarına boyun

eğmişti. Kıpırdamadan durdu, yüzünün her santimini iyice silerken gözlerimi izledi. Sıcak ve mutluydum ve yarı üzerine oturmuş halde ellerimi neredeyse yakasının içine sokmak garip gelmeliydi ama öyle hissetmiyordum. Kendimi... davet edilmiş gibi hissediyordum.

Tamamen temizlendiğinde topuklarımın üzerine oturup sırtıttım. “Seninle işim bitti. Artık tertemizsin.”

Miles doğrulup bana donuk bir bakış attı. “Hadi.” Beni banyoya doğru çekiştirdi ve yeni bir bez alıp elime verdi. “Kendi kulaklarının içini de iyice temizlediğinden emin ol.”

Giderken arkasından, “Hey!” diye bağırdım. “Beni sen temizlemeyecek misin?”

“Yok,” diye seslendi ifadesizce. Buzdolabının kapağını açtığını duydum.

“Hadi ama! Sen Bay İlkyardım Çantası’sın. Bu senin uzmanlık alanın.”

“Kendi kulaklarını da temizleyemiyorsan pes.”

Güldüm ve temizlenmeye başladım.

Miles, *pes* diyerek espri yapmıştı. Espri yaptığını bildiğim için gülmüştüm. *Ha ha ha* çünkü pes etmek onun yapacağı son şeydi.

Oturma odasına geri döndüğümde, ayaklarını sehpanın üzerine koymuş, kucığında bir kâse dondurmayla kanal değiştiriyordu.

“Hey!” Ellerimi belime koydum. “Biraz alabilir miyim?” Dondurmayı işaret ettim.

Bana sehpanın üzerinde duran, çoktan getirdiği dondurma kâsesini gösterdi. Güneş arkamızdan doğarken yan yana oturup dondurma yiyerek reklamları izledik.

Sabah geç uyandık. Dinlenmiştim çünkü beş saatlik uyku benim için büyük nimetti. Miles ise bitkin uyandı çünkü o tam da *dokuz-saat-uyumalıyım* tarzı biriydi.

Banyodaki bardağında bıraktığım fırçamla dişlerimi fırçaladım ve yine yanlış taktığı tuvalet kâğıdını ters çevirdim. İşim bittiğinde aklımda ona kahve ve krep yapmak vardı çünkü, hadi ama, dün gece arkadaş edinmeme yardım etmek için şehrin öbür ucuna kadar gelmesine gerek yoktu. Ancak dışarı çıktığımda dumanı tüten bir fincan kahve ve iki kâse mısır gevreğinin beni beklediğini gördüm.

“Kendine midemi bulandıracak kadar yetiyorsun,” dedim bir sandalye çekerken.

“Kesinlikle,” diye onayladı dalgın dalgın. Okuma gözlüğünü takıp önce dünkü gazeteyi karıştırdı, sonra da bugünkü gazeteyi aldı. “Kendi mısır gevreğini yapan insanlar çok asil ve güçlü kişilerdir.”

“Bu arada kahvaltı için teşekkürler.”

“Hı-hı.”

“Ve bara geldiğin için de.”

“Hı-hı.”

“Ve bana bir araba aldığın için de. Gerçekten birinci sınıf bir şey.”

“Bir arabayla ne yapacaksın ki?” diye sordu gazetesinin üzerinden. “Direksiyonun başına oturup vın vın diye sesler çıkarmak dışında.”

“Kahretsin, dinlemediğini düşünmüştüm. Elbette satardım. O parayla da bir çift paten alırdım. Paten benim tarzıma daha çok uyuyor.”

“Pahalı bir paten olurdu.”

“NFT”lerden yapılmış olurdu.”

“NFT”lerin ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

“Bilen var mı? Hayır! Açıklamaya da çalışma sakın.” Mısır gevreğini yerken ve kahvemi içerken boşluğa baktım. “Hey, dün gece 5Night konserine gittim.”

“Hayal ettiğin gibi miydi?” diye sordu kahvesini yudumlar-ken. Öylesine bir soruydu ama gözleri dikkatlice yüzüme odaklanmıştı. Mayın tarlasında yürüdüğünü hissediyor olmalıydı.

Gerçek şu ki konser muhteşemdi, Jericho çok iyiydi, bir daha olsa hiç düşünmeden yine giderdim... Ama bu sabah midemde bir boşluk vardı. Çünkü 5Night konserine gitmiştim ve koskoca evrende bundan bahsetmek istediğim tek bir kişi vardı. Ama bahsedemiyordum.

“Hey, Miles?” Mısır gevreğimi bitirdim ve kahvemi de alıp kanepeye geçtim.

“Efendim?”

“Hayatınla ilgili son gelişmeleri paylaşamamaya hiç alıştın mı?”

Duraksadı. Gözlerini ensemde hissedebiliyordum. “Annem ve Anders’la mı demek istiyorsun?”

“Evet.”

Tekrar duraksadı ve sandalyesini masadan birkaç santim geriye kaydırıldığını duydum. “Hayır. Hayır, işin o kısmında her zaman zorlandım. *Hey, anne. Babam sonunda Reese’e benden bahsetti. Ainsley’yi büyütmeğe yardım etmek için New York’a taşınıyorum...* Ona bunları anlatamamam çok garip. Yani... o kadın öğle yemeğinde ne yediğimi gerçekten merak ettiği için sorardı. Hayatımın ayrıntılarını bilmeyi severdi. Her küçük, sıkıcı şeyi bilmek isterdi. Şimdi... kelimenin tam anlamıyla hayatımdaki her şey farklı ve ben ona anlatamıyorum.”

“Hey, Lou,” dedim başımı kanepenin arkasına yaslayıp tavana bakarak. “Dün gece bir arkadaş edindim. Belki de üç arkadaş. 5Night konserine gittim ve Eunho üzerine su döküp katlanır bir sandalyeyle kucak dansı yaptı. Bayılırdın.”

“Ne kadar geliştirici bir deneyim.” Miles yanıma gelip elime bir elma koydu ve gazetesıyla kanepeye oturdu.

Gülüp elmadan bir ısırık aldım. “Hey, Lou. Arkadaş edinme yeteneğimi mahvettin. İnsanlarla nasıl arkadaş olunur bilmiyorum. Sen benim ruh eşimdin. Daha azıyla nasıl yetinebilirim?”

Miles gazetenin sayfasını çevirdi. “Bu bir yarışma değil. Arkadaşlıkları sıralamanın bir anlamı yok.”

“Hey, Lou. Miles beni ve birkaç yeni arkadaşımı kampa götürüyor. Beni kamp yaparken hayal edebiliyor musun? Dağlarda kaybolurdum, sonra da oradan helikopterle çıkarılırdım herhalde. Yerel haberlere manşet olurdum.”

“Seni bir tasmayla kendime bağlayacağım. Kaybolmayacaksın.”

“Hey, Lou. Miles her şeyle ilgileniyor. Markette ağladığım için tutuklanmamamı bile sağlıyor.”

“Markette ağlayabilirsin. Bu yasadışı değil.” Başka bir sayfa çevirdi.

“Hey, Lou. Miles, sen gittiğinde kalbimi de beraberinde götürdüğünü söylüyor. Kalp nakli gibi diyor. Sadece...” Öne eğilip göğsüme vurdum. Saçlarım etrafıma düşüp ışığı engelledi. “Bu yeni kalbin ne uğruna atması gerektiğini bilmiyorum.”

Miles gazeteyi bırakırken çıkan hışırtıyı duydum. Saçlarım yana doğru savruldu ve yüzüme ışık vurdu. Miles dış dünyaya açılan kapıdan baktı. “Sorun değil,” dedi kısık bir sesle. “Henüz bilmene gerek yok.”

Işık saçımdaki parıltılı bir şeyden yansıyınca hâlâ temizlenmemiş olan bir sürü gümüş boya fark ettim.

Bir arkadaştan, yeni bir arkadaştan bulaşan boyaydı. Lou’yla birlikte gitmem gereken bir konserde. Nasıl olmuştu da onları dünya gözüyle birlikte izleyememiştik? Lou’nun hastane yatağın-

da yan yana sıkışmış halde, cep telefonumun on santimlik ekranına bakarken 5Night'a âşık olmuştuk. Yaşayacağımız her şey nasıl bu kadarcık olabilirdi? Bize bahşedilen her şey bu muydu gerçekten?

Gümüş rengi saç tutamını çekiştirip sırtımdan geriye savurdum. Ayağa kalktım ve banyoya gittim. İlaç dolabını açtım. Aradığımı bulamayınca oturma odasına, pencerenin altındaki küçük masaya doğru yürüdüm. Miles kanepeden beni izliyordu. Çekmeceyi açtım ve ihtiyacım olanı bulup tekrar banyoya gittim.

Aynada kesik nefesler alarak gümüş rengi saç tutamını kaldırdım. Miles'in makası sonuna kadar açılmış, bu taze acıdan bir ısırık almaya hazırdı.

Derken Miles geldi. Aynada, arkamda duruyordu. İki eliyle uzandı. Bir eli saçımın gümüş rengi tutamında, diğer eli makastaydı. Göğsünü sırtıma bastırıyordu. "Saçını kesme, Lenny."

"Artık bakmaya dayanamıyorum," dedim nefes nefese. Gözlerim yaşlarla doldu ve Miles artık aynada sadece bir renk ve ışık bulanıklığından ibaretti. "O istediği için uzattım ama onu her yere taşımak zorunda kalan benim."

"Bu şekilde kesip atma. Büyük bir şey mi yapmak istiyorsun? Harika. Muhteşem. Ama bunu yapmana izin veremem."

Kamburumu çıkardığımda makası elimden alıp düzgünce kenara kondu. Su akmaya başladı ve Miles beni lavaboya daldırdı. Suyun altında öksürdüm ve hıçkırdım. "Seni pislik," diye ona hakaret ettim ama ciddi olmadığımı biliyordu. Porselen lavaboya yaslanmış, suyun giderden eriyik gümüş gibi akmasını izliyordum. "Sürekli benim iyiliğim için olduğunu söylüyorsun, beni *zorlayıp* duruyorsun. Listedekileri yapmam için, yeni arkadaşlar edinmem için. *Yine de* bu hale geliyorum! Hiperventilasyon geçiriyorum ve midem bulanıyor. Hiçbiri onu daha az özlememe neden olmuyor!

Bunu doğru yapmak için canımı dişime takmaktan bıktım. Bu yüzden... bırak da pişman olacağım bir şey yapayım. Senin için sağlıklı olamam. Bu adil değil. Çok zor.”

Miles sessiz kaldı. Şampuan şişesinin açıldığını duydum ve sonra Miles saçımı, saç derimi ovdu, gümüş kısmı iki eliyle çitiledi. Şampuan bittiğinde saç kremine geçti ama 2’si 1 arada’dan terfi etmesine yorum yapacak enerjim yoktu. Beni küvetin kenarına oturtup omuzlarıma bir havlu sardı. Saçımı dikkatlice taradı ve bu çok uzun sürdü. Çok düğümlenmişlerdi ve gözlerimi kapayıp her şeye, hem saçımı çekiştirdiğinde canımın yanmasına hem de nazik parmaklarının o enfes hissine katlandım.

Sonunda saçlarımı geriye toplayıp başımın tepesinde dikkatlice ıslak bir topuz yaptığını hissettiğimde gözlerimi açtım. O kadar odaklanmıştı ki dili dışarıdaydı. Topuzun etrafına zar zor bir toka taktı ve saçım mucizevi bir şekilde bozulmadı. Saçlarım metrelerce uzunlukta ve ıslak olduğu için topuz yaklaşık beş kilo ağırlığında falandı ama düzeltmedim.

Omuzlarından kemerinin tokasına kadar ıslanmıştı. Şampuan ve saç kremi açıktı ve lavabonun kenarında duruyordu, makas ruvaletin üzerine kaldırılmıştı. Ona pislik dediğim için özür dilemek üzereyken konuştu.

“Haklısın,” dedi sessizce. “Bu adil değil.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Benim için sağlıklı olmanı istemiyorum. *Kendin* için sağlıklı olmanı istiyorum. Bu yüzden... pişman olacağın bir şey yapman gerekiyorsa... hadi yapalım. Ben varım. Ama saçların olmaz.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum, ayağa kalkarken enerjim geri gelmişti. “Hadi gidip dövme yaptıralım.”

Bölüm Yirmi Bir

Kırk beş dakika sonra, daireden otuz blok ötede varış noktamızın önünde duruyorduk.

“Tamam,” dedi Miles. “Son kez soruyorum. Gerçekten yapmak istediğin başka bir şey yok mu? Herhangi bir şey? Belki sonsuz adanmışlık içermeyen bir şey? Neden listeden bir şey yapmıyoruz?”

“Listede geriye kalan tek şeyin seks pozisyonları olduğundan eminim.” (Doğru değildi ve bunu o da biliyordu.) “Ayrıca, bunu yapmak istiyorum çünkü listede *yok*. Tekrar Yaşa yönergelerini uygulamaya çalışmaktan bıktım. Bugün Kötü Şeyler yönergelerini izleyeceğiz ve bunu kendi tarzımızda yapacağız.”

Onu dövme salonuna doğru çektim.

“Randevusuz müşteri kabul ediyor musunuz?” diye sordum kasanın arkasındaki çocuğa.

Telefonundan başını kaldırdı. “Gidip bakayım.”

Dükkânın arka tarafına doğru gözden kayboldu ve Miles’la ben dövme fotoğraflarıyla dolu duvara kocaman gözlerle baktık.

“Çok korkuyorum!” diye güldüm yanaklarıma hafifçe vurarak.

“İstediğin zaman çıkabiliriz,” diye mırıldandı Miles.

“*Ya da* kalıp dövme yaptırabiliriz.”

Öne doğru eğilip birinin kalçasındaki dövmenin fotoğrafını inceledi. “Uyumlu olmak zorundalar mı?” diye sordu derin bir iç çekerek.

Ona bakakaldım. “Neler uyumlu olmak zorunda mı?”

“Dövmelerimiz.”

Beynim bir anlığına durdu ve etraftaki sesler kayboldu. “Pardon... bana... senin de dövme yaptıracağını mı söylüyorsun?”

Başını kaşdı. “Bizi buraya sürüklemenin sebebi bu değil miydi? Pişman olacağımız bir şey yapmak?” Omuz silkti. “Sana ben de varım demiştim.”

Hâlâ ona bakıp ne demek istediğini idrak etmeye çalışırken çocuk tekrar ortaya çıktı. “Evet. Aslında şu anda iki boş sandalyemiz var. Çok karmaşık bir şey yaptırmadığınız sürece sorun olmaz. Yaklaşık iki saatleri var.”

Miles ve beni dükkânın arkasına götürdü. Yeniden tasarlanmış dişçi koltuklarının bulunduğu korkunç bir zindan bekliyordum ama burası daha çok şık bir masaj salonuna benziyordu. Dövmeci koltukları, küçük arka verandaya bakan geniş pencereler ve tezgâhın üzerindeki kavanozlarda çiçekler. İki dövme sanatçısı tezgâha yaslanmış sohbet ediyordu ama içeri girdiğimizde doğruldular.

“Selam!” diye cıvıladı içlerinden biri. Kısa boyluydu, benim boylarımdaydı, kafası kazınmıştı ve köprücükkemiklerinden çene-sine kadar her yerinde karmaşık çiçek dövmeleri vardı. “Ben Iris.”

“Hakim,” dedi diğer sanatçı kendini tanıtarak. Uzun kollu giymişti ve üzerinde herhangi bir dövme göremedim ama burunda ve iki kaşında birer bar piercing vardı. Kulaklarında neredeyse hiç boş yer yoktu. Yanıma gelip eğildi ve kaş piercingimi inceledi. “Beğendim.”

“Teşekkürler!” O kadar yakışıklıydı ki biraz hayal kurarak zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Belki bir gün Hakim’le birlikte Appalachian Yolu’nda yürüyüş yapardık. Güneşte kestirmek için durur, ayaklarımızı nehirde dinlendirirdik ve bana granola bar yedirirdi.

Miles iç çekerek beni omuzlarımdan tutup koltuklardan birine götürdü ve ben üzerine zıplayana kadar hafifçe vurdu.

“Ne düşünüyorsun? Resim veya çizim getirdin mi?” diye sordu Hakim, odanın diğer tarafına doğru takip ettiği Miles’a.

“O karar verecek,” dedi Miles başparmağıyla omzunun üzerinden beni işaret ederek. “O ne isterse.”

Hakim ve Iris birbirlerine baktılar ama başka bir şey söylemediler. Iris ve ben tasarım hakkında yaklaşık on dakika sohbet ettik, bu esnada eskizler çizip bana birkaç örnek gösterdi. Dövmenin yeri hakkında konuştuk ve ardından tasarımda birkaç değişiklik yaptık. Kâğıdı odanın karşısındaki Miles’a göstermek için neşeyle havaya kaldırdığımda bana hafifçe gülümsedi ve iki başparmağıyla “tamamdır” işareti yaptı.

“Miles,” dedim ve kâğıdı indirdim. “Senin de yaptırmaya gerçekten gerek yok. Ben yaptırırken yanımda dursan yeter.”

Miles iç geçirip tişörtünü ensesinden kavradığı gibi yukarı çekti ama dirseklerinde toplanınca durdu. Bakışlarım karnına ve görebildiğim bir miktar göğüs kılına takıldı. Muhtemelen artık genel geçer bilgiydi ama bu adam çok erkeksiydi. Çıplak omuzları ve darmadağınık saçlarıyla bana baktı. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. “Eşleşen dövmeler yaptırmaya geldik.”

Omuz silkip masaya uzandım. O yetişkin bir adamdı ve ona vazgeçmesi için bolca fırsat vermiştim.

Dövme sanatçıları hazırlık yaptılar, tasarımın çıktısını alıp temimize çizdiler ve biraz ayarlama yapıp sterilize ettiler.

Ben dövmemi yan tarafıma, Miles ise sırtına yaptırdı. Paralel masalarda yatıyorduk. Ben ona dönüktüm, o ise başını bana doğru eğmişti, yani aslında yüz yüzeydik. Her zamanki gibi gözleri kapalı yatıyordu.

Vızıltı başlayınca gözleri açıldı. Birbirimizin gözlerinin içine bakıp gülmeye başladık. Ama Iris üzerimde çalışmaya başlayınca kahkahalarım kayboldu. Gözlerimi hızla kapayıp bu hisse alışmaya çalıştım. Dayanılmaz değildi ve bir süre sonra bu kaşıntılı-karincalanma hissi genel bir rahatsızlık halini aldı. Fakat umursamadım.

Sonunda gözlerimi açtığımda Miles'in beni incelediğini fark ettim. Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırmasını bekledim ama kaçırmadı. Göz teması uzadıkça uzadı ve rahatsız edici bir an geldi. Az kalsın bakışlarımı kaçıracaktım ama sonra o an geride kaldı ve gariptir ki... hoş bir ana dönüştü. Birbirimizin gözlerinin içine dalgın dalgın bakıyorduk, yürürken el ele tutuşan iki insan gibiydik. Düşüncelere daldığını görebiliyordum, ben de öyleydim. Zaman akıp gitti ve ardından hızlandı. Iris hassas bir noktaya dokununca irkildim, burnumu kırıstırdım ve Miles da farkında olmadan benim yaptığımı yaptı. Gülümsedim, o da gülümsedi.

“Ne kadar zamandır birliktesiniz?” diye sordu Iris.

Büyü bozuldu ve bakışlarımı Hakim'in Miles üzerinde çalıştığı yere çevirdim. “Değiliz,” diye açıkladım.

Sözlerim garip bir şekilde odanın içinde yankılandı ve hiç kimsenin sormadığı soruyu hissettim. *Neden?*

Bu garip anı dağıtmak için başımı çevirip Iris'e baktım. “Dövme yaptırmak için gelenlerden türlü çılgınlıklar duyuyor olmalısın.”

Kaşlarını kaldırdı. “Dürüst olmak gerekirse artık şaşırabileceğimi sanmıyorum.”

Iris'le sohbet etmeye başladık ve dövme bitene kadar durmadık. Hakim, Iris'ten hızlı olduğu için Miles bandajlı ve giyinik bir halde tepemde bekledi ve Iris sonunda dövme tabancasını kapadı. Bize dövme sonrası bakım talimatlarını sıralayıp yolladılar. Kasaya geldiğimizde Miles'ı iterek ödemeyi ben yaptım.

"Kendiminkini ödememe izin vermeliydin," diye homurdandı Miles güneşli sokağa çıktığımızda. "Pahalıydı."

"Miles, az önce rızan dışında Ay'a karşı uluyan bir kurt dövmesi yaptırdın. Yerinde olsam sen de bana ödetmezdin."

"Öğle yemeğine ihtiyacım var," dedi. "Hem de çok. Hadi bir büfe bulalım."

Bir büfeye doğru yürürken ona baktım. "Dövme seçimim konusunda beni eleştireceğini sanmıştım," dedim umursamaz davranmaya çalışarak.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Şey, bilirsin işte... Ay'a uluyan yalnız kurt? Oldukça kasvetli. Beni daha mutlu bir şey yaptırmaya zorlayacağını düşünmüştüm."

Kaşlarını çattı. "Yalnız değil ki." Bandajlarımızı işaret etti. "İki taneler."

Boğazım anında düğümlendi ve burnumu çektim. Son birkaç aydır kederden o kadar çok ağlamıştım ki *mutluluk* gözyaşları dökmek kafamı karıştırıyor ve ürkütücü geliyordu.

Bana baktı ve sonra başımdan kaymaya başlayan ağır topuzu geriye itti. Elini çeker çekmez topuz tekrar yana yattı. "Biliyor musun, Lenny," dedi. "Bir kurt Ay'a uluyorsa, aslında yalnız olduğu için değildir."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Dediklerini desteklercesine başını yukarı aşağı salladı. "Bu bir tür yer tespit tekniğidir, sürü üyeleri birbirinden ayrıldığında ve birbirlerini bulmaları gerektiğinde kullanırlar."

“Ah.” Mutluluk gözyaşlarımı sildim.

“Bir kurdun uluması ve sonra uzakta başka bir kurdun geri uluması aslında ne anlama gelir biliyor musun?”

“Ne?”

“İlki, *Buradayım! Buradayım!* der. Sonra diğeri, *Ben de! Ben de!* der.”

Elimi uzatıp tokayı saçımdan çektim ve hâlâ nemli olan saçlarımı savurdum. Sonra kapüşonumu takıp hepsini içine tıktırmaya başladım. Miles’in şampuanının kokusu etrafımı sarıyor ve dövmem yan tarafımı yakıyordu.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım ona. “Teşekkür ederim.”

Bölüm Yirmi İki

“Hummm hummm hummm,” diye mırıldandım kendi kendime, ucuzluk reyonundan bir tişört alıp yakası esnemiş olduğu için geri attım.

“Hımmmmmmmm hımm,” diye araya girdi Ainsley, aklımdan bir türlü çıkmayan on yıllık pop şarkısının melodisini çözmüştü. Sarı bir tişört alıp mor tişörtü kenara attı.

“Bu kadar seçici olacağın aklıma gelmezdi,” dedi Miles kaşlarını çatarak. Ainsley ve ben bu ikinci el mağazasındaki her tişörtü görsel olarak incelemek için kararlı bir çaba gösterirken, Miles yirmi dakikadır elleri ceplerinde dikiliyordu.

“Çok kabasın! Ne giydiğim konusunda aşırı seçiciyimdir,” diye yalan söyledim.

Kaşlarını çattı. “St. Paul’daki bir frizbi golf liginin üyesi olduğumu iddia eden bir tişörtün var.”

“Sana bir hobi lazım,” dedim ve arkamı dönüp onu baştan aşağı süzdüm. “Bana fazla ilgi gösteriyorsun.”

“Sanırım denemeye hazırım,” dedi Ainsley, sadece elektriklenmiş saç tellerini görmeme müsaade edecek kadar yüksek bir tişört yığınının arkasından.

“Mükemmel.” Çantamı ve telefonumu Miles’a verdim ve gülünç sayıdaki tişörtleri soyunma kabinine götürdüm.

Ne kadar iğrenç olursa olsun her tişörtü birbirimize göstereceğimize anlaştığımız. Kendi yığınımı iki tişört kalana kadar ayıkladım; üzerinde açıklanamaz bir mısır koçanı olan turuncu dar bir tişört ve Schroeder'in piyano tuşlarını inlettiği devasa koyu mavi bir tişört. Ainsley benden çok daha seçiciydi ve sadece üzerinde Baby Spice yazan gri uzun kolluyu seçti.

Soyunma odasının perdesini araladı. Miles üç metre ötede çantamı omzuna atmış, telefonuna bakıyordu.

“Bak!” Ainsley ödülünü kaldırdı.

“Spice Girls'ü biliyor musun?” diye sordu Miles şaşkınlıkla.

“*Sen* Spice Girls'ü biliyor musun?” diye sordum Miles'a, ondan da fazla şaşırmıştım.

“Doksanlarda hayattaydım. Yani, evet.”

“Dedem bana plak koleksiyonunu bırakmıştı,” diye açıkladı Ainsley. “Bunları ucuzluk reyonuna geri koyalım mı?”

Kasanın arkasında, TikTok'ta gezinen sıkılmış çalışana baktım, o da bana bakıp başparmağını havaya kaldırdı. Seçmediğimiz tişörtleri geri koyduk.

“Yani deden Spice Girls hayranı mıydı?” diye sordum Ainsley'ye.

“Her tür müziğe meraklıydı,” dedi.

“Bunu bilmiyordum,” dedi Miles. Beş dolarlık bir banknot uzattı, üç tişörtü ve çıkarken bana uzattığı o korkunç yeşil termal kapüşonlu hırkayı aldık.

“Bu ne?”

“Daha fazla monta ihtiyacın var.”

Midem çalkalandı ve Miles'la Ainsley önden giderlerken durup onları izledim. Çantam hâlâ Miles'ın omzunda asılıydı. Daha yakından bakınca bu çirkin hırkayı gerçekten sevdim.

Ainsley'yi eve götürdük ve o da elinde bir kitapla kayboldu. Miles'la ben okul sonrası atıştırmalıklarını hazırladıktan sonra etrafı dağınık bıraktığımız için bulaşıkları o yıkadı, ben de kuruladım.

"Telefonun mu?" diye sordum. Son birkaç dakikadır ara ara titreme sesi geliyordu.

"Ha? Hayır, benimkinin sesi açık."

"Peki o zaman pantolonunun içinde titreyen ne?"

"Ne? Ah, mağazada telefonunu bana verdiğini unuttum." Arka cebine uzandı –belli ki vücudunun o kısmını hissedemiyordu– ve telefonumu verdi.

Midem kasıldı. Annemden gelen bir aramayı daha kaçırmıştım. Annem bana hem sesli mesaj bırakmış hem de mesaj atmıştı.

Her şey yolunda, sadece çok meşgulüm yemin ederim! bahane-min etkisini yitirdiğinden korkuyordum. Annem bir bit yeniği seziyordu. Yanına gidip bir anne denetiminden geçmem gerektiği konusundaki ısrarı her geçen dakika daha da artıyordu.

"Bu hafta sonu hava sıcak olacak," dedi Miles. "Kamp gezisi için."

"Ha?" Telefonumdan başımı kaldırıp ona odaklandım. "Ah. Gerçekten mi? Ne kadar sıcak?"

"Cuma günü yirmi yedi dereceyi görecek."

"Vay canına, bu sefer sonbahar hiç bitmeyecek sanmıştım."

"Sanırım son sıcak hava dalgası."

Dövmelerimizi yaptırılı iki hafta olmuştu. Yeni arkadaşlarımıza kamp gezisi sözü vermemizin üzerinden iki hafta geçmişti.

Geçen haftaki mesajlaşmamız şu şekildeydi:

Jericho: *Ne zaman kamp yapıyoruz?? Gelecek hafta sonu herkese uyar mı?*

Miles: *Evet, mükemmel. Blue Creek Kamp Alanı'na gideriz diye düşündüm. Şehirden sadece üç saat uzaklıkta ve yeterince sıcak olursa yüzebileceğimiz bir nehir de var. En iyi kamp alanlarının cuma günü öğle yemeğinden cumartesi öğleden sonrasına kadar açık olduğunu gördüm. Herkes için uygun mu?*

Lenny: *Hey Miles, o kamp alanında baltalı katiller olup olmadığını kontrol edebilir misin? Çünkü varsa, o zaman katılım durumu mu belki olarak değiştireceğim.*

Rica: *Baltalı katillerle başa çıkabilirim ama kokarcalara kesinlikle hayır derim. Miles, kokarcaları kontrol et.*

Jeffy: *Bu ikisini görmezden geliyorum. Miles, bunlardan herhangi birine ihtiyacımız var mı? (liste ekte)*

Jericho: *Aman Tanrım, Jeffy. İki buçuk dakikadır aşağı kaydırıyorum ve hâlâ listenin sonuna gelemedim.*

Miles: *Güzel liste, Jeffy! Belli ki biraz araştırma yapmışsın. Yemek pişirmek ve dinlenmek için ihtiyacımız olan tüm kamp ekipmanları bende var. Bir çadır ve uyku tulumu edinmeniz yeterli.*

Jericho: *Bizim için bir çadır ödünç alabilirim. Sıkışık oluruz ama üç kişi sığar.*

Miles: *Benim çadırım iki kişilik. Yani biri benimle paylaşabilir.*

Lenny: *İnsanlar doğada ne yer? Kanat olabilir diye düşünüyorum. Yanımızda tavuk kanadı götürelim.*

Jericho: *Oo! Tatlı olarak da donut. Sabah kahvaltısında da kiş yememiz lazım.*

Rica: *Kamp yemeği, bir toza sıcak su ekleyip çırpılmış yumurta gibi bir şey yapmak değil midir?*

Jeffy: *O dediğini REI'de satıyorlar.*

Miles: *Tekrar soruyorum: Aranızda hiç kamp yapan oldu mu?*

Lenny: *Hayır.*

Jericho: *Yok.*

Jeffy: *Hayır.*

Rica: *Hayır.*

Rica: *Bu konuşmanın hangi kısmı sana kamp yapmışız izlenimini verdi?*

Miles: *Harika. Yemek işini ben hallederim.*

Ondan sonra işler daha da sarpa sardı ama Miles bizim için bir kamp gezisi ayarlamayı başardı. Jeffy, Rica'yla beraber Queens'ten gelecekti, Miles ise Jericho ve beni şehir merkezinden alacaktı.

"Bunu sürebiliyor musun yani?" diye sordum, beni uzun süreli otoparka götürüp orada kiraladığı alana koyduğu on yıllık bir cipi gösterirken.

"Evet, Lenny."

"Ne?"

"Alt tarafı bir araba işte."

"Cipler *yaşam tarzıdır*. Nehirleri aşan, doğayla iç içe yaşayan insanlar içindir! Bunu biliyor olmalısın! Sende de bir tane var!"

Jericho ve ben yazı tura attık ve ön koltuğa o oturdu. Sabah dokuzda yola çıkıp üç saat boyunca aralıksız Twenty Questions ve 5Night dinledik. Miles'in çoktan sessiz sinema oynamamızı isteyeceğini sanmıştım ama bakışlarımız dikiz aynasında kesiştiğinde gözlerinde hafif bir gülümseme olduğunu gördüm.

Kamp alanına geldik, beş dakika sonra Jeffy ve Rica da geldi. Hepimiz arabalardan çıkıp çevreyi inceledik.

"Haaaaaaahhhhhhhhh. Şu doğanın kokusunu alıyor musunuz?" diye sordum kollarımı iki yana açarak.

“Haaaaaaaaaaaaahhhhhhh.” Jericho hemen hem duruşumu hem de havayı içime çekişimi taklit etti. “Burası Old Spice reklamı gibi kokuyor.”

“Ah, seni fakir şehir çocuğu.” Rica, Jericho’nun omzuna hafifçe vurdu. “Ama evet. Kahretsin. Bu ağaçlar gerçekten ağaç gibi.”

“Kardinal! Kardinal, değil mi Miles? Aa! Sincap!” Jeffy arabadan indiğimiz andan beri iPhone’uyla çılgınca fotoğraf çekiyordu. Dışarısı yirmi beş derece olmasına rağmen bere, tulum ve oduncu gömleği giymişti. Şehirdeyken çok bezgin görünse de bu çocuğu doğaya saldıığımız anda birden heyecanla dolup taşmıştı.

“Şehirde de sincaplarımız var, Jeffy,” diye güldü Jericho, arkadaşının hayranlıkla bir ağacı okşamasını izlerken.

Jeffy’nin umurunda değildi. Ağaçların arasından nehri görür görmez çoktan patikadan aşağı inmiş, ayakkabılarını fırlatıp atmış, pantolon paçalarını sıvamış, dizlerine kadar suyun içine girmişti bile. Soğuk suya karşı sevinç çığlıkları atarken nehir yatağının fotoğraflarını çekiyordu.

Bu arada Miles da bir deniz piyadesi azmiyle kamp kuruyordu. İki çadır, ateş çukurunun etrafında kamp sandalyeleri, soğutucu, içecekler ve sandviçlerle donatılmış bir piknik masası. Ve...

“Bir hamak!” Kamp alanının diğer tarafına koşup kendimi hiç de zarif olmayan hareketlerle hamağa kaldırmaya çalıştım. Yüzüm kumaşa gömülüyor, ayaklarım sallanıyor, dünya devriliyordu ama sonra —oh be— sırtüstü yattım ve göğün doğru ellerini açar gibi uzanan yeşil-kırmızı-altın rengi yaprakları izledim.

Bir serçe iki yaprağın arasından uçtu, bir dalda durdu ve sonra ikincisi geldi. İkisi de arka arkaya bilinmeze doğru uçtular.

Görüşümü büyük bir alın ve çatık kaşlar gölgeledi.

“Bu hamağı seveceğini tahmin etmiştim.”

“Yanılıyorsun. Hiç sevmedim.” Bu, kumaşı insanı tamamen sarıp sarmalayan türden hamaklardandı. Yani sırtarak yalan söyleyen bir böreğe benziyordum. “Sanırım tansiyonum düştü.”

“Bu ciddi bir acil duruma benziyor. Gel. Dik otur.” Dediğini yapıp doğrulunca hamakta iki kişilik yer açıldı. Hamak epeyce eğildi ve bacaklarımız kenardan sarkar halde rahat bir koltukmuş gibi arkamıza yaslanınca Miles’in üzerine düştüm. Bana bir sandviç uzattı. Doğrulup uzaklaşmaya çalıştım ama sonunda ona doğru yuvarlandım. Pes edip Miles’a yaslandım. Başım omzundaydı ve ona yandan sarılıyordum. Bir an kaskatı kesildi, boğazını temizledi, sonra sandviçinden bir ısırık alıp rahatladı. Ben de aynısını yaptım.

“Fıstık ezmesi ve reçel. Mükemmel.”

“Güzel bir kamp yemeği,” diye onayladı. Görünüşe bakılırsa bacakları bizi hafifçe sallamaya yetecek kadar uzundu.

Sandviçler bitmişti, hava sıcaktı, ben bulutların üzerindeydim. Yanağımın altında büyük, sıcak ve ses çıkaran bir şey vardı ve bana tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu. Güm-güm buradayız. Güm-güm vardık. Güm-güm hayattayız.

“Hey. Uyanın, çocuklar.” Gözlerimi açtığımda Rica’nın güneşi engellediğini gördüm. “Hadi gidip bir şeyler yapalım!”

Miles esnedi ve boğazını temizledi. “Buradan yaklaşık on beş dakikalık yürüyüş mesafesinde bir doğal havuz var. Bakmak ister misin?”

Miles’ı işaret etti. “Evet. Hadi gidelim.”

Havuz hakkındaki konuşmayı belli belirsiz duydum ama bir şekilde Miles’in tamamen üstünde olduğum gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyordum. O sırtüstü yatıyordu, bacakları hamağın kenarından sarkmıştı ve ben de ona doğru bir salyangoz gibi

kıvrılmıştım. Başım göğsünde, kolum belinde, bir bacağım onun-kinin üstündeydi. Gömleğinin düğmelerini açıp içeri dalmadığım için şanslıydık. Kalbim rahatsız edici bir hızla atıyordu.

Öylece kalakaldım çünkü ona daha fazla dokunmadan buradan nasıl kalkacağımı bilmiyordum. Kaburgalarının üzerindeki elimi sıkıca kavrayan eli sıcaktı ve parmaklarını parmaklarımın arasında hissettim. Elimi kaldırdı. Bir dakika, yoksa avucumu mu öpecekti? Terliyordum.

Yarıya kadar doğruldu, böylece ben sırtüstü kaldım ve onun bedeninin büyük bir kısmı üzerime eğilmişti. Güneşten yüzünü göremedim. Kalbim ayak parmaklarımda, dudaklarımda, kafa derimde atıyor gibiydi.

Sonra elimi yana fırlattı, bacağımı itti ve birden ayağa kalktı. Hamak sallanırken kumaş beni sardı.

Hamaktan kurtulduğumda diğerlerinin kamp alanının etrafında giyindiklerini gördüm. Miles çoktan deniz şortunu ve tişörtünü üzerine geçirmişti. Jericho gömleğini çıkarmış, omuzlarına bir havlu atmıştı ve yürüyüş botlarını giyyordu. Jeffy devasa bir havlunun altında üstünü değiştiriyordu. Çadırın fermuarını açan Rica ise üzerinde parlak sarı bir yazlık elbise, uzun beyaz çoraplar ve spor ayakkabılarıyla dışarı çıktı.

Arabadan çantamı alıp havlumu çıkardım ve geri kalan her şeyi çadıra attım.

“Üstünü değiştirmiyor musun?” diye sordu Miles.

Omuz silktim. “Mayom yok. İç çamaşırla yüzeceğim.”

“Yüzmeye gidiyoruz!” Jericho bizi kendinden çok emin bir tavırla yanlış yöne götürmeye başladı.

Miles bizi döndürüp doğal havuza doğru yönlendirdi. Jeffy’yle ben cips, içecek, güneş kremi, böcek ilacı ve Mad Libs ile

doldurduğu devasa sırt çantasını sırayla taşıyorduk. Bunu son derece ciddiye alıyordu.

Gri-yeşil kaya katmanları ve rüzgârda sallanan heybetli ağaçlarla çevriliydik. Sığ nehir, bir dans pisti kadar pürüzsüzdü ve hızla akıyordu. Su, dibi yokmuş gibi görünen büyük mavi bir havuzda toplanıp kabarıyordu. Jericho doğrudan suya girip kendini bıraktı. Jeffy suyu test ediyordu ve Rica ise kendine havlulardan bir yatak yapıp kedi gibi uzanarak cips yemeye başladı.

Miles bana kayalık bir çıkıntının kenarını gösterdi. Tepeye vardık, herkesten dört buçuk metre yukarıdaydık. “Bir listem olsaydı, bu da o listede olurdu.”

“Ne?”

Başıyla küçük uçurumu işaret etti. “Bombalama atla.”

“Ben mi? Şimdi mi?” İki bin metre gibi görünen uçuruma ve yeraltı dünyasına açılan sudaki deliğe baktım. “Bütün saygımla ebediyete dek reddediyorum.”

Omuz silkip gömleğini çıkardı. Sirtında kurdumuz uluyordu ve bir an kollarımı güçlü göğüskafesine dolayıp yapacağını bildiğim şeyi yapmasını engellemeyi istedim. Ama sonra ayakları mini uçurumun kenarındayken bana döndü. Eğildi, kollarıyla birlikte vücudu da yukarı kalktı. Havada döndü, bir süre orada asılı kaldı ve temiz bir şekilde atladı. Sıçrattığı sular ağaçlara kadar geldi.

Bir de Rica’ya.

Rica, “Gösterişçi!” diye dostça seslenirken sıçrayan su yüzünden ıslanan kaslı bacaklarını sildi.

“Sana cipin bir yaşam tarzı olduğunu *söylemiştim!*” diye bağırdım suda durup sırıtan Miles’a.

Gömleğini aldım, sakince aşağı indim ve soyunmaya başladım. Tam soyunmak da sayılmazdı. Üzerimde sutyen ve külotum

olacaktı sonuçta. İyi ki bugün spor sutyenimi giymiştim. İyi ki külotum siyahtı. Topallayarak suya girdim ve köpekleme yüzmeye başladım.

Jeffy ve Jericho bana isterik kahkahalarla gülüyorlardı ve Miles da başını iki yana sallıyordu. “Son otuz yıldır nasıl hayatta kalmayı başardığın benim için gerçek bir muamma.”

“Ne var?” diye sordum. Ağzım ve kaşlarım su üstünde kalmayı başaran tek yerlerimdi.

“Buna yüzmek mi diyorsun? Buna yavaşça yok olmak denir.” Miles hızla yüzüp yanıma geldi. Dizini kalçamın altına, avucunu kürekkemiklerimin arasına koydu. “En azından sırtüstü yüz, olur mu?”

Yanımda yüzerken bana kaşlarını çatarak verdiği talimatları izledim. Yorulunca ona uzandım ve ellerimi omuzlarına koyunca beni kıyıya kadar yüzdürdü. Omuz kasları avuçlarıma gizli şeyler fısıldıyordu. Dinlememek için çok çabaladım.

“Kıyıda kal,” diye talimat verdi.

Öğleden sonra akıp geçti. Daha çok yüzdük, biraz içtik. Nehirde bağırıp el sallayarak ilerleyen kanocular vardı. Çocuklar su oyunları oynuyordu. Olay hızla Jericho ve Jeffy’nin Miles’ı batırmak için ellerinden geleni yapmasına ve Miles’ın sonunda korkunç bir şekilde pes etmesine dönüştü. Daha sonra Jericho, Rica ve ben kıyı şeridinde dolaşıp geri döndük, güzel taşlar ve deniz kabukları bulduk ve hiçbir şey hakkında konuşmadık. Geri döndüğümüzde Miles sırtüstü yatıyordu, kolları başının arkasındaydı. Koltuk altı kılları hoşuma gitmişti ama bu yüksek sesle söylenecek bir şey değildi. Yanına oturdum. “Uyuyor musun?” diye fısıldadım.

“Artık uyumuyorum,” diye fısıldadı ve bir gözünü açtı.

“Ah! Harika!” Başımı yana eğip çıplak göğsüne temkinle baktım. Su damlacıkları, göğüs kılları, gölgeler, kaburgaları, kızarmış teni ve...

“Biliyor musun, çıplakken çok çekicisin.”

Başını güneşe doğru eğdi. Gözlerini açmadan cevap verdi. “Teşekkürler.”

“Hey, bir fikrim var.” Dizlerimi kendime çekip ona döndüm. “İki yıl süren çok tutkulu bir ilişki yaşasak nasıl olur? Sonra da korkunç bir ayrılık. Of! Biliyorum, arkadaşlarımız ve ailemiz taraf seçmek zorunda kalır!”

Miles hâlâ gözlerini açmamıştı. “Tabii. Kulağa hoş geliyor.”

“Ne? Neden buna razı oldun?”

Sonunda gözlerini açtı. “Sen neden önerdin?”

“Çünkü çıplakken ne kadar çekici görüldüğünü yeni keşfettim.” Esnedi. “Uykuya ihtiyacım var.”

“Bunun yerine biraz dondurma alsan nasıl olur? Ben dekolte-me sürerim, sen de külahı boş verirsin.”

Güldü. “Karın kaslarım seni mahvetti, ha?”

Gözlerim iradem dışında aşağı kaydı. “Aslında karın kılların.”

Yüzüme doğru parmaklarını şıklattı ve isteksizce göz teması dünyasına geri döndüm. “Bir gün söylediğin o son derece saçma şeylerden birine inanacağım.”

“Peki sonra?”

“O zaman sadece memelerinin arasından dondurma yemiş biri olacağım.”

“Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?” diye sordu Rica ağır ağır yanımıza gelip elindeki iki birayı sallayarak.

“Karın kasları,” dedim. Minnetle biraları aldık ve biralar patlayıp köpürdü, kendimizi kısa bir süreliğine 1998’lerden kalma bir Coors Light reklamında bulduk.

“Kesinlikle favori konularımdan biridir.” Rica iç çekerek Miles’in diğer tarafına oturdu. Başını geriye attı ve uzun siyah saçları dalgalar halinde kurumaya başladı. “Siren yok, korna yok, çöp kamyonu yok.”

“Sadece baltalı katiller ve kokarcalar,” dedim iç çekerek.

“Demek,” dedi Rica ikimize de gülümseyerek, “uyumlu döv-meler, ha?”

Miles kendi sırtını görmeye çalışarak döndü. “Arkada olduğ-u nu unutuyorum.”

“Bir hevesti,” diye itiraf ettim. “Pervasızca bir şey yapmak istedim. Pişman olacağım bir şey.” Kaşlarımı çattım ve elimi yan tarafımdaki kurdun üzerinde gezdirdim. “Ama işe yaramadı.”

“Ne?” Miles kaşlarını çatarak bana, *Bu lanet dövmeyi boşuna mı yaptırdığımı söylüyorsun?* der gibi baktı.

“Evet,” dedim omuz silkerek. “Pişman değilim. Yani amacına hizmet etmedi.”

“Seni hayata döndürecek şeyler listesinde miydi?” diye sordu Rica

Miles’in gözleri bana kaydı. “İkiniz liste hakkında mı konuş-tunuz?”

“Biraz,” diye itiraf ettim. “Ona Lou’dan bahsettiğim zaman.”

“Listede ne tür şeyler var?” diye sordu Rica.

“Ah,” diye iç çektim. “Her zamanki şeyler. Filmlerden roman-tik sahneleri canlandırmak. K-pop konserleri. Bir itfaiyeci bulup muhteşem bir seks yapmak.”

“Sanırım tam olarak ‘itfaiyeci falan’ diyor,” diye beni düzeltti Miles.

“Eşsiz bir listeymiş,” dedi Rica.

“Lou eşsiz bir kadındı.”

Rica'nın olağanüstü bir zekâsı vardı çünkü ruh halimdeki değişimi hemen sezdi ve dikkatimi dağıtmak için hamle yaptı.

“Eh, dövmeden pişman olmadıysan o zaman pişman olacağın başka bir şey yapman gerek,” dedi. “Hadi, beyin fırtınası yapalım.”

“Gayrimenkule yatırım yapabilirim. Muhtemelen pişman olurum.”

“Yabancı biriyle korunmasız seks nasıl olur? İşte bundan kesinlikle pişman olursun.”

“Lütfen ona fikir verme,” diye homurdandı Miles.

“Miles, pişmanlıklarımın artı on sekiz olmamasını istiyor,” dedim.

“Sahip olduğun her şeyi satıp bir teknede yaşayabilirsin,” diye önerdi Rica.

“Veto,” diye homurdandı Miles. Bu oyundan nefret etmişti. “Beni deniz tutar.”

Bu cevap Rica'nın sırtıtarak bana bakmasına neden oldu. “Dr. Frankenstein Nantucket'ta.”

Kahkaha attım. Miles'in kaşları hâlâ çatıktı. “Bu senaryoda ben Dr. Frankenstein miyim?”

Rica cevap vermedi çünkü dikkati, mini uçurumun tepesinde oturan ve güneş kremi sürmekte berbat derecede başarısız olan Jericho'ya takıldı. “Bu çocuklar bensiz bir gün bile dayanamazlar.” Bize el sallayıp arkadaşını kurtarmaya gitti.

Miles onun gidişini izledikten sonra bana döndü ve gözlerime baktı. Gözlerinde bulutların ve mavi gökyüzünün yansımasını görebiliyordum. “Rica'ya Lou'dan bahsettin. Listedenden bahsettin. Günlük bir sohbet içinde.” Uzanıp yanağımdaki kumu sildi. “Ve ağlamadın.”

“İster inan ister inanma, hiç ağlak biri değilimdir.” Bunu kuru bir ses tonuyla söylesem de içten içe titriyordum. Bu keşif hem

güzel hem de korkunçtu. Lou bir sohbet konusu değildi. Kahretsin, o benim hayatımın aşkıydı.

“Ondan bahsetmen iyi olmuş. İnsanlar başkalarının sevdiği şeyleri duymaktan hoşlanır.”

Başımı öne eğdim. “Hiç kimse ölü arkadaşlar hakkında bir şeyler duymak istemez.”

Miles çenemi tutarak başımı kaldırdı. “Kederinden bu şekilde bahsetme.” Çenemi bırakıp saçımı hafifçe çekti. “Ona biraz saygı göster.”

Sarsıldım ama belli etmedim. Her şeyi gizledim. “Ben hiçbir şeye saygı duymam. Gerçekten hayranlık uyandıranlar dışında. O zaman tamamen saygı duyarım. Gerçek bir hayranlığın önünde eğilirim.”

“Sende gerçek hayranlık uyandıran şeyler nedir?” Bu adam yüzde yüz şüpheli biriydi.

“Mmm.” Soruyu iyice düşündüm. Sadece kazanmak için. Sadece onu kızdırmak için. “Şelaleler? Kayanyıldızlar? Toksik maskülenitelerinden sıyrılan erkekler? Gerçekten harika bir saksafon solosu? Üzerime tam olan pantolonlar? Laleler! Kruvasanlar! Taze kirazlar!”

Ağzımı iki parmağıyla kapadı. “Anladım. Yeter. Şimdi sessiz olalım.”

Bir anda bir kitap çıkararak tekrar uzandı ve anında kendi kendine eğlenebilen zeki birine dönüştü. Bu sinir bozucuydu. Ama çekiciydi.

Başımı arkaya atıp güneşi içime çektim. Yapraklar titreşiyor ve kışın ölüm meleği gibi kapılarına dayanmasını umursamadan birbirleriyle konuşuyorlardı. Şırıl şırıl akan nehir her çakıl taşıyı pürüzsüzleştiriyordu. Yeni arkadaşlarım neşeli çığlıklar atıyordu. Herkes birbirini kendilerine has ve yeni bir şekilde seviyordu.

Düşüyordum ama uzun zamandır ilk kez betondan korkmuyordum. Belki de beton yoktu. Belki de sadece dağınık fırça darbeleriyle çizilmiş bu parlak renkler vardı. Hızla geçip giden yapraklar, gökyüzü, hava, su, su, su... Belki de bunca zamandır yanılmıştım ve dünya benim gördüğüm gibi değildi. Belki de bunca zamandır bir tablonun içinde hapsolmuştum. Boyaları dağıtılmış ve muhteşem çizilmiş bir resmin içinde. Her renk, ne yaptığını tam olarak bilen birinin gözünden çıkmaydı.

Ben kontrol edilemezdim. Şifreyi yeni çözmüştüm. Kusursuz bir varoluşun nasıl yaşanacağını: Her şeyi, her güzel/dayanılmaz rengi kucaklayarak. Miles'in burada olmasına çok mutluydum.

Kollarımı iki yana açtım. "Hadi, ikimiz yağlıboya tablolar olalım, seni güzel piç!"

Kitabını indirdi ve üzerinden bana baktı. "Beyninde yaşamak gerçekten çok yorucu olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." Döndüm, üzerine yığılarak kitabını olabildiğince uzağa fırlattım. Yakındaki bir kayaya sertçe düştü.

"Hey!"

"Sana bir tane daha alırım!" diye bağırdım. "İstersen bir milyon tane!"

"Aynı kitaptan bir milyon tane mi? Pas." Çıplak göğsüne yayılmış halime baktı, kalbim onunkine çarparak atıyordu. "Sana neler oluyor?"

"Ağlamadan Lou'dan bahsettim," dedim göğüs kollarına doğru.

Omuzlarının döndüğünü hissettim, gözlerimin önünden bir gölge geçti ve duraksadı. Sonra kollarını bana doladı. Bana sıkı sıkı sarıldı. Çok sıkıydı. Kolları üzerimde nabız gibi atıyordu. Bir, iki, üç kez sıkıca sarıldı.

"Harika gidiyorsun," dedi. Bu beni çok motive etti. "Ama yeni arkadaşlarımızın önünde fazla tuhaf davranmamaya çalış."

Kahkahalara boğuldum. Çünkü haklıydı. Tuhaflığı bir kenara bırakmak gerekiyordu.

“Anlaşıldı.”

“Neye ihtiyacın var, biliyor musun?” diye sordu. Kolları beni hâlâ sıkıca sarıyordu ve güneş tenimizi öpüyordu.

“Neye?”

“Kamp ateşine,” diye sıralamaya başladı. “Sıcak bir akşam yemeğine. Yıldızlara. Uyku tulumuna. Sert zemine. Gecenin seslerine. Serin havaya. Herkesin aynı anda uyumasına.”

“Ah.” Gözlerim büyüdü. “Evet. Evet. Kulağa tam da aradığım şey gibi geliyor.”

Kollarını çözdü, ayağa kalktı, gerindi ve elini uzattı. “Hadî gidip yapalım.”

Bölüm Yirmi Üç

Jeffy ve ben durdurulamazdık. Rakibi perişan etmiştik. İskambilde takım olmak için doğmuştuk. Rakip takımımız Miles ve Rica önce bizi yenemediklerine biraz şaşırdılar, sonra sürekli yenildikleri için endişelendiler ve en sonunda bizi yenmeye kararlı bir hale büründüler. Bu da hızla kırılganlığa ve moral bozukluğuna yol açtı ve sonunda Jeffy'yle ikimizi asla yenemeyeceklerini kabulendiler. Asla da yenemeyeceklerdi.

Jericho, coşkunun timsaliydi. Kart oyunlarında Rica'nın yenildiğine inanamadı. Herkese içki doldurdu ve Macarena dansı yaptı.

Jeffy ile birlikte tabutlarına son çiviye de çakıp takımlarına layık bir cenaze töreni düzenlemelerine izin verdik. Hatta Jeffy onların onuruna "Amazing Grace" şarkısını söyledi. Ben de tabii ki gayda çaldım. Jericho hemen muhteşem bir cenaze konuşması yaptı.

Rica, Jeffy'yi kafakola aldı. Sessiz ve hesapçı Miles ise beni yanına çağırdı. Ağzını oynatarak, *Buraya gel*, dedi.

Başımı iki yana salladım.

Parmağıyla yanına gelmemi işaret etti. *Buraya gel*.

Başımı iki yana sallayıp geri çekildim.

Bu sefer eliyle işaret etti. *Lenny*, diye ağzını oynattı. *Buraya gel*.

Tabii tabii, evet. Büyükanne kıyafetleri içindeki bir kurdu on beş kilometre öteden bile tanırdım.

Bana doğru tek bir küçük adım attığı anda ok gibi fırladım. Ama aptal gibi yanlış yöne koşmuştum. Nehre doğru giden patikanın yarısındayken güçlü bir kol belimden yakaladı. Beni bir bez bebek gibi sırtına attı. Yüzüm tanıdık bir kığın hizasındaydı.

“Hayır! Mızıkçı! İskambilde yenildin diye bana kötü davranamazsın!”

Homurdandı ve nehre doğru hızlandı. “İskambilde yenildim diye mi?”

Buz gibi akan sudan sadece dört buçuk metre ötede olduğumuzu düşünüp aniden fikrimi değiştirdim. “Boş ver! Bunu söylediğimi unut! İskambilde yeteneklisin. Oyuna geldin!”

“Ağzından çıkanları geri alamazsın,” diye homurdandı.

Nehrin uysal şırıltısı beni tehdit ediyordu.

Her adımda daha da yaklaşıyorduk. “Hayır!” diye yalvardım ve çırpındım. “Hayır! Miles yapma! Yemin ederim seninle dalga geçmeyi bırakacağım!”

On adım ötedeydik. “Ah, demek pişman oldun?” diye sordu cezama doğru kararlı adımlarla yürürken.

“Evet! Çok pişmanım! Yapma!” Şimdi bütün vücudumla çırpınıyor, tekmeler atıyor, sırtını sertçe itiyordum. Nehre savrulmak için her şeyi yapardım.

Bunu yapmasına imkân yoktu, değil mi? Beni günbatımından sonra karanlık ve hızlı akan bir nehre atmazdı. Ama doğrudan suya girdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kahretsin. Beni suya batıracaktı, onu durduracak kimse yoktu. “Hayır! HAYIIIIIR!” diye çığlık attım ve ondan kaçmaya çalışmak yerine, bu kez ona sıkıca tutundum.

Beni sırtından indirip prenses gibi kucağına aldı ve intikamına hazırlandı.

“Yapma, Miles,” diye yalvardım. Kollarımı boynuna doladım, alnımı boğazına dayadım. Hatta dizlerimin arkasıyla kollarından birini kavradım. “Özür dilerim!” diye bağırdım.

Duraksadı. “Benimle dalga geçtiğin için özür mü diliyorsun?”

“Çok özür dilerim! Sen iskambilin kralısın! En iyi iskambil oyuncususun. Seninle asla dalga geçmemeliydim.” Başımı geriye attım ve ona kocaman, masum gözlerle bakarak altdudağımı ısır-dım. Sesimi nefes nefese çıkardım. “Kimse iskambili senin gibi oynayamaz.” Kasları hâlâ gergindi, beni kendinden uzaklaştırdı.

Yapmak üzereydi. Ben de her şeyi göze aldım.

Bambi gözleriyle ona bakmaya devam ettim ve ellerimi çenemin altında birleştirdim. “Lütfen?”

Bu da işe yaramazsa, son kartımı oynayıp ona babacık demek zorunda kalacaktım. Ne olacaksa olacaktı artık.

Ya çok büyülenmişti ya da merhameti için yalvarmamdan çok rahatsız olmuştu çünkü iç çekip başını iki yana salladı ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Sonra kıyıya geri döndü.

Nehir kıyısına geldiğinde üç arkadaşımız patikadan bağıırıyordu. “Hadi! Onu suya batır!” diye haykırdı Jericho.

“Hain!” diye bağırdım onu işaret ederek. Artık suya batırılmayacağım için Miles’in kollarında olmanın tadını çıkarıyordum. Başımı omzuna yasladım. “Kamp alanına!”

“Suya batırılmak üzereyken kamp alanına kucakta mı taşınıyor?” diye sızlandı Jeffy. “Bu nasıl oldu?”

“Gerçekten anlamadın mı?” diye sordu Rica.

Kamp alanına geri döndük ve Miles beni bir kamp sandalyesine bıraktı. “Akşam yemeği isteyen var mı?”

Yarım saat sonra çıtırdayan bir kamp ateşinin önündeydim ve elimde bir sosisli sandviç vardı. Miles ayrıca kocaman bir patates salatası çıkarıp biraz meyve dilimledi. Hayatımda yediğim en güzel yemek olabilirdi. Ayak parmaklarımı ateşe doğru oynatıp Miles’in ters çevrilmiş spor ayakkabılarını kurumaya bıraktım.

“Hepimizin muhteşem sevgililer bulması gerek,” dedi Jericho, ellerini ensesine yaslayıp tepedeki yıldızlara bakarken. “Burada *arkadaşlarla* harcanmayacak kadar çok doğal güzellik var.”

Başımı yana eğdim. “Hiç birbirinizle çıkmadınız mı?” diye sordum merakla.

Rica başını iki yana sallayıp bir kedi gibi gerindi. “Herkes hayatında en az bir kere Jericho’ya âşık olur ama o bizimle çıkmak istemiyor.”

“Aman Tanrım!” Jericho rahatsız olmuş gibi kıvrandı. “Bu doğru değil.”

“Aslında doğru,” diye itiraf etti Jeffy başını yukarı aşağı sallayarak.

Jericho’nun konuyu değiştirmeye hevesli olduğunu görebiliyordum. “Ya siz ikiniz?” diye sordu. “Bisikletimi çarptığımda Lenny’yi korumak için caddenin karşısına nasıl koştuğunu gördüm.”

Miles dudaklarını büzdü. “O zamanlar birbirimizi neredeyse hiç tanı mıyorduk.”

Bu aslında soruyu cevaplamıyordu.

“Ortalığı karıştırma.” diye azarladı Rica, Jericho’yu. “Ya da yapacaksan en azından *gizlice* yap.”

Jeffy ve ben onun arsızlık yaptığını düşünerek güldük ama Jericho sözünü dinledi. Kamp sandalyesini Miles’a doğru eğip göstere göstere kulağına fısıldadı.

Miles, Jericho'nun ona söylediği şeye kaşlarını kaldırdı. Gözleri yere çevirdi. Hiçbir şeye veya hiç kimseye bakmadı.

“Evet.”

Tek söylediği buydu. Net ve güçlü. Tek kelime.

Bir an için dünyam altüst oldu. *Evet*. Sesini tekrar kafamın içinde duydum. Bu “evet”in benimle ilgili olduğunu düşünmem için net bir sebep yoktu. Ama bir an geçti, sonra bir an daha. Başımı kaldırdığımda Miles hariç herkes bana bakıyordu.

Serinleyen geceye pus çöktü ve biz de çakırkeyiftik. Çok geçmeden ateş sadece köz haline geldi; arada bir duyulan çıtırtılar bize hâlâ canlı olduğunu hatırlatıyordu. Jeffy ve Rica büyük çadıra ve Miles da banyoya yöneldi, ben de Jericho'yu mikserlik yaptığı için cezalandırmaya kararlı bir halde Miles'in çadırına ittim. Sanırım herkes çadırı Miles'la paylaşacağımızı varsaymıştı ama ben Miles'la aynı çadırda uyuyamazdım ve o *evet* kafamın içinde yankılanıyordu.

Jericho'yu içeri sokup çadırın fermuarını çektim ve ellerimi silkeledim. İşte!

Fakat neredeyse anında pişman oldum.

Miles yıkandığı ortak banyodan döndüğünde, beni sönmekte olan ateşin başında dururken buldu.

Yüzümü görür görmez, “Sorun ne?” diye sordu.

“Ben... yanlış hesap yaptım,” diye fısıldadım.

“Ne oldu?”

“Öncelikle kamp gezisi! Yaşasın!” Cebimdeki plastikle kaplanmış listeyi çıkarıp beş numarayı parmak ucumla çizdim. Sonra listeye uzun uzun baktım; can çekişen ateşin ışığı, aydınlık ile gölge arasında gidip geliyordu. Sadece New York'ta bulabileceğin

meşhur bir şey ye. Metropolitan Müzesi'ne mümkün olduğunca sık git. Büyük bir tekne bul ve *Baba* marotonu yap. 5Night konseri izle. Kamp yap. Artık birçoğunun üzeri çiziliydi ve yine de... "İnsanlarla kamp yapmaya gittiğinde, onların yanında uyuman gerektiğini unuttum. Ve benim gecelerim... bilirsin... hâlâ korkunç ve ben sürekli ağlıyorum."

"Çadırımda uyumak ister misin?"

"Az önce oraya Jericho'yu gönderdim."

Başını yana eğdi ve beni uzun bir süre süzdü. "Tamam."

Yüz ifademde bir cevap aradı ama bulacağını sanmıyordum.

"Burada bekle," dedi. Çadırına girip uyku tulumuyla çıktı.

Hava temiz, soğuk ve yalnızdı. Ayışığı Miles'ı aydınlattığına göre, beni de aydınlatıyor olmalıydı.

Hiçbir şey söylemeden bana patikadan onu nehre doğru takip etmem için işaret etti. Kıyıda, ağaçların korunağından çıktığımızda her şey gümüşe boyanmış gibi görünüyordu.

Nehir kıyısında oturduk ve Miles uyku tulumunun fermuarını açıp omuzlarımıza dev bir battaniye gibi sardı. Miles'a sokuldum.

"Çok yorgunum," diye fısıldadım alnımı dizlerime koyarak.

Tavada ızgara peyniri düzleştirmek için kullandığınız türden bir baskıyla elini sırtıma koydu. "Bırak artık," dedi. "İçinde tutma."

Böylece ağlamaya başladım. Uzun süre güzelce ağladım. Yeni arkadaşlar canlandırıcıydı ama aynı zamanda yorucuydu da. Bütün günü içim kan ağlamıyormuş gibi davranarak geçirmiştım. Duygular içimden dalgalar halinde çıktı. Öne eğilip ellerimi buzlu nehre daldırdım ve gözyaşlarımla sümüklerimi temizledim. Derin bir nefes aldım ve dilimi tamamen dışarı çıkarıp, "Ahhhhh. Şimdi daha iyiyim, dedim.

"Güzel."

“Sanırım ağlamak için ihtiyacım olan tek şey buymuş. Şimdilik.”

Yere uzanıp uyku tulumunu üzerimize örttük, gözlerimiz o ucsuz bucaksız siyah boşluğa ve ısıll ısıll yanan yıldızlara daldı.

“Biliyor musun,” dedim sonunda, gözlerim kozmosa kilitlenmiş bir halde, “Normal hayatımda, yani yas tutmadığım zamanlarda, gerçekten basit bir kaltak olduğumu düşünüyorum.”

Güldü. “Nasıl yani?”

“Yani, sanırım her seferinde tek bir duygu hissetmeye alışkıyım. Mutluysam mutluyum. Yalnızsam tamamen yalnızım. Sıkılıyorsam... anladın işte. Tek bir duygu hissediyorum ve onu hissetmenin bokunu çıkarıyorum... Ama bu aralar...”

Miles başını yukarı aşağı salladı. “Tüm duyguları bir arada mı hissediyorsun?”

“Aynı anda! Kafamın bu kadar karışabileceği hiç aklıma gelmezdi. Başkaları aynı anda bu kadar çok şey hissetmeyi nasıl başarıyor?”

Söylediklerimi düşündü. “Şey. Genellikle başaramıyor. Ve işlevsel de olmuyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Yani insanlar aynı anda bin şeyi hissetmeye başladığında kayış kopuyor. İşlerinde, evliliklerinde hata yapmaya başlıyorlar. Kimse bu tarz bir şeyi tecrübe ederken hayatı *ustalıkla* sürdüremez.”

“Miles, sen acayip derecede önsezilisin.”

“Bundan gerçekten emin değilim.”

“Hadi ama. Bunu başkalarından duymamış olman mümkün değil.”

Başını iki yana salladı. “Beni başkalarının yanında da gördün. Sadece şu an uzmanı olduğum tek şeyi deneyimlediğin için önsezili olduğumu sanıyorsun.”

“Kederin, bazı prensiplerinin başka durumlara uygulanamayacak kadar istisna olduğunu mu düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Pek fazla insanla yakın değilim, sanırım bunun için çok da çabalamadım.”

“Neden yakın değilsin?” diye sordum. “Rica, Jericho ve Jeffy’yi resmen büyüledin.”

“Dürüst olayım mı, Lenny? Sanırım *sen* beni sevdiğin için onlar da seviyor. Seviilmeyecek biri olmadığımı söylemiyorum... Demek istediğim, bu kamp gezisini planlayan ve herkesi doyuran Miles olmamın tek sebebi senin hayatımda olman.”

“Bu durum karşılıklı, tamam mı?! Sen burada olmasaydın ben de olmazdım.” Güçlü ve kararlı bir sesle konuşmaya çalışmışım, sanki bunu söylemekte hiçbir tuhaflık yokmuş gibi. Öte yandan kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Bu konuşmayı hızla rayına oturtmalıydım. “Peki ya memleketteki arkadaşların? İletişimde misiniz?”

“Arkadaşlarımdan çoğu Kira’nın arkadaşıydı. Ve ben oradan taşındım. Yani... hayır. Ara sıra görüştüğüm birkaç eski arkadaşım var ama... annem ve Anders öldükten sonra birçok insanı kendimden uzaklaştırdım.” Sakalını sıvazladı. “Şey... *bazılarını* ben uzaklaştırdım. Bazıları da kaçtı.” Dönüp bana sırtıttı. “Yas tutan insanlar korkutucudur.”

“Bir de bana sor,” dedim gülerek. “Ne söyleyeceğimiz veya ne yapacağımız belli olmaz.”

“Kira bile bazen ürküyordu. Bana ulaşamadığı karanlık bir yerim olduğunu söylerdi. Bunun beni, bilirsin, dünyadan ayırdığını anladığımda kederimi göstermeyi bırakmaya çalıştım. Ama bütün benliğini göstermediğin zaman... insanlarla yakınlaşmak daha zor oluyor ve... evet. İşte buradayım.”

Ona uzun bir süre baktım. Sonunda gözlerini yıldızlardan ayırıp başını eğerek bana bakmasını sağlayacak kadar uzun bir süre.

“Reese ve Ainsley’yle bağ kurmakta zorlanmanın sebebi bu mu?” diye sordum. “Sen... onlara bütün benliğini göstermiyor musun?”

Dudaklarını büzüp tekrar yıldızlara döndü. “Evet. Muhtemelen bunu çok riskli olduğu için yapmıyorum. Geriye kalan tek ailem onlar. İster istemez elim ayağım birbirine dolanıyor.”

Bunu biraz düşündüm. “Benimleyken çok doğalsın. Bu da benim açımdan çok büyük bir risk olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi alçak sesle. “Yok.”

İçim burkuldu. İstediğim cevap bu değildi. “Benden hiçbir şey beklemediğin için mi?”

Yüzünü buruşturup tekrar bana baktı. “Hayır.”

İnatla gözlerine bakmaya devam edince baldırıma hafifçe vurdu. “Lenny, seninleyken risk hissetmiyorum çünkü sen tanıdığım en sadık insansın. Tamamen benim tarafımdasın. Şu an burada olduğuna göre, seni uzaklaştırmak için yapabileceğim çok az şey olduğunu düşünüyorum... Seni kaybedeceğim diye endişelenme gerek yok. Senin yanında... rahatlayabiliyorum.”

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramaya hazırlanıyordum ama bunun yerine şimdiye kadar bana söylenmiş en güzel sözlerden birini duymuştum. “Bu iyi,” diye fısıldadım, ellerimi yanağımın altına koyup onu izlemeye devam ederek.

Başını yukarı aşağı salladı. Gözleri yıldızlardaydı.

Bölüm Yirmi Dört

Kamp alanının toplanmış olduğunu görmek üzücüydü.

“Hadi burada kalalım,” dedim.

“Sonsuza dek,” dedi Jeffy ve başını Rica’nın omzuna koydu.

“Eve gidip duş alalım,” dedi Rica.

“Rica’nın planını daha çok beğendim. Gidelim!” dedi Jericho, Jeffy’nin arabasına doğru koşarak.

Rica da Jeffy’nin arabasına doğru bir adım attı ve camlar açık, güneye doğru hızla giderken Miles’la arabasında baş başa olma ihtimali beni istemsizce ele geçirdi.

“Hey.” Miles yanıma geldi. Kafasına bir beyzbol şapkası taktığı için gözlerini zar zor görebiliyordum. “Ben aslında bu gece... eve dönmüyorum.”

“Ah. Gerçekten mi?” Camlar açık güneye gitme hayalim yok oldu ve geride hafif bir hayal kırıklığı bıraktı.

Şapkasını düzeltti. “Evet, şehre geri döneceksen onlarla gitmelisin. Ama... eğer... Şey... Aslında buradaki evime gidiyorum. Her şeyi kontrol edip kış için suyu kapamaya. Eğer... görmek istersen geceyi orada geçirebiliriz.”

“Ah!”

“Çok gösterişli bir ev değil. Ama güzel ve...”

“Varım. Ahşap kulübeni merak ettim.”

Güldü. “Ahşap kulübe değil.”

“Söyleyebileceğin hiçbir şey beni öyle olmadığına ikna edemez. Bir tereyağı fiçin bile vardır.”

“Vinil kaplamayı gördüğünde muhtemelen yıkılacaksın, değil mi?”

“Siz çocuklar birlikte mi gidiyorsunuz?” diye seslendi Rica.

“Evet,” dedi Miles. Bizi bekleyen geceden bahsetmedi, ben de bahsetmedim. Jeffy’yle Jericho arabanın etrafından dolandı ve herkes birbirine sarıldı. Sonra hepsi Jeffy’nin Honda’sına doluştu. Miles bir baba gibi kaputa iki kez vurdu.

“Gelecek hafta akşam yemeği?” diye sordu açık camdan.

“Ah!” Jericho takvimini kontrol etti. “Cuma günü boşum.”

“Ben de!”

“Ben de gelirim.”

İşte öylece sihirli bir şekilde arkadaşlarımız olmuştu ve o arkadaşlarla plan yapmıştık. Miles ve ben arabayla uzaklaşmalarını izledik.

“Pekâlâ...” Boğazını temizledi. “Hadi gidelim.”

Neredeyse tam bir sessizlik içinde bir saat yol aldık. Yorgun ve düşünceliydim, o yüzden sessizlikten memnundum. Diğer yandan o, insanın dişine takılan ve bir türlü kurtulamadığı o gıcık düşünceleri geveliyordu sanki. Kaşları sertçe çatılmıştı ve kırmızı ışıktaki durduğumuzda başparmaklarından biriyle direksiyonda ritim tutmaya başladı.

“Rhonda’nın Yeri.” Küçük bir yol kenarı kafesinin adını yüksek sesle okudum ve ani sesim onu irkiltti. “Kenara çek, oraya gitmek istiyorum. Çok şirin görünüyor!”

Gaza bastı. “Kesinlikle hayır.”

“Neden?”

“Orayı eski dördüncü sınıf öğretmenim işletiyor,” dedi. “Hayatımın her ayrıntısını duymak isteyecektir. Aslında *senin* hayatının da her ayrıntısını duymak isteyecektir. Gerçekten bunu yaşamak istiyor musun?”

Kafeye bakmak için arkama yaslandım. “Şaka mı yapıyorsun? Dördüncü sınıf öğretmeninle tabii ki tanışmak isterim. Dördüncü sınıfta nasıl biri olduğunu duymak istiyorum!”

“Diğer çocuklardan daha iri, utangaç ve okumada kötü. İşte. Öğrendin.”

“Okumada kötü mü? Gerçekten mi? Ama sen hep okuyorsun.” Omuz silkti. “Pes etmedim. İşte geldik.”

Arabamız doğrudan bir ormanın içine doğru sağa döndü. Eğer üzerinde gidiyor olmasaydık, burada bir çakıl yol olduğunu asla bilemezdim. Yolun her yanını otlar bürümüşü, yapraklar arabanın camlarına sürtünüyordu.

“Bu senin araba yolun mu?” diye sordum hayretle. “*Güzel ve Çirkin*’deki o sahne gibi.”

Kaşlarını çattı. “Bu ağaçları budatmak için Burt’le konuşmam gerek.”

Çok büyülenmişim. Bırakın ağaç budayıcısı Burt’e ihtiyaç duymayı, çimlerin biçildiği bir yerde bile yaşamamıştım.

Bir virajı döndük ve küçük mavi bir ev görüş açımıza girdi. Kocaman çalılar ön pencerelerin altından bize kollarını uzatıyor gibiydi.

Belli ki buraya uzun zamandır kimse gelmemişti ama hoş bir dağınıklığı vardı.

“İşte burası,” dedi Miles. “Manhattan’dan önce yaşadığım tek yer.”

“Buradan şu kaldığım stüdyoya daireye mi taşındın?”

“Evet.”

“Tam bir kültür şoku olmalı.”

“Evet.”

Çantalarımızı aldık ve Miles önden gitti, gıcırdayan zeminde yürüyerek verandadan geçti ve ön kapıya yöneldi.

Antreye girdik. Ahşap panelli duvarda küçük Miles’in herhalde annesi tarafından gıdıklanırken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Birbirlerine pek benzemiyorlardı ama yüzündeki sevgi... Evet, bu çocuk onun bütün dünyasıydı. Miles fotoğrafın yanından geçerken, uzun zaman önce edindiği bir alışkanlıkmış gibi parmaklarını çerçeveye götürüp hızlıca tık tık vurdu. *Merhaba anne.*

Orada durup evin içinde kaybolmasını izledim, bir ona bir de fotoğrafa baktım. Herkes için bu kadar doğal mıydı? Kalbinde açılan boşluğu hatırlamak ve geçerken resim çerçevesine tık tık vurabilmek?

Ona oturma odasında yetiştim. Ev karanlıktı ama Miles büyük bir tur atıp tüm panjurları açtı. Tozlu ışık huzmeleri mobilyaları aydınlattı. Manhattan’daki dairesi minimal ve şıktı. Bu evse çiçek desenli ve ekoseli kumaşlardan, devasa bir halıdan ve bir duvar dolusu biblodan oluşuyordu. Biraz tozluydu ama bakımlıydı. Samimi ve eski moda bir evdi. İriyari, utangaç, dördüncü sınıf öğrencisi Miles’ı tam o şöminenin önünde uzanmış, her şeyini vererek okuma pratiği yaparken hayal edebiliyordum.

Ellerimi çenemin altında kavuşturarak ona döndüm. “Burası çok hoşuma gitti.”

Bir nefes verip beyzbol şapkasını düzeltti. “Gerçekten mi?”

“Bu gece ne yapalım?” diye sordum, ağzına kadar cep kitabı dolu bir rafı incelerken. “Hadi yine iskambil oynayıp sosisli yiye-
lim, dün gece çok eğleneliydi.” Heyecan verici bir keşif karşısında nefesim kesildi. “Hem bana yıllıklarını da gösterirsin.”

Arkamdan gelip yıllıkları sertçe rafa geri itti. Ona döndüğümde, açıkça rahatsız görünüyordu. “Bu gece hakkında...”

“Hımm?”

“Ben... sana her şeyi anlatmadım. Buraya neden gelmem gerektiğini.”

“Öyle mi?”

“Evet... aslında, bu gece gitmem gereken bir şey var. Ve... istersen burada kalabilirsin. Senin için ateş yakabilirim. Dinlenirsin. Ben de çok uzun kalmam zaten...”

Gözlerimi kırptırdım.

Gözlerini kırptırdı.

“Ya da...” diye teşvik ettim onu.

“Ya da...” Derin bir nefes aldı. “Benimle gelebilirsin.”

“Seninle geleceğim.”

“Olayın ne olduğunu bile bilmiyorsun!” dedi rahatlamış bir bıkkınlıkla.

“Peki neymiş?”

“Bu... bu bir düğün olayı.”

Başımı indirip hayali okuma gözlüğümün üzerinden ona baktım. “Miles. Düğün olayı mı yoksa düğün mü?”

Boğazını temizledi. “Düğün.”

“Kimin?”

“Cody Ketterman’ın. Eski bir arkadaşım. Kira’nın abisi. Yani... evet. O ve ailesi de orada olacak. Doğal olarak.”

Ağzım açık kaldı. “Eski kız arkadaşının abisi evleniyor, seni davet etti ve sen de yanında....” Kendime baktım. Çamurlu, kirli saçlarıma, ceplerinde gerçekten de saçma sapan sayıda deniz kabuğu bulunan tulumuma, tırnaklarımda kire, esnemiş NASA tişörtüme. “Bir *bataklik yaratığını* mı götürmek istiyorsun?”

Miles'in gözleri ayak parmaklarıma kayd ve tekrar saçlarıma döndü. Dudaklarının kenarı minicik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet."

"Davetli miyim ki? Son dakika fazladan bir misafir götüremezsin."

"Resmî bir şey değil ki. Daha çok bir barbekü partisi gibi. Davetiye bile yoktu. Cody toplu bir mesaj attı. Bir şey olmaz." Elleri ceplerine gitti.

"Bunu mu giyeceksin?" Buruşuk kot pantolonunu ve oduncu gömleğini işaret ettim.

"Hayır. Burada birkaç kıyafetim var."

Kollarımı çözdüm. "Şey, sanırım ben *bunu* giyeceğim."

Güldü ama sonra düşündü. "Sanırım dolaplardan birindeki bir kutuda annemin elbiseleri var. Şuna ne dersin? Sen duş al, ben elbiseleri bulayım. Giymek istediğin bir şey bulamazsan düğüne gelmezsin. Giymek istediğin bir şey bulursan..."

Şu an ellerim belimde ona dik dik bakıyordum. "Giyebileceğim bir şey yoksa yolda ikinci el dükkânına uğrarız. Eminim bir şey bulabilirim. Duş hangi tarafta? İnan bana, biraz zaman alacak. Saç kurutma makinen var mı? Yüzüne ne oldu?"

Bana attığı bakışı hemen sildi. Sanırım gerginlik ve minnettarlık arasında sıkışmıştı.

"Hiçbir şey. Şuradan. İkinci kapı. İçeri girerken dolaptan bir havlu al. Lavabonun altında bir saç kurutma makinesi olabilir."

Ellerimi çırpıtım ve birbirine sürttüm. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Üç saat?"

"Pekâlâ," dedim boynumu çıtlatıp omuzlarımı silkeleyerek. "Kendini hazırla. Çünkü gerçekten özel bir şey göreceksin."

Duş tam ihtiyacım olan şeydi. Sıcak ve huzurluydu. Çıktığımda su soğumaya başladı. Saçlarımı fönlemek için tam kırk beş dakika harcadım ve bitirdiğimde kollarımı hissedemiyordum. Yıkayıp fönlemiş olsam bile, dağınık uzun saçlarım iyi görünmüyordu. Saçlarıma iki Fransız örgüsü yapacak kadar gücüm kalmıştı ama Heidi'ye (Klum'a değil) benzedim, bu yüzden kapıyı açıp Miles'a seslendim. "Yardım lazım!"

Pretzel yiyerek koridorda belirdi ama beni görünce üç metre ötede durdu. Yarı yolda dönüp duvara baktı. "Şey, hemen mi?" diye seslendi.

Kendime baktım. Havluyu sıkıca üzerime sarmıştım ama kapıdan baktığı için evet, muhtemelen çıplak görünüyordum. "Evet. Buraya gel."

Banyo kapısına geldi, gözlerini arkamdaki duvara dikmişti. Utanıyordu. Çok şirindi.

"Bu örgüleri yukarı kıvrırmak istiyorum ama kollarım erişte gibi. Bunu benim için yapar mısın?"

Boğazını temizledi. "Evet."

Miles arkama geçti ve talimatlarımı çok güzel uyguladı. Kafa derimi tel tokayla sadece bir kez değti. Ellerimi havluya âdeta yapıştırmıştım. Son tokayı da takar takmaz banyodan fırladığı gibi kaçtı.

"Elbiseleri buldum," diye seslendi omzunun üzerinden. "Alıp geleyim."

Banyo çantamda mucize eseri eski bir maskara, biraz göz farı ve ruj vardı, bu yüzden kas hafızamı kullanıp hepsini sürdüm. Bu sırada geri gelen Miles de kapı koluna dört elbise astı.

"Duş alıp giyineceğim," dedi.

“Tam bir pislik gibi davrandım ve bütün sıcak suyu harcadım.”

Sonunda normal gülümsemesi geri geldi. “Eh, sanırım hak ettim çünkü bunu başına ben açtım. Birinin bebek gibi çığlık attığını duyarsan, o benimdir.”

Evin kendi tarafına doğru gözden kayboldu. Elbiselere baktım.

Annesinin zevki sade ve hoştu. Dört elbiseyi de beğenmiştim ama ikisini hemen atladım. Birinin omuz vatkaları vardı ve votka havasında değildim. Diğeri günlük bir kot elbiseydi ve bir düğünde giymek kabalık olurdu. Gök mavisi olan güzeldi ama denediğimde yerde sürünüyordu, bu yüzden gönülsüzce askıya geri astım. Sonuncusu açık pembe, kısa ve şekilsizdi. Giydim ve koridordaki büyük aynanın önüne geçtim. Neredeyse yanaklarım kızaracaktı. Örgüler ve pembeyle çok kız gibi ve eğlenceli görünüyordum!

Koridordaki aynaya doğru eğilip kendime iyice baktım. Yüzüm geçen aya göre daha yuvarlaktı. Gözlerimin altındaki mor lekeler azalıyordu. Pembe yanaklarım ve dudaklarım vardı.

Canlı görünüyordum.

Canlı için başka bir kelime de hayat dolu olurdu.

Bir adım geri çekilip kendime iyice baktım. Çıplak ayak parmaklarıma, duşta ovulmuş her yerime, pembe elbiseme ve gerçekten de tarz olan saçıma.

Hayat doluydum.

Koridorun sonunda ayak sesleri duydum ve kollarımı açıp Dr. Frankenstein’in başarısıyla ilgili bir şaka yapmak üzere Miles’a doğru döndüm.

Ama Miles’ı takım elbiseli görünce tüm şakalarım yok olup gitti.

Merhaba omuzlar.

İyi bir takım elbisenin erkeğe, pahalı bir iç çamaşırının kadına yaptığı şeyi yaptığını söylerlerdi.

Nihayet bunun ne demek olduğunu anlamıştım çünkü Miles kravatını düzelterip yürürken onunla göz teması kurmakta zorlanıyordum. Bana baktı –çok teşekkür ederim– ve sonra bir kez daha baktı.

“İyi mi?” diye sordum, onu söyleyecek bir şey bulma zahmetinden kurtararak.

Yanıma geldi. “Sen...” dedi yine de. “Evet.”

“Aradığın kelime *hoş* olabilir,” dedim. “Sen de...” Geri çekildim ve elimi çeneme koyup onu süzdüm.

Çarpışmaya hazırlandı.

“Kapıyı kilitlemeden sekreterine şaplak atan bir işadamı gibi görünüyorsun,” dedim.

Miles hayretle homurdandı. Öne doğru bir adım attı ve bir parmağını hafifçe çenemin altına koyarak başımı kaldırdı. “Aradığın kelime *hoş* olabilir.”

Ama hoş görünmüyordu. İlgisiz kocanızı aldatabileceğiniz türden bir adama benziyordu.

Çıplak ayaklarıma, boynuma, rujuma baktı. Uzandım ve oynamayı bıraktığı kravatını düzelttim. An yoğunlaştı ve parmaklarım sıcak kumaşla karıncalandı. Ellerinden biri belli belirsiz hareket etti ama sonra geri indi.

Bu tür bir gerilimden kurtulmanın tek bir yolu vardı.

“Sanırım birinin o kemer tokasının gerçek altın olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyor,” dedim parmağımı kemerinin üzerinde gezdirip dişlerimi birbirine vurarak.

“Zorlama flörtü bırak,” diyerek kaşlarını çatıp elimi itti. “Zaten yeterince gerginim.”

“Zorlama flört mü?” Çok öfkelen dim. “Bu ne cüret!”

Parmağını alnıma bast ırdı ve geçebilmek için beni kenara itti. “Gitmeliyiz.”

“Miles.” Ceketinin arkasını çekiştirince durdu. “Bunu giymemde bir sakınca olmadığına emin misin? Sana... garip gelmedi, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Sadece hatırlayamadığım elbiseleri seçtim. Sorun yok. Çok sık giyinmezdi. Onun bowling ligi ceketini giymiş olsaydın, işte o zaman garip olabilirdi.”

Gülümsedim. “Çok harika biriymiş.”

Miles beni başıyla onayladı. “Öyleydi.” Sonra kaşlarını çatt ı, gözleri elbisemin kısa kollarındaydı. “Üşümeyecek misin?”

“Ben daha çok ayakkabı eksikliğinden endişeleniyorum.”

“Sen duş alırken botlarını temizledim.”

“Ah. Teşekkürler! Sence postal botlar... uygun olur mu?”

Omuz silkti. “Koridorun sonundaki dolapta fazladan mont var.” Başıyla işaret etti. “Bir tane al ve arabada buluşalım.”

Çıktı ve ben mont dolabına döndüm. Ama kap ıyı açtığımda loş bir yatak odasıyla karşı karşıya kaldım. Altın rengi öğleden sonra ışığı panjurların aralıklarından içeri sızıyordu. Kalbim duracak gibi oldu. Burası bir gencin odasıydı. Duvar da çerçevelenmiş imzalı bir Buffalo Bills formas ı ve pencerenin altında tek kişilik bir yatak vardı. Köşede bir yığın matematik kitabının olduğu bir masa ve sandalyenin altında sıralanmış devasa bir çift spor ayakkabı gördüm.

Gözlerimi yakan yaşları bast ırdım ve anında kendimi çok kötü bir arkadaş gibi hissettim.

Miles, Anders’tan hiç bahsetmezdi. Annesiyle aynı kazada ölen kuzeninden. Onlarla yaşayan kuzeninden. Miles’in odasına hiç dokunmadığı kuzeninden.

Miles'ın kalbindeki boşluğun annesi olduğunu sanıyordum ama yanından geçerken onun resmini selamlıyordu ve eşyalarının yerlerini değiştirmiş ve sonunda her şeyi, dilediğinde açıp içindikileri başkalarına ödünç verebileceği bir kutu elbise kalana kadar ayıklamıştı.

Yatak odası kapısını sessizce kapayıp karşı duvara yöneldim. Bulmam gereken şey mont dolabıydı. İçini yoklayıp bir ceket çıkardım ve arabadaki arkadaşşıma katıldım.

Bölüm Yirmi Beş

Miles araba yolculuğunda sessizdi. Her iki tarafında tarlalar olan uzun bir köy yolunda ilerliyorduk. Yolda bir virajı döndük ve uzakta tablolardan fırlama bir ahır gördük. Buradan yanıp sönen ışıkları ve bir dizi arabayı görebiliyordum. Miles'in direksiyondaki parmakları bembeyazdı.

"Gergin misin?" diye sordum.

"Hım?" Parmakları hızla direksiyona vurdu. "Evet."

Kaşlarımı çattım. "Sadece Kira'yı tekrar göreceğin için mi? Yoksa gergin olacak başka bir şey mi var?"

Boğazını temizledi ve omuz silkti.

Bir tahminde bulundum. "Endişeleniyorsun... onu görüp pişmanlık... hissedeceğinden? Ondan ayrıldığın için?"

Miles kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Hayır. Onun için endişelenmiyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Ne bu? Yirmi soru mu oynuyoruz? Söylesene, Miles! Bu partide sana eşlik etmem için koca bir kamp gezisi ayarladın ama yardım etmeme izin vermiyorsun lanet olası!"

Bana kaşlarını çattı. "Kamp gezisi liste içindi!"

"Hı-hı."

Arabaların en sonuna park etti. Ve öylece oturdu.

“Miles...”

“Tamam, tamam. Bak. Bu kadar küçük bir kasabada... bütün ailesi bir araba kazasında ölen adamsan... ünlü sayılırsın tamam mı? Korkunç bir ün. Onlar öldükten hemen sonra birkaç... patlama yaşadım.” Bana alaycı bir bakış attı.

“Konseptte aşınayım.” İki insanın paylaşabileceği gelmiş geçmiş en kötü espriydi.

“Eh, sanki herkes bundan sonra ne yapacağımdan veya söyleyeceğimden korkuyormuş gibiydi.” Bunun ne kadar acı verici olduğunu düşünerek irkildim. Miles derin bir iç çekti. “Kira kasabanın gözdesidir. Çıkmaya başladığımızda herkes beni bir şekilde... kabullenmişti.”

“Ama sonra ondan ayrıldın.”

“Çok öfkeliydi ve çok incinmişti, o burada kaldı ve ben gittim. Yani... evet. Kendimizi neyin ortasında bulacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Kira’yla mı yoksa başkalarıyla mı uğraşacağımızı bilmiyorum.”

Bunu düşündüm. “Tamam, evet. Kulağa korkutucu geliyor.”

Artık beni neden buraya getirdiğini anlıyordum.

“Cody’yi seviyorsun, değil mi?” diye sordum. “*Mutlaka* büyük gününde olmak istiyorsun?”

Miles başıyla onayladı.

“Harika! Hadi gidip barbekü yiyelim ve romantik danslar edelim. Biri seni yargılsa veya sana tuhaf davranırsa benimle konuşabilir. Bugün senin koruyucun benim.”

Arabadan hızla indim, o da aynısını yaptı. “Bu kadar basit, değil mi?”

Tören ahırın yan tarafında gerçekleşiyordu. Neyse ki içeri çıkartmadan süzülüp katlanır sandalyelerin arkasındaki en arka sırada

yerimizi alabildik. Birkaç kişi Miles'a başıyla selam verdi, birkaç kişi gülümsedi ve bana da birkaç kez kocaman gözlerle tepeden tırnağa süzdüler. Ama sonra müzik başladı ve bastonlu, kızıl saçlı bir adam koridorda ilerledi. Damat olduğunu tahmin ettim. Sunağa (söğüt dallarından bir sütundu) doğru ilerledi, arkasını döndü ve insanın içini eriten bir ifadeyle gülümsedi.

Gelini görmek için uzanınca siyah deri pantolonlu, Louboutin'li ve siyah gömlek giymiş olan bir kadının koridorda ilerlediğini gördüm. Gözleri sadece Cody'deydi. Yanına vardığında, elini adamın bastonunun üzerinde duran elinin üzerine koydu. Tören öncesi hızlı bir öpücük için birbirlerine doğru eğildiler.

"Aman Tanrım." Buna bayıldım ve hemen en yakınımıdaki adama sarıldım. Neyse ki o adam Miles'tı. Bana baktı. "Onlar gibi olmak istiyorum," diye fısıldadım.

Gülümsedi, gözlerimi inceledi ve sunaktaki arkadaşına baktı.

Tören kısa ve samimiydi ve çift birbirlerini öpmeyi bırakmıyordu.

Sıra barbeküyle dansa geldi. Miles ve ben kenarda duruyorduk. Henüz kimseye merhaba dememişti. Omzuna vurdum. "Cody ve Tasha'ya tebriklerimizi iletmeye gidelim mi?"

Boğazını temizleyip kalabalığı taradı.

"Gidelim mi derken," diye devam ettim, "gitmeliyiz demek istedim."

"Tamam. Evet. Tamam, gidelim. Ah, kahretsin." Bir adım atarak oyalandı. "Kira. Buraya geliyor. Kızgın olup olmadığını anlayamıyorum." Miles delici bakışlarını gözlerime dikmişti, elleri ceplerindeydi. "Ne yapmalıyım?"

"Merhaba de, tatlı ol. Eğer onun için sorun olmadığını düşünürsen hafifçe sarıl. İçinden gelirse ona çok güzel görüldüğünü söyle."

Tavsiyelerimin hiçbir temeli yoktu ama o hepsini benimsedi. “Tamam.”

Başını kararlılıkla yukarı aşağı salladı ve sonra bize doğru ağır ağır ilerleyen kadına döndü. Çilek sarısı saçları vardı ve inanılmaz derecede güzeldi. Leylak rengi bir elbise giymiş ve gergin bir gülümseme takınmıştı.

“Merhaba,” dedi utangaç bir tavırla elini hafifçe sallayarak. Diğer eli arkasındaydı.

“Merhaba,” dedi Miles tatlı tatlı, söylediklerimi kelimesi kelimesine uyguluyordu. “Nasılsın?” Hızlıca sarılmak için yaklaştı. “Çok güzel görünüyorsun.”

“İyiyim. Teşekkürler.” Sarılmalarının ardından kadının gözleri bana döndü. “Merhaba, ben Kira.”

“Lenny,” dedim el sallayarak. Kira tokalaşan değil, el sallayan biriydi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.” Duraksadı, bir an Miles’in ayakkabılarına baktı ve sonra biraz canlandı. “Gelmene çok sevindim, Miles. Cody çok mutlu olacak.”

“Evet.” Miles boğazını temizledi. “Onun adına gerçekten çok sevindim.”

“Şey...” Kira da boğazını temizledi.

“Barbekünün başındaki baban mı?” diye sordum üçümüz için de bir konu açarak.

“Evet!” Kira can simidi bulmuş gibi atladı. “Barbekü onun fikriydi. Annem daha gösterişli bir şey istiyordu.”

“Manikotti gibi mi?” diye sordu Miles. Bunun ikisinin arasında bir şaka olduğu belliydi çünkü aniden birbirlerine sırtmaya başladılar.

“Sanırım onunla dalga geçmek için henüz çok erken.” Sırtmaya devam ettiler ve sonra birbirlerine sırttıklarını fark ettiler.

O an kabardığı gibi söndü. Tekrar gerginleştiler. “Şey, sadece merhaba demek istemiştım.” Kira geri çekilmeye başladı ama sonra durdu, iki eliyle eteğini kavradı. “Miles... buraya Sean’la geldim.”

Belirgin bir sessizlik oldu.

“Yani... Sean’la *birlikteyim*. Onunla geldim ve onunla birlikteyim.” Kira sanki dünyanın yarılmasını ve her şeyin bitmesini ister gibi görünüyordu.

Miles tekrar boğazını temizledi. “Harika, Kira. Bu gerçekten harika.”

“Ah! Tamam. Tamam.” Bir kez daha hafifçe el salladı ve sonra partiye geri döndü.

Miles’a döndüm ve başımı eğip onu dikkatle inceledim. “Tamam mı?”

“Evet.”

“Sean kim?”

“Sean Vogel,” dedi sanki bu sorumu yanıtlıyormuş gibi.

“Ve o?..”

Hâlâ kadının arkasından bakıyordu. “Birkaç yıl önce beni Sean’la aldattı. Onu affettim. Üçümüzden başka kimse bilmiyordu.”

Göğsüme buzdan bir mızrak saplandı. *Kira kasabanın gözdesidir. Çıkmaya başladığımızda herkes beni bir şekilde... kabullenmişti.* Artık dışlanmak istemeyen Miles’in daha genç halini düşününce içim sızladı. Anders’in odasını toplayamayan ama daha iyi olduğunu kanıtlamak için Kira’yı terk etmeyen Miles’ı. Her ne pahasına olursa olsun mutluluğu isteyen Miles’ı.

“Gerçekten iyi misin?” diye sordum.

Miles derin bir nefes alıp başını geriye attı, nefesini gökyüzüne doğru verdi.

“Biliyor musun? Evet. Birini bulduğuna sevindim. Ve artık öfkeli olmamasına da gerçekten sevindim. Selamlaşma kısmının bitmesi beni rahatlatmıştı. Yemek yiyelim mi?”

O çoktan açık büfe kuyruğuna doğru yürümeye başlamıştı ama ben üç metre geride kaldım.

İçgüdüsel olarak şu anda sempatiye ihtiyacı olmadığını biliyorum. Ona yetişmeye çalıştım. “Görkemli bir değişim geçirmeliydim. Dudak dolgusu ve göğüs estetiği gibi şeylerden bahsediyordum. Jessica Rabbit elbisesi giymeliydim.”

Miles yürümeyi bırakıp bana kaşlarını çatmıştı. “Sen benim intikam meleğim değilsin. Sen benim... yardımcı pilotumsun.”

Sözleri içimi ısıttı. Sırıttım.

“Miles!” Dönüp baktığımızda liseden bir arkadaşını gördük; dişlek bir tebessüm, tepeden açılmış saçlar, Miles’in etrafına atılmış iki kol. “Dostum! Seni gördüğüme çok sevindim!”

Biraz dikkat çekmiştik zira Miles’in etrafına küçük bir kalabalık toplandı. Sırt sıvazlamalar, beşlik çakmalar ve yanaktan öpücükler başladı.

Sonunda yemek yedik ve oturup beyazlar içindeki insanların dans etmesini izledik. Bu benim için her zaman bir göz ziyafetiydi.

“Şey. *Purple Rain* çalıyor.”

Miles birasından başını kaldırdı.

“Yanak yanağa dans etmek ister misin?” diye sordum.

Miles bir kahkaha attı. Birbirlerine sarılan çiftleri izlemek için döndü. Bazıları gevşekçe, dostane bir tutuşla sarılmıştı ve yanlarından geçtikleri çiftlerle sohbet ediyorlardı. Bazılarının elleri birbirlerinin saçlarındaydı, gözleri birbirlerine kenetlenmişti. Bazıları sanki yılda sadece bir kez, o da başkasının düğününde kollarını birbirine dolama fırsatı buluyormuş gibi görünüyordu. Bazıları

utangaç, sevinçli, çekingen görünüyordu. Sanki nihayet giysilerin üzerinden birbirlerinin vücut ısılarını hissetmek için bir bahane bulmuş gibi.

Miles henüz hayır dememişti.

“İyi bir dans eşiyimdir, Miles,” diye dürttüm onu. Bana dönmedi, bu yüzden parmaklarımla parmaklarına dokundum. Masa örtüsünün üzerinde yan yana duran ellerimize baktı. Sonra parmaklarımı itti ama daha çok bir sürtünme gibiydi.

“Biliyorum, Lenny.”

Başımı yana eğdim. “Nereden biliyorsun?”

Şu an bütün dikkatini üzerime çekmiştim. Bakışları ilk önce gözlerime odaklandı, sonra burnumdan aşağı doğru yavaş, kıvrımlı bir çizgi çizdi. Yanağıma değen küpeme ve dudaklarımdaki parlatıcıya baktı.

Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Soruma cevap vermemişti ve sanırım vermeyecekti.

Tasha ve Cody'nin dev lastik önlüklerle kaburga yedikleri ahıra hâlâ gidememiştik.

Ya selam vermemiz ya da kaçınmamız gereken çok insan vardı. Şu anda Miles, *Goodfellas*'taki Ray Liotta gibi anıarak konuşan bir adama sabırla katlanıyordu. Ben beş adım ötedeydim ve manzaranın tadını çıkarıyordum ama bir ara tuvaleti kullanmayı da düşünüyordum.

Ellerimi yıkarken bu tuvalette dışarıya açılan bir kapı da olduğunu fark ettim. O kapı da rüzgârda savruluyordu. Tam kapamaya gidiyordum ki aralıktan baktım ve orada çömelmiş birini gördüm.

Kıra kasvetli bir şekilde spor haberlerini kaydırıyor ve iç çekiyordu. Kasabanın gözdesi olmak gerçekten can sıkıcı olabilir diye

düşündüm. Asla emekli olamayacağın bir performans gibiydi. Beni görünce ayağa fırladı.

“Merhaba,” dedim. “Böldüğüm için özür dilerim.”

Tuvalete geri dönmek üzereyken bana doğru hızlı bir adım attı.

“Bekle?” diye sordu. Ellerini tekrar arkasında birleştirmişti ve gözleri yere bakıyordu. Ya çekingen rolü yapmakta ustaydı ya da gerçekten özgüven takviyesine ihtiyacı vardı.

“Ne oldu?” Geceye çıktım. Rüzgâr şiddetini biraz artırmaya başlamıştı ve ikimiz de refleks olarak eteklerimizi tuttuk.

“Bu beni ilgilendirmez,” dedi.

Her ne demek istiyorsa hayır, ilgilendirmezdi ama ne diyeceğini merak ediyordum bu yüzden ona başımla izin verdim.

“Ama Miles gerçekten harika bir adam ve çok şey atlattı... Kendi kendime kiminle beraber olursa olsun... o kadına bunu söyleyeceğime yemin ettim...”

Gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Bunun farkında değil ve bilmiyor da ama saklanıyor.” Göğsüne vurdu. “Burada.”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Bu pek mantıklı değildi.

“Ve bazen bununla başa çıkmak zor oluyor. Ama... gerçekten nazik bir dokunuşa ihtiyacı var. Sert bir adam gibi görünür ama gerçekten nazik birine ihtiyacı var.”

Nazik mi? Miles mı?

Beş yıl çıkmışlardı, bu yüzden Kira'nın Miles'ı çok iyi tanıdığını varsayıyordum ama...

Kira'nın arkasından köşede biri belirdi. “Bebeğim?” diye seslendi.

“Merhaba.” Gülümseyerek döndüğü adamın meşhur Sean Vogel olduğunu düşündüm. Kira'nın bütün yapmacıklığı bir

anda kayboldu. Elleri arkasından çıktı, dudağını ısırması bir anda kesti. Adama uzandı ve kalbinde yaşadığı belli olan şeye tutundu.

Kira'yı görünce sevinen adam bir kolunu boynuna ve burnunu da şakağına dayadı. Sonra beni fark etti ve kaskatı kesildi. "Ah. Selam."

"Merhaba. Sen Sean olmalısın?" Onlara gülümsedim ve bu gerçektir. Burada aşk vardı ve aşkı birbirlerinde bulmalarına sevinmişim. "Seninle konuşmak güzeldi, Kira. Ben gidiyorum." Onlara el sallayıp tuvaletten çıkarak koridorda beni bekleyen Miles'in yanına gittim. Etkinlik devam ediyordu ve kadeh kaldırılırken doğru yerlerde güldüm, yolda kimseyle karşılaşmaması için Miles'a bir dilim pasta aldım ve belki de en harika anımda, Kira gülererek ve utanarak buketi yakalamak için sıraya girdiğinde Miles'ı ahırın dışına sürükledim. "Hey," dedim ona, omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde. "Harika bir fikrim var."

Hâlâ arkasına bakıyordu, bu yüzden ben de onun taktiğini ödünç alıp parmağımı çenesine koydum. İtaatkar bir şekilde bana bakmak için döndü.

"Hadi gidelim," dedim. Gözlerini kıstı ve ensesini sıvazladı. "Henüz Cody'yle konuşmadım." Sonra arkasını döndü ve Kira'nın havalanıp o pespembe çiçeği havada yakaladığı o anı sanki HD kalitesinde bir film sahnesi gibi izledik. Kalabalık tezahürat yaptı.

"Evet," dedim. "Sanırım Cody anlayacaktır."

Miles bana döndü, güldü ve eliyle yüzünü, sakalını sıvazladı. "Hadi gidelim."

Normal bir tempoda yürümeye başladık, ama sonra göz göze geldik ve hızlandık. Arabaya yaklaştığımızda güldü ve bu kez var gücümüzle koştuk.

Avuçlarımı arabasının kaputuna dayarken âdeta hayatta kalma mücadelesi veriyordum.

“Seni koşturmak için,” dedi soluk soluğa, “gereken tek şeyin bu berbat düğüne gelmek olmasına inanamıyorum.”

Hızla arabaya bindik. “Törenin kendisi harikaydı,” dedim ona doğru parmağımı sallayarak. “Tasha ve Cody harika insanlara benziyor.”

Başıyla onayladı, sonra toprak yolda ani bir dönüş yaptı. “Ama diğer her şey...”

“Biraz karışık.”

“Benimle geldiğin için teşekkürler. Tanrım. Sensiz ne yapardım?”

Bunu düşündüm. “Evet. Bensiz ne yapardın?”

“Muhtemelen yanlışlıkla barbekü ocağını devirir ve ahır ateşe verirdim.”

Işıklar yanıp söndü ve sol tarafımızda bir şimşek çaktı. Gökyüzünün aslında ne kadar yukarıda olduğunu, on gökdelen yüksekliğinde olduğunu gösteren ve hemen ardından dünyayı ikiye bölen bir *GÜM* sesinin takip ettiği türden bir şimşek.

Panikle kahkaha atarak kendimi orta konsolun üzerine fırlattım ve Miles’in pazısını tırnak izim çıkana kadar sıktım. “BU DA NEREDEN ÇIKTI?”

Miles şok edici derecede metanetliydi. Gökyüzüne bakmak için direksiyonun üzerine eğildi. “Bu gece yağacağını bilmiyordum.”

“Bu yağış değil. Bu, Tanrı’nın erkekliğini gösterme şekli!”

“Bir şey olmaz. Hadi bir an evvel eve gidelim...”

Üzüm büyüklüğünde yağmur damlaları ön camımıza çarpmaya başladı.

“Lenny, araba kullanmak için bu kola ihtiyacım var.” Parmaklarımı pazısından çekip konsola koydu. Neyse ki biz garaj yoluna girene kadar gök yarılmadı.

Park etti. “Hazır mısın?” Yağmur o kadar gürültülüydü ki dudaklarını okumak zorunda kaldım.

“Hadi yapalım şunu.”

Meğer hazır değilmişim. Şelaleden geçmek gibiydi.

Garaj yolundan eve kadar koşmamız bile sıırıslıklam olmamıza yetti. Miles anahtarı sallarken kapıya küfürler ediyordu. Eşikten geçip kapıyı arkamızdan çarparak kapadık. Miles’in takım elbisesi sıırıslıklamdı. Ön girişi su içinde bırakıp yaprak gibi titrer halde dikildik. Soğukta ve karanlıkta birbirimizden beş santim uzaktaydık. Işığı açmaya giderken Miles’in eli omzuma değdi. Ürperdim.

Klik. Klik klik klik klik. Hiçbir şey olmadı.

Homurdanarak alnını ahşap panelli duvara dayadı. “Mükemmel geceye mükemmel bir son. Gidip sigortaları kontrol edeyim.”

“Beni burada bırakma! Şaka mı yapıyorsun?”

“Öyleyse benimle bodruma gel?”

“Tabii, tabii! Katil kesin oradadır.”

“Müthişsin ya. Elektriği tamir ederken düşüneceğim harika bir konu.”

Gök gürültüsü evi sarsınca ikimiz de irkildik. Miles iç çekti. “Hadi. Seni odana yerleştirelim.”

Evi çok iyi bilmediğimden sendeleyip karanlıkta Miles’in sırtını aradım. Yüzüm sıırıslıklam olan takım elbisesine gömüldü.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım ve duvarı yokladım.

Eli başımın üstüne indiğinde irkildim. “İşte buradasın. Al, elimi tut.”

Uzanıp elini saçımdan çektim ve on parmağımı da sıcak avucunun etrafına doladım.

Bizi koridordan geçirdi ve bir kapıyı açtı. Başıma kabarık bir havlu düştü. “Çantan nerede?”

“Daha önce duş aldığım banyoda. Ama kıyafetlerimin hepsi çamurlu zaten.”

“Tamam. Tamam.” Dolap kapağını kapadı ve beni koridordan çıkarıp oturma odasının önünden geçirdi. Yatak odasına doğru gidiyorduk.

Şimşek –çığlık– ve ardından gök gürültüsüyle beraber devasa rahat bir yatak ve başka bir şöminenin canlı parıltısını gördüm.

Miles çekmeceleri açtı. “Bunların ne kıyafeti olduğunu bilmiyorum ama al. Çamurlu değil.”

Yumuşak bir pamuk yığını hissedip çok mutlu oldum. Dikkatlice yatağa doğru döndüm ve sıcak kıyafetleri güvenle üzerine bıraktım.

Çıkardığım ıslak elbise yere düştü. Yanımda hışırtılar duydum. Şimşek, gök gürültüsü, Miles’in yatağın yanında, üzerinde sadece dar iç çamaşırıyla durduğu ani bir görüntü.

Şimşek, gök gürültüsü, dövme.

Şimşek, gök gürültüsü, başını bana doğru çevirmesi.

Çıkardığım ıslak sutyenim, elimdeki temiz gömlek, sırtım ona dönük, şimşek, gök gürültüsü. Çakan ışığın bütün vücudumda gezindiğini, her yerime dokunduğunu hissettim. Tüylerim diken diken oldu. Ona doğru döndüm, şimşekler çaktı ve çıplak göğsü aniden öpüşme mesafesine geldi ve gök gürültüsü beni iliklerime kadar sarstı. Sonra tekrar vahşi karanlık çöktü ve yukarı dönük yüzüme sıcak bir nefes vurdu.

Hareket ettiğini duydum ve havluyu tekrar ellerime bastırdım. “Saçların ıslak.” Sesi alçak ve sakindi. “Ben bodrumdayken sana eşlik etmesi için oturma odasında bir ateş yakacağım.”

Gömleğinin arkasından zar zor tuttum ve sonra karanlıkta dikkatlice oturma odasına doğru yol aldık. Yere oturdum,

dizlerimi dev tişörtün altında bük müştüm ve Miles'in kas hafızasıyla yaktığı ateşin çıtırtısını dinliyordum. Aniden ışık geldi; dost canlısı, hoş ve sıcaktı. Altınla kaplanmıştı sanki.

Tam o sırada telefonlarımıza gelen bir uyarıyla ilçe genelinde elektriklerin kesildiğini öğrendik. Sigortaları kontrol etmenin bir anlamı yoktu. Şöminenin önüne yastık ve battaniyelerden bir yuva yaptım ve Miles homurdanarak yanıma geldi.

"Bugün resmen bitmek bilmedi," dedi esneyerek. Yüzüstü yatıyordu, başı ateşe dönük, çenesi üst üste koyduğu ellerinin üzerindeydi.

"Harika iş çıkardın."

Güldü. "Kesinlikle fena sayılmazdım."

"Bu senaryoda fena sayılmaz harika anlamına gelir. Cesur ve naziktin. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Başını eğip beni inceledi. Ben de onu inceledim.

Saklanıyor. Burada. Gerçekten nazik bir dokunuşa ihtiyacı var.

"Miles?"

"Evet?"

"Hâlâ Anders yüzünden perişan mısın?" diye sordum açık açık.

Gözlerini kırptırdı. "Yatak odasını gördün, değil mi?"

Omuz silkip başımla onayladım.

Derin bir iç çekti. "Seni uyarmalıydım. Nasıl görüldüğünü biliyorum."

"Tapınak gibi görünüyor."

Bunu düşündü ve sonra isteksizce başıyla onayladı. "Evin geri kalanıyla yüzleşmek zorundaydım çünkü içinde yaşıyordum, bilirsin ya? Sonra büyük yatak odasına taşındım. En nihayetinde annemin eşyalarını ayıkladım. Ama o oda? Bilmiyorum."

Bir süre bunu düşündüm. "Anders hakkında pek konuşmuyorsun."

Miles gözlerini kapadı ve açtığında doğrudan ateşin içinden bakıyor, farklı bir hayat görüyordu. “Anders...”

“Senin Lou’n muydu?”

Gülümsemesi bir anda kayboldu. “Hayır. Bir nevi. En iyi arkadaş değildik. Ondan beş yaş büyüktüm. Bizimle yaşamaya geldiğinde ben... abi oldum.”

Son iki kelimedede sesi çatladı ve alnını koluna yaslayıp sessizce ağladı. Öylece. Hıçkıra hıçkıra.

Saklanıyor.

Hayır, saklanmıyordu.

Gerçekten nazik bir dokunuşa ihtiyacı var.

Hayır, yoktu.

Emekleyerek yanına gidip başımı sırtına, kurdumuzun tam üzerine ve kulağımı da kaburgalarına dayadım. Kalbi göğsünü davul gibi döverken ağlamasını dinledim. Çok uzun sürmedi. Eliyle yüzünü ovuşturdu ve göğsünde duran başımı önce göğse ve sonra tekrar dünyaya doğru çeviren derin nefesler aldı.

“Çok gençti. Daha on sekiz yaşındaydı. Ölmesi çok boktan bir şey,” dedi Miles.

“Yüreğini parçalamış.”

“Onlar olmadan yaşamamanın amacının ne olduğunu bilmek zordu. Ama... istiyordum. Yaşamaya devam etmek yani. Ve öyle de yaptım.”

Sırtına hafifçe vurdum, sonra doğrulup iki elimle güzelce kaşıdım. Kısık sesle inleyerek başını yana eğdi. Gözleri kapalı ve kirpikleri ıslaktı.

“Onlar hakkında konuşmanı dinlemek isterim, Miles. Bana anlatabilirsin.”

Gözkapakları titreşerek açıldı ve bakışları omzunun yanında duran çıplak ayaklarıma indi. Elini açıp ayak başparmağıma vurdu. “Tamam.”

Tek kelimelik bir söz vermişti.

Uzun süre öylece oturduk.

Miles kalkıp ateşle oynadı. “Sen de çok yorgun olmalısın.”

Esnedim, gerindim ve sonra kıvrıldım. “Kesinlikle çok sosyal birkaç gün oldu.”

Omzunun üzerinden bana sırtıttı. “Sosyalliği seversin. Sen sosyal bir kelebeksın.”

Kaşlarımı çattım. “Değilim.”

“Ah, lütfen. Sosyal açıdan inanılmaz yeteneklisin.”

“Ah, peki. Belki de haklısın. Ama sosyalleşmek eskiden olduğundan çok daha yorucu geliyor. Ayrıca, bu aralar endişeleniyorum. Eskiden sürekli endişeli değildim.”

Miles bunu düşündü ve sonra sessizce ayağa kalkıp odasına gitti. Ellerini bir şeyin etrafına kenetlemiş halde geri döndü, sanki bir kelebek yakalamıştı.

Yanıma oturdu ve ellerini uzattı. “Arkadaş edinme konusunda iyi iş çıkardın, Lenny. Ve düğüne benimle geldiğin için teşekkür ederim.” Boğazını temizledi. “Sosyallik konusunda geriliyorsan sana yardımcı olabilecek bir şeyim var.”

Ona, sonra ellerine baktım. Üzerine atılmadığımı görünce parmaklarını oynattı.

Doğrularak oturdum. Hediye için ellerimi uzatmak yerine parmaklarının arasını açıp içine baktım. Titreşen ateş ışığında gümüş bir parıltı gördüm. Avuçlarının arasına uzandım ve hafif kararmış gümüş bir kolye çıkardım. WG baş harfleri stilize bir el yazısıyla üzerine kazınmıştı. Miles’a şaşkınlıkla baktım.

“İkinci el, bu yüzden baş harfleri başka birine ait,” dedi omuz silkerek. “Ama yenisinden daha çok hoşuna gideceğini düşündüm.” Ayağıyla beni dürttü. “Açsana.”

Tırnağımı madalyonun iki yarısının arasına soktum ve kol-ye tık diye ayrıldı. Gözlerim yaşlarla doldu. Fotoğrafi hemen tanıdım. Lou'yla ikimizin aşağı yukarı on sekiz yaşlarındayken çekilmiş bir fotoğrafiydi. Bize ilk makyaj yapma teşebbüsüydü; o kadar çok gülüyorduk ki nefes alamıyor, birbirimizin üzerine devriliyorduk. Takma kirpiklerimiz eğri duruyordu ve dişlerimize ruj bulaşmıştı. La-Çirkinler.

Güldüm ve akan gözyaşlarımı sildim.

“İstediğin gibi sekize onluk bir çerçeve değil...” Miles boğazını temizledi. “Ama bununla, gittiğin her yere onun bir fotoğrafını taşıyabileceğini düşündüm. Eğer yanında olursa... belki de o kadar endişelenmezsin.”

Hediyemi incelerken, fotoğrafı çeyrek boyut basma zahmetine girdiğini fark ettim. Asimetrik kesilmişti, makasının kaydığı yerdeki taraf daha kısaydı. Bu fotoğrafın arkasında özenle damlatılmış bir parça tutkal olduğuna bahse girerdim.

Madalyonun diğer tarafı kirli ve boştu. “Bu tarafa hangi fotoğrafı koymalıyım?” diye sordum boğuk bir sesle.

Miles başını yana eğdi ve hediyesine verdiğim tepkiye tatmin olmuş bir ifadeyle omuz silkti. “Ona sen karar vereceksin.”

Fırtınanın içinden uzak bir gök gürültüsü duyuldu. Son bir şimşek, odayı bir anlığına titrek altın renginden parlak platine çevirdi. Kamera flaşı gibiydi.

Miles'in tanıdık ve o çok sevdiğim yüzünü gördüm. Koyu gözlerini, koyu saçlarını.

Onun bu şimşek fotoğrafı kalbime kazındı.

Madalyonu o kadar sıkı kavradım ki ısındı.

Diğer yarısına ne koyacağımı tam olarak biliyordum.

ayisigikitap

3. Kısım

Sonsuza Dek

Lou'nun gerçekten ağladığını anlamaması için ellerimle yüzümü kapayıp güldüm. Saçımı kazımak çocuk oyuncağıydı. Dürüst olmak gerekirse saçsız olmak kafamı hafifletmişti; serin ve hoş bir histi. Ama Lou? Kuaforün muhteşem kızıl saçlarını yere atmasını izleyemedim.

Ama onu hafife almıştım. Çünkü ellerimi indirdiğimde, gözleri aynada bana bakıyor ve ağladığını biliyordu. O da ağlıyordu. Şimdi ikimiz de keldik, aramızda beş adım vardı ve dünya bize son sürat yaklaşıyordu.

Bana bakmak için sandalyesini döndürdü.

“Biz...” Başını öne eğdi. “Berbat görünüyoruz.”

Ve asıl kahkaha o zaman başladı.

Fırın çınlarken kendimin ve Lou'nun çamaşırlarını katlamayı bitirdim. Lazanyayı soğuması için çıkardım. Lou işten dönmek üzereydi ve her şeyi duymak için çok heyecanlıydım. İyileşmesinin ardından ilk gerçek işiydi ve bu, Lou'nun gerçek dünyaya karışabileceği ve umarım günler, haftalar, aylar veya yıllar boyunca kanseri düşünmeden yaşayabileceği anlamına geliyordu.

Dairemizin kapısından içeri girdiğinde yüksek topuklu ayakkabısının önce birini, sonra diğerini tekmeleyerek çıkarıp çantasını yere bıraktı.

“Başardım,” dedi disko pozu vererek. “Kurumsal Amerika’yı fethettim.”

“Bir günde mi? Vay canına, umarım zam da almışsındır.”

“Hayır, hâlâ çulsuzum. Lazanya mı kokuyor? Aman Tanrım! Sana fırfırlı bir önlük alsak mı? Evlenip başkasının karısı olduğunda çok üzüleceğim.”

“Tanrım, bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Beni bu cehennem çukurundan kurtar.”

“Kesinlikle. Burası berbat. Limonlu mine çiçeği mumları ve sürekli dolu olan kurabiye kavanozu yüzünden olmalı.”

Fırın eldivenlerimi çıkarırken ona döndüm. “Ama güzeldi, değil mi? İşyeri yani?”

Lou ılık saçıyor. “Mükemmeldi.”

Lou yanımda tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Başında büyük bir yün şapka ve kucığında bir Aladdin battaniyesi vardı. Vapurun güvertesinde oturduğumuz yerde rüzgâr esiyordu ve bunu ona daha da sokulmak için bahane olarak kullandım. Lou battaniyeyi kaldırıncı kendi bacaklarımı da örttüm.

“Sence başkaları da hastaneye toplu taşıma kullanarak mı gidiyor?” diye sordu bitkin bir halde.

“Limuzin yok diye ısrar ettin,” dedim omuz silkerek.

“Evet, abartı olurdu.” Bana baktı. “Bu sefer teşekkür etmeyeceğim. Teşekkür etmemden nefret ettiğini biliyorum.”

“Rica ederim, Lou.”

Battaniyenin altına sokulup bekledik.

Bölüm Yirmi Altı

Tek kelimeyle genel aşk hayatım: Kurak.

Daha önce randevulara çıkmıştım.

Kısa bir özet; Bekâret (kurgusal, yapmacık, sosyal bir kavram ama konudan uzaklaşıyorum) on yedi yaşında, babamın evinde erkek arkadaşım sayılabilecek birine kaybedildi. Hiçbir teknik veya beceri yoktu. Kafalarımızı çarpıp kontrolsüzce güldük. Sonrasında bana pizza yaptı.

Ardından rasgele kişilerle yaşanan, bazen beklentinin altında kalan bir penetrasyonla sonuçlanan bir dizi ciddiyetsiz kaçamak takip etti.

Yirmi dört yaşındayken Tony adında bir çocuk tarafından tamamen büyülenmiştim. En iyi arkadaşı Mario, Lou'ya sırılsıklam âşıktı ve dördümüz çift olarak randevulara çıkıyorduk ki muhtemelen cazibesinin büyük bir kısmını da bu oluşturunuyordu. Mario bok gibi birine dönüşüp herkes herkesle ayrılana kadar çok eğleneliydi. Yıllar içinde Tony'yle birkaç kere daha yatmıştım ki genellikle başarılıydı. Lou'nun cenazesine takım elbiseyle gelmişti ama ben ona bakamamıştım bile. İşte hepsi bu kadardı.

Bu da bizi şimdiki ana getiriyordu. Battaniyelerin arasından dışarıyı dikizlediğim o tozlu şafak aydınlığında, Miles'in göğsü

her nefes alışında inip kalktığında çığlık atmamak için kendimi zor tuttuğum şimdiki ana.

Sırtüstü uyuyordu, yüzü bana dönüktü ve kirpiklerinin bir saç fırçasıyla taranabilecek kadar uzun olduğunu neden daha önce fark etmemiştim?

Madalyonu elimde sımsıkı tutuyordum. Bana verdiğini fark etmediği bir alyans gibi geldi.

Bazı insanlar yavaş yavaş âşık olur da farkına varmaz mıydı? Bunca zamandır inkâr mı ediyordum? Yoksa bana en yakın arkadaşımın resmini yapıştırdığı bir madalyon verdiği için sekiz yüz litre duygu şak diye başımdan aşağı mı dökülmüştü?

Ne zaman başladığı önemli miydi? Bilmiyordum. Tek bildiğim, daha önce hiç böyle hissetmediğim ve bununla iyi başa çıkamadığımdı.

Oturma odasından çıkıp çantamı aradım. Hayatımda hiç bu kadar sessiz hareket etmemiştim. Çamurlu kamp kıyafetlerimi tekrar giydim ama umursamadım. Miles'in devasa beyaz tişörtünü artık giyemezdim yoksa gidip yine battaniyenin altına, yanına kıvrılırdım.

Tamamen hazırdım, çantam arabadaydı, annesinin elbisesini güzelce sermiştim ve Miles uyandığında tüm havlular kurutucuydaydı.

Arka verandada bir sandalyede oturmuş ayağımı saatte doksan kilometre hızla yere vuruyor olabilirdim de olmayabilirdim de.

"Şimdiden kalktın mı?" diye sordu cam kapıyı açarken. Nefesi buhar oldu, üzerinde baksırı ve tişörtü vardı. Sanırım. Ona doğrudan bakamıyordum.

"Evet. Her şey hazır."

"Saat daha yedi." Miles şaşkına dönmüştü.

“Şehre dönmeye hazırım.” *Ya da en azından nefes alamadığım ve sana ne söyleyeceğimi kesinlikle bilmediğim bu yerden uzaklaşmaya.*

“Ah. Tamam.” Miles kapıyı kapayıp beş dakika sonra dumanı tüten bir fincan kahveyle geri geldi. Kahveyi elinden alıp ona teşekkür etmek için başımı eğdim. Bilirsiniz işte. Nazik ve doğal davranmaya çalıştım. Sanki İngiltere kraliçesiymişim gibi.

Miles başını kaşıyıp bana baktı. “Sen iyi misin?”

“Hı-hı.”

Daha fazlasını söylememi bekledi. Ama söyleyemiyordum. Bu yüzden içeri geri döndü ve ben de evini kışa hazırlamak için gerekenleri yapmasını verandada beklemeye koyuldum.

Kahvemi içerken onu getiren adamı fazla düşünmemeye çalıştım. Çünkü Miles? Miles? Miles listemin çobanıydı. Daimi yoldaşımdı. Biricik destekçimdi. Miles *dostumdu*.

Arkadaştan sevgiliye geçişin çığır açıcı bir gelişme olmadığını biliyordum. Ama onunla olan ilişkimde herhangi bir şeyin değiştiğini hayal etmekte çok zorlanıyordum. Miles beni dağılmışken, pisken, kaldırımlarda ağlayıp yabancılara bağıırken görmüştü. Beni dans pistlerinden sürüklemişti. Kanepesine utanmadan kırlarılar dökmüştüm.

Münasebetsiz, muzip, şımarık, şapşal ve umursamazdım... Bunlar benim uzmanlık alanımdı. Ama aniden, bu hallerime dönmek imkânsız gibi gelmeye başladı. Aramızdaki sınırı yıkmıştım. Kartlardan yaptığımız kalemiz *arkadaşlık* üzerine kuruluydu.

Ve *böyle* duyguların insana kendini iyi hissettirmesi gerekmez miydi?

Çünkü bu iyi hissettirmiyordu. Bu... rahatsız ediciydi. Her nefes alışımında bulutların üzerine çıkaran bir coşku vardı, evet ama her nefes verişimde ona eşlik eden başka bir duygu daha vardı.

İçimi delen ve neredeyse nefesimi kesen bir duygu. Şu anda neden kendimi bok gibi hissediyordum?

Bu, *Off, Miles'la gelecekte neler olacağından çok korkuyorum* gibi bir şey değildi. Bu *kötü* bir histi. Neredeyse bunaltıcıydı. Midemden yukarı, boğazıma doğru sinsice ilerliyor, kelimelerimi çalıyor, kontrolü ele geçirmek için savaşıyordu.

Madalyonu kavradım ve nefes almaya çalıştım. Kahve ilk kez yardımcı olmadı. Onu bir kenara koyup arka bahçedeki ağaçlara, mavi gökyüzüne, buz gibi nemli havaya odaklanmaya çalıştım.

“Titriyorsun,” dedi Miles arkamdan. Cam kapıyı açtığını bile duymamıştım.

“Evet. Gidelim mi?” Ayağa kalkıp kendimi yüzüne bakmaya zorladım.

Mutluluğumla birlikte bu isimsiz korkunç his de artıyordu. İkiye bölünüyordum.

Şehre dönüş yolunda ellerimi kavuşturup camdan dışarı baktım. Miles sessiz kaygımı fark etmiş ve endişelenmişti. “Cidden, şu anda neler oluyor?” diye yaklaşık on sekiz kez sordu.

“Sonbahar geldi,” dedim çünkü bir şeyler söylemem gerekiyordu. Gerçekten de hava sonunda dönmüştü. Bu sabah cipin ön camında örümcek ağlarına benzeyen kırağılar vardı. Her ağaçta kırmızı, sarı ve turuncu yapraklar vardı. Dünya değişim ateşiyle yanıyordu.

Stüdyo dairenin önüne geldiğimizde çantamı ayaklarımın altından alıp arabadan dışarı fırladım. Kapısını çarptı ve kaldırımında önüme geçti.

Bir eliyle kısa saçlarını çekiştirdi. “Lenny, iyi olduğundan emin misin? Bu... Staten Island Feribotu olayı gibi bir şey mi?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim onu rahatlatmaya çalışarak. Yüzündeki endişeyi görüyordum. “Bu o tür bir sorun değil.”

Miles’in elleri kot pantolonunun ceplerine kaydı ve aniden gözüme o kadar şaşkın göründü ki ona koala gibi sarılmak istedim.

“Ah. Tamam...” Boğazını temizledi ve hafifçe topukları üzerinde yaylandı. “Belli ki bunun hakkında konuşmak istemiyorsun ama... bana bu sorunun *hangi tür* bir sorun olduğunu söyleyebilir misin?”

Güldüm çünkü çok sevimliydi. Ama sonra ciddileştim. Çünkü gerçekten, bu hangi tür bir sorundu? Bu bir aşk hayatı sorunuuydu. Kalbimdeki sızı sorunuuydu. Birini bütün kalbimle sevmeye düşüncesinin yarattığı isterik dehşetti. Ve belki de birini bütün kalbimle *severmeyeceğimi* fark etmemdi. Göğsümün içindeki o sevgi üreten makine çok hasarlıydı. Ne zaman sevgi yaratsa, aynı oranda korku da ürettiyordu.

“Bu... senin yetki alanın dışında,” dedim sonunda.

Miles sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Az kalsın sözümü geri alacaktım. O, bana yardım eden adamdı. Bu onun işiydi ve bundan gurur duyuyordu. Bense böyle söyleyerek Süpermen kıyafetindeki S harfini koparmıştım.

“Sadece... iyiyim,” dedim. “Sorun yok. Sanırım bu hafta sonu çok yoğundu ve kafamı toplamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Tamam.” Miles gözlerini kıstı ve başını yana eğdi. Sanırım reddedilmenin şokunu atlatıp tekrar sorun çözme moduna geçmişti. “Ben... seni biraz rahat bırakayım.”

Kalbim panikle çarptı. Miles’in benden uzaklaşıp arabaya döndüğünü görünce çantamı yere atıp öne atıldım ve kolunu tuttum. “Sadece biraz.”

Duraksadı, bana döndü, bakışları kolunu sımsıkı tutan ellerimdeydi. Gözlerine baktığımda kararlılığının aniden kaybolup yumuşadığını gördüm. “Sadece biraz,” diye onayladı.

Gitmesini izlemedim. Çantamı alıp yukarı koştum. Stüdyo dairenin kapısını arkamdan çarparak kapayıp küçük yatağa yığıldım, duygularımı analiz etmeye çalıştım.

Baş dönmesi, şaşkınlık, üzüntü, panik, mutluluk, korku, heyecan, kafa karışıklığı. Üzerime çöken beyaz gürültü duvarı. Meğerse ne şehirdışında olmak istiyormuşum ne de bu küçük dairede olmak! Bünyemde o kadar çok adrenalin vardı ki aklıma bir plan geldiğinde, mantıklı olsun ya da olmasın, doğrudan ona bodoslama daldım. Zaten öyle ya da böyle söküp atmam gereken bir yarabandıydı bu, her şey bu kadar doruğundayken yapsam da olurdu.

Hızlı bir duştan sonra eski ahşap dolabı açtım ve işte, Minik Kuş kapüşonlumu Miles’in eski kırmızı kapüşonlusuyla el ele tutuşmuş duruyordu. Dizlerimin bağı çözüldü ve nefes alıp verişlerimin aşırı hızlanmaması için elimden geleni yaptım. İki gün önce olsa, Miles’in kapüşonlusunu hiç düşünmeden giyerdim. Rahat, ikinci el, kocaman erkek kıyafeti mi? Yani, hadi ama.

Ama bugün, tam şu anda, madalyon boynuma bastırırken Miles’in kıyafetlerini giyme düşüncesi bile kokain çekmişim gibi hissetmeme neden oldu.

Taytımı, Minik Kuş kapüşonlumu ve köt ceketimi giydim. Gitmeliydim.

Bir markette kısa bir mola verip uzun bir tren yolculuğu yaptıktan sonra, geçemediğim dövme demir kapıların önünde durdum.

Greenwood Mezarlığı güzel, huzurlu bir yerdi. İçinde bir gölet vardı. Göçmen kuş sürüleri. Mavi gökyüzü ve engebeli tepelerden oluşan bir manzara.

Lou da oradaydı.

Lou'yu geri istemiş, Lou'nun yasını tutmuş, Lou'nun yokluğunda kederlenmişim.

Ama o öldüğünden beri ilk kez ona gerçekten ihtiyaç duyuyordum. Miles'a karşı duyduğum bu hisler... Hayatımda ilk kez böyle hissediyordum. Kalbim sızlıyordu, paniklemiş haldeydim ve buraya gelmek için yaptığım her mantıksal açıklamayı aklımdan tekrar geçirip duruyordum.

Buraya gelmenin kafamı boşaltmama yardımcı olacağını neden düşünmüştüm?

Midem bulanıyor, kalbim yanıyordu. Bir türlü geçemediğim demir kapıya elimi koydum.

Ellerim titremeye başladığında onları kot ceketimin ceplerine tıktım.

Mezarına vardığımda ne diyecektim?

Seni ziyarete gelemediğim için özür dilerim? Seninle birlikte ölen parçama iyi bakıyor musun? Üşüyor musun? Mutlu musun?

"Ah, Lou." Tam oracıkta, mezarlığın girişinde dizlerimin üzerine çöküp bir elimi yere dayadım. Bu kapılardan içeri adım atması için bacaklarına laf dinletemeyen tek kişi ben olamazdım.

Miles konusunda bu kadar kafam karışık olmasaydı onu arayıp sızlanırdım. *Manzara değişikliği işe yaramadı*, derdim. Cebime uzanıp buraya gelirken marketten aldığım çikolatayı çıkardım. Yarısını tek lokmada yedim. *Bana kötü gelen şey de işe yaramadı, seni bilmiş*, derdim ona.

Ama sonra daha iyi hissetme reçetesinin en önemli bileşenini muhtemelen atladığımı fark ettim.

Telefonumu çıkarıp bir kişi seçtim.

Bana iyi gelen bir şey.

Ah, bu canımı acıtacaktı.

Çikolatanın kalanını da yuttum ve kalbimin yapmak üzere olduğum şeyden mi yoksa Lou'ya aylardır olduğundan yakın olduğum için mi hızla çarptığını anlayamadım.

Derin bir nefes alıp arama tuşuna bastım. Telefon ilk çalışta cevap verdi. Kelimeleri nefes nefese bir çırpıda çıkardım ve bulunduğum yeri söyledim.

“Yirmi dakika içinde oradayım.” Kelimeler çok netti. “Beni bekle.”

Bu talimat için minnettardım. Mezarlığın etrafındaki demir çite yaslanıp bekledim.

Tam yirmi dakika sonra başımı kaldırıp Lou'nun diğer tarafında gömülü olduğu tepeye baktım. Güneş, tepenin yanında eğik bir açıyla duruyor ve uzaktaki kadını arkadan aydınlatıyordu. Doğrudum. Tepeden aşağı inen kadın artık benden yirmi metre uzaktaydı.

Aradığımda, yanıma gelmek için mezarlığın içinden geçmesini beklemiyordum.

“Anne,” diye bağırdım, sesim kurbağa gibi çıkmıştı.

Durup etrafta beni aradı. Rüzgâr sesimi ona taşımış olmalıydı çünkü dönüp omzunun üzerinden Lou'ya doğru baktı.

“Anne!” diye bu sefer daha güçlü seslendim.

Arkasını döndü, beni buldu, durdu ve sonra tam gaz koşmaya başladı. Maraton koşucusu olduğu için bu şaşırtıcı değildi. Paltosu etrafında uçuşuyor, uzun, koyu renge boyanmış atkuyruğu arkasında süzülüyordu. Yanıma gelir gelmez kollarının arasında, paltosunun içindeydin, ellerim kazağını kavramış ve sanki markette kaybolmuşum da annem beni yeni bulmuş gibi asılmıştı.

“Bebeğim,” diye fısıldadı annem saçlarıma doğru. Omuzlarımdan tutup bana baktı. “Nerelerdeydin?”

Gözyaşları yanaklarından aşağı cam mızraklar gibi akıyordu. Parmakları omuzlarımda pençelere dönüşürken sorusunu tekrarladı. “*Nerelerdeydin?*”

“İyiyim, anne. İyiyim.”

“Arada birkaç mesaj. Bir iki sesli mesaj. *Aylar* oldu, Helen. Aylar!”

Annemden başka kimse bana tam adımla hitap etmezdi. “Özür dilerim,” diye fısıldadım yere bakarak.

“Evine gitmiyorsun,” diye suçladı beni. “Biliyorum çünkü lanet olası yerde *nöbet tuttum*.”

“Şehir merkezinde çalışıyorum,” dedim. Ama annemin gözlerinin öfkeyle yanmasından anladığım kadarıyla bundan çok daha fazlasını itiraf etmem gerekecekti. “Yapamadım...”

Yüzümden aylarca süren sefaleti okudu ve ifadesi yumuşadı. “Özel dedektif tutmama birkaç gün kalmıştı.”

“Gerçekten iyiyim,” diye tekrar vurguladım. “Ben...” Hayattaydım. Yaşıyordum. Sabahları mutlu insanlar gibi uyanmayı öğreniyordum.

Bunların hepsi doğru tanımlamalardı ama içimde fokurdayan kelimeler farklıydı. Lou’nun mezarına gitmek için kapıdan içeri giremesem de ona söylemeye geldiğim her şey dışarı çıkmak için can atıyordu.

“Ben...” diye lafa girdim tekrar ve bu sefer sözcükler ağzımdan dökülmeye başladı. “*Sanırım birine âşık oluyorum, anne*. Son birkaç aydır hayatımı kurtaran birine.” Ellerimle yüzümü örttüm. “O olmadan nerede olurdum bilmiyorum. Bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. O beni dünyaya bağladı, anne. Şu anda burada durmamın tek sebebi o. Çok fazla şey hissediyorum ve

canım yanıyor...” Yine yere çöktüm. “Canım yanıyor ve kimse insana birini bu kadar çok istediğinde, onunla birlikte kurduğun *her şeyi* riske attığını söylemiyor. Ve ben bunları Lou’ya anlatmak için buraya geldim çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve ona anlatmak zorundaydım. Ama içeri bile giremedim.”

Annem beni ceketimden tutup ayağa kaldırdı ve tekrar omuzlarımdan tuttu. Yüzünde sanki derin ve aydınlatıcı bir şey söyleyecekmiş gibi bir ifade vardı. Sonra yüzünü bir kâğıt gibi buruşturdu. “*Ne?*”

Kendimi tutamadım. Güldüm. “Seni görmek gerçekten güzel, anne.”

“Konuyu değiştirme. Az önce bana birine âşık olduğunu mu söyledin? Kim bu kişi?”

Ellerimle yüzümü tekrar ovuşturdum. “Adı Miles. O... yeni.”

“Miles... Marzia’dan onun hakkında bir şeyler duydum.”

“Ah, Tanrım. Boş versene. Sana ne söylediyse hepsi yalan.”

Ellerini beline koydu. “Sana iyi davranıyor mu?”

“Anne, adam cehenneme dalıp beni çıkardı.”

Annemin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Onu yüz yüze görmeyeli aylar olduğu aklıma geldi. “Bebeğim, ne kadar kötüydü?”

“Bir süre iyi değildim. Ama şimdi iyiyim.” Güven verici bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım ama yüzündeki endişe kaybolmadı.

“Sana nasıl inanabilirim? Bana aylardır yalan söylüyorsun!” Cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarımızı açtı. Ona gönderdiğim tüm yalan dolan, aldatıcı ünlem işaretlerini görünce irkildim. Ekran karardı ve telefonu cebine tıktı. “Hiçbirini yemedim zaten.”

Gözlerine daha fazla yaş doldu ve bunlar öfke gözyaşlarıydı.

“Cehennemden mi bahsetmek istiyorsun, Helen?” Eliyle tepenin yukarısını, Lou’nun yattığı yeri işaret etti. “İki kızımı da kaybetmiş gibi hissediyorum.”

Sözleri içimi deldi ama aynı zamanda aşırı dramatik ve abartılı olduklarını düşündüm. Bu da beni kendimi onun dünyasına kaptırmaktan alıkoydu. “Anne.”

“*Mesaj yetmez.*” İyice dibime girdi. “Bir arama yetmez. Dairende yaşamak istemiyor musun? Sorun değil. Eve gel, benimle ve babanla yaşa.”

Dimdik durdum. “Eve taşınmıyorum.”

Gözleri kısıldı. Beni göz hapsinde tutabileceği bir yerde olmamı istiyordu. “Tamam. O zaman haftada bir akşam yemeğine gelmeni istiyorum. Kar kış demeden haftada bir akşam yemeği. Eğer sen Bay Ridge’e gelmezsen, ben şehir merkezine gelirim. Ya da neredeysen oraya. Haftada bir.”

Bir ergen gibi gözlerimi devirdim ve bir sürü güzel kimyasalın kilidini açmış oldum. Anneme böyle sinirlenmek ne kadar harikaydı. Annemin bana patronluk taslaması ve baskıcı varlığıyla beni tehdit etmesi ne kadar harikaydı. Düşüncelerimi ve korkularımı tek seferde ona kusabilmek ve onun yanlış şeyler söylemesini sağlamak ne kadar harikaydı.

“Tamam.” Şartlarını kabul ettim. “Haftada bir.”

Sonra kollarına, paltosunun içinde geri döndüm. Birbirimize sarılırken titriyorduk ve korkunç bir şeyin farkına vardım. Bir noktada, eski hayatımdan tamamen yok olmamın sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktım.

İlk kez aklıma insanların beni... özlediği geldi.

“Ah, Lenny, kızım.” Annem bana öyle sıkı sarıldı ki canım yandı, sonra birden bıraktı. “Telefonunu ver.”

Dediğini yaptım çünkü böyle bir ruh halindeyken en kolay teslim olmaktı. Rehberimde gezindi. Kimi aradığını biliyordum.

Telefonumdan Miles’in iletişim bilgilerini kendine mesaj atarken onu donakalmış bir halde izledim.

Telefonu benden uzaklaştırıp ona bir mesaj attı.

Yüzümü tekrar ellerimle kapadım. “Onu yemeğe davet ettin, değil mi?”

“Eğer benim yerime sana göz kulak olacaksa onunla arkadaş olmam gerek.”

“Anne. Hadi ama lütfen yapma, şu anda aramız zaten bir tuhaf ve ben...”

“Neden tuhaf? Ah, işte mesaj attı. Ne getirebileceğini soruyor. Çok tatlı. Bana hiç tuhaf gelmedi.”

Daha önceki duygu seli kayboldu ve ben yine eski usul bir mahcubiyetle baş başa kaldım. “Bilmiyorum.” Kapüşonlunun koluyla oynadım. “Ben, şey, ona karşı ne hissettiğimi yeni fark ettim. Yani, şimdi ben... nasıl davranacağımı bilmiyorum... ya da ona ne söyleyip ne söylememem gerektiğini... ve onun beni önemsediyini biliyorum ama *benim* ona karşı hissettiklerimden çok daha farklı hissediyor olabilir ve benden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayacağım?”

Annemin güzel yeşil gözleri kocaman açıldı. “*Birlikte değil misiniz?* Ben de sandım ki... Ah, Helen. Gerçekten Lou’ya ihtiyacın var, değil mi?” Bunu gülerek söyledi ve ben de acıma rağmen gülümsedim. “Her neyse. Onu yemeğe getir. Yemek sonrası için meyve de getir. Yarın akşam. Pazar yemeğini pazartesi yapacağız. Sadece senin için. Miles gelmeyi çoktan kabul etti, bu yüzden kaçmaya çalışma.”

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. Annem koluma girdiğinde ona trene kadar eşlik edeceğimi sandım, ta ki annem milattan kalma bir Subaru’nun yanında durana kadar. Fal taşı gibi açılan gözlerimi kırptırdım. “Onu yerinden çıkardın mı?”

“Uzun zamandır kayıp olan kızım sonunda beni arayacak ve ben trenle mi uğraşacağım sandın? Atla.”

“Anne, beni ta Yukarı Batı Yakası’na kadar götüremezsın.”

Kaldığımı bilmediği mahalleden bahsettiğimde gözleri hafifçe irileşti. Ama görünüşe bakılırsa geri adım atmayacaktı çünkü beni resmen arabaya tıktı. Sonraki bir saat on dakikayı trafikle boğuşarak ve hafiften tartışarak geçirdik. Stüdyo dairenin önünde durduğumuzda annem dörtlüleri yakıp arabadan indi ve ön kapımın fotoğrafını çekti. Hatta Google Haritalar’a bir işaret bile koydu. Konumumu almıştı ve tekrar kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Kaldırımda ona veda etmek için sarıldım ama o beni verandaya kadar takip etti.

“Yukarı geleyim mi? Yemek sipariş ederiz.”

Şimdi yine ayrılacağımız için yüzü endişe çizgileriyle kırıkmıştı.

“Yarın geleceğim, anne. Söz veriyorum.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Bir UPS kamyonu kornaya basıp ikimizi de korkuttu. Annemin rölantideki arabasının yanından geçemiyordu. “Tamam. Gidiyorum.” Bana son bir kez sarıldı. Verandada durup uzaklaşmasını izledim.

Hava soğuktu. Ayrıca acıkmıştım. Ve artık gerçekten içeri girmeliydim. Ama bunun yerine orada oturup annemin bana ne kadar sıkı sarıldığını düşündüm.

Bölüm Yirmi Yedi

“*Bu meyve yanlıştır,*” dedim Miles’a. Saçma derecede pahalı bir İtalyan pazarındaydık. Annemle babamın kapısını çalmamıza bir saat kalmıştı.

Bana ve sonra market sepetindeki çeşitlere gözlerini kırptırdı. “Meyve nasıl yanlıştır olabilir? Meyve işte.”

“Elma ve portakal demek istemedi. Süslü meyve demek istedi.”

“Süslü meyve mi?” Telefonunu çıkarıp annemin ona gönderdiği mesaja gözlerini kısarak baktı. “Akşam yemeğinden sonra yemek için meyve getirmemi söylemiş. Bu, süslü meyve mi demek?”

“Gözlüğün nerede?” Cevap vermesine izin vermedim çünkü şu an aşırı seksi gözlüğü hakkında konuşamazdım. Paniklemiş, âşık bir aptal gibi davranmamak için kendimi zor tutuyor ve bunu mahvetmek istemiyordum. “Annem tam bir İtalyan gibi yetiştirildi. Yani... Brooklyn usulü bir İtalyan. Bu akşam tam bir ziyafet bizi bekliyor, dostum. Ve bunu laf olsun diye söylemiyorum. Meyve tabağı ana yemekten sonra, kurabiye tabağından önce yenir.”

Ağzı açık bana baktı. Ona acıdım ve manav reyonuna doğru çevirdim. “Git birine mevsiminde ne var diye sor ve en güzellerini al,” diye tavsiyede bulundum.

Yürüyüp gitti. Ben de avuçlarımı pantolonuma silip elimin altındaki sıcak ve yumuşak gömleğinin hissini unutmaya çalışarak markette dolaştım. Tezgâhın arkasında sevimliye hazır olduğu açıkça belli olan peynir satıcısıyla kazara göz teması kurdum ve ikimiz kısa ama yoğun bir yasak ilişki yaşadık. Ancak Miles omzumun arkasında belirdiğinde hızla peynir tekerlerine geri döndü.

“Elmalar mevsim meyvesiymiş,” dedi Miles. “Bu yüzden elmaları bırakmadım ama ayrıca...” Teker teker hepsini havaya kaldırdı. “Erik, hurma ve nar da aldım.”

“Bir kuş sütü eksik.”

Kaşlarını çattı. “Gidip onu da alayım mı? Hey, aptal gibi görünmediğimden emin misin? Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu pantolon çok dar.”

Ütüsü üzerinde bir kot pantolon ve koyu mavi bir oduncu gömleği giymişti. Meyve sepetleriyle dolu ellerini iki yana açtı.

“Çok iyi görünüyorsun,” diye temin ettim onu. Kayıtsız davranmak için büyük çaba sarf ediyordum. “J. Crew kataloğundan yeni çıkmış gibisin.”

“Ah.” Kendine kaşlarını çattı. “Tam olarak öyle.”

“Ha?”

“Bu sabah J. Crew’a gidip yemek için bunları aldım.”

Bu haber benim için kelimenin tam anlamıyla acı vericiydi. Göğsüm sıkışıp sızladı. Daha önce hiç kimse anne babamla tanışmak için şık giyinmemişti.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedim sonunda tekrar.

Miles başını yana eğip beni süzdü. “Lenny, neden...”

“Geç kalacağız!” diye cıvıladım, telefonumdan saate bakıyormuş gibi yaparken. Aslında hiçbir şey görmüyordum.

Rekor sürede Brooklyn’e vardık, erken bile gelmiştik. İkimiz de annemle babamın kapısının önünde durduk.

Emekli bir Roma Katoliği olan annem, saat dört civarında masaya oturulan ziyafetler dışında ailesinin pazar geleneklerinin neredeyse hepsinden vazgeçmişti. Miles'ı katlanmak zorunda kalacağı şeyler konusunda uyarmaya çalışmışım.

Hâlâ hazırlıklı olduğunu sanmıyordum.

Miles ve ben kapıdan içeri daha adımımızı yeni atmıştık ki annem paltolarımızı çıkarıp bizi oturma odasına doğru itti. Sehpadaki bardak altlıklarının üzerinde çoktan hazır edilmiş aperatifler vardı.

"Oturun. Oturun!" diye emretti. Sonra mutfağa koştu.

"Annen..." Miles gözlerini kırıştırdı.

"Enerjiktir," diye tamamladım.

"Bu daire..." Hiç kullanılmamış piyanonun üstündeki saksı bitkilerine, İtalya'nın yaldızlı haritasına, oturduğumuz kırmızı kadife kanepeye, ölmüş Siyam kedilerimizin çerçevelenmiş iğne oyalarına, yarım okunmuş iki yıllık gazetelerle dolu babamın köşesine ve yirmi yıllık televizyona yavaşça baktı.

"Eşsizdir," dedim.

"Bu içecek..." Parlak kırmızı karışımı kaldırdı.

"Portakal kabuğu eşliğinde Campari ve soda," diye bilgilendirdim onu.

"Kokteyl saati için..."

"...uygun tek içecek," diye bitirdi annem lafımı, elinde zeytin tabağıyla telaşla içeri girerken.

"Babam nerede?"

"Fırından kurabiye almaya gitti."

Anneme gözlerimi kırıştırdım. Hamur işlerini dışarıdan almak ona göre değildi. Acaba Miles'ı etkilemeye mi çalışıyordu?

"Pekâlâ." Annem sonunda karşımızdaki koltuğa yerleşti. Miles'a elini uzattı. "Ben Eva. Ve sen de Miles'sın."

“Evet, merhaba.” Miles annemin elini sıktı ve zeki bir hamleye içkisini hızla alıp anneme kadeh kaldırdı.

Annemin gözlerinde bir onaylama parıltısı belirdi ve içkisinden büyük bir yudum aldı. Miles da aynısını yaptı. İçeceğin tadına verdiği tepkiyi görmek için onu dikkatlice izledim. Campari’yi severdim ama bu adam hayatı boyunca bira içmişti. Tek yaptığı dudaklarını yalayıp bardağı geri koymak oldu.

Tam o sırada kapının açıldığını duyduk ve genelde sessiz biri olan babam koridordan bağırdı. “Elena? Elena!”

Babam oturma odasına koştu, kurabiye kutusunu anneme verdiği gibi beni kanepeden çekip kucakladı. Yüzümü tanıdık kahverengi hırkasına bastırdım. Bana o kadar sıkı sarıldı ki nefes alamıyordum, sonra beni yanağımdan öpebilecek kadar geri çekildi. Gözleri yaşlarla kızarmıştı ve parlıyordu.

“Ah, tatlım,” diye mırıldandı.

Evet. Ben çok kötü biriydim.

Ailem beni o kadar çok özlemişti ki tek yapabildikleri bana sarılıp ağlamaktı. Bu sırada ben de Q treninde uyuyup aramalarını sesli mesaja yönlendiriyordum.

Babam Miles’a baktı ve beni bırakmadan onunla tokalaştı. “Ben Kevin. Lenny’nin babasıyım,” diye açıkladı gereksiz yere.

Annem de şimdi ağlayarak babamla kavuşmamızı izliyordu. Herkes salya sümük olmuştu. “Kev, bana yardım eder misin...”

“Evet,” dedi babam gözlerini silip kendine gelmek için annemin peşinden mutfığa giderek.

Kanepeye yığıldım. Babamı en son ne zaman *Field of Dreams* dışında bir şeye ağlarken gördüğümü bile bilmiyordum.

“Elena mı?” diye sordu Miles tamamen kafası karışmış bir halde.

“Ah. Evet. Tam adım Helen Elena. Babam bana annesi Helen’in adını vermek istemiş. Annem de bana kendi annesi Elena’nın adını vermek istemiş. Bu yüzden iki ismim var ancak annem bana genellikle Helen, babam da Elena der. Düşünsene.”

Düşündü. “Lou da sana sadece Lenny derdi.”

Küçük bir gülümsemeyle başımı yukarı aşağı salladım. “Evet. Sanırım beni en çok seven insanların hepsi bana farklı sesleniyor.”

“Hepsi mi?” Miles boşluğa bakarken kaşları hemen çatıldı. Beynini zorladığı izlenimine kapıldım.

“Yesenize!” Annem mutfakta kendini toparlandıktan sonra geldi ve zeytin tabağına dokunulmadığını fark etti.

“Miles,” dedi babam da geri gelerek. “İskambil oynar mısın?”

Kıkırdadığımda Miles bana dik dik bakmamak için kendini zor tuttu.

“Evet. Oynarım.” Miles boğazını temizleyip içkisinden bir yudum daha aldı.

“En son iskambil oynadığımızda beni az kalsın nehre atıyordu.”

“Batırıyordum,” diye hemen düzeltti. “Az kalsın onu nehre *batırıyordum*.”

Annemle babam bu bilgiye çok sevindi. “Ah, Lenny iskambilde hiç sportmence davranmaz,” dedi annem.

Babam çekmeceyi karıştırıyordu. “Ona *herhangi bir şeyde* yenildin mi bittin. Kimin kızıysan artık?” diye sordu elindeki kartlarla arkasını dönerken. “Seni kötü yetiştirmişler.”

“Buradaki herkesin bana yenileceğini bu şekilde kabul etmiş olması gerçekten hoşuma gidiyor.”

Miles beni duymazdan geldi ve ellerini ovuşturarak savaşa hazırlandı.

“Takımlar nasıl olsun?” diye sordum gruba. “Kızlar erkekler mi? Yoksa ikizler burcu dünyaya karşı mı?” Kendimi ve babamı işaret ettim.

Annem parmaklarını çıtlattı. “Hadi onlara nasıl oynanacağını gösterelim, Kev.”

“Ah,” dedim. “İyi düşündün. Gençler yaşlılara karşı. Aynı takımda olursak beni nehre atma olasılığı çok daha düşük olur.”

“*Batırma* olasılığım,” diye tekrarladı Miles. “Ben de seninle birlikte batacaktım.”

Elbette batacaktı. Bu, göğsümün sıkışıp yanmasına neden oldu ve bu hissi yatıştırmak için kokteylim yudumladım.

Zeytin yedik, iskambil oynadık ve annemle babam oyun esnasında Miles hakkında bilgiler edindi.

Annemle babam oyunda bizi resmen patakladılar ve Miles şaşkına döndü. Onu ayağa kaldırmaya çalıştım ama kanepede yığılıp kaldı. “İskambilde hep kazanırım,” diye ısrar etti. “Normal hayatımda.”

“Yeni gerçekliğine hoş geldin.”

“Hadi yemeğe!” diye bağırdı annem mutfaktan ve Miles sonunda kendine geldi.

Şarap kadehleri, sarımsaklı ekmekler ve koca bir kâse spagetti vardı. Makarna da marinara sosu da ev yapımıydı.

“İstedığınız kadar alın!” diye seslendi annem, başını buzdolabına gömmüş parmesan peyniri arıyordu.

Miles kocaman bir kepçe makarna alınca hemen uzanıp yarısını kâseye geri koydum. “Yavaşla,” diye uyardım onu alçak sesle.

Miles talimatlarımı bir nevi uyguladı ama annem ona bir porسیون daha uzatınca kabul etti. Annem şeytani bir sırıtışla ayağa kalkıp önlüğünü takarken Miles da çatalının kenarıyla sosunu

sıyırıyordu. Miles'in onun aslında ana yemeği ısıttığını fark etmediği fırını açtı.

Annem iki fırın eldiveninin arasında tuttuğu fırın tepsiyi bize doğru döndüğünde Miles'in çatalı tabağına çarparak cınladı.

"Bu..." dedi donuk bir sesle. "Bu bütün bir ördek."

Öyleydi. Yanında kızarmış patates ve zeytinli *gremolata* ile birlikte.

Bu, "istediğiniz kadar alın" yemeği değildi. Annem, Miles'in tabağını yiyeceklerle doldurdu. Ben istediğim kadarını aldığım anda tabağımı geri çekmeyi zor yoldan öğrenmiştim. Babamsa hayatını sessizce kabullenmişti ve annem bize atalarımızdan kalma yemeklerle işkence ederken, o da şarap kadehlerimizi doldurmayı kendine görev edindi.

Yedik, sohbet ettik, yedik, sohbet ettik. Miles tabağını bitirdi ama yüzünün yan tarafından akan bir ter damlası fark ettim. Ördüğünü yiyip bitirmişti. Karnına vurdu ve arkasına yaslandı.

Annem ayağa kalktı ve bir sihirbaz edasıyla devasa salata kâsesinin üzerindeki mutfak havlusunu çekip aldı. "Sindirime yardımcı olması için," diye açıkladı, tabağını tepeleme doldurduğu Miles taşan yeşillikleri bir eliyle tutarken.

"Hepsini yemek zorunda değilsin," dedim birkaç dakika sonra yavaşça. Yemeğinin dörtte üçünü yemişti ve geviş getiren bir inek gibi çiğniyordu.

Salata ve salata tabakları kaldırıldı ve Miles bulaşıkları yıkamaya yardım etmek için ayağa kalktı. "Otur, otur," dedi annem onu elini sallayıp uzaklaştırarak. "Yemeğimiz bitince yardım edersin."

Miles bana döndü, gözleri dehşetle açılmıştı. "*Yemeğimiz bitince mi?*" diye ağzını oynattı sessizce.

"İki çeşit daha var," diye fısıldadım.

Ellerini masaya dayayarak sandalyesine çöktü. Annem Miles'in getirdiği meyveleri tabağa koydu ve hepimizin tabaktan aynı anda yemesi için minik tatlı çatallarını uzattı. Babam dolaba gidip ince başlayıp ortaya doğru yuvarlaklaşan likör bardaklarıyla döndü.

“Baba. Hayır.”

“Bu bir sindirim içeceği,” diye açıkladı Miles'a. “Biraz ister misin?”

“Ah. Tabii.”

“Hayır desene!” diye fısıldadım. Bu taktiği kendim de dene-dim. “Baba! Hayır!”

Babam beni duymazdan gelip masaya oturdu ve bardakları ben hariç herkese verdi. “Miles, İtalyan mısınız?”

Miles başını iki yana salladı.

“Şey,” dedi babam. “Yemeğin sonunda İtalyan olacaksın.”

Sanki babam otuz yıldır bu şakayı yapmıyormuş gibi annemle birlikte içtenlikle güldüler.

“Babam da İtalyan değil,” diye açıkladım Miles'a. “Ama büyük bir *grappa* hayranıdır.”

Babam sırayla bardaklarına berrak sıvıyı doldurdu.

“Cidden,” diye fısıldadım Miles'a, “bunu yapmak zorunda değilsin...” Ama o, içeceği tek dikişte bitirdi. (1) Yüzünü buruşturmadı, (2) nefes nefese kalmadı ve (3) öksürmedi. Ancak nefes almadığından ve gözlerinin donuklaştığından emindim. Tanrı'yla baş başa bir görüşme yapıyor olabilirdi.

Annem ve babam kendi *grappalarını* içtiler ve meyve yiyip gezelik ettiler. Ben babamın dördüncü turu servis etmesine fırsat bırakmadan *grappa* şişesini gizlice aşırıp dolaba geri koyana kadar Miles'ın kadehini iki kez daha tazeledi.

Kurabiye tabağı da (yemin ederim son yemektir) servis edildiğinde, sarhoş olmayan tek kişi bendim. Partiyi oturma odasına taşıdık.

“Demek Lenny’ye göz kulak oluyorsun, ha?” diye sordu annem, Miles’la aramıza oturup.

Babam, elinde dumanı tüten espresso dolu bir tepsiyle geldi ve kahveleri dağıttı. Hemen kahvemi kenara koydum. Miles parmaklarını yakmadan minik fincanı nasıl tutacağını anlamaya çalıştı ve kahveyi tek seferde içmeye karar verdi. Bu noktada biraz sarhoş görünüyordu.

“Ee...” Annem, Miles’ı sorusunu cevaplaması için dürttü.

“Hı? Ha.” Miles eliyle yanan dilini yelpazeledi ve kanepenin diğer tarafına kaydı. “O da bana göz kulak oluyor.”

Hayatını kurtarmak için bir bardak buzlu su almak üzere kalktım, böylece konuşmanın sonraki birkaç dakikasını kaçırdım ama döndüğümde Miles yanakları kızarmış bir halde bana bakıyordu.

“Onu sorguya çekmeyi bırak,” dedim anneme ve buzlu suyu Miles’a uzatıp yerime oturdum.

Annem beni tamamen duymazdan geldi. “Lenny darmadağın ama onun gibisi de yoktur.”

Miles’in kaşları çatıldı. Sarhoştur ama buna hemfikir olacak kadar değildi. “Darmadağınık değil,” dedi alçak sesle. “O mükemmel.”

Annem de ona kaşlarını çatarak karşılık verdi ve koltukta uzanıp kolunu boynuma dolayarak şakaklarımızı birbirine bastırdı. “*Elbette* mükemmel. Aksini söyleyen kim?”

“Bunu bir iltifat olarak söylüyor,” dedim Miles’a. “Benim büyüleyici derecede özgür ruhlu olduğumu düşünüyorlar.”

Miles hâlâ anneme asık suratla bakıyordu ve annem de ona asık suratla karşılık veriyordu.

“Darmadağınık,” dedi Miles. “Ama bozuk değil.”

Annem bana döndü. Bu arada hâlâ başım kolunun altına hap-solmuş durumdaydı. “Onu sevdim.” Sonra Miles’a döndü. “Birinin telefondaki GPS nasıl açılır biliyor musun? Lenny’ninkini açıp telefonumda görebilmemi sağlar mısın?”

Cebimi karıştırmış olmalıydı çünkü telefonumu Miles’a verdi.

“Ah! İyi fikir.” Babam da telefonunu Miles’a verdi. “Benimki-ne de bağla.”

Telefonları alıp sahiplerine geri verdim. “Beni gözetlemenize gerek yok! Yemin ederim daha sık aramaya başlayacağım.”

“Lenny’ye ulaşamazsanız beni her zaman arayabilir veya mesaj atabilirsiniz,” dedi Miles ve annemin yüzünde hemen bilmiş bir gülümseme belirdi. En başından beri umduğu şey buydu.

“Harika.”

Bölüm Yirmi Sekiz

Miles'in evine vardığımızda sanki bir yıl geçmiş gibi geldi ama daha saat sekiz buçuktu. Onun trene inen merdivenleri inemeyeceğini düşündüğüm için taksiye binmiştik. Neyse ki Emil bizi kapıda karşıladı ve Miles'ı asansöre sürüklememe yardım etti.

Şu an vücudu, sıcak bir çorbayla aynı yapısal bütünlüğe sahipti. Omzumu koltuk altına dayayıp kapısının kilidini açmaya çalıştım. Kapı kilitli kaldığı her saniye yere yaklaşık on beş santim daha yaklaştığımızı fark ettim. Kapı kolu nihayet döndüğünde kilitle göz hizasındaydım ve dört ayak üzerinde sürünerek içeri girdik. Miles kendini kanepeye atıp yığıldı.

"Sanırım..." dedi. "Sanırım *grappa* aşama aşama vuruyor."

"*Grappa* aslında ispirtodur."

"Artık İtalyan oldum mu?"

Gülümseyip mutfığa gittim ve ona bir bardak su getirdim.

"Ailen bunu her hafta yapar mı?"

"Sadece misafir ağırlarken. Ve genelde bu kadar çok *grappa* içilmez."

Miles inledi. "Bana *grappa* deme."

"Beş saniye önce kendin diyordun!"

Tekrar inledi. "İşler değişti."

“Uyuman gerek.”

“Evet. Hadi yatalım.”

Miles’la yatağa gitme fikriyle çalkalanan midemi görmezden geldim. Böyle hissetmek saçmaydı. Miles’la birkaç kez yan yana yatmıştık ama bu daha önce hiç başımı böyle döndürmemişti.

Yana doğru dönüp gözlerini kapadı. Sonra aniden kanepeden yuvarlanıp afallatıcı bir yığın halinde yere düştü.

“İyi misin?” diye yanına koştum.

“Bunu tedbir amaçlı yaptım,” diye homurdandı yere doğru. “Kanepede uyursam ve sen de yere yatarsan gece yuvarlanıp seni ezeceğimi düşündüm. Bu yüzden önceden yaptım.”

“İyi düşünmüşsün.” İyi falan düşünmemişti ama şu an tartışamayacak kadar sarhoştur. Şimdi sakinleştiğim için “hadi yatalım” derken yeri ve kanepeyi kastettiği kafama ancak dank etmişti. Elbette bunu kastetmişti.

Onun kendime yaptığım yer yatağına kaymasına yardım ettim ve kanepede önceden ısıttığı yerine oturdum. Baş yastığının üzerindeydi ve gözleri kapalıydı, sanırım artık uyuyacaktık. Ama sonra omzumu dürttü.

“Hımm?” Kanepenin kenarından eğilip ona baktım. “Anlatacak mısın?”

“Neyi anlatacak mıyım?”

Gözlerini açtı. “Sana neler olduğunu.”

“Ah.” Hareket edince madalyon gömleğimin yakasından düşüp aramızda asılı kaldı. Miles koca parmaklarından birini kaldırıp ona hafifçe vurunca madalyon sallandı.

“Bunu sana vermemeli miydim?”

“Ne? Hayır! Bayıldım.” Madalyonu tekrar gömleğimin içine sokup beni göremesin diye kanepeye uzandım.

“Peki sorun ne?”

Bunu ona gerçekten açıklamadan nasıl açıklayabilirdim?

Bir çözüm yolu bulmaya çalışarak beynimi zorlarken yerden derin ve uzun bir ses geldi ve zavallı aptalın çoktan horlamaya başladığını fark ettim.

Bu iyi bir şeydi çünkü ne söyleyecektim ki? *Sana karşı hislerim olduğunu yeni fark ettim ve nedense bu bana kendimi kocaman bir çöp torbası gibi hissettiriyor mu?*

Evet, muhtemelen bunu kendime saklamalıydım.

Kanepeden kalktım çünkü saat daha dokuzdu ve yorgun değildim. Pencerenin altındaki masasına doğru yürüdüm ve gümüş rengi ayışığına baktım. Gökyüzüne yeterince yakın hissedemediğim için masanın üstüne çıktım ve cama yaslandım. Bu açıdan bakınca Hudson Nehri’nin bir kısmını, binaların devasa tepelerini, herkesin aynı anda hem eşsiz hem ortak hayatlarının parladığı turuncu pencereleri görebiliyordum.

Birkaç saat sonra hâlâ o pozisyonda, dizlerim çenemde, başım cama dayalıyken Miles kıpırdandı, homurdandı ve banyoya gitti.

Ellerini yıkadı ve muhtemelen su almak için karanlık mutfığa doğru yöneldi.

“Hâlâ akşamdan kalma mısın?” diye sordum karanlık köşemden.

“Tanrım!” Dönüp bana baktı. “Eve gittiğini sandım!”

Bir bardak su doldurup yanıma geldi, boştaki eli cebindeydi.

“Tam da iyi olduğundan emin olmak için seni arayacaktım,” dedi.

“Sana haber vermeden gitmem.”

Sözlerimi duyunca, sanki çok önemli bir şey söylemişim gibi öylece kalakaldı. Hâlâ pencereden dışarı bakıyor olsam da gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Boğazını temizledi.

“Akşamdan kalma olmak çok fena. Bir daha asla annelerin evine gitmeyeceğim.”

Güldüm ama sonra durdum. “Bekle. Gerçekten mi?”

Dostça gülümsedi. “Tabii ki hayır.”

“Yani istersem benimle gelir misin?”

Mutfağın gölgesinde gözleri beni delip geçti. “Lenny benden istediğin her şeyi yaparım.”

Daha önce hiç kimse bana bunun onda biri kadar bile tutkulu bir şey söylememişti ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Sözleri içimdeki duvarları indirdi. Artık saklayamazdım. Gerçek içimden dökülüverdi. “Miles, hiç mutlu olman gereken bir şey için kendini kötü hissettin mi?”

Gözlerini kırptırdı. “Şey. Elbette.”

Yavaşça yaklaştı ve masa sandalyesini çekip altıma oturdu. Ben daha fazlasını söylemeyince, kalan su bardağını bana uzattı. İçindeki suyu içip bitirdim.

“Bana bunu verdin...” Tişörtümün yakasından madalyonu çıkarınca gözleri gümüş parıltıya kayd. “Ve Miles... mutluluk duy-dum.” Bir de sevgi. “Gerçek mutluluk. Artık o duyguyu hissedebileceğimi bilmiyordum. Ama işte oradaydı.”

Bakışları nazik ve anlayışlıydı. Nereye varmak istediğimi zaten biliyor olabilirdi. Bu harikaydı çünkü ben bile nereye varmak istediğimi bilmiyordum.

“Ama o mutlulukla birlikte,” diye açıklamaya çalıştım, “Korkunç bir his de geldi. Çok...”

“Suçluluk duygusu,” diye fısıldadı.

Nefesim kesildi. “Suçluluk duygusu mu?”

“Acaba Lou ölmüş olmasına rağmen mutlu hissettiğin için suçluluk duymuş olabilir misin?”

Anlamaya çalışırken zihnimdeki çarklar hızla dönüyordu.

“Kendimi bunun için hırpaladığımı mı düşünüyorsun...” *Âşık olduğum için?*

Uzun ve yavaş bir nefes verdi. “Bazen keder bir anlığına bile olsa gerilediğinde kafa karışıklığı ya da evet, suçluluk duygusu yaşanabilir.”

Her şeyi bir anda anladım ve panikledim. “Gerilemek mi? Hayır. Yo. Hayır. Miles. Yas tutmak... yapabildiğim tek şey bu... Onun ölümünü öylece *unutamam*, Miles. Yapamam... Bu kederi hissetmek *zorundayım*. Onun yokluğuna nasıl alışabilirim ki? Bu, *midemi bulandırıyor*. Bunu ona nasıl yapabilirim?”

Ağzımdan çıkanları kulağım duydu ve şu ana kadar, bu dayanılmaz acıyı *koruduğumu* kendim bile bilmiyordum. Çünkü Lou’dan geriye kalan tek şey buydu.

Nefes nefese kaldım ve tutunacak bir yer aradım, düşmemi engelleyecek herhangi bir şey. Miles’in ellerini ve sonra omuzlarını buldum. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve güçlü bir kavrayışla kollarını belimin etrafına doladı.

“Keder,” dedi alçak sesle beni kendine bastırarak, “Senin yoldaşın oluyor, Lenny. Ne kadar korkunç olsa da hayatının demirbaşı oluyor. Ve bir anda gitmeye başladığında... yani sen iyileşmeye başladığında...”

“*İyileşemem*, Miles!” Ona pençelerimi geçirerek sıkıca kavradım, teselli bulamıyordum. Ne korkunç bir kavramdı. Çok mide bulandırıcıydı. Lou benim için bunu istemezdi ama... “Onun için yas tutmak... tek bağlantım bu... ona tutunma şeklim bu. Bu...” Susup nefes almaya çalıştım.

“Öyle değil,” dedi ve beni daha da sıkı tuttu. “Yemin ederim öyle değil. Beni dinle, Lenny. Bu onu unuttuğun ya da tekrar kaybettiğin anlamına gelmez.”

Kesik nefeslerim gözyaşlarına dönüştü. Hıçkıra hıçkıra ağlar-ken ona sarıldım, o da beni tuttu.

“Keder bir ilişkidir,” diye devam etti. “Gitmiş olsalar bile on-ları sevmeye devam etmemizin bir yoludur. Ve bunu yapmak is-tiyorsak yaşamalıyız. Yolumuza devam etmeliyiz.” Beni daha sıkı kavradı ve sonunda masadan kayıp kucığına düştüm. “İyileşerek ona ihanet etmiyorsun,” diye fısıldadı kulağıma. “Onu onurlan-dırıyorsun. Onu olduğu gibi sevmeyi öğreniyorsun. Artık burada olmayan biri olarak... O artık bu. Ve bu keder yolculuğu... haya-tımızın büyük aşkları için yaptığımız şeydir.”

Lou’nun hayatımın büyük aşkı olduğunu bilecek kadar beni tanıması, bu yeni ve korkunç fikirle titrerken ona tutunmamı sağ-ladı. Bunu sindirmek yıllar alacaktı. Gecenin bir yarısına kadar uyanık kalmaktan çok yorulmuştum ve çok bitkindim. Serin çar-şafar ve kocaman pijamalar istiyordum. Buna daha fazla dayana-mıyordum.

Üzerinden kayıp kalkmak üzereyken kolları beni o kadar hafif-çe sıktı ki hayal ettiğimi sandım. Çok yumuşaktı ama beni sakin-leştirmeye, olduğum yerde kalmama yetti.

Bazı şeyler sadece gece vakti yerini bulurdu. İçimizden biri hıçkıra hıçkıra ağladığı için. O ve ben... Onun benim için yapabi-leceklerinin sınırını henüz keşfetmemiştik.

O yüzden uzanıp avucunu yanağıma bastırduğunda, bu yeni bir şey olsa da bu *doğal* gibi geldi. Gözümü kırpmadım veya ha-reket etmedim. Elini hareket ettirdi ve dokunuşları kirpik kadar hafifti. Saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken uzun saniyeler geçti. İşini kolaylaştırmak için ona doğru eğildim. Miles sakin ve sevecendi.

Hem benimleydi hem de değildi. Gözlerinde, bu geceyi dü-şündüğünü, kafasında tekrar oynattığını görebiliyordum. Bir

anda gülümseyince dişleri parladı. “Demek madalyon seni sevindirdi, ha?”

Gözyaşları eşliğinde bir kahkaha attım. “Miles, madalyon beni...” Yeni şık gömleğinin düğmeleri gözüme çarptı. Pijama görevi görmeye çalışırken sergilediği o yiğitçe mücadele sırasında yerinden kaymış bir düğmeyi parmaklarımla düzelttim. “Bana o madalyonu vermen...” Tekrar denedim ve söyleyecek söz bulamayınca hayal kırıklığıyla homurdandım.

“Şu anda her şeyi çözmene gerek yok,” dedi Miles alçak sesle.

Vücudum bana gerçekten riskli bir şey yapacağımı söylüyordu çünkü adrenalinim aniden yükseldi, gerginlikten ve coşkulu vaatlerden titremeye başladım. “Sanırım her şeyi çoktan çözdüm.”

Koyu, sabırlı gözlerine baktım ve sonra bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Şu anda gözlerine bakmak çok fazla geliyordu. “Sen... son birkaç aydır... seninle konuşamayacağım hiçbir şey olmadı.”

Elini yüzümden çekip sırtımdaki eline kenetleyerek bana tekrar sarıldı. “Ve *garip* geliyor,” dedim neredeyse fısıldayarak, “başıma gelen bu devasa şeyi sana anlatamamak.”

Kaşlarını çattı. “Devasa şey mi?”

“Duygularımı içimde tutmakta iyi olmadığımı anlamışsındır.”

Biraz güldü ama ne katıldı ne de karşı çıktı. Artık tanıdık olan düğmeyi çekiştirdim. Miles göz hizama geri dönmek için biraz eğildi.

“Bu konuda hiç deneyimim yok,” diye fısıldadım.

“Hangi konuda?”

“Daha önce hiç başıma gelmedi... Yani, kimseye şey demedim...” Elimini madalyonun üzerine koydum ve sonra o elimin aynı zamanda kalbimin üzerinde de durduğunu fark ettim.

Bu sefer gözlerim gözlerine takıldı ve daha fazla bir şey söyleyemedim. Ama belki de yeterince şey söylemiştim çünkü benden sadece otuz santim ötede duran yüzündeki ifade, pürdikkat dinlemekten şaşkın bir fark edişe evrildi. Gözleri gözlerimin arasında gidip geliyordu. Kaşları havaya kalktı.

İkimiz de hareketsizdik. Birdenbire birbirimize dolanmış olduğumuzun, onun sıcak ve güçlü olduğunun ve ağzına baktığının fazlasıyla farkına vardım çünkü dudaklarını yaladığını gördüm ve ben de dudaklarımı yaladım.

Kalbimde bir boşluk vardı ve yokuş aşağı yuvarlanıyordu. Bir elim yakasındaydı. Başparmağım sıcak teninde bir daire çizdi ve Miles'in yutkunduğunu hissettim. Bakışlarına çekiliyordum. Artık söz bitti; yerini adrenalin ve sıcaklığın o baş döndüren uğultusuna bıraktı.

Birdenbire ağzından beş santim uzaktaydım ve oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Ellerim yüzünün iki yanındaydı ve bu oda çok karanlık ve güzeldi. Nefeslerimiz dışında çok sessizdi. Miles'in eli, bileğimi kavramak için kalktı.

“Lenny.”

“Hıı?” Gözlerine takılıp kalmıştım, sıcak nefesinde yıkanıyor, kucağında eriyor, ona doğru yaklaşıyordum. Şu an bir santim uzaktaydım. Neredeyse tadını alabiliyordum.

Şak. Eli aramıza fırlayıp ağzımı kapadı.

“Mmfff!” Bakışlarım yüzüne kaydı.

“Lenny,” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Bekle.”

Elini zorla indirdim. “Beni öpmek istemiyorsan sorun değil ama ağızlık takmana gerek yok!”

Kucağından inmemi engellemek için beni zorla tuttu ve parmağını hafifçe çenemin altına koyup beni olduğum yere sabitledi.

“Hayır demedim,” dedi ve sesinin daha önce hiç bu kadar alçak çıktığını duymamıştım. Gözleri ağzıma indi. Sonra eli tekrar yukarı kaydı ve avucu dudaklarımı tekrar kapadı. Yavaşça eğildi, gözlerini gözlerimden ayırmadan elinin arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu. “*Bekle* dedim.”

Sandalyeyi geriye itti, beni ayağa kaldırdı ve sonra dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Derin bir nefes verdi. Verdiği nefesi kendi içime çekmiş olmalıydım çünkü hava almak için çırıptıyordum.

Madalyonu iki elimle kavradım ve ona baktım, sandalyeden kalkıp karşımda durdu.

“Neyi bekleyeyim?” diye sordum boğuk bir sesle. “Konu liste mi? Bitene kadar beklemek falan mı istiyorsun?”

“Hayır.” Miles boğazını temizledi. “Hayır, tam olarak değil.”

“O zaman neyi bekliyoruz?”

Saçımdan bir tutam alıp parmaklarıyla ucuna kadar takip etti. Sonra ellerini ceplerine soktu, yüzü önce yere, sonra bana doğru döndü. “Gördüğümüzde anlarız.”

“*Ne?*” Ama o çoktan ayakkabılarımızı ve montlarımızı toplamaya gitmişti.

“Seni eve bırakayım.”

“Hey.” Onu kapıda yakalamak için koştum. Siyah kapüşonlusunu giyip montumu kafama fırlattı. Ayakkabılarımı ayaklarımın dibine attı.

“Hey!” dedim ayakkabılarımızı giyerken. “Miles!”

Kapıda durup bana döndü, bir eli kapı kolundaydı.

Yanına gittim ve beni acele ettirdiği için eline vurarak kapı kolundan çektim. “Şeye hazır olmadığını mı söylüyorsun... Şeye işte?..”

Güldü ve onu biraz bezdirdiğimi sezdim ama sonra ifadesi yumuşadı. “Hayır. Bunu söylemiyorum.”

Ona sert ve saldırgan bir tepkiyle karşılık verdim. “Bekle. *Benim* hazır olmadığımı mı düşünüyorsun? Harekete geçen bendim! Hazır olmanın tanımı budur!”

“Elbette.” Beni omuzlarımdan yakaladığı gibi koridora yönlendirdi.

Arkamı dönerek parmağımı ona doğrulttum. “Ama sen de istedin, değil mi? Yani... tek ben... değil...”

Birdenbire utançtan yerin dibine girdim. Yüzümü iki elimle kapayıp kurbağa gibi yere çömeldim. “*Aman Tanrım.*”

Önümde çömelirken dizleri dizlerime çarptı. “Lenny beni dinle, tamam mı? Benim... büyük bir planım var ve bence iyi bir plan.”

Büyük bir plan mı? Benim... hakkımda mı? O, ben, öpüşmek ve beklemek hakkında mı? Kanım kaynamaya başladı.

“Ama bana planın ne olduğunu söylemeyecek misin?”

“Planım beklememiz.”

“Bana anlatmayacağın bir şeyi beklememiz.”

Tekrar iç çekti. “Bazı şeyleri ben anlatırsam sayılmaz. Bunu bütün kalbimle söylüyorum. Sadece *bekle.*”

Ne için? Tekrar bağırmak istedim ama ilk seferde hiçbir yere varamamıştım. Yerden kalkıp onu asansöre kadar takip ettim. Lobiden çıkıp serin geceye doğru yol aldık. Sessizlik içinde stüdyo daireye yürüdük.

Verandama vardığımızda kapıya gittim, o ise aşağıda kaldırımda kaldı. Huysuz ve kararlı bir tavırla ona döndüm.

“Bana şunu söyle.”

“Evet?” Başını kaldırmış bana bakarken sesi boğuk ve beklenti doluydu. Omuzlarının duruşu, boynunun güçlü çizgisine

toplanmış siyah kapüşonlusu az kalsın dikkatimi dağıtacaktı. Ama hayır. Cevaplara ihtiyacım vardı. En azından gururumu kurtarmak için.

“Beni öpmeyi düşündün mü? Az önceki o andan önce yani?”

Miles kaskatı kesildi. Aramızda on beş metrelik bir yükseklik olması önemli değildi çünkü kanım sanki Miles birkaç santim ötemdeymiş ve bana doğru eğilmiş gibi damarlarımda hızla akıyordu.

“Evet.”

Montumun ceplerindeki ellerim kasıldı. Bu tek kelimeyle aklıma Jericho’nun kamp ateşinin etrafında Miles’a fısıldadığı o gizemli soru geldi. O geceki tek kelimelik cevabı da açık, öz ve netti. Şu an bana yine aynı şekilde “evet” diyordu.

Bunu bir cevap olarak kabul edip mutlu mesut yatağa gitmeliydim. Ama kaygılıydim, afallamıştım, garip bir coşku ve gerginlik içindeydim. Panikleyecek hiçbir şey kalmadan uyuyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden biraz daha üsteledim.

“Peki... istediğin için mi?”

Uzun bir sessizlik oldu, koyu gözleriyle bana baktı.

“Evet.”

“Tamam, harika!” diye cıvıladım. Cevabı beni bir misina gibi koparmıştı ve onunla neredeyse hiç göz teması kurmadan hızla kapıdan içeri girdim. “İyi geceler!” Kapıyı çarptım.

Yirmi saniye bekledikten sonra kapıyı hafifçe araladım.

‘Kaldırımda yürürken gülüyordu ve başını, *Aman be, Lenny*, dercesine iki yana sallıyordu.

Miles gözden kaybolana kadar arkasından baktım.

Bölüm Yirmi Dokuz

Yani, evet. Soğukkanlıydım, süper soğukkanlı davranıyordum.

Birinden hoşlanıyordum ve o da benden hoşlanıyordu.

Büyütülecek bir şey yoktu.

Ama rahat bir şekilde, şöyle bir üstünkörü üzerinde düşünülecek çok şey vardı.

Sonraki birkaç günüm bok gibi geçti. Miles işten sonra bana bir sürü yiyecek bırakıyor ve mesaj atarak durumumu soruyordu ama arkasından gitmesini izlediğim günden beri onu bir daha görmemiştim.

Bunu nasıl yorumlamalıydım? Benden kaçıyordu çünkü... muazzam baştan çıkarma tekniğimle onu hazırlıksız yakalayacağımı mı düşünüyordu?

İlişkimizdeki yoğun ve duygusal değişimden sonra bana biraz alan mı veriyordu?

Boş zamanlarında ipeksi dudaklarımı düşünerek yastığa çığlık mı atıyordu?

Bu *bekleme* fikrinin kafamı karıştırdığını ve ne demek istediğini söylemesi için onu amansızca sıkıştıracağımı mı düşünüyordu? Yani evet, bu doğrudu ama...

Ainsley kanepede yanıma uzanmış, günlerdir dilinden düşmeyen bir şarkı söylüyordu. Her şeye karşı gıcık ve huysuzdum. Özellikle de katlamaya çalıştığım bu elektriklelenmiş çamaşır yığınının karşı. İnsanoğlunun bildiği her türlü tiftiği kendine çekmiş ve çoraplar gömleklerin kollarına girmişti.

Çarşafın derinliklerine saklanmış haylaz bir fanilanın peşine düşüp üst üste yaklaşık elli kere elektrik çarpınca çığlık attım. “Ah! Hayır! Neden?”

Çarşaf bir anda üzerimden kalktı ve saçlarım da onunla birlikte havalandı.

“Çok yakışmış,” dedi Miles başımda belirerek.

“Umarım karşı konulmaz olmuşumdur,” dedim yarı somurtup yarı sırıtarak. Çünkü ondan hoşlanıyordum, o da benden hoşlanıyordu; kalbimi hoplatmıştı ve beni neden öpmediğini anlamıyordum.

Çamaşırları katlarken hissedilecek ne çok şey vardı.

Sadece kaşlarını kaldırıp Ainsley’ye baktı. “Hazır mısınız?”

“Elbette!” Ainsley ayağa kalkıp kanepenin arkasından atladı. Miles onu refleks olarak yakalayıp yere indirdi.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum ayağa kalkıp ellerimi belime koyarak. Cümlemin söylenmeyen kısmı şuydu: *Hem de ben olmadan*. Ben de kanepenin arkasından Miles’in bekleyen kollarına atlamak isterdim.

“Dans çalışmaya,” dedi Ainsley.

“Neden çamaşırları katlıyorsun?” diye sordu Miles. “Reese senden bunu istemiyor, değil mi?”

“Hayır, sadece yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Beynimi meşgul etmek için.” Ona muzip bir ifadeyle baktım.

Başıyla onayladı ve sonra benden uzaklaştı.

“Hey!” diye seslenip ona doğru bir adım attım.

Eğilip Ainsley’yi koltuk altlarından kavradı ve aramızda duracak şekilde kucakladı.

“Koru beni,” dedi ona.

Ainsley dönüp etrafa baktı. “Neyden? Lenny’den mi?”

“Evet. Bana çok kızmış.”

Ainsley bana baktı. “Sana ne yaptı?”

İçimde onu öpme isteği uyandırdı.

“Hiç. Huysuzluk ediyorum işte.”

“Tamam o zaman. Seni koruyacağım, Miles.” Dayısının kucığında iki minik yumruğunu bir boksör gibi kaldırdı. “Bana bunu yaptırma, Lenny.”

Miles ve ben kahkahalarla güldük, Ainsley de kendinden çok memnun görünüyordu. Miles onu tekrar indirdi. “Bugün hava soğuk,” dedi ve Ainsley paltosuyla botlarını almaya koştu.

Sonra ikimiz baş başa kaldık. Kahkaha tufanı dinmişti ve bakışlarımızı kaçırabileceğimiz hiçbir yer yoktu.

Çoraplı ayağımı halıya vurdum. “Neredeydin? Son birkaç gündür seni görmedim. Aramızdaki meselenin bir sonuca bağlanmadığını biliyorum ama... benden *kaçmana* gerek yok, tamam mı?”

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, “Tamam,” dedi.

Ondan aldığım tek cevap bu oldu.

“Neler oluyor, çocuklar?” diye sordu Reese oturma odasının girişine yaslanıp ikimizi de süzerek. Ne kadar zamandır orada durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Hazırım!” diye bağırdı Ainsley koridordan ve bir kez daha günü kurtarmış oldu.

“Bir saate döneriz,” dedi Miles ve ışık hızıyla el sallayarak ortadan kayboldu.

Reese içeri girip yere atılmış olan çarşafı aldı. “Çamaşır katlamak zorunda değilsin,” dedi. “Bunu senden asla istemem. Miles ne düşünürse düşünsün.”

“Sorun değil,” dedim. “O sadece... Miles’lık ediyordu.”

Beni şüpheyile süzdü ve sonra çarşafı yere bıraktı. “Pekâlâ. Dürüst ol. Aranızda neler oluyor?”

“Benim?” Kendimi işaret ettim. “Ve onun mu?” Bu kez de Miles’in gittiği yönü işaret ettim.

Reese abartılı oyunculuğuma güldü ama sonra yine ciddileşti. “Umarım... Beni hiç ilgilendirmez ama Ainsley’nin...”

“Bakıcısıyla dayısı arasındaki fırtınalı bir aşk ilişkisinin ortasında kalmasını istemiyorsun.”

Reese kaşlarını kaldırdı. “Sen söyledin, ben değil.”

Çorapları eşleştirmeye başladım.

“Öncelikle, ortada bahsedilecek bir aşk ilişkisi yok,” dedim. “İkincisi hatta en mühimi, ikimiz de Ainsley’yi ve onun iyiliğini gerçekten önemsiyoruz.”

Reese dudaklarını büzdü ve çarşafı katladı.

“Reese.”

Nihayet yüzüme baktı.

“Miles asla ona bilerek zarar verecek bir şey yapmaz. New York’ta olmasının tek nedeni o.” *Diğer nedeni de sensin*, demedim. Ama gözleri karardı. Anlıyordu ama anlamamış olmayı diliyordu.

Miles’la aramızdaki çıkmazı bozan şey grup sohbeti oldu.

Yaptığımız geçici planları unutmuştum ama Rica unutmamıştı.

Rica: *Bu akşam herkes geliyor, değil mi?*

Hemen mesaj attım: *Ben varım. Saat 8 nasıl?*

Jericho: *Mükemmel.*

Sırada Jeffy vardı: *OK.*

Rica: *Bu kadar heyecanlanma, Jeffy.*

Sonra Miles sohbeta dahil olup her şeyi harika hale getirdi: *Disko barda buluşsak nasıl olur?*

Hepimiz Miles'in disko bara gitmemizi önerdiği gerçeğini sindirirken çok uzun bir sessizlik oldu. Ama sonra Jericho araya girdi: *Sacha's'tan mı bahsediyorsun?*

Evet.

Yine Jericho: *Sacha's hakkında ne biliyorsun???*

Miles omuz silkme emojisi gönderdi. *Rica ve Jeffy yürüyerek gelebilir çünkü Queen's'ten çok uzak değil.*

Sırada Jeffy vardı: *Sacha's'tan nefret ederim ama madem Miles önerdi, o halde varım.*

Rica: *Miles'in disko dansını görmek için sabırsızlanıyorum.*

Sanırım üzerine pek düşünmemişim, diye mesaj attı Miles.

Çok geç! dedi Jericho. *Dikkat, millet. Bu geceki kıyafet kuralı: Cep yok.*

Ne? diye mesaj attı Miles. *Kıyafet kuralı mı? Cep yok mu??* Panik kokusunu alabiliyordum. *Nasıl bir pantolon giymem gerekiyor? Ve cüzdanımı nereye koyacağım?*

Planlar yapıldıktan ve Miles bana mesaj atarak kendi kıyafetini halledebileceğini ısrarla söyledikten sonra bir ikinci el mağazasına gittim. İki güzellik arasında kalmıştım. Biri o kadar kırmızı ve yumuşak bir kazak elbiseydi ki onu bir turtanın içine koyup pışirebilirdiniz. Diğeri ise degaje yakası hariç her yeri daracık, metalik mor bir tulumdu. Korkunçtu ve aşırı rahatsız görünüyordu. Tabii ki onu seçtim. Sonuçta bir disko bara gidiyorduk.

Miles kıyafet yönetmeliği gereği geç kalacağını mesaj atınca hepimiz onu barın önünde beklemeye başladık.

“Birlikte gelmediğinize şaşırdım!” dedi Jericho bana.

Omuz silktim. Tam olarak ne kadarını anlatmalıydım? “Ona âşık olduğumdan epey eminim ama o ağırdan almamız gerektiğini söylüyor, bu yüzden sanırım birbirimize mesafe tanıyoruz.” Anlaşılan aşırı paylaşma havamdaydım.

Döndüğümde üçünün de bana ağızları açık baktığını gördüm. Üçünün de yüzünde aynı ifade olması beni güldürdü.

“Bunlar...” dedi Jeffy donuk bir şekilde. “Cumartesi günü seni gördüğümüzden beri mi oldu?”

Kendi kendime başımı iki yana salladım. “Aman Tanrım. Sanırım öyle!”

Rica sertçe kaşlarını çatı. “İşleri ağırdan almanız gerektiğini söylemiş... Sanki bağlanmaya hazır değilmiş gibi?”

“Ah. Hayır.” Söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini anlamıştım. “Sanırım *benim* daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyor.”

Görünüşe bakılırsa bu durum onlar için de benim için olduğu kadar kafa karıştırıcıydı. Ama tam o anda, sohbet konusunun adamı köşeden koşarak geldi. Nefesi buhar bulutları halinde çıkıyordu ve yanakları soğuktan pembeleşmişti. Grubun önünde hızını alamayarak durdu.

Hepimiz onu destansı bir tepeden tırnağa süzmeyle karşıladık. Mavi spor ayakkabı, soluk yeşil pileli pantolon (elbette cepsiz) ve beyaz, uzun kollu gofre kumaş bir tişört giymişti.

“Palton nerede?” diye sordu Jeffy.

“Cep yok dedin! Paltolarımın hepsinin cebi var!” Sonra hepimizin cepli paltolar giydiğini gördü. “Bir dakika, olmaz ama!”

Kahkahalarla güldük ve Rica’yla Jericho hemen paltolarının fermuarlarını açıp onu palto dolu bir kucaklamayla sardılar.

“Özür dilerim,” dedi Jericho içtenlikle. “Hava koşullarına uygun kıyafetlerin istisna olduğunu belirtmeliydim.”

“Vay canına, hakikaten de teknik bir ayrıntı yüzünden diskalifiye olmak istememişsin,” dedi Jeffy.

“Miles zatürre olmadan içeri girelim,” diye önerdi Rica.

Miles ve Jericho önden gitti, hemen arkalarından Jeffy takip ediyordu ama Rica beni elimden tutup geriye doğru çekti. “İkiniz arasında tam olarak ne olduğunu anlat. Hiçbir detayı atlama.”

Miles omzunun üzerinden bana baktı, ben de ona bakıyordum ama Rica’ya bütün hikâyeyi çaktırmadan anlattım. Bitirdiğimde benim anlamadığım şeyi anlamış gibi görünüyordu.

Omzuma vurdu. “Kendine iyi bir adam bulmuşsun, Lenny. Fazla kafa yorma. Yolculuğun tadını çıkar.”

Daha fazla bilgi almak için ağzımı açtım ama o gözlerini kıstı ve kendimi üzerine süslü taşlar yapıştırılmış o kusursuz tırnağın hedefinde buldum. “Bu bir emirdir,” dedi.

Anlaşılan emir almakta gerçekten iyiydim. “Yolculuğun tadını çıkar,” diye tekrarladım omuz silkerek. “Tamam.”

İçeri girdiğimizde bizi ışıklar, aynalar, döşemeli bar taburelerinin dizildiği uzun, kıvrımlı bir bar karşıladı. Gözlerimi kıstım ve dans pistinin tavanından sarkan bir motosikletin egzoz borusundan neon rengi alevlerin fişkırdığını gördüm.

Jeffy bizim için yüksek bir masa ayarladı. Paltolarımızı çıkardık (Miles hariç). Jeffy eşofman giymişti (elbette cepleri yoktu) ve bu, Jericho’nun ona kaşlarını çatmasına neden oldu. Rica, denizkızı Ariel’in kuyruğu renginde bir Oscar elbisesi giymişti ve başparmaklarını yukarı kaldıran Jericho’nun beğenisini kazandı. Paltomu çıkardığımda bana, “Şaka yapıyor olmalısın!” diye bağırdı. O da paltosunu çıkardığında inanamadım, ikimiz de aynı mor

tulumlar içindeydik. Kahkahalar atarak sarıldık ve Rica bir sürü fotoğrafımızı çekti.

Miles gitti ve elinde içkilerle dolu bir tepsiyle geri geldi, biz dans pistinde test sürüşü yaparken masada kalıp gözcülük etmeyi hemen kabul etti.

Bu gece onunla neredeyse hiç konuşmamıştım ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve gözleri üzerimde derken, tulumu beğenmiş olabileceğini kastediyordum.

Jericho'nun özgüvenli dansını konserde görmüştüm, bu yüzden beni şaşırtmadı. Dans pistinin ortasına doğru ilerledi. Jeffy'nin dansı zıplamalardan ve gitar çalar gibi yapmaktan ibaretti. Ama Rica dans pistine adımını atar atmaz iki uzun Fransız örgüsü ve başında Yankees şapkası olan bir adamla karşılaştı. "Sen," dedi adam şapkayı çıkarıp kalbinin üzerine koyarak, "sen beklediğim kişisin."

Onunla daha önce hiç tanışmadığı belli olan Rica şaşırdı ama uzun ve tembel bir değerlendirmenin ardından omuz silkti. "Elbette," dedi. "Neden olmasın?"

Elini uzattı ve adam onu döndürdü.

"Veeee" dedi Jeffy, "bu gece Jericho ve Rica'yı son görüşümüz."

"Gerçekten mi?" diye sordum yanırlıkla ona çarparken.

"Ah, evet." Yavaş bir şarkı çalmaya başlayınca elini uzattı. Hemen tuttum. "O ve Jericho, talipler tarafından erkenden kapılırlar."

"Anladım. Ya sen?" diye sordum ellerimi boynuna dolayarak. Bir o yana, bir bu yana salınırken belimdeki son derece hafif temasından çok etkilendim.

"Şey, ben barmenlerle arkadaş olmayı öğrendim."

Kıkırdadık. “Yalnız kaldığında beni her zaman arayabilirsin,” dedim. “Tuhaf saatlerde çalışıyorum. Hemen gelip seni tek başına bira içmekten kurtarırım.”

Başını yana eğip gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi. Bir an ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. Sonra Jeffy yana doğru bakıp duraksadı. “Miles’la oturmaya gidelim mi?”

Ben de baktım ve Jeffy’yle dans etmemizi izleyen Miles’in yüzündeki ifadeye kahkahalarla güldüm.

Ona doğru yürüyüp iki yanındaki taburelere geçtik. “Bana neden güldün?” diye sordu.

“Ters ters bakışına,” dedim gülmeye devam ederek. “Şeytanın seksi küçük kardeşi gibisin.”

Hemen kaşlarını çattı. “Benimle flört mü ediyorsun yoksa sataşıyor musun asla anlayamıyorum.”

“*Ben* anlıyorum,” dedi Jeffy ve eğilip bardağını Miles’in masadaki bira bardağına tokuşturdu. “Ben gidip barmenin en sevdiği Marvel filmi hangisiymiş öğreneyim.”

Jeffy ben kalması için ısrar etmeye fırsat bulamadan gitti ve biz de Miles’la oturup dans pistini izledik. “Pekâlâ.”

Miles bana döndü. “Hı?”

Elimle memelerimi, kıçımı ve yüzümden başlayıp bütün vücudumu işaret ettim. “İçin içini yesin.”

Miles sırtıtmamaya çalıştı, başını iki yana salladı ve bakışlarını dans pistine çevirip birasından bir yudum aldı. “Lenny, üzerinde Morty’nin Araba Yıkaması tişörtün varken bile içim içimi yiyor.”

İçkimin yarısını neredeyse burnumdan püskürtecektim. Miles hafifçe sırtıma vurdu.

“Miles, Tanrı aşkına, şu koridora çıkıp öpüşebilir miyiz?”

Bana onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Tuvaletin orada mı? İğrenç.”

“Tamam! O zaman beni eve götür ve becer!”

Şimdi içkisi burnuna kaçan oydu, sırtına vuran da bendim. İtiraf etmeliydim, vurmak çok daha eğlenceliydi.

Şeytani aksi bakışları geri döndü. “Seni eve götürüp becermemi mi istiyorsun?”

“Elbette!”

Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni süzdü. Süzdü derken kapsamlı bir değerlendirmeden bahsediyordum. “Yok. Benim yolum daha iyi.”

“Benim yolumu denemedik ki!” Omzunu dürttüm. “Benim yolumla elini bu tulumun içine sokabilirsin.”

Kararlılığında birkaç ince çatlak belirdi ve örümcek ağı gibi yayılmaya başladı. Gözleri yüzümden vücuduma kayd ve hemen ardından dans pistine geri döndü.

Bu tepkisi beni cesaretlendirdi. Atkuyruğumu çekip bir tarafa savurdum ve surat asarak ona baktım. “Miles,” diye mırıldandım ellerinden birinin üstünde parmağımla bir daire çizerek. “Yeterince beklemedim mi?”

Homurdanarak güldü ve elleriyle yüzünü sıvazladı. “Bana işkence ediyorsun.”

“Sen de bana!” Seksi kadın rolünü bırakıp doğruldum. “Beklemeye takan sensin!”

Tekrar kollarını kavuşturup beni süzdü. “Biliyor musun, bu değişime düşündüğümünden çok daha hızlı alıştın.”

“Ne değişimi? Arkadaşlıktan sevgiliye mi?”

Kelimeyi söyleyiş şeklim hiç hoşuna gitmedi ama devam etti. “Bu... büyük bir değişim olurdu.”

Buna ciddi ciddi kafa yordum. “Şey, nasıl hissettiğimi fark ettiğimde çılgına döndüm.”

“Ama o ikimizle değil, daha çok Lou’yla ilgiliydi... değil mi?”

“Doğru. Ama ikimiz açısından... belki de o kadar büyük bir değişiklik değildir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani... tam olarak ne kadar zamandır *böyle* hissettiğimi söyleyemem. Ama bir süredir senin kapüşonlularının içine kıvrılmak istiyordum.” Ona biraz daha yaklaştım ve dirseğinin üzerine kıvrıldığı kumaşla oynadım. “Beni besledin, saçımı yıkadın ve beni şehirde gezdirdin.”

Miles’in gözleri elimdeydi ve parmaklarımı açıkta kalan kolunda gezdirdiğimde kasları gerildi. Birasından büyük bir yudum aldı ve ona dokunuşum dışında herhangi bir yere bakmak için kendini zorladı.

Gömleğini çekiştirince bana baktı. “Annem bana iyi davranıp davranmadığını sordu, Miles. Ona ne dedim, biliyor musun?”

“Ne dedin?” dedi boğuk bir sesle.

“Cehenneme dalıp beni oradan çıkardığını söyledim.”

Yüzünden bir ifade geçti, ne olduğundan emin değildim ama benden uzaklaşarak yüzünün alt kısmını boştaki eliyle örttü. “Lenny.”

“Seni öpmekten neden korkayım, Miles? Sadece dünyanın en güvenli yerine daha da yaklaşmış olurum!”

Bir an gözlerini kapadı ve açıldığında bakışları kararlılıkla yanıyordu. “Ben gidiyorum.”

“Ne? Neden?”

Miles bıkkın bıkkın güldü. “*Bekleme* konusunda takıntılı değilim, Len. Takıntılı olduğum şey... Bak, bunu gerçekten doğru

şekilde yapmak istiyorum. Bu benim için önemli. Bazı işaretler var ve evet, bana senin... Ama acele edersek... Yani... doğru zamanlamada bunu yapmak... O... şeyin içinde çok ateşli görüldüğün için değil.” Tulumumu işaret etti. “Benim için mesele bu değil. Sen bir heves değilsin. Sen... Sen...”

Belki de hayatındaki en önemli şeydim.

Bunları söylemedi ama hissettim ve suskunluğuna dair kafa karışıklığım bir nebze olsun azaldı.

“Jeffy’yle dans et,” dedi sözlerini tamamlamak yerine. “Eve gitmek istediğinde bana mesaj at. Sağ salım gitmen için sana taksi çağırırım.” Ayağa kalktı, gerçekten de gitmeye hazırlanıyordu. Taburede dönüp omuzlarından tuttum. Ama onu durduramadım. “İyi eğlenceler, tamam mı?” Bunu içtenlikle söylüyor gibiydi, ellerimi omuzlarından çekti ve bir an için sıkıp bıraktı.

Bardaki Jeffy’ye el sallayıp çıktı.

Ne oldu? diye ağzını oynattı Jeffy abartılı hareketlerle. Omuz silkip başımı iki yana salladım. Ben de bilmiyordum ki.

FLAŞ HABER: Bir adamın önünde eğil ve doğrul hareketine direnmesi *mümkünmüş!*

Bunu biliyordum çünkü Miles’in önünde eğilmiştim ve o sadece bel fitiği olduğumu sanıp endişelenmişti.

Artık büyük beden bir tişört ve yırtık bir kot pantolon giydiğimde bile içinin içini yediğini bildiğimden, gücümün sınırlarını zorlamak istiyordum. Bağımızın cinsel çekimden ibaret olmadığını iddia ediyordu. Ama ben şu efsanevi “doğru zamanlamayı” biraz hızlandırmak istiyordum.

Miles benden eskisi kadar kaçmıyordu ama hamlelerime karşılık da vermiyordu. Ki pek çok hamlede bulunmuştum.

Önünde pornografik bir coşkuyla fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yedim. Ama o yalnızca gözlerini devirip e-postasını kontrol etti.

Bacaklarımı *Temel İçgüdü*'deki gibi açtım ama büyükanne külotu ve kargo pantolon giyiyordum ve Miles'in tek yaptığı bana ayaklarımı mutfak masasından çekmemi söylemek oldu.

Kanepesinde uyuyakalmış gibi yaptım ama o beni dürterek yola çıkmamı söyledi.

Bir hafta boyunca süren bu saçmalıktan sonra artık çabalamayı bırakmaya hazırdım.

"Onu baştan çıkarmak mümkün değil!" diye bağırdım telefona.

"Diğer kızların annelerine böyle şeyler anlattığını sanmıyorum," diye sakince cevapladı annem.

"Eh, sen sordun!"

Gerçekten de aradığında Miles'la işlerin nasıl gittiğini sormuştum ve ben de her şeyi anlatmıştım.

"Telefonu açtığın için çok sevindim, Lenny ama bu konuda sana pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Uzman değilim."

"Otuz yıldır babamla birliktesin."

"Kesinlikle. Bu da otuz yıldır biriyle bir şey başlatmaya çalışmadığım anlamına geliyor. Ama ne kadar zor olabilir ki? Belli ki adam sana deli oluyor."

"Emin misin? Yani, gerçekten emin misin?"

"Kimse pazar yemeğine gelip bir adamın ona zorla *grappa* içirmesine izin vermez, tabii o adamın bir gün kayınpederi olmasını ummuyorsa."

"Miles'in zorla yediği şeyler listesine ördeği eklememen takdire şayan."

"Gördün mü? Belli ki seni seviyor. Zira ördek de iddiamı doğruluyor."

Annem seramik dersine vardığı için benimle vedalaştı çünkü geç kalmak istemiyordu. Central Park'taki uzun yürüyüşüme devam ettim, sadece büyük bir kuş gözlemci grubuyla durmak için ara verdim ve bir kadının ısrarla işaret ettiği şeyi sanki ben de görüyormuşum gibi yaptım.

Dolambaçlı patikalarda dolaşmaya devam ettim. Burada kendimi evimde gibi hissediyordum. Hayatım boyunca Brooklyn'de doğup büyümüş biri olarak, son birkaç aydır Yukarı Batı Yakası'na yerleşmişim. Burada kaybolmamak beni şaşırtıyordu.

Hayatımda yaşadığım en zor şeylerin –kederde kaybolmak, sevdiklerim tarafından terk edilmek, bütün hayatımdan elimi eteğimi çekmek– bir noktada yapması en kolay şeyler haline gelmiş olabileceğini düşündüm.

Artık hayatımdaki en zor şey umutsuzluğa bombalama dalmak değildi. Artık kendimi toparlamaya çalışmaktı.

İstmeden hızlandım ve stüdyo daireye döndüğümde nefes nefese ve ter içindeydim. Kıyafetlerimi değiştirmek istedim ama temiz kıyafetim yoktu, bu yüzden enerjim tükenmeden her şeyi çamaşırhaneye taşıyıp geri getirdim. Temiz ve katlanmış kıyafetlerimi yerlerine kaldırdım. Ama artık kirli kıyafetler temizlendiği için evin dağınıklığı beni rahatsız etmeye başladı.

Her şeyi düzelttim, tezgâhları sildim, çöpleri ve geri dönüşüm malzemelerini dışarı çıkardım ve Miles'ın minik şarjlı el süpürgesini dolaptan aldım. Her yer tertemiz olduğunda, kendime iyi iş çıkardığımı söyleyip duşa girdim. Bu arada güneş battığı için pijamalarımı giydim.

Sonunda yatağa yığıldım ve tavandaki gölgeleri izledim. Bugün telefonu açtığımda annemin sesinin ne kadar heyecanlı geldiğini düşündüm.

Dan-Dan-DAN. Rüyamdan sıçrayarak uyandım ve sendeleyerek ayağa kalktım. Oda gölgelerle kaplıydı ve hava uykuyla yumuşamıştı. Gecenin bir yarısı biri kapımı çalıyordu ve aniden elimde... bir Converse mi vardı? Bu da nereden çıkmıştı? Korkunç bir silah tercihiydi.

“Lenny?”

Ah. “Miles?”

Kapıyı açtım, gözlerimi ovuşturdum ve ayakkabıyı bir kenara fırlattım.

“Neler oluyor?” diye sordum uykudan sersemlemiş bir halde.

İçeri girip etrafına bakındı. “Ah. Uyuyor muydun?”

“Rüyamda incir ve çedarla yeni bir tarif icat ettiğimi gördüm ve o kadar lezzetliydi ki, beni *Regis ve Kathie Lee Şov*’a çıkarıp bunun hakkında konuşturdular.”

Arkasından kapıyı kapayıp kendimi pat diye yatağa bıraktım. “Neler oluyor?” diye tekrar sordum esneyip yastığımı kabartarak. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi Miles ama hâlâ kapının yanında durmuş, etrafı kolaçan ediyordu.

“Şey. Gecenin bir yarısı neden kapımı çaldın?”

Gözlerini kırptırdı. “Saat dokuz kırk beş.”

“Ah.”

“Aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermedin, ben de endişelendim. Ama... sadece uyuyormuşsun. Normal bir saatte. Pijamalarınla.”

Omuz silkip yastığa sokuldum. “Uykum vardı.”

Küçük dairede oturacak yer olmadığı için ayakkabılarını çıkartıp yatağın ayakucuna geçti. “Görünüşe göre hâlâ var.”

“Hı-hı.” Gözlerim aniden açıldı. “Ama REM uykumu böldün, bu yüzden muhtemelen artık hiç uyuyamayacağım. Çok teşekkürler.”

Burnunu kırıştırdı. “Özür dilerim.”

“Sokaklarda dolaşıp taciz edecek trafik canavarları aradığımı mı sandın?”

“Ya da Queens’te aç biilaç halde gidecek hiçbir yerim olmadan dolaştığımı mı?”

“Ya da varımı yoğumu bir sırt çantasına toplayıp yabancılarla sarhoşken dans ettiğimi mi?”

“Hey,” dedi kaşlarını çatıp etrafa bakarak. “Burası temiz.”

“Evet,” diye esnedim.

Yataktan yere indi ve oturup başucuma doğru kayd. Bu şekilde göz hizasındaydık. “Neden?”

“Neden mi temizlik yaptım?”

Miles başını yukarı aşağı salladı. Işığı yakmaya bile zahmet etmemiştim, bu yüzden yüzündeki ifade gölgeler içinde ve okunaksızdı. Tarçın rengi gözleri kahverengiye dönmüştü.

“Dağınıklıktan rahatsız oldum. Ve bu *bekleme* işi gergin bir enerjiyle dolmama neden oldu,” dedim kaşlarımı çatarak.

Miles hafifçe gülümsedi, gözleri yüzümün her yerinde geziniyordu. Uzun uzun gözlerimi kırıştırtıp yastığa daha da gömüldüm.

“Sonra da,” diye devam ettim, “temizlik yapmaktan yoruldum, bu yüzden yatağa girdim. Biliyor musun, çok sıkıcı bir hikâyenin detaylarıyla aşırı ilgileniyorsun.”

Şaşırtıcı bir şekilde ve son zamanlardaki tüm o mesafeli tavırlarının aksine bana daha da *yaklaştı*.

Başını yastığının yanına, ellerini çenesinin altına koydu. “*Regis ve Kathie Lee Şov*, ha?”

Güldüm. “Zirveye oynadığını oradan anlarsın işte.”

“Ben de bir zamanlar rüyamda İngiltere Kraliçesi’yle tanıştığımı görmüştüm ve sıranın başına geldiğimde ona bir dürüm verdim. Sonra dürümü geri alıp afiyetle yedim.”

Daha çok güldüm. “Aslında bu senin hakkında çok şey açıklıyor.”

Birbirimizin gülümsemelerinden sadece birkaç santim uzaktaydık ve burada olmaktan mutluydum. Uzanıp birbirine dolanmış battaniyeyi düzeltti ve omzuma çekti. Beni sıkıca sarmaladıktan sonra eli ağırlaştı ve bana yaslandı.

“Bunu ne zaman yaptırdın?” diye sordu. Eli omzumdan ayrılp yukarı doğru hareket etti, başparmağı nazikçe kaşımdaki piercing’e dokundu. Sanki onu hoş karşıladığımı biliyormuş gibi beni bu şekilde keşfetmesi, özgüvenle aramızdaki bir sınırı aşması beni heyecanlandırdı.

“Birkaç yıl önce,” diye fısıldadım çünkü normal tonumla konuşursam sesimin titrediğini duyacaktı. “Büyük bir hikâyesi yok. Sadece yüzümün onsuz çok sıkıcı olduğunu düşündüm.”

Bana gülerek kaşlarını çattı. “Sıkıcı mı? Hadi canım.”

Kayıtsız davranarak omuz silktim, oysa Miles hâlâ başparmağıyla kaşımı takip ediyordu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki artık parmak uçlarımı hissedemiyordum. “İyi peki, çok sıradan diyelim.”

Bilmiş bir bakış attı. “İltifat mı istiyorsun?”

“Şey.” Yastığın altından parmağımı çıkarıp omzunu dürttüm. “Şımart beni.”

“Yüzün hiç de sıkıcı değil,” dedi ve başparmağını burnumdan aşağı kaydırды. Dudaklarıma geldiğinde tereddüt etti. Gözleri

benimkilerle buluştu. “Sıradan da değil.” Başparmağı altdudağını okşadı.

Ve işte öylece o “sıradan değil” cümlesi hayatımın belki de en büyük iltifatı oldu. Ne kadar üzücüydü. Muhtemelen daha yüksek beklentilerim olmalıydı ama Miles bana *öyle* bakarken nasıl olabilirdi? Sanki baldan yapılmıştı ve her şeyini bana vermek istiyor gibi.

“Evet, evet.” Acıyan kalbimi görmesin diye hemen bir espri yaptım. “Orta derecede çekici diyebiliriz. Ben buyum işte.”

Miles’in burun delikleri sessiz bir kahkahayla genişledi. “Sen öyle diyorsan.”

“En iyi ihtimalle idare eder ama her şey dört dörtlük olmuyor işte.”

Tek kaşını kaldırdı.

“O kadar da seksi değil ama gerçi bundan hoşlananlar da var.”

Gözlerini devirdi.

“Bence bana fena sayılmayacak derecede yeterli desek... Mmmf.”

Miles dudaklarımı başparmağı ve işaretparmağı arasında kısırmıştı. “Lenny yüzüne baktığımda, işte çok uzun bir günün ardından nihayet evimdeymişim gibi hissediyorum.”

Hemen yüzümü yastığa bastırıp içimi dolduran coşku dalgasına direnmeye çalıştım. Çünkü birine evdeymiş gibi hissettirmek, güzel olduğumun söylenmesinden çok daha iyiydi. Nefes almak için başımı kaldırdım. “Bu his yaşlandıkça daha da güzelleşiyormuş.”

“Hımm.” Miles başını kolunun üzerine koymuştu, bu yüzden neredeyse aynı yatakta yatıyormuş gibiydik.

“Sen de yaşlandıkça güzelleşeceksin bence,” dedim. Öne doğru uzanıp kaşlarının arasındaki çizgiyi takip ettim. Kaz

ayaklarını. Gözleri kapanınca parmağımı hafifçe kirpiklerinin üzerinden geçirdim.

“Gitmeliyim,” diye mırıldandı ama aslında gitmek istiyormuş gibi görünmüyordu.

Gözlerim kapandı, dünya bulanıklaştı ve gözlerimi tekrar açtığımda Miles bana bakıyordu. Birkaç dakika sonra tekrar açtığımda bana bakmıyordu. Küçük Nancy Drew defterini çıkarmış, içine bir çizgi çekiyordu.

“O ne?” diye sordum.

İrkildi. “Uyudun sandım.”

“Ne yazıyordun?” Uzandım ama defteri kapayıp hızla arka cebine tıktı.

“Önemli değil.”

Ama aslında, şimdi düşününce, deftere bir şey yazmıyordu. Son birkaç aydır çok aşına olduğum bir şey yapıyordu.

“Bir şeyin üstünü çiziyordun, değil mi?” diyerek doğruldum.

“Ah, harika. Artık hiç uyuyamayacaksın.”

Kaçmaya çalışıyordu ama öne atılıp onu tişörtünden yakaladım. “Miles, buna büyük plan dedin... Ama gerçekten senin de mi bir listen var? Okyanustan bahsederken şaka yapmıyor muydun? Dağlardan? Bombalama atlayıştan? Seninle olmaya hazır hissettiğime inanmadan önce yapılması gerekenler listen mi var gerçekten? Bir Lenny’yi Öp listen mi var?”

Gözlerini sımsıkı yumdu.

“Bazı şeyleri ben anlatırsam sayılmaz demiştin. Bazı şeyleri kendim için yapmam gerekiyordu.” Gözlerini açtığı anda doğrudan içlerine baktım. “Listedeki şeylerden biri benim dairemi temizlemem ya da eşyalarımı düzenlemem miydi?”

Miles iç çekti ve ayakkabılarını giymek için döndü. “Sanırım hastalık derecesinde sabırsızsın.”

“Haklıyım!” diye övündüm.

“Listeler düşünceleri düzenli tutmanın faydalı bir yoludur,” dedi.

“Artık listede başka ne olduğunu tahmin etmem gerekiyor.”

“Beni yendiğini sanıyorsun ama bu beni gerçekten çok mutlu eder.”

“Sözlerimi iyi dinle, bir hafta içinde öpüşüyor olacağız.”

Güldü ve gözlerini devirdi. “İyi geceler Len.”

Kapıdan çıkıp beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve Lou öldüğünden beri ilk kez, bu hiç de fena değildi.

Bölüm Otuz

“Merhaba, vay canına neler oluyor?” dedi Miles kapıyı açarken. Marketten aldığım ve içi malzemelerle dolu olan poşetlerin üzerinden göremediğimi fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Merhaba. Sen işine bak. Buraya listendeki bariz bir şeyi silmek için geldim.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Bariz derken?”

“Yemek. Beni doyurmakla kafayı bozmuşsun. Ben de sana kendimi beslemeyi bildiğimi kanıtlayacağım. Ve bir kez olsun seni ben doyuracağım.” Onu itip ayakkabılarımı çıkardım. Sonra hayatımın en büyük şokunu yaşadım.

Miles’in koltuğunda bir adam oturuyordu.

Az kalsın marketten aldıklarımı yere düşürecektim. “Miles,” dedim abartılı bir şaşkınlıkla. “Evde. Bir. Arkadaşın. Var.”

İkisi de gülmeye başladı.

“Merhaba.” Adam ayağa kalkıp alışveriş poşetlerinin etrafından elimi sıkmaya çalıştı. Sonunda poşetlerden birini elimden aldı. “Ben Ethan.”

Bakır rengi saçları ve yırtıcı bir gülümsemesi vardı. Yepyeni, cilalanmış bir kamyonet kadar yakışıklıydı. Hemen aşk hayalleri kurmaya başladım. Ethan’la ben şarkıcı ve söz yazarı ikilisi olan

bir karı-kocaydık... Miles diğer alışveriş poşetini de elimden aldı ve ellerini benim kabanımın *içine* soktu. Az kalsın dilimi yutacaktım. Evet, teknik olarak sadece montumu çıkarmama yardım ediyordu ama göğüs kafesime o şekilde dokunması mı gerekirdi? Montumu dikkatle çıkarıp tüylü kazağımı düzeltirken Ethan'ı erkek şeklindeki bir sis olarak görmeye başladım ve Miles dışında hayatımdaki her şey bulanıklaştı. Yüzündeki hafif kibirli ifadeye bakılırsa, onun da niyeti sanırım buydu.

"Bu, Lenny. Ethan memleketten bir arkadaşım. Benden birkaç yaş küçük."

"Ah! Şehri ziyarete mi geldin?"

Başıyla onayladı. "Aslında Brooklyn'de yaşıyorum. Miles buraya taşındığından beri pek görüşemedik. On sekiz aylık bir bebeğim var ve bir bar işletiyorum, bu yüzden oldukça yoğunum."

Telefonunu cebinden çıkarıp bana kilit ekranını gösterdi. Tombul yanaklı, kızıl saçlı, gülümseyen bir bebekle yanak yanağa duruyordu. Hangisinin daha mutlu görüldüğünü söylemek zordu.

"Vay canına," dedim sırıtarak. "Çocuğun mutluluğun ete kemiğe bürünmüş hali."

"Miriam," diyerek adını söyledi. "Gerçekten de öyle." Ethan'ın gülümsemesi düşünceli ve şefkatli bir hal aldı. "Tabii ayağına yağmur botları giydirmek zorunda değilsen. O zaman öfkenin ete kemiğe bürünmüş hali oluyor."

Hepimiz güldük ama sonra aniden kendimi kötü hissettim. "Haber vermeden geldim. Ben gideyim de ikiniz sohbet edin."

"Bir dakika bekle. Ne pişirecektin?" diye sordu Miles. Market poşetlerimden birini mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra geri döndü ve Ethan'ın elindeki poşeti aldı.

“Ah. Şey, *guacamole* yapmayı düşünmüştüm.”

Ethan bize baktı. “Ben *guacamole* yerim.”

“Ah! Harika. Tamam!”

“Yardım ister misin?” diye sordu Miles.

“Hayır, hayır! O zaman sana yemek yapmış olmam ki. Sen otur. Arkadaşınla ilgilen. Birazdan hazır olur.”

Mutfağa gidip daha sonra eve götüreceğim çabuk bozulan yiyecekleri hızla boşalttım. Sonra yıkamaya, doğramaya ve karıştırmaya koyuldum.

Miles ve Ethan, Ethan’ın telefonundaki fotoğraflara bakıyorlardı ve Ethan’ın sesinde öyle bir sevgi vardı ki hâlâ Miriam’dan bahsettiklerini düşündüm ama sonra Miles tuğla işiyle ilgili bir şeyler söyleyince Ethan’ın barından bahsettiklerini anladım.

Aslında onları dinlememeye çalışıyordum ama Miles’in o gür kahkahasını her duyduğumda midem kasılıyordu. Biri Ethan’a görüntülü aradı ve bütün işimi bırakıp Ethan’ın muzlu pudinge dönüşmesini izledim. “Merhaba tatlım!”

Bir, *Baba!* duydum. Sonra da bir sürü agulama geldi ama Ethan şaşırtıcı bir şekilde hepsini anlayıp cevap verdi. “Yatak odanda, tatlım. Onu orada saklıyoruz.”

Telefon görüşmesinin geri kalanını Miles’in yatak odasında yaptı. Bir cips aldım ve tam *guacamole*yi test edecekken bir sıcaklık ve basınç hissettim. Miles arkamdaydı. Eğildi ve çenesini omzuma koydu.

“Bana *guacamole* yapmaya geldin,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Hı-hı.” Konuşamıyordum çünkü Miles kendi isteğiyle vücudunu benimkine bastırıyordu.

“Acıktın, dışarı çıkıp alışveriş yaptın ve sonra da yemek yapmaya geldin.”

“*Yemek* yapıyorum sayılmaz. Bu atıştırma.”

“Bir ısırık istiyorum.” Çenesi hâlâ omzumdayken ağzını açtı.

Ben de cipsi sosa batırıp ağzına vermek için geriye uzandım. “Mmm,” diye inledi lokmasını kulağıma doğru çiğnerken ve bunu sevimli bulduğum için kendimden nefret ettim.

“Güzel mi?”

“Şimdiye kadar yediğim en iyi *guacamole*,” dedi. Sonra bir kolunu karnıma dolayıp avucunu kalçama koydu, diğer elini de başımın üzerindeki dolaba kaldırdı. Bir tuzluk alıp *guacamole*ye biraz ekledi.

Kolunu belime sıkıca doladığına inanamıyor, öte yandan bu ustaca hamlesine gülüyordum. “Şimdiye kadar yediğin en iyi *guacamole*ye tuz mu gerekiyor?” diye sordum.

“En iyisi bu çünkü benim için yaptın.” Sonra yarı sıkılmış limona uzanıp kâseye biraz daha sıktı.

“Mutfak yeteneklerimle seni büyülüyorum.”

“Çok etkilendim.” Karıştırdığı sosa benim için bir cips batırdı. Düşünceli düşünceli çiğnedim. “Fena değil.”

Sosa bir cips daha batırdı ve durum artık iyice saçmalaşmaya başlıyordu ama sanırım yine benim için hazırlıyordu. Ama ben daha cipsi yiyemeden Miles’in arkasından Ethan belirdi. “Birazını bana da ayırın.”

İkimiz de güldük ve Miles cipsi ona uzattı. Aramıza dostça bir mesafe koymasını bekledim ama Miles beni şaşırtarak bizi geriye doğru çekip Ethan’a yer açtı ve *tam* arkamda durmaya devam etti. Gerçi artık bana sarılmıyordu. Kocaman eli şimdi kalçamın yanındaki tezgâhın üzerinde duruyordu.

İkisi konuşurken Miles’in elini inceledim. Güçlü ve hareketsizdi; eklemleri kuruydu, hayatı boyunca zanaatla uğraşmış

olmanın tüm izlerini taşıyordu. İşaretparmağında biraz cips tozu görüp silkeledim. Arkamdan bana çeyrek santim daha yaklaştı ve yaydığı saf sıcaklık başımı döndürdü. Sanki eline bir milimetre daha yaslansam kalçama koyacak, oradan karnımın üzerine kaydırarak, beni kendine doğru çekecek ve hiçbir şey olmuyormuş gibi Ethan'la konuşmaya devam edecekti.

“Tasarımcı onu siyaha boyamak istiyor,” dedi Ethan bir şey hakkında (neredeyse hiç dinlemediğim bir şey hakkında).

“Aman Tanrım, hayır. Kötü fikir,” dedi Miles (ve şimdi bütün dikkatim ondaydı).

“Neden?” diye sordu Ethan.

“Yani, estetik olarak tuğla boyama...” dedi Miles.

“Bir *tercih* meselesi,” diye onayladı Ethan. “Ben de bu yüzden bir tasarımcı tuttum zaten. Tercihleri kendi başıma yapmak zorunda kalmayayım diye.”

“Tamam, peki. Ama şömineleri boyamak genellikle kötü bir fikirdir. Çoğu boya belirli sıcaklıklarda yanıcıdır. Yani şömineyi amacına uygun kullanmak istersen, oturma odana resmen çıra hattı döşemiş olursun.”

“Ah.” Ethan afallamış görünüyordu. “Şey... evet. Tamam, o zaman bu kötü bir fikir.”

“İlla o görünüme bayıldıysan doğru boyayı seçmene yardım edebilirim. Ama bayılmadıysan...”

“Hımm, neyse o zaman ya. O kadar da bayılmamıştım. Sadece Mimi için güzel bir evim olmasını istiyorum.”

“Miriam'ın lakabı mı?” diye sordum, bu sevimlilik karşısında kendimi zor tutup dudaklarımı birbirine bastırarak.

Ethan gülerek başını iki yana salladı. “Evet. Evimi yeni aldım ve orayı gerçekten bir yuva haline getirmek istiyorum. Mimi'nin

annesinin evi çok güzel ve... ben kendi evimin de orayla yarışmasını istiyorum. Kulağa pislik gibi mi geldim? Öyle davranmaya çalışmıyorum.”

Hiç de pislik gibi gelmiyordu. Kızının, annesinin evinde olduğu kadar kendi evinde de rahat hissetmesi için bir iç mimar tutan bir baba mı? Tatlılıktan düşüp bayılacaktım. Başımı geriye atıp Miles’la göz teması kurdum. “Bu adama şöminesini boyama konusunda yardım etmelisin.”

Miles gülümsedi. “Emir büyük yerden,” dedi Ethan’a.

Ethan da bana, “Teşekkürler,” diye cevap verdi.

“Şöminenin fotoğrafı var mı?” diye sordu Miles ve sohbet etmeye, plan yapmaya ve Ethan’ın telefonuna bakmaya geri döndüler.

Anlaşılan, Ethan’ın Harlem’de bildiği bir yerde akşam yemeğine çıkacaklardı ve ikisi de onlara katılmam için ısrar etse de *o kadar da* davetsiz bir misafir değildim.

Yine de alışveriş poşetlerimi taşıyarak beni eve kadar bıraktılar. Sonra yukarı çıkıp azimle Google’da arama yaptım. Bulduğum şeyler hoşuma gitti.

Miles’in arkadaşıyla yemeğini bölmeyeceğimden emin olana kadar bekledim ve bir elimde çay, diğer elimde telefonla tek kişilik yatağıma girdim.

Duvar örme konusunda iyi misin? diye Miles’a mesaj attım.

Bu ne biçim soru? Cevabı neredeyse anında geldi.

Ah, kaçamak cevap. Demek tuğla örmede kötüsün, ha?

Gayet iyiyim, Lenny.

Ne kadar iyi?

Bana tam olarak ne soruyorsun?

Ona New York’taki tuğla ustalarını listeleyen Google sayfasının bağlantısını gönderdim. Çok fazla yoktu.

Bu çok seksi bir beceri, diye bilgilendirdim onu.

Ne anlamda seksi?

Bir seks abidesi olabilirsiniz, Miles Honey.

Sessizlik oldu, bu yüzden elbette sessizliği ben doldurdum.

Bir alet kemeri takıp üzgün ve zengin kadınları etkileyebilirsiniz.

Onlara fahiş fiyatlar çekebilirsiniz. Evlerini yeniledikleri zaman özel tasarım tuğla işleri yapabilirsiniz. Yukarı Batı Yakası'nın en seksisi sen olursun.

Bu nereden çıktı?

Bugün Ethan'la konuşurken gerçekten mutlu, ilgili ve bilgili görünüyordun. Bence bir işe ihtiyacın var.

Benim bir işim var zaten.

Fırın eldivenleri takıp beni şehirde kovalamadığın bir işe ihtiyacın var.

Seninle ilgilenmeyi seviyorum.

Sıcak bastı, bir üşüyor, bir eriyor, bir titriyordum. Böyle bir yorumdan sonra insan mesaj atmaya nasıl devam ederdi? Çok sabırsızlandım ve onu aradım. Alo bile demeden cevap verdi.

“Açıkçası bunu ben de daha önce düşündüm.”

“Peki seni ne durdurdu?” diye sordum.

“Dokuzdan beşe çalışacağın bir iş değil benimki. İş seviyorum, orası ayrı ama kendi firmamı kurmam gerekirdi. Her şeyi yoluna koymak için çok çalışacağımdan birkaç yıl ortalıkta olamazdım.”

Sözlerinin altında yatan imayı hemen çözdüm çünkü gururla belirtmem gerekiyordu ki, Miles'ın kalbini anlamaya başlıyordum. “Reese ve Ainsley'nin yanında olamayacağından endişelendin.” Duraksadım ve hem aptal olmadığım hem de şu anda iltifat kovalamadığım için listeye bir kişi daha ekledim. “Ve benim de sanırım.”

Bir onaylama mırıldandı ama sonra iç çekti. “Konu sadece bana ihtiyaç duyduklarında yanlarında olmak değil... Tamamen orada olmakla ilgili. Yani, şu anda Ainsley’yle işler oldukça iyi gidiyor, ki bu aslında senin sayende oldu. Ama yine de şu an benim olayım, her zaman etrafta olmam. Ben Güvenilir Adam’ım, unuttun mu? Günde on dört saat evden uzakta olursam Güvenilir Adam olamam.”

Kurduğu mantık beni biraz afallattı. Ama sonra, “Ben buna saçmalık derim,” diye cevap verdim.

“Peki?” dedi gülerek.

“Miles senin olayın *kendin* olman. Yani elbette Güvenilir Adam olmanın büyük bir kısmı etrafta olmak. Ama bu, amaçsızca orada bulunmak anlamına gelmiyor ki. Gerçekten önemli olduğunda orada olmak anlamına geliyor. Ve insanlar bunu birbirlerinin evlerinde oturmak dışında birçok şekilde yapar.”

“Tamam...” Kulağa kısmen ikna olmuş gibi geliyordu.

“Çok sadıksın ve sevdiklerin için yapmayacağın hiçbir şey yok. Orası çok belli. Ama kendin için bir işe ihtiyacın var. Sevdiğin insanlara bakmanın bir kısmı da kendine bakmaktır, değil mi?”

Bunu söyler söylemez bende ampul yandı.

Tekrar Yaşa listesi. Lenny’yi Öp listesi. İlk bakışta çok farklılardı. Ama özlerinde ortak bir noktaları vardı.

Bu listelerin ikisi de benim tekrar kendime bakmamla ilgiliydi.

Sonunda Miles’ın ne beklediğini anladım. Çünkü ben daha kendime bile bakamıyorken kim benimle çıkmak isterdi ki? Fakat bundan da önemlisi ben daha kendime bile bakamıyorken neden biriyle çıkmak isteyecektim ki?

Miles aylardır cankurtaranım olmuştu. Bu da çok spesifik bir iş tanımıyla birlikte geliyordu. Kendi başıma yüzebileceğimden

emin olana kadar hayatımdaki yerini değiştirmek istemiyor mu diye merak ettim.

Kararlılık içimde bir kutu kola gibi açıldı. Ruhum kıpır kıpır ve enerji doluydu. Çünkü bir zamanlar, haftada bir evi temizlerdim. Lou kemoterapi görürken ikimizin çamaşırlarını yıkar, alışveriş yapar ve yemek pişirirdim. Mahallemde uzun, dolambaçlı yürüyüşler yapar, üzüldüğümde annemi arardım. Maskara sürer ve dişçi randevularına giderdim.

Miles benim cankurtaranım olabilirdi ama ömür boyu sahil güvenliğim olmak zorunda değildi. Bunu ona kanıtlayacaktım.

Böylece... resmen Miles'ı baştan çıkarmaya çalışmayı bıraktım. Lenny'yi Öp listesinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışmayı da bıraktım.

Bu enerjiyi yeniden yönlendirdiğim bazı yerler şunlardı:

Reese'e çalışma saatlerimi, ücretimi ve tatil süremi belirten bir sözleşme yapıp yapamayacağımızı sordum. O kadar heyecanlandı ki yere yığılıp alnını ellerinin üzerine koydu ve nihayet bu düzenimizin onu ne kadar rahatsız ettiğini anladım. Ainsley için tek istediği istikrardı ve işe gelmeye devam edeceğimi umarak büyük bir risk almıştı.

Rica'yı aradım ve beni onunla birlikte yoga dersine gitmem için zorlaması konusunda yalvardım. Ama beni tek derse değil, tam on haftalık bir yoga kursuna yazdırdığını görünce dehşete kapıldım. Dersten, birinin sıcak bir arabada otuz yıl boyunca unuttuğu bir Barbie bebek gibi çıktım ama devam etmeye kararlıydım.

Jeffy'ye kendi yalnız hissettiğinde beni aramasını söylemiştim ve beni dinleyince çok sevindim. Çalışıyordum ama sorun değildi. Ainsley'yle trene atlayıp Jeffy ile Babamın Kitapları ve

Bilgeliği'nde buluştuk. Orada Jeffy, sözkonusu Baba ve Ainsley, Isley Kardeşler hakkında uzun bir sohbet ettiler. Jeffy ona batık gemilerdeki gizemleri çözen tüplü dalgıç bir dedektif hakkında doksanlarda yazılmış bir seri önerdi. Baba sağ olsun, Ainsley dükkândan bir kucak dolusu ikinci el kitapla ayrıldı.

Miles'i akşamdan kalma olmaktan kurtarmak için annemlerin evindeki pazar yemeğine Jericho'yu götürdüm. Mahallesindeki fırından o kadar güzel hamur işleri getirdi ki annemin gözleri yaşardı. Babam *grappa'yı* patlattığında Jericho bardağını ters çevirip kollarıyla göğsünde X yaptı. Annem gerçekten büyük bir keyiflegüldü. "Gördün mü bak?" dedi. "O seninle evlenmek istemiyor."

Çantama fazladan kurabiye tıktırıp bir saat sonra Miles'in apartman girişine vardığımda, onun koşarak dışarı çıktığını ve montunun fermuarını çektiğini gördüm.

"Merhaba!" Ona o kadar yaklaştım ki yüzünü görmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. "Dışarı mı çıkıyorsun? Ben de tam sana geliyordum."

Miles'in yüzü aydınlandı. "Aslında sana uğrayacaktım. Jericho'yla yemeğin nasıl geçtiğini sormak istedim."

"Sanırım senden iyi idare etti."

Yüzü düştü. "Eh, ne de olsa çok çekici biri."

Hemen durumu düzeltmeye çalıştım. "Annem seni gelecek hafta yemeğe beklediğini iletmemi istedi."

Miles birden canlandı. "Tamam." Aramızda çok fazla mesafe yoktu ama biraz daha yaklaştı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Kendimi nasıl besleyip su içme düzenimi nasıl oturtacağımı anlamaya çalışarak şehirde koşturmaktan Miles'i görecektim kalmamıştı.

“Kendime bakma işini deniyorum. Aslında oldukça iyi kıvırıyorum.”

Varlığımın her bir molekülünün yapmam için çılgık attığı şeye teslim oldum. Yüzümü Miles’in göğsüne bastırdım, kollarımı göğsüne sıkıca doladım. Hiç tereddüt etmeden o da bana sarıldı. Bu, sağanak yağmurda olsak ön kısımlarımızın asla ıslanmayacağı türden sıkı bir sarılmaydı.

Şu an o kadar mutlu ve sıcaktım ki beklemeyi de ona kendime yetebildiğimi göstermeyi de umursamadım. Biraz eğilip yanağını başımın üstüne koydu.

“Nasıl gidiyor?”

Geriye doğru çekildiğimde hazırlıksız yakalandı ve başı eğik kaldı. Parmak uçlarımda yükselsem gülümsemesinden bir ısırik alabilirdim. “Felaket derecede yanlış giden bir şey yok. Aslında her şey yolunda. Ve her günün sonunda hâlâ üzgün hissediyorum,” dedim hafifçe omuz silkerek. “Anla işte.”

“Yaya trafiğini engelliyorsunuz,” dedi Emil binanın kapısından.

Miles’la hafifçe birbirimizden ayrılıp neredeyse bomboş olan sokağa baktık. “Hangi yaya trafiği?” diye sordum. “Köşedeki kadını mı diyorsun? Sanırım idare edebilir.”

“Hadi gelin,” dedi Emil yüzünde hafif bir gülümsemeyle bizi içeri davet ederek.

Miles ve ben asansöre bindik ve kapılar kapanır kapanmaz yine sarıldık. “Hey, çok açım,” dedim. “Ben sana günümü anlatırken sen de beni çantamdaki kurabiyelerle besler misin?”

Gülümsediğini hissettim. “Elbette.”

Bölüm Otuz Bir

Emil, Ainsley'nin boks yapması için iki avucunu havaya kaldırdı. “Bir. İki. Bir. İki,” dedi tamamen duygusuz bir sesle.

Ainsley boks bırakıp ellerini beline koydu. “Beni gaza getirmen gerek dedim!”

“Bence bu, Lenny'nin işi,” dedi Emil ve dürüst olmak gerekirse, bu görevde başarısız olmasaydım ona katılabilirdim.

Büyük dans için okula gitmemize yarım saat kalmıştı ve biz çoktan oturma odasında volta atmış ve *Jock Jams* dinlerken yumruklarımızı havaya savurup kanepe yastıklarını duvara tekmelemiştik. Miles'in mızızlanmasını bekliyordum ama onu gözlerini kapayıp kanepede *Whoomp! (There It Is)*in sözlerini mırıldanarak oturduğunu görünce şaşırdım.

Bu, Ainsley için yeterli olmayınca hepimizi lobiye indirdi. “Futbol tezahüratı falan bilmiyor musun ya da yapabileceğin başka bir şey yok mu?” diye sordu Emil'e.

Bu gerginlik okul dansı için bence fazla kaçıyordu ama Reese iki buçuk günlüğüne gitmişti ve ben Ainsley'nin bunu düşünmesini istemiyordum.

“Hadi, aslan,” dedim onu Emil'den uzaklaştırarak. “Geç kalmak istemeyiz.”

Kuşlar hâlâ cıvıldarken dansa gitmek komikti ama burası ilkokuldu, dolayısıyla eğlence beşte başlıyordu.

Ainsley sokağın aşağısında okulunu görünce elimi bıraktı ve saçlarını gözlerinin önünden çekti. Çenesi yukarı kalktı, omuzları geriye gitti ve kasılarak yürümeye başladı. Mor gözlüğünü çıkarıp cebinden Miles'in bana aldığı leopar desenli, kalp şeklinde güneş gözlüğünü çıkardı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum şaşırarak.

"Birkaç hafta önce tezgâhın üzerinde bırakmışsın," dedi. "Ve bu gece *benim*."

Tartışamazdım çünkü Ainsley etrafa tam bir rock yıldızı havası yayıyordu ve gözlük ona çok yakışmıştı. Anlaşılan sınıfla oturacaktı, bu yüzden dans öncesi gerçekleşecek yetenek gösterisine giderken lobide birbirimize el sallayıp ayrıldık.

Miles ve ben salonda yerlerimize oturduk. Onun çocuk boyutundaki koltuklarda uzun bacaklarını ne yapacağını çözmeye çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi. Işıklar kısıldı ve tiyatro öğretmeni yetenek şovunu başlatmak için sahneye çıktı.

Sonra asıl eğlence başladı.

Art arda iki çocuğun bir sağa bir sola salınarak utangaç bir tavırla aynı Taylor Swift şarkısına pleybek yapmasını izledik. Bir kız üst üste sekiz takla attı (bana sorarsanız oldukça etkileyiciydi). Tiyatro öğretmeni geri gelip onu sahneden kovalamadan önce başka bir çocuk tenis topunu raketle 468 kez sektirdi. Tam o sırada Miles'in dizlerinden birini tavşan gibi zıplattığını hissettim. Ayrıca o... tırnaklarını mı yiyordu?

"Hey." Onu hafifçe dürttüm ve fısıldamak için eğildim, "Sorun ne?"

Hemen dizini sallamayı bıraktı ve parmağını ağzından çıkardı. “Hiçbir şey.”

Görünüşe göre müdürün elinde hangi kartı tuttuğunu tahmin etmeye çalışan kıza kilitlenip kalmıştı. Omuz silkip seyirciler arasında Ainsley’yi aradım ama göremedim. Derken Miles’in tırnağı ağzına geri girdi ve dizi daha hızlı sallanmaya başladı.

“Baba kız dansı konusunda gerçekten bu kadar mı gerginsin?” diye sordum.

Bana bakmadı bile. Dirsekleri dizlerine çarptı ve avuçlarını yavaşça birbirine sürttü. Bana NBA oyuncularının şampiyonluk maçına çıkmadan önceki hallerini hatırlatıyordu.

“Miles.”

Beni duymazdan geldi.

“*Miles.*” Bana bakmak zorunda kalana kadar gömleğini çekiştirdim. “Kimse sana bakmayacak! O senin ayakkabılarının üzerinde dururken sen sadece ileri geri sallanacaksın. Önemli bir şey değil.”

Yüz ifadesi anında, *Öyle mi, Lenny?* der gibi bir hal alınca hemen geri çekilip ellerimi havaya kaldırdım.

Birkaç çocuk daha sahne aldı ve sonra Miles birden ayağa fırladı. “Affedersiniz,” diye fısıldadı yanındaki kişiye.

Kolunu tuttum. “Nereye gidiyorsun?”

“Döneceğim.”

Arkasından baktım ve acaba peşinden koşmalı mıyım diye düşündüm. Eğer yeğeniyle dans edeceği için herkesin içinde kusmak zorunda kalacaksa, dans etmekten sandığımdan da çok nefret ediyor demektir. Belki de dans etmenin cehennemde sonsuza dek yanmakla cezalandırıldığı *Footloose* filmindeki gibi bir ortamda büyümüştü.

Ama sonra tiyatro öğretmeni geri döndü ve mikrofonun hakkını verdi. “Ve şimdi!” dedi. “Attain Academy’de yeni bir

geleneğin zamanı geldi. Bu, yetenek gösterisinin aile bölümü. Hırslı öğrencilerimizden bazıları gösteri hazırlamak için bir aile üyesiyle birlikte çalıştılar.”

Kollarımdaki tüyler birden diken diken oldu.

“İlk aile gösterimiz için Ainsley Hollis ve dayısı Miles’a bir alkış lütfen!”

Üfleseler devrilecek tabirinin her zaman sadece bir deyiş olduğunu düşünmüştüm ama şu an hafif bir esinti bile beni kelimenin tam anlamıyla yüzüstü yere serebilirdi.

Sahnedeki ışıklar yanıp da Ainsley’yle Miles’ı dramatik bir şekilde aydınlatığında yüzümü gözlerim dışında iki elimle kapamıştım. Sırtları bize dönüktü ve ikisi de uyumlu siyah pantolonlar ve firfırlı gri gömlekler giymişti. Müzik çalmaya başlayana kadar bu bana hiç mantıklı gelmedi.

“Aman Tanrım.”

Hoparlörlerden Robyn’in *Dancing on My Own* şarkısının açılış melodisi yankılandı. Miles’la Ainsley şarkıcının klipte giydiği kıyafetlerin benzerini giyiyorlardı.

“*Aman Tanrım.*” Başka bir şey söyleyemedim. Dudaklarımda coşku dolu bir sırtışıla donakaldım ve gördüklerimin her saniyesini beynime kazıdım.

Aynı anda dönüp *fena* bir koreografiye başladılar. Elleri bir saat gibi tik tak ediyordu. Kalçalarını oynatıyor, omuzlarını sallıyorlardı. Bütün bedenlerini yukarıdan aşağıya kıvırdıkları bir hareket yaptılar ve yeterince vurgulayamayacağım kadar iyiydi.

Ainsley tam bir rock yıldızıydı. Belki sahne ışığını büyükbabasından miras almıştı ya da belki de hepsi kendi yeteneğiydi ama harikalar yaratıyordu. Parça boyunca sesini duyamasak da şarkıyı yürekten söylediği belliydi.

Öte yandan Miles (Tanrı onu korusun) kendini ana kaptıramadı. Bütün yüreğiyle konsantre olmuştu. Teknik açıdan doğru dans etmeye gösterdiği özen bunun için ne kadar çok çalıştığını gösteriyordu.

Son zamanlarda bu şarkı binlerce kez dilime dolanmıştı. Meğer bunun sebebi onların da diline dolanmış olmasıymış.

Her gün pratik yapmış olmalıydı. Ains için.

Miles'in boşalan koltuğuna oturan biri, "Gözlerim neler görüyor?" diye sordu.

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Reese!"

"Eve erken geldim," dedi zayıf bir sesle ve sahneyi işaret etti. "Sen?.."

"Hayır."

Şu an gerçekten parlıyorlardı. Ainsley dayısının çeyreği kaddı, sarı saçları jöleyle Robyn modeli yapılmıştı ve kıyafeti ona gerçekten çok yakışmıştı. Miles'in kıyafetiyse kötü bir *Vampirle Görüşme* kostümü gibiydi.

Ona olan hislerim ikiye, üçe, dörde katlandı ve dürüst olmak gerekirse hepsini göğsüme hapsedmek çok acı vericiydi. Onu bir defans oyuncusu gibi yere sermek istiyordum. Sonsuza dek öpmek. Evlenme teklif etmek falan filan.

Sonunda seyircinin bu performansa gerçekten tepki verdiğini fark ettim. İnsanlar bağırıyor, tezahürat yapıyor, alkışlıyordu. Öndeki küçük bir grup ayakta dans ediyordu.

"Bu, ilkokul için pek de uygun bir şarkı değil," diye mırıldandı yanımdaki kadın arkadaşına.

Sonunda şarkı bitti, sahne ışıkları karardı ve Ainsley'yle Miles büyük bir sevinçle alkışlandı.

"Ainsley onu buna nasıl ikna etti?" diye sordu Reese tamamen şok olmuş bir halde.

Miles'in bu yönünü hâlâ bilmiyor olması ancak kasıtlı bir görmezden gelme olabilirdi. "Reese, Miles kendisi istedi."

Cevabımı sindirmeye çalışırken gözlerini kırptırdı.

"Onu itersen," diye sabırla açıkladım ve örnek olarak ellerimi uzattım. "O da seni iter. Ama elinden tutarsan, her yere peşinden gelir." Reese hâlâ gözlerini kırptırıyordu. "Miles sen ve Ains için *her şeyi* yapar."

Reese arkasına yaslandı ve söylediklerimi düşünmeye başladı. Yetenek gösterisi devam ediyordu ama Miles geri dönmedi. Gösteri biter bitmez Reese'le birlikte lobiye koştuk.

Yetenek gösterisi katılımcıları çift kapılardan dışarı akın ediyor, çocuklar büyüklerinin kollarına koşuyor ve birkaç yetişkin katılımcı da eşit derecede mahcup ve gururlu görünüyordu. Maalesef Miles ve Ainsley günlük kıyafetlerine geri dönmüşlerdi. Çok yazık. Miles'in o gömlekle fotoğrafını çekmek için serçeparmağımı verirdim.

Annesinin eve yarın geleceğini düşünen Ainsley onu görünce koridorda var gücüyle koşarak kollarına atıldı. Evet, ilaç gibi gelmişti.

Ben de Miles'in kollarına koşmaya hazırlandım. Ona hislerimi net bir şekilde söylemeye. Onunla birlikte göklere yükselmeye.

Coşkudan patlamak üzereydim ki... Miles'in şaşkınlıkla Reese'i fark ettiğini gördüm. Ellerini ceplerine soktu ve büyük gösteriye nasıl bir tepki vereceğini görmek için gözlerini ona dikti.

Ah. Doğru ya.

Bu an kesinlikle benimle ve hislerimle ilgili değildi.

Miles, Reese'in yanına giderken ben de kalabalığın arasına geri çekildim. Reese ona bir şeyler söyledi ve Miles utangaç bir tavırla güldü. Elini başının arkasına götürüp homurdandı.

Sonra doğruldu ve boynunu uzatıp etrafı taramaya başladı. Göz göze gelince ona başparmaklarımı kaldırdım. Bana doğru bir

adım attı ama sonra Reese'in kollarındaki Ainsley, Miles'a uzanıp ona koala gibi sarıldı. Miles'ın gözlerini kapayıp yeğenine sarılırken bütün kalbiyle gülümsediği ve ona bir şeyler söyleyip yere indirdiği mükemmel bir kare yakaladım.

Reese de sırtıyordu. Üçü de. Mutlu bir aile olmuşlardı ve sonunda, en azından bir an için, orta noktada buluşmuşlardı.

Çaktırmadan dışarı çıktım. Derken cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Miles arıyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu.

"Onları yemeğe çıkar!" diye neşeyle telefona bağırdım. "Cidden... Reese... havlu attı sayılır. Git ve işini bitir."

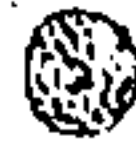
"Sen de bizimle gel!" diye ısrar etti Miles.

"Miles, bunu yapabilirsin. Bu senin en iyi yaptığın şey. Orada bana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun ama aslında yok. Ainsley'yle bu anı tek başına sen yarattın. Onları besle, anlattıklarını dinle, şaka yaptıklarında gül ve Ainsley yürüyemeyecek kadar yorulduğunda onu eve taşı."

Bir an sessiz kaldı. "Sen eve mi gidiyorsun?"

"Sonra da beni ara," dedim cevap olarak çünkü eve gidip gitmeyeceğimden emin değildim. "Ailenle işin bitince."

Tekrar sessizleşti ama bu sefer hattın diğer ucundaki Miles'tan dalga dalga neşe yayıldığını hissettim. *Ailesi*. "Tamam. Ararım."

Yetenek gösterisi erken bitmişti, bu yüzden saat daha altıydı. Ben de kendimi bir randevuya çıkarmaya karar verdim. East Village'da eskiden çok sevdiğim bir Tayland restoranı vardı, bu yüzden bir şans verip oraya gittim.

Trendeydim, yabancıların arasında sıkışmıştım ama dizginlenemez bir neşe hissediyordum. Yaşadığım sürece, sahnede özenle

vücudunu kıvıran Miles'in yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım. Hem de fırfırlı bir gömlek giymişti.

Bu adam dans etmeyi bilmiyordu ama yine de...

Bunu Ainsley için yapmıştı. Onun yanında olmak için. Dayısı olmak için.

Bu yaz beni o dans partisinden nasıl çekip çıkardığını düşündüm. Ne kadar gergindi; benden yardım istemek ve karşılığında bana yardım teklif etmek onu ne kadar rahatsız etmişti. Sonra ihtiyacım olursa gecenin körü de olsa onu uyandırmamı söylemişti. Cody'nin düğününe kendini zorla sürüklemiş ve bütün o garipliğe katlanmıştı. Yeğeninin desteklendiğini hissetmesi için kendini bir dans koreografisi öğrenmeye zorlamıştı. Bu adam hiç kolay yolu seçer miydi? Hayır. Asla.

Tek çıkış yolu içinden geçmek.

Miles kendi cehenneminden sağ çıkmış ve dersini almıştı. Ya zor yolu ya da çöküşü seçecekti. Yaşamaya ve iyi yaşamaya devam etmek için göğüs geremeyeceği hiçbir rahatsızlık yoktu.

Trenin hangi durağa girdiğini kontrol etmek için yukarı baktım ve aklıma bir fikir geldi. Tayland restoranının bir durak ilerisindeydim ama yine de trenden inip açık havada oturma yerleri ve devasa ısıtıcıları olan kokteyl barlarının arasından yukarı çıktım.

Bir blok koşup camında kocaman çöp insanlar olan dev pencerenin önünde kayarak durdum.

Hâlâ burada olduğu, hiç değişmediği, akşam altı buçukta açık olduğu için güldüm.

Buraya daha önce bir kez, yirmi yaşındayken gelmiştim. Lou ve ben, şehirdeki diğer kuaför salonları arasından burayı yalnızca ismi yüzünden seçmiştik. Öne doğru bir adım atıp parmağım-la harfleri takip ettim, çöp insanlar el yazısına dönüştü. *Spagetti Kafa* yazıyordu. Çok saçmaydı. Çok harikaydı.

Küçük dükkâna eğilerek girdim. İlk başta ortalıkta kimse yoktu ama bir kadın zil sesini duyunca arka taraftan başını çıkardı.

“Özür dilerim ama tam da...” Arka kapıdan tamamen çıktı ve ellerini beline koydu. “Hey. Saçını daha önce kesmiştim, değil mi?”

Dükkân değişmemişti ama sahibi kesinlikle değişmişti. Onu en son gördüğümde denizkızı gibi düz, mavi saçları vardı. Bugünse kıvrıcık ve kahverengi saçları kâküllüydü ve kocaman halka küpeler takıyordu.

“Hafızan çok iyi,” dedim. “Uzun zaman önceydi. Arkadaşımla birlikte kafamızı kazıtmaya gelmiştik.”

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı, sonra hatırlayınca irileşti. “Doğru. Muhteşem saçları vardı. Kızıl.”

“Evet,” dedim başımla onaylayarak. “Vardı.”

“Kanserdi, değil mi?”

Tekrar başımla onayladım. “Kemoterapiden dolayı saçları dökülmeye başladığında gelmiştik.”

Kadın düşünceli ve kararlı adımlarla bana doğru yürüdü. Saçlarından bir tutanını nazikçe alıp uçlarını inceledi. “Saçlarını uzun zamandır kestirmemişsin...”

Boğazımı temizledim. “Yaklaşık beş yıldır. Kanseri geri döndüğünde arkadaşım saçlarını tekrar kazıdı. Ama benimkilere dokunmamamı istedi. Uzatmamı.”

Kadının gözleri benimkilerle buluştu. “Şimdi de kestirmeye geldin.”

“Sonsuza dek uzamasına izin veremem,” dedim sessizce.

Beni güldürmek için kasten abartılı, yorgun bir iç çekti ve beni sandalyelerden birine doğru sürükledi. “Umarım iyi bahşiş verirsin çünkü senin için akşamı yemeğine çıkmayacağım.”

“Tamamdır.”

Zil çaldı ve bir adam dükkâna girdi.

“Hayır,” dedi kuaför. “Meşgulüm.”

Adam dışarı çıktı.

Hafif bir dokunuş istediysen, yanlış yere gelmiştim. Ama hafif dokunuşu kim ne yapsın? Ya hep ya hiç, Lenny. *Tek çıkış yolu içinden geçmek.*

O önlüğümsü şeyi üzerime geçirdi ve sahip olduğum bir gıdım cazibe de sihirli bir değnek değmişçesine yok oldu. Aniden griği ağır atlatmış bir kemirgene benzedim.

Kadın tekrar saçımı inceledi. “Uçlar berbat ama geri kalanı aslında çok sağlıklı. Ne kadar kısaltacağız?”

Omuz silktim. “Umurumda değil.”

Cık cıklayarak bana baktı. “*Umurumda değil* eşittir Google’da kötü yorumlar almak.”

“Hayır, cidden, kötü bir saç kesimi çok hoşuma gider. Herhangi bir saç kesimi bana uyar. Cesur olmam gerek.”

Kuaför sözlerimden hiç etkilenmemiş gibi düşündü. “Ben kötü saç kesmem. Ama çok kısa kestirmek senin için sorun değilse saçlarını bağışlamak ister misin?”

“Saçlarımı mı?” Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

“Saçın *Locks of Love*’a bağış yapmaya yeter de artar bile. Bağışları kanserli çocuklara peruk yapmak için kullanıyorlar. Atkuyruğu şeklinde kesip derneğe gönderebilirim.”

Midem heyecanla kasıldı. “Evet! Hadi yapalım.”

“Tamam. O zaman çene hizasına ne dersin? İstediginde kısa bir atkuyruğu yapabileceğin kadar uzun bırakalım? Bu kesim kemik yapını öne çıkarır ve bir berenin altında hoş görünür.”

“Mükemmel.”

Kuaför saçlarımı topladı ve bir makas çıkardı. Birdenbire ulaşamayacağı bir yere, öne doğru eğildim ve atkuyruğumu yakalayıp ellerimi üzerinde gezdirdim. Ağırlığını, ortasındaki pürüzsüz

kısımları, uçlarındaki tanıdık kırıkları okşadım. Sadece saçtı. Ama her zaman benimleydi. Kemoterapide, hastanede, bakımevinde, cenazede, Miles'in beni bulmasından önceki kaybolmuş ve başıboş aylarımda.

Başımın tepesinde yeni çıkan saçlarıma dokundum. Kendimi bir evcil hayvan gibi severek içimden, *Aferin, Lenny*, dedim. *Çok iyi gidiyorsun.*

Gözlerimde yaşlarla doğruldum ve aynadan kuaföre başımı yukarı aşağı salladım.

"Bunu yapmak istediğinden *emin* misin, canım?"

"Kesinlikle hayır!" diye kararlılıkla cıvıladım. "Muhtemelen mahvolacağım. Hadi yapalım."

Makası kaldırıp havada şaklattı. "Tamam mı?"

Bir parmağımla gökyüzünü işaret ettim. "İleri."

Miles beni daha sonra aradı çünkü elbette arayacaktı.

Merhaba demek yerine, "Mevcut konumun," dedi.

Rüzgâr sesini denize taşıdı, az kalsın ne dediğini duyamayacaktım. Kapüşonumun çenemin altındaki iplerini çekip sıkılaştırdım. "Staten Island Feribotu."

"Gerçekten mi?" Hafif ses tonu anında ciddileşti. "Hemen geliyorum."

"Miles."

"Evet?"

"Her şey yolunda! Ben iyiyim!"

"Ne? Rüzgârdan duyamıyorum! Yoldayım!"

Kırk dakika sonra feribotum Manhattan'a yanaştı ve Miles kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle, kan ter içinde, nefes nefese yanımdaki korkuluğa yığıldı. Manhattan'ın muhteşem ve ışıltılı, sanki

yeraltı dünyasına aitmiş gibi duran yansıması siyah sularda parıldıyordu. Rüzgâr, Miles'in başındaki kapüşonu çıkardı.

"Merhaba."

"Selam..." Bana gözlerini kısarak baktı. "İyi görünüyorsun."

"Sana iyi olduğumu söylemiştim!"

"Evet... ama *gerçekten* iyi görünüyorsun."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Gerçekten iyiyim. Hey."

"Evet?"

O da benim gibi dirseklerini korkuluğa dayamıştı, bu yüzden feribot iskeleden uzaklaşırken ivmeyi kullanarak onun kollarından birini kaldırıp yanına sokuldum. Birbirimize sarılmış halde suyu izliyorduk. "Ainsley için koca bir koreografi öğrendin."

Biraz gururlu, biraz da utangaç kısık bir sesle mırıldandı. "Evet."

"Reese de sizi izledi."

"Evet."

"Miles, bu çok büyük bir olay!"

"Evet."

Onu görmek için başımı yana eğdim. "Hey. Heyecanlan."

"Tamam."

Başımı iki yana sallayıp ona baktım ve ikimiz de güldük. Miles ellerini korkulukta kaydırıp birbirine kenetleyerek beni kollarının arasına hapsetti ve kendimi dünyanın en güvenli yerinde buldum. Kirli sakalla kaplı çenesi yanağıma değdi. Ellis Adası'nın kayıp girişini izlerken, "Heyecanlıyım," dedi alçak sesle. Elim sıkıldı. "Eve döndüğümüzde Reese çöpleri çıkarmamı istedi."

Kaşlarım kalktı. "Senden yardım mı istedi?"

"Evet." Miles mutlu mutlu başını yukarı aşağı salladı.

"Vay canına."

“Vay canına,” diye onayladı.

Dinozora benzeyen, loş ışıklı bir tankerin okyanusta yarıdığı yolu sessizce izledik.

“Hey, Lenny?”

“Hıı?”

“Madem iyisin, neden Staten Island Feribotu’ndasın?”

Bunu düşündüm. Kişiliğimin ne kadarı keder, ne kadarı bendim?

Lou sayesinde olduğum kişi olmuştum ama aynı zamanda Lou’nun ölümü de beni olduğum kişiye dönüştürmüştü müydü?

Aynı anda hem yas tuttuğum hem de neredeyse mükemmel bir mutluluk yaşadığım için burada olmam mümkün müydü?

“Biliyor musun, bundan hiç bahsetmedim ama Lou’yu bir bakımevine yerleştirme zamanı geldiğinde Staten Island’da bir tesis seçmiştik.”

“Aa,” dedi şaşkınlıkla.

“Elimden geldiğince onunla orada kaldım ama bazen eve gidip duş alı, uyur ve diğer ihtiyaçlarımı giderirdim işte. Bu yüzden... ne zaman feribota binsem, sanırım bir yanımda ona doğru gidiyor-muş gibi hissediyor.”

Beni daha sıkı kavradı. “Bunu bilmiyordum.”

“Hey... havalı bir şey görmek ister misin?”

“Evet,” dedi hiç tereddüt etmeden.

Kollarının arasında dönüp kapüşonumu indirdim.

Rüzgâr şiddetlendi ve çene hizasındaki saçlarımı savurdu. Dağılan saçlarımın arasından güldüm, çok büyük bir değişim geçir-miştim.

Miles korkuluğa tutundu ve beni daha iyi görebilmek için geriye yaslandı. *Şoktaydı.*

“Len!” dedi kesik bir nefesle. Sonra korkuluğu bırakıp beni kendine çekti, iki elini yüzüme koydu ve öylece baktı. “*Lenny.*”

Şu an sadece adımı söyleyebilecek bir haldeydi.

“Bağışladım,” dedim mutluluktan ağlayarak çünkü hayat çok zordu ve bazen, arada sırada, bir galibiyet kazanıyordun.

Miles’in gözleri feribotun altındaki su kadar parlak ve koyuydu. Kendimi onun gözlerinden gördüm. Harika bir insandım, elimden geleni yapıyordum, şüpheli bir saç kesimim vardı ve dürüst yaşamak için çabalıyordum.

“Çok tatlı görünüyorsun,” dedi ve yüzü hoş bir acıyla buruştu. Uzun bir an için alnını omzuma yasladı. Başını kaldırdığında dudakları yanaklarıma, burnuma, alnıma ve çeneme değdi. “Hep seni öpeceğimi ve uzun saçlarının her yerde olacağını düşünmüştüm,” dediği an kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Sanırım çok beklemişim.”

“Çok değil,” dedim. “Yeteri kadar.”

“Sanırım bu fantezimi gerçekleştirmek için gerçekten çok uzun bir süre yanında olmam gerekiyor, ha? Tekrar uzatman için kaç yıl sürer?”

“Sadece beş yılcık,” diyerek kaşlarımı çattığımda Miles başını geriye atıp *güldü*. Komik olduğu için değil, sevdiği birinin bu kadar doğru bir şey yapmasının verdiği coşkuyla dolup taşıdığı içindi.

“Beş yıl bize yetmez,” diye karar verdi.

Onu kapüşonlusunun iplerinden yakaladım. Yavaşça kendime doğru çektim. “İmkânsız.”

Bana sarıldı. Elleri saçlarıma ulaştı ve uçlarına dokundu. Küt bir kesimdi. Benim nerede bittiğim ve dünyanın nerede başladığı hiç bu kadar net olmamıştı. Çok uzun zamandır ilk kez yok olup gitme tehlikesi hissetmiyordum.

“Miles,” dedim. Geri çekildi, burunlarımız sadece birkaç santim uzakta kalacak şekilde eğildi. “Gitmiyorum, buradayım.”

Gözleri sıcaktı, kalbinden yayılan elektrik yüklü bir akım parmak uçlarından çene kemiğime değdiği yere kadar dalga dalga hissettim. “Bunu hep biliyordum,” dedi.

Parmak uçlarıma yükseldim ve o da eğildi. Dudaklarımız buluştu ve bütün bedenimde bir şimşek fırtınası koptu. Bu öpücüğü, sinir sistemimin ana hatlarını oluşturan akkor çizgiler halinde ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum. Ağzı pürüzsüzdü ve sakalları batıyordu ve öpüşme saçmalığı (insanlar âşıkken neden dudaklarını birleştirirlerdi?) hiç bu kadar mantıklı gelmemişti. Çünkü oydu. Çünkü bu andı. Çünkü Miles sadece ben iyi olayım diye kendi hayatını tepetaklak ederdi. Çünkü beni öpme şansına erişen adam oysa, o zaman benim için yapmayacağı ne olurdu ki? Ve işin güzel yanı, bunun cevabını hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmayacaktım.

Sırtıma kolunu doladı. Feribot sallanınca başımızı eğdik. Sıcaklığını içime çektim. Onu en yumuşak yerlerime kabul ettim. Dillerimiz birbirine değdi ve Tanrım, Miles başta *utangaçtı* ama uzun sürmedi. Parmakları saçlarımin arasına girip beni olduğum yere sabitledi çünkü beni tanıyor, kendim için iyi olanı kabul edebileyim diye çıpam olması gerektiğini biliyordu.

Kollarımı boynuna doladım ve yukarı doğru yükseldim, sadece ayak başparmaklarım yere değiyordu. Miles bizi korkuluğa yasladi, tadıma baktı, bana gözlerini göstermek için geri çekildi ve sonra daha fazla tadıma tatmak için öne eğildi.

Feribot yükselip bir dalgaya çarptı ve parlak, koyu sular köpürdü. Bir düğünde fırlatılan pirinçlere benziyordu.

Sanki dünyanın bir lütfu gibiydi. Miles beni daha sıkı kavradı. Dillerimiz birbirine dolanıyordu. Keşke ona karşı tam olarak ne hissettiğimi söyleyecek kadar geri çekilecek gücüm olsaydı.

Feribot tekrar yükselip bu sefer bir dalgaya oturdu ve epeyce ıslandık. Yüzümüze ve montlarımıza sular sıçradı.

Öpüşmeyi bırakmadık ama gülmeye başladık. Miles'in öpücüğü yumuşadı ve bir teklife dönüştü. Geri geri yürüyor, beni ağzımı bırakmadan götürüyordu. Uzaklaştığımız noktaya üçüncü dalga vurdu.

"Ne gece ama!" diye bağırdı yanıımızdaki bir adam.

Yanak yanağa döndük, böylece ilk öpücüğümüz sona erdi ve adam görüş alanımıza girdi. Yün bir melon şapka takmış, şeffaf bir yağmurluk giymişti.

Hiçbir şey söylemedik. Adam hayatımın en önemli anlarından birini böldüğünün farkında değil gibiydi.

"Fırtına beklemiyordum!" Dalgın dalgın uzakları, şimşeklerle aydınlanmış bulut yuvasını işaret etti.

Miles'in kapüşonlusunun iplerinden tutarak dikkatini tekrar bana, sadece ama sadece bana çektim. "Sana her âşık olduğumda şimşek çakıyor."

Gözlerini kapadı. Açtığında içleri aşkla parlıyordu. "Sadece sen varsın, Lenny. Her seferinde... sadece sen," dedi beni öperken boğuk bir sesle. "Ve sen." Beni tekrar öptü. "Ve sen."

Tabii ki ağladım. Tabii ki güldüm. Tabii ki onu sımsıkı tuttum. Feribotla son durağa kadar gittik. Sonra geri döndük.

Bölüm Otuz İki

Şehir merkezindeki mahallemize vardık. Hava serindi ve Hudson Nehri'nin etkisiyle hâlâ biraz ıslaktık.

"Ec!" Ellerimi çırttım. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok."

Bu beni çok şaşırttı. "Ne? Sen ne yapacağını her zaman bilirsin."

"Aç mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Saçımı kestirdikten sonra Tayland yemeği yedim."

Kendi karnımı doyurma meselesinin Lenny'yi Öp listesinde yer aldığı konusunda kesinlikle haklı olduğumu anladım çünkü Miles kaldırımda kollarını bana dolayıp beni uzun uzun öptü.

Dili sıcak, kolları güçlüydü. Geri çekildiğimizde nefes nefese kalmıştım ve insanlar yanımızdan geçerken bize bakıyordu.

"Seni mutlu etmek çok kolay, farkında mısın?" dedim ona.

"Evet," diye onayladı Miles. "Öyle."

"Hadi gidelim." Kolundan tutup stüdyo daireye doğru yürümeye başladım. Elimi tutmak için kolunu çekti, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve avuçlarımız arasında sıcak bir dünya yarattı.

Yürürken birbirini tutan ellerimizi kaldırıp onları inceledim. Artık el ele tutuşuyorduk. Bana kendimi dünyadaki herkesten

daha güvende hissettiren kişinin beni aynı zamanda fena halde germesi inanılmaz geliyordu.

Verandama vardığımızda tereddüt etti. Bunu bir cevap olarak almadım ve onu apartmandan içeri, merdivenlerden yukarı sürükledim. Hiçbir şey söylemedi, bu yüzden ben de bir şey söylemedim. Ayakkabılarımı çıkarıp çekmecelerden pijamalarımı aldım ve banyoya doğru kayboldum.

Aynadaki kısa saçlı yansımam beni şok etti. Kuaför o kadar çok saç kesmişti ve kafamdan o kadar çok ağırlık gitmişti ki saç diplerim sızlıyordu. Bana çok yerinde geldi. Bu kadar büyük bir değişim geçirdiğinizde acımalıydı zaten.

Dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydim, geri döndüğümde Miles yatağın ucunda oturuyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı ama paltosu üzerindeydi.

Bundan hiç hoşlanmadım.

Abartılı bir tavırla esnedim, bir elimle gözlerimi ovuşturdum. “Çok bitkinim.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Yatakta yanına çöktüm. “Sadece yatağa kıvrılıp sekiz saat uyumak istiyorum, anlıyor musun?”

Kurnaz ve anlayışlı bir gülümsemeyle bana baktı. “Benimle oynuyorsun.”

“Hey, benimle sadece sorumluluk sahibi biri gibi davrandığımda öpüşüyorsun. Bunu lehime kullandığım için kimse beni suçlayamaz.”

Miles’in gözleri termal pijamalarımın indi, gülümsemesi yumuşaktı. “Kalıp seninle öpüşmemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

Ayağa kalkıp paltosunu çıkardı ve benimkinin üstüne astı. Şifoniyere gidip ve hâlâ birkaç kıyafetinin olduğu en alt çekmeceyi açıp bir eşofman altıyla bir tişört çıkardı.

“Hay aksi,” dedim. “Tamamen çıplak kalmaktan başka seçeneğin yok sanıyordum.”

Güldü ve banyoya gitti. Birkaç dakika sonra tam bir erkek arkadaş gibi görünerek dışarı çıktı. Yüzünü yıkadığından saç çizgisi ıslanmıştı. Bunu o kadar sevimli buldum ki heyecanlı çığlığımı zar zor bastırdım.

Çoktan yorganın altına girmiştim, Miles da yanıma geldi ve yorganı kaldırıp içeri kayd. Cüssesi beni iyice duvara kaymaya zorladı. Diğer tarafında bir santimetreden fazla boşluk kaldıysa şaşardım.

“Ahh,” diye inledi mutlu bir şekilde. “Benim evime gitmeliydik. Yatağım iki kişilik.”

“Evinde yatak mı var?”

Güldü. “Neyin üzerinde uyuduğumu sanıyorsun?”

“Yatak odanı hiç görmedim.”

Hayretle yüzünü buruşturdu. “Şaka yapıyorsun.”

“Kapını hep kapalı tutuyorsun! Ve yaygın inancın aksine, *bazı* sosyal sınırları anlarım. Tamam, tahmin edeyim. Su yatağı mı? Siyah ipek çarşaflar mı? Âşık olduğunda kullanmak için flaş ışığı ve tekno müzik mi?”

“Beni bu kadar iyi tanıdığına inanamıyorum.”

“Ah, anladım! Odanda yatak yok. Sadece ayı postu. Çıplak yatıyorsun ve kurutulmuş et yiyorsun.”

Güldü ve başını iki yana salladı. “Hey, beyninin yarattığı senaryolardan bahsetmişken...” Yana yuvarlanıp başını eline dayadı. “Tanıştığımız gün benimle ilgili kurduğun ilk görüşte aşk fantezin neydi?”

Elini kaburgamın üzerine koydu. Ben de elimi onun vücudunda gezdirmeye başladım. Bu, onu baştan çıkarmak ve tahrik etmek için bir güç hamlesiydi ama anında sıcaklığının, sert kaslarının ve kemiklerinin etkisine kapıldım. Onun eli de hareketlendi, kaburgalarımın altına inip popomdan geçti ve dizimin arkasına ulaşana dek bacağım boyunca ilerledi. Zahmetsizce, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bacağımı kaldırıp kendi bacağının üzerine koydu.

Nefesim kesilir gibi oldu, gözlerim gözleriyle buluştu. *Anlatmaya devam et*, der gibi kaşları kalktı.

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. “Ah, fantezi mi? Şey, her şeyin seni gördüğüm ilk saniyede gerçekleştiğini hatırlıyorum. Reese sana kapıyı açtığı anda onunla tartışmaya başladın. Bu yüzden ilk gördüğüm şey senin kavgacı halin oldu.”

“Ve...”

“Şey, fantezim senin biraz sert biri olman üzerine kuruluydu. Punk rockçı falan olduğumu düşündüm. Seninle takılıyorduk ama sen beni çok aldatıyordun ve bana kötü davranıyordun. Sonra bir gün senden çok sıkıldım ve ayrıldık ama sonra sen bana âşık olduğumu fark ettin ve kendini tamamen bana adanarak sürüne sürüne geri döndün. Sonra da sanırım evlendik?”

Miles resmen bütün bedeniyle dehşete kapılmıştı. “Ne? Ciddi misin?”

Omuz silktim.

“Bu ne biçim bir fantezi? Daha çok ibretlik hikâye gibi.”

“Bunlar kehanet değil ki! Hiçbir şey ifade etmiyorlar. Neden yaptığımı kimbilir?”

Miles’in yüzünde bir ifade belirdi.

“Ne?” diye onu dürttüm. “Ah, neden yaptığımı bildiğini mi sanıyorsun?”

“Bence sen... boyun eğmeyen bir tipsin.”

“Teşekkürler. Ama bunun kompülsif romantik fantezilerle ne ilgisi var?”

“Bence sen kedere en kötü battığın anlarda bile hep bir arkadaşın olmasını diledin. Sanırım içten içe hep mutlu sonların hayalini kuruyorsun... gözüne mümkün görünmediğinde bile. Sen *kompülsif* diyorsun ama bence aslında... inatçı demek daha doğru. Tıpkı karların arasından fırlayan kardelenler gibi. Keder senin için bir nevi... bilmiyorum... kulağa aşırı duygusal gelebilir ama *kış* gibi. Bence bir yanın elinde olmadan mutluluk üretiyor çünkü sen busun. O yanın sana arkadaşlık etmesi için bu küçük çiçekleri filizlendirip duruyor.”

Miles’a ağzım açık bakakaldım. Kelimeler kifayetsizdi. Beni dikkatle izlediğini biliyordum ama sanki... beni *tanıyor* gibiydi.

Neyse ki hemen ardından laf sokarak beni buna karşılık vermek zorunda kalmaktan kurtardı. “Gerçi kurduğun bu fantezilerle insanları iyi okuduğunu sanıyordum. Ama şimdi *çok* yanıldığını fark ediyorum.”

“Biliyorum,” dedim. İç çekip sırtüstü döndüm ve ona baktım. Bu pozisyondayken Miles benimle dünya arasındaki duvardı ve bu o kadar güzel bir histi ki ağlayabilirdim. “Neredeyse her konuda yanıliyorum. Dürüst olmak gerekirse, hayatın en sevdiğim yanlarından biri bu. Her şeyi bir sürprize dönüştürüyor.”

Miles gülümsedi ve beni kendine çekti. “Beni de şaşırttın.”

“Benim hakkımdaki ilk izlenimin kötü olduğundan mı?”

“Hayır. Yani, evet. Ama beni şaşırttın derken kastettiğim şeydu... Kulağa biraz klişe gelecek ama... daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

“Hadi canım. Ama daha önce âşık oldun.”

“Tam olarak demek istediğim bu değil. Evet, daha önce âşık oldum. Ve hislerim gerçektir, yaşadığım her şeye minnettarım ve asla değiştirmem. Ama seninleyken, Len, yani seninle tanıştığım da... *kendimle* tanışmışım gibi hissettim.” Yüzümü yukarı kaldırdım ama o tavana bakıyordu. “Kendimi daha önce tanıımıyordum diyemem... Ama annem ve Anders öldükten sonra o kadar incinmişim ki hayatta kalmaktan başka bir şey yapamadım. Yavaş yavaş iyileştim ama hâlâ trajik geçmişli olan o adamdım. Herkes bana karşı hep çok *dikkatliydi*. Sonra buraya taşındım ve seninle tanıştım. Ve sen... sana yardım etmeme izin verdin. *Vermenin* nasıl bir his olduğunu hatırladım. Üstelik sen benim yanımdayken hiç dikkatli davranmıyordun. Yani... evet. Bu çok iyi hissetmeme neden oldu. Bana güçlü, sağlıklı, ihtiyaç duyulan biri olmayı hatırlattın. Artık böyle hissedebileceğimi bilmiyordum.”

Miles kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilecek daha iyi bir şey söyleyemezdi. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım ona sıkıca sarılarak. “Birbirimizle tanıştığımız için çok ama çok minnettarım.”

O da bana sıkıca sarıldı. “Evet. Gerçekten iyi gitti.”

Güldük ve bu küçücük yatakta bütün geceyi nasıl geçireceğimizi düşündüğüm esnada kendimden geçmeye başladım. Pijamalarım onun pijamalarına doladı, Miles’in nefesleri ağırlaştı, her şey çok sıcak ve yumuşacıktı. Daha üç ay önce evrene bana bahşetmesi yalvardığım o tembel, sersem uykuya kolayca daldım. Bu kadar çok şeyin değiştiğine inanamıyordum.

“Hayır! *Hi-yaa* diyeceksin!” Ainsley karate tekmesini o kadar yüksekten attı ki Emil bile etkilenmiş görünüyordu.

Bana döndü. “Ders alsın. Antrenman yapması gerek.”

“Peki ya ben?”

Emil, Ainsley'yle ikimize binanın önündeki kaldırımında bir futbol topunu nasıl süreceğimizi gösteriyordu. Ama olay Ainsley'nin ikimizi de yendiği bir en yükseğe tekme atma yarışmasına dönüşmüştü.

“Hayır. Sen umutsuz vakasın,” dedi. Bu bir hakaret bile değildi. Ona göre sadece gerçektir.

“Umutsuz vaka değil o!” diye ısrar etti Ainsley, sıcak elini elim dolayıp Emil'e öfkeyle bakarak.

“Karateden bahsediyorum.”

“Ah.” Ainsley gerçekçi bir tavırla başını yukarı aşağı salladı. “Evet, o konuda umutsuz vaka.”

“Burada birkaç karate uzmanımız varmış.”

“Hey, hadi ona şeyi verelim...” dedi Ainsley kaşlarını imalı imalı oynatarak.

“Ah! Tabii ya.”

Ainsley ve ben bugün “zafer turu” adını verdiğimiz küçük bir şeye girişmiştik. Sahneye ilk kez adım atmasını kutlamak istiyorduk, bu yüzden mahallesinde büyük bir daire çizip tüm güzel yemekleri yemiş, tüm güzel içecekleri içmiş, tüm güzel kitapları almış ve hatta (oldukça güzel) bir film bile izlemiştik. Artık evdeydik ve Jericho'nun fırınından fazladan aldığımız muffinlerimiz vardı.

Ona poşetlerden birini uzattım ve gururla Emil'e verdi. “Limonlu muffin sever misin?”

Emil tiksinişmiş gibi baktı.

Ainsley ay gibi ışıldayan yüzünde umut dolu bir ifadeyle bekledi. Emil onun cazibesine dayanamadı.

“Ah, limonlu muffin mi dedin? Evet, yerim.” Poşeti aldı. “Teşekkür ederim.”

“Anneme de bir tane aldık. Kutlama yapıyoruz da!”

“Doğum günün mü?” diye sordu Emil.

“Hayır. Gösteriyi kutluyoruz! Lenny, ona videoyu göster!”

Miles’in hayatının en kötü, benim hayatımın en güzel anı olan yetenek gösterisinin kaydına ulaşabileceğimiz bağlantıyı Ainsley’nin tiyatro öğretmeni bu sabah göndermişti. Ainsley ve ben dans performansının klibini bu öğleden sonra üç ayrı dükkân sahibine (ve iki kez de Jericho’ya) izletmiştik.

Telefonumu açıp Emil’e uzattım. Gösteriyi ifadesiz bir suratla izledi. Sonra telefonu bana geri verdi ve hiçbir şey söylemeden içeri girdi.

Ainsley’yle birbirimize omuz silkip peşinden içeri girdik. Emil elinde bir kalem ve kâğıtla dönüyordu.

“İmza istiyorum,” dedi. “Bir gün ünlü olacaksın.”

Ainsley yere diz çöküp özenle şunları yazarken yüzünde coşku-lu bir sevinç parlıyordu:

Bu benim ilk imzam – Ainsley Hollis.

Soyadındaki O harfini bir yıldızla değiştirmişti ve yemin ederim Emil haklıydı çünkü bu gerçekten ünlü olacağına dair büyük bir işaretti.

Emil kâğıdı alıp masanın arkasındaki ilan panosuna dikkatlice ilişti.

Biz de yukarı çıkıp sohbet ederek eve girdik ve mutfakta Reese’i görünce durduk.

“Anne!” Ainsley annesinin kucağına atladı.

Reese dün konferanstan erken çıktığı için bu gece geç saatlere kadar çalışması gerekiyordu. Ama işte buradaydı, Miles’la birlikte mutfak masasında oturuyordu. Belli ki önemli bir anı bölmüştük. İkisi de ciddiydi. Ama gergin değillerdi. Aslında Miles son derece rahat görünüyordu.

“Merhaba,” dedim ona ve ayak başparmağımla yere küçük bir kalp çizmemek için bütün irademi kullanma gerekti.

“Merhaba.”

“*Aman Tanrım.* İkiniz de gidin buradan,” dedi Reese şakayla karışık. “Beni rahat bırakın.”

Miles ayağa kalkıp gerindi. “Gidelim mi?”

“Ah.” Bir ona, bir Reese’e baktım. “Yatma vaktine kadar kalmam gerektiğini sanıyordum? Daha saat dört.”

“Hadi, gidin gidin,” dedi Reese. “İşten izin aldım. Ainsley’yle eğlenceli bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm.”

Ainsley, Reese’in kucağına fırladı ve ellerini omuzlarına koydu. “Ne yapacağız?” diye sordu Reese’in yüzünden beş santim ötede çok yüksek sesle bağırarak.

“Harper bizi hafta sonu için kulübesine davet etti.”

“Ah.” Ainsley’nin heyecanı biraz söndü.

“Kulübesi de kapalı bir su parkının yanında.”

“Ah!” *Ve heyecan geri döndü!* “Hemen mi gidiyoruz? Bavulumu hazırlamaya gideyim mi?”

“Ben bavullarımızı hazırladım bile.”

“Muffin’i arabada yiyebilirsin!”

Reese güldü ve Ainsley’ye sarıldı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar hafiflemiş ve mutluydu. “Hangi muffin’i?”

Muffin’i ona uzattım ve Miles beni mutfaktan çıkarıp dairesine doğru sürüklerken el salladım.

“Reese’le her şey yolunda mı?” diye sordum ayakkabılarımızı çıkarırken. “Ciddi bir mevzu var gibi görünüyordu.”

“Evet.” Miles mutfığa gitti, sonra kanepede yanıma oturdu. Elinde iki küçük kâse karışık kuruyemiş vardı.

“Ne konuştunuz?”

“Çok şey. Bir bakalım... Öncelikle, işten izin almayı düşünüyor.”

“Gerçekten mi? Vay canına.”

“Evet. Ama seni kesinlikle işten çıkarmayacağını söyledi.”

Elimi geçiştirircesine salladım. “Onlar için çalışmayı seviyorum ama her zaman başka bir aile bulabilirim. Bakıcılık işinin doğası bu. Sana ihtiyaçları kalmayana kadar ihtiyaçları vardır.”

“Mary Poppins. Bağlanma korkusu.”

Gülümsedim. “Reese çok fazla çalıştığını mı hissediyor?”

“Hayır. Sanırım işinin temposundan gerçekten keyif alıyor. Ama bu, Ains’e iyi gelmiyor. Dün geceki dansı izlediğinde” –Miles o anıya karşı yüzünü buruşturmamak için çabaladı– “üzülmüş sanırım. Ainsley’yle dans eden ben olduğum için değil. Kendisi olmadığı için. Bu yüzden planı, biriktirdiği tatili kullanıp nasıl hissettiğine bakmak. Daha fazla zamana ihtiyacı olursa ekstra izin alacak.”

“Vay canına. Bu gerçekten hayatlarını değiştirir.”

Miles başıyla onayladı. “Hey,” dedi neredeyse boşalan kâselerimize bakarak. “İkimiz de bademleri sona bırakmışız.”

“Öf, bademden nefret ederim,” dedim, boşa gitmesin diye bir tanesini görev bilinciyle ağzıma atarak.

“Şaka yapıyorsun.” Küçük bir avuç aldı. “Ben bayılırım.” Kutsal gibi yaparak bir tanesini daha yememi izledi. “Madem onlardan bu kadar nefret ediyorsun, neden sona saklıyorsun?”

“Önce en iyilerini yersin tabii ki!”

“Hayır, Len. En iyilerini *sona* saklarsın!” Miles boş kâselerimizi mutfığa geri götürdü.

“Mahvolduk,” dedim iç çekerek ve kanepeye sırtımı yaslayıp onun ellerini yıkamasını izledim. “Dünya görüşlerimiz çok farklı. Sanırım artık ayrılıp bu işi bitirmeliyiz.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Miles. “Eğer boşanırsak, mahkemede kanıt olarak şiddetli geçimsizlik yerine bademleri sunarız.”

Çok öfkelen dim. “Bana ‘boşanmak’ deme!”

Miles sırtıttı. “Bu *Beterböcek* değil, Lenny. O kelimeyi başına gelmeden de söyleyebilirsin.”

Miles mutfaktan geri döndüğünde onu çekip kanepeye geri oturttum.

“Miles.” Ellerimle yüzümü örttüm. “İlişkiler hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Ya bu konuda çok kötüysen ve her şey mahvolursa ve ayrılmaktan başka seçeneğimiz kalmazsa?! Sadece düşünmek bile midemi bulandırıyor! Bu asla olamaz!”

Elleri kollarımdan tırmandı, ardından tekrar bileklerime doğru kaydı. Ellerimi nazikçe yüzümden çekti ve önce bir avucumu, sonra diğerini öptü. “Lenny.” Sesi yoğun du ve gözleri çelik gibiydi. Erimeye başlıyordum. O böyle bir tavra büründüğünde tek yapmam gereken onu dinlemektir. “Ayrılmak yok.”

İtaatkâr bir tavırla başımı yukarı aşağı salladım. Miles birden doğruldu ve beni kucağına aldı. Burun burunaydık. Çenemin altına bir parmağını koydu ve dudaklarımin tadına baktı. “Boşanmak,” dedi ve beni bir kez daha öptü. “Yok.” Ardından bir öpücük daha geldi.

Kollarında resmen erimiştim ve tek yapabildiğim öpüşürken ağzımı açmaktı. Geri çekildiğinde iç çektim. “Boşanmanın kulağıma nasıl bu kadar seksi gelmesini sağladın?”

Miles’in kıkırdaması beni kucağında hafifçe zıplattı. “Romantik olmaya çalışıyordum.”

“Öyleyse fena halde başarısız oldun,” dedim, boynumdan aşağı doğru öpmeye başladığı için kafamı yana eğerek.

“Tekrar denemeli miyim?”

“Kesinlikle.”

Çenemi öptü ve üzerinde kıvranmadan edemedim. İyi ki kot pantolon giymişti çünkü tam orada güzel bir sürtünme oldu. “Evlilik konusunda endişelenmene gerek yok. Ben yavaş gideceğim, Lenny. Seni hazırlamak için epey vakit ayıracağım.” Ben nefes nefese kalmış bir halde tişörtünü çekiştirirken o beni kanepeye geri yatırdı. “Zamanı geldiğinde artık korkmayacaksın. Sadece çok isteyeceksin.”

“Bu şey mi...” diye soludum. “Evlilik usulü müstehcen konuşma?”

Miles karanlık bir sesle kıkırdadı, tişörtümün üzerinden burununu göğsüme sürttü. “İşe yarıyor mu?”

“Duruma bağlı. Seninle evlenmemi mi yoksa yatmamı mı istiyorsun?”

“Elbette,” dedi Miles omuz silkerek ve ben de heyecanla güldüm.

Miles eğilip ağzıma geri döndü. Öpücüğün derinleşmesini engelleyerek beni tahrik ediyordu. Kocaman elini tişörtümün hemen altına kaydırды, başparmağı çıplak kalçamdaydı. Beni neredeyse tamamen sıkıştırmıştı ama yine de bacaklarım refleks olarak açıldı ve gülümsemesinin tadına baktım. Bundan hoşlanmıştı.

Miles bedenimde küçük bir gezintiye çıktı. Parmakları kaburgalarımın hafif bir baskı uygulayarak ilerledi ve sutyenimin lastiğinin altındaki ufak boşluğa girdi. “Hey... nelerden hoşlanırsın?” Başını yana eğip yüzümü inceledi.

“Seksten,” dedim kendimi yukarı çekip onu öpmeye devam etmeye çalışarak.

Güldü. “Tamam, harika.”

Tişörtümün yakasını bir yandan diğer yana çekiyor, eli yukarılara olan gezintisine devam ederken olabildiğince aşağıları

öpüyordu. Miles ağzını göğsümün üzerinde açtı, kumaşı kenara kaydırıp ve arkasında ıslak bir sıcaklık bırakarak çıplak tenimi okşadı.

Ellerim kısa saçlarının arasındaydı, sonra tişörtüne yapıştım, ardından bir bakmışım ki kollarını, omuzlarını, ulaşabildiğim her yerini tutuyordum. Ağzı yine ağzımın üzerindeydi ve imkânsız başarıyla öpüşmeyi kesmeden kot pantolonumun düğmesini açtı.

Sonra durdu. “Ne düşünüyorsun?”

Tekmeler savurup debelenerek pantolonumu çıkarmaya çalıştım. Miles kıkırdadı, yer açmak için bir tarafa doğru eğildi ve sonra *güm!* Dengemizi kaybedip kanepeden düştük. O sırtüstü düştü, ben de pantolonum dizlerime kadar inmiş halde üzerindeydim.

Kahkahalarla güldük. “Şu vaat edilen yatak nerede?” diye sordum dizlerimin üzerine doğrulurken.

“Evet. İyi fikir.” Birbirimizin ayağa kalkmasına yardım ettik ve Miles daha önce hiç geçmediğim gizemli kapılardan birine doğru yolu gösterdi. Yolda pantolonumu ve çoraplarımı çıkarıp gömleğimi yere attım.

Yatak odasının kapısını açtı ve önce ben geçeyim diye kenara çekildi.

Büyük ahşap bir karyolanın üzerinde dev bir dolunay fotoğrafı vardı. Bunu oraya, sırtına uluyan kurt dövmesi yaptırdıktan önce mi, sonra mı astığını biraz merak ettim. Gri-mavi bir yatak örtüsü ve yatağın ayakucuna atılmış kirli beyaz bir örgü battaniye vardı. Duvarlar daha koyu bir gri-maviydi ve pencerenin altında koyu renkli deri bir koltuk duruyordu. Koltuğun üzerine bir pirinç lamba eğilmişti ve yerde hemen yanında bir yığın kitap vardı. Siyah kapüşonlusu yarı açık bir çekmecedan sarkıyordu ve tanıdığım tek şey olduğu için ona sarılmak istedim.

Miles arkamdan gelip omzumu, boynumu öptü. Elleri karnıma indirdi ve beni kendine doğru çekti. Gömleğini çıkarmış olmalıydı çünkü hissedebildiğim tek şey sıcacık teni ve göğüs kollarıydı. İstemsiz bir ses çıkarıp kendimi ona ittim. Geriye uzanıp kot pantolonunun ve iç çamaşırının beline iki başparmağımı geçirdim. Aşağı ittim ama çok indiremedim.

Miles kalçalarını geri çekip kot pantolonunun düğmelerini açtı ve bir kez daha aşağı çektiğimde bu kez pantolonu yere düştü. Önce sırtımın alt kısmına ve sonra döndüğümde de karnıma çok ilginç ve heybetli bir şeyin baskı yaptığını hissettim.

Miles'in elleri sırtımdan kıcıma doğru kaydı ve sıçradığımda beni yakaladı. Bacaklarım beline dolandı ve köşedeki koltuğa doğru geri geri yürüdük. Beni kucağına alıp oturdu.

Aramızda sadece iç çamaşırlarım vardı ve Tanrım, karşısında çıplak olduğum kişi *Miles'ti* ve daha da önemlisi, o karşısında çıplak olmayı *sevdiğim* insandı. Başımı çevirip öpücüğü bozduğumda o da hemen boynuma daldı.

İki yıl sonra ilk kez seks yapmak üzereydim. Hayır, bir dakika. *Hayatımda* ilk kez *sevişmek* üzereydim. Boğazımdan isterik bir kahkaha yükseldi ama onu yuttum.

Bu oda da neydi böyle? Cidden? Kendimi yabancı birinin evindeymişim gibi hissediyordum. Sanki Miles'la tek gecelik bir ilişki yaşayacakmışım gibiydi ve bu da durumu tuhaflıyordu.

Birden kucağından inip arkamı döndüm, derin nefesler aldım ve tamamen çıldırmamaya çalıştım.

"İyi misin?"

Yavaşça ona döndüm. Bacaklarını açmış, dirseklerini kolçağa dayamış, şakağını yumruğuna yaslamış halde bana bakıyordu.

Gözlerim sonunda kasıklarına kaydı ve onun çok ilginç, çok heybetli tarafıyla yüz yüze geldim ama olaya dahil olan herkes için ne yazık ki isteri galip geldi ve kahkahalara boğuldum.

Miles başını iki yana sallayıp gözlerini yukarı, Tanrı'ya çevirdi.

"Ah, hayır," dedim nefes nefese. "Bunu mahvediyorum."

Miles'in ağzı açık kaldı. "Şey, evet. Birine ilk kez penisini gösterdiğinde umduğun tepki gürültülü bir kahkaha değildir."

"Penisin harika! Penisini seviyorum. Miles, nasıl bu kadar sakınsin? *Çıplağız.*"

Şakağı yumruğuna geri döndü. "*Çıplak değiliz.*"

Sutyenime ve külotuma baktım. "Ah. Doğru. Özür dilerim." Hızla ve beceriksizce sutyenimin kopçasını çözüp tek ayak üzerinde zıplayarak külotumu da çıkardım ve ikisini de bir kenara fırlattım.

Ve sonra Miles'in karşısında cırılçıplak kaldım.

Ellerimi iki yana T şeklinde açtım. "Ta-da?"

Şimdi gülen oydu.

"Bunu nasıl daha az tuhaf hale getirebiliriz?" diye sordum, ellerimi iki yana sallayıp volta atmaya başlayarak.

"Öncelikle buraya gelebilirsin."

"Henüz değil. Sanırım önce çok azmamız gerek. Keşke bu bir porno olsaydı da seks bam diye gerçekleşseydi!" Aklıma bir fikir geldi ve yatak odasında bir tur attıktan sonra donakaldım. "Üvey abimmişsin gibi davranayım mı? Bunu pornolarda yapıyorlar."

"Aman Tanrım."

"Ya da lise öğretmeninin olabilirim?"

Derin bir iç çekiş.

"Ah, tamam, buldum! Ben dört ayak üzerine çökeyim ve sen de beni arkamdan becer. O zaman birbirimize bakmamıza gerek kalmaz."

“Bana bakmak istemiyorsan bence birlikte olmamalıyız.”

Kaşlarımı çatarak yanına gittim. “Hey! Sana bakmayı seviyorum. Sana bakmak dünyada yapmayı en sevdiğim şeylerden biri.”

“Eh, biraz rahatladım.”

“Bunun böyle olacağını mı hayal etmiştin?”

“Şey, kesinlikle çıplak bir monolog beklemiyordum ama...” Duraksadı ve düşündü. “Muhtemelen beklemeliydim. Evet, bu benim hatam. Hey, Lenny. Gel kucağıma otur. Hemen şimdi.”

Bu talimatı alır almaz hemen denileni yaptım. Yanına gidip kucağına yığıldım. Çok kolay oldu.

Sıcak, sıkı bir kucaklamayla ve göğsüyle bacaklarındaki kıllarla sarmalandım. Kendimi toparlayıp daha fazla şey söylemeye çalıştım ama Miles kollarını daha da sıktı ve alnımı boynuna bastırdı.

Elleri birçok yerdeydi. Sırtımı sertçe okşuyordu. Hani şu sevişmeyi başlatmak için yapılan yarım yamalak okşamalardan değildi, gerçekten güzelce yoğuruyordu. Bitirdiğinde ellerimden birini kaldırdı ve parmaklarımızı kenetledi. Başparmağımı avuçlarımların arasına sakladım ve Miles saçlarımı öptü.

“İşte sana bir fikir,” dedi.

“Neymiş o?”

“Seks yapmayalım.” Beni kucağından kaldırdı ve yere indirdi. Ben yetişemedim iç çamaşırlarını giymişti ve benimkileri de bana fırlattı.

“Hey! Hayır! Bu berbat bir fikir!” Onu oturma odasına doğru kovaladım.

Elini geçirircesine salladı. “Bir anda çok fazla geldi. Yatak odasını görmen. Penisim. Yavaşça açılman gerek sanırım.”

Kanepeye çöktü. Benim de dönüp külotumu giydiğimi ama sutyenimi takmadığımı gördü. Bunu onayladığı belliydi ama bir yorumda bulunmadı.

Uzaktan kumandaya uzandı. “Hadi televizyon izleyelim, sonra tekrar deneriz.”

Benim patronum olduğunu mu sanıyordu? Hayır. Ben onun patronuydum. Kontrolü ele alıp şu seksi yapacaktım!

Bunu gözlerimden okumuş olmalıydı ki geldiğimi görünce tek kaşını kaldırdı ve sonra kendini savunmak ister gibi yüzüstü döndü. Ellerini yanağının altına koyup iyice uzandı.

“Hey.” Ellerim belimde üzerine eğildim. “Üzerimde sadece iç çamaşırı ve çatık kaşlarım var ve bu kanepeden daha fazla aksiyon yaşıyor.”

“Bak, *Speed* başladı.”

Seks kavgasından istemeye istemeye vazgeçtim ve kanepede yatan Miles’in üzerine uzandım. Vücudu boyunca tamamen uzanmıştım, memelerim sırtına bastırıyordu ve ayak parmaklarımı baldırlarının arasına sıkıştırmıştım.

İlk başta etkilenmediğini düşündüm ama sonra kulağımın sırtına dayalı olduğu yerden kalp atışlarını duyabildiğimi ve her kıpırdanışında çılgınca atmaya başladığını fark ettim.

Biraz doğrulup saçlarıyla oynamaya başladım. Kulakları büyük ve sevimliydi, eğilip kulakmemesini öpmeden edemedim. Miles boğazını temizledi. Parmaklarımı omzundan pazısına doğru gezdirdim ve yol üstünde her kasını sıktım. Miles altımda kıpırdandı, sanırım aşağılarda ona sorun çıkarıyordum. Yaşasın.

Her an ters dönüp üzerime atlayacağından emindim ama gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim.

“Hey,” dedim.

Miles homurdandı.

“Uyumak yok.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Uyumuyorum.”

“Seni uyurken yakaladığımda hep bunu söylüyorsun.”

“Yanıdayken gözlerimi kapadığımda asla uyumuyorum.”

“Öyleyse ne yapıyorsun?”

Duraksadı ve cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra, “Anı hafızama kazıyorum,” dedi.

Aynı anda hem donakaldım hem de eridim. Birlikte geçirdiğimiz anları bir kitabın sayfaları gibi hızla zihnimde çevirdim. Gözleri kapalı Miles tam bu kanepede, dövme masasında, doğal havuzun yanında, annesinin evinde yerde. Hiçbirinde uyumuyor, sadece anın tadını çıkarıyordu. Her şeyi hafızasına kazıyordu. *Beni* hafızasına kazıyordu.

Ona cevap vermeyince gözlerini açtı. Beni daha iyi görebilmek için başını kaldırmaya çalıştı ama dudaklarımla ensesini öperek onu durdurdum. Boğazını yavaşça öptüm, tenindeki sıcaklığın artmasına izin verdim ve tadına baktım.

Omzuna ulaşır yuvarlak kaslarını ısırdım. Homurdandı, tekrar baktığımda gözleri yine kapalıydı. Artık beni beynine kazıdığını biliyor ve bu anı her şeyden daha çok seviyordum. Yukarı kayıp kapalı gözlerinden birini öptüm ve o da üzerime atıldı. Ağzını benimkine yapıştırdı.

Onun için kötü bir açı olmalıydı, bu yüzden sırtından indim ve dizlerimi yere koyup onu var gücümle öptüm. Kolunu omzuma sardı, bana yaklaşmak için kanepeden eğildi ve ben de onu yere doğru çektim. Hemen geldi. Sırtüstü yatıyordum ve o da üzerime çıktı. Aşağıya doğru bakınca Miles’in eski dostunun baksırına baskı yaptığını ve bana ulaşmak için can attığını gördüm.

Çaresizlik harika bir şeydi.

Kalçalarına, karnına dokundum, bacaklarımı beline doladım ve Miles’in başımın iki yanında duran ellerini yumruk yaptığını büyük bir coşkuyla fark ettim.

Yumruklarından birini alıp göğsüme koydum ve yumruğu anında sıcak, açık bir avuca, dikkatli bir başparmağa dönüştü. Test ediyor ve bastırıyordu; kendi elinin bana dokunmasını izlemek için diğer tüm hareketlerini durdurmuştu.

“Yatak iki kişilik,” diye istedim nefes nefese.

Miles yukarı baktı, altdudağımı uzunca çekti ve sonra başını iki yana salladı. “Bu gece olmaz.”

“Ne?”

“On dakika önceki panik anını hatırlıyor musun? Yavaş gidelim.”

Boğazımı öperek aşağı doğru indiğini ve meme uçlarımı ağzına aldığını düşünürsek, bu adamın yavaş tanımının ne olduğunu bilmiyordum. Sırtım yerden yay çizerek kalktı. Aklıma bir fikir geldi.

Aniden doğrulduğumda Miles hemen geriye doğru çekilerek bana yer açtı.

Onu tekrar bana doğru sürünürken görmeyi çok istedim. Geriye kaydım, bacaklarımı açtım, altdudağımı ısırdım. İstedğim etkiyi yarattı. Miles omuzları, köprücük kemiği ve göğüs kaslarıyla bana doğru sürünüyordu ve sonra boynumda sakallarını hissettim. Memelerimde ıslak bir sıcaklık vardı, kıcımdaki sert elleri beni kendisine doğru çekiyordu. Tekrar geriye doğru hafifçe kaydım. O da tekrar bana doğru süründü. Bu sefer gözlerinde bir parıltı vardı.

Yatak odasının kapı pervazına vardığımızda sonunda niyetimi anladı. Kaburgalarımı öptüğü yerden başını kaldırdı ve bizi nereye sürüklediğimi fark etti. Bakışlarıyla, *Yatak yok*, dedi. Ben de, *Neden olmasın?* dedim.

Tam bir itaat timsali olarak topuklarımın üzerinde oturarak ölümcül darbeyi vurdum. “Lütfen.”

Miles güçlü bir adamdı, belki de tanıdığım en güçlü adamdı. Ama buna dayanacak kadar güçlü değildi.

Beni kaldırıp yatağa fırlattı; gülüyordum, tahrik olmuşum ve çok mutluydum.

Yanıma gelip tekrar üzerime çıktı, gözlerinden azgınlığı okunuyordu ve bakışları her yerimdeydi. Gördüklerini beğenmişti ve her yerimi aynı anda istediği kadar çok öpemiymiş gibi aceleliydi. Dişlerini kalçamda hissettim. Uyluğumu yaladı, sonra tekrar ağzıma ve boynuma geldi. Kocaman eliyle göğsümden göbek deliğime ve külotumun lastiğine kadar bir harita çizdi. İnisiyatif aldım ve ben de karşımdaki güzel vücuda aynısını yaptım.

Birbirimizin gözlerini okuyorduk. Ellerimiz aynı anda birbirimizin belini buldu, hislerimiz direksiyonu ele geçirdiğinde göz temasını kestik. Miles avuçlarımın içinde pürüzsüz ve sımsıkıydı. Köprücük kemiğimi dişlerinin arasına almış, iki parmağını bacaklarımın arasına yerleştirmişti.

Sırtıma doladığı koluyla birbirimize bağlıydık, beni olduğum yerde tutuyordu. Sıktağı dişlerinin arasından nefes alıyor ve hazzla acıyı aynı anda yaşıyordu. Birdenbire, onu keşfetmeyi bırakıp başımın arkasındaki yatağa tutunmak zorunda kaldım. Çünkü parmaklarını içime soktu. İnleyerek adını haykırdım ve karanlık bir şeyler vaat eden gülümsemesinden başka bir şey göremedim. Yüzümü izliyor ve beni sabırla zirveye daha da yaklaşıtıyordu. Sanırım emir veriyordum, sanırım bir şey istiyordum, sanırım yalvarıyordum. Miles bunların hepsini aldı ve büyüye dönüştürdü. Ona tutundum ve kaskatı kesildim, Miles sayesinde yeryüzüne tutunarak öbür dünyaya doğru gittim ve saçlarıma doğru adımlı söyleyen adama geri döndüm.

Yatağa geri düştüm, ellerimin arasına güldüm, yan tarafıma doğru kıvrıldım. Dünyanın hâlâ döndüğünün belli belirsiz farkındaydım. Miles topuklarının üzerine oturdu, sanki koşuya çıkmış gibi nefes alıyor ve beni inceliyordu. Külotumu

indirmeye başladığım an, kumaşı bacaklarımdan çekip çıkardı. Dizlerimi açtı ve omuzlarını bacaklarımdan arasına yerleştirdi.

“Bana bak.”

Hemen talimatını uygulayarak dirseklerimin üzerinde doğruldum.

“Her zaman seninle ilgileneceğim, Lenny.” Bacağımın içini öptü. “Bana bunu bildiğini söyle.”

“Biliyorum. Yemin ederim biliyorum.”

Ağzını açıp bacaklarımdan arasını öptü ve ben öldüm. Kıvrandım, yalvardım ve ona istediğim her şeyi söyledim. O ısrarcı, sabırlı ağzıyla beni yine zirveye götürdü. Ama bu sefer...

“Miles.”

Kafasını kaldırdı. Ağır bir uyuşturucunun etkisi altındaymış gibi görünüyordu.

“Onu istiyorum,” dedim bacak arasını işaret ederek. “Buraya ya da buraya.” Önce üst yarımı, sonra alt yarımı işaret ettim. “Sen seç.”

Ciddi anlamda iki arada bir derede kalmış görünüyordu ama sonra komodinin çekmecesine ulaşmak için üzerimden uzandı. Bir prezervatif çıkardı ve paket için bir an mücadele ettik.

“Lütfen.” Sihirli kelimeyi söylediğimde acı içinde gözlerini kapadı. Prezervatifi bana uzatıp iki elini arkamdaki duvara dayayarak eğildi, baksırını aşağı indirdim ve dikkatle, sevgiyle prezervatifi ona taktım.

Senin için geri döneceğim, dostum, diye penisine sessizce söz verdim ama sonra dikkatim dağıldı çünkü Miles beni geri yatırıyordu. Bacaklarımı sırtına dolayarak bütün vücudumla onu kavradım.

Dudaklarımı esir aldı ve kendini bacaklarımdan arasında doğru yere yönlendirmek için elini kullandı. Gözlerime baktı. *Lütfen.* İçime girdi ve bu her şeydi, her şeydi, her şey.

Ona yol açmak için esneyip kayganlaşırken Mİles içime girmeye devam etti. Gözleri beni inceliyordu; bedeni güçlü ve nazık, talepkâr ve vericiydi. Şakaklarımızı birbirine bastırdık. Tamamen içime girdiği anda nefesim kesildi ve başımı yastığa geri bıraktım. Sonra son santimine kadar içime gömüldü.

“Çok doğru,” diye inledi boğazıma doğru. Övgüsü yanaklarımı kızarttı, beni gururlandırdı, daha fazlasını istememe neden oldu. Bunu ona da söyledim ve yırtıcı bir gülümsemeyle ödüllendirildim. Mİles’in gözleri benimkilerdeydi, bir kolunu kalçalarımın dolayıp beni daha da çok çekti.

Bam. Mİles’in vücudu benimkine çarptı.

Bam. Yatak başlığı duvara çarptı.

Bam. Kalbim göğsüme çarptı.

Seks yavaş, istikrarlı, titiz ve sabırlıydı ve o elbette böyle sevişiyordu.

Bazı insanlar Ferrari gibidir. Mİles bir Mack kamyondu. Kendini dizginlemek istiyor gibi görünüyordu ve neredeyse bunu başarıyordu da, ta ki vücudu onu iyice itmeye zorlayana ve kendini tutmadan bana her şeyini verene kadar. Onu olabildiğince sıkı tuttum, daha fazlasını istiyordum. Bana daha fazlasını verdiğinde yatak başlığını kavradım.

Beni yatakta yukarı doğru çekti ve sonunda eli kafamla sert tahta arasındaki tek şeydi; bahse girerdim ki eklemleri moraracaktı çünkü bana istediğimi vermeyi bırakmıyordu. İçime giriyor, çıkıyordu. Bana her şeyini veriyordu.

Onunla birlikte zirveye yükseliyordum ve ondan önce boşalmak için elimi aramıza uzattım. Beni izlemek için geri çekildi ve sonra patlamaya hazır bir volkan gibi amansızca içime girip çıkmaya devam etti.

Bölüm Otuz Üç

Bir saat sonra duştaydık ve sonunda 2'si 1 arada şampuanın nasıl bir şey olduğunu gördüm. Miles'in ne kadar çok ovalarsa o kadar büyüyen köpükten bir tacı vardı.

“Zavallı saçların.”

Hâlâ ovalarken bana kaşlarını çattı. “Ne varmış saçlarımda?”

“Aseton kullansan da aynı şey.”

“Ha?”

“Sevgilinin ilk işi,” dedim ve yüzünü buruşturduğunda sırıttım, “seni saç kremi kullanmaya alıştırmak.”

“2'si 1 arada şampuanın içinde saç kremi de var! 2'sinin 1'i o.”

“Neden şunları kullanmıyorsun?” diye sordum bir keresinde lavaboda saçlarımı yıkadığı şampuan ve saç kremi şişelerini işaret ederek.

“Onlar senin.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Benim mi? İki ay önce bana şampuan mı aldın? Seninle duş alacağımı nereden bildin, sapık?”

Miles güldü ve kafasındaki köpükleri durulamak için beni suyun altından çıkardı. “Seni *benimle* duş almaya ikna etmeyi planlamıyordum. Ama bardağımda zaten diş fırçası vardı. Tuvalet kâğıdımı kendi tercih ettiğin gibi düzeltiyordun. Koltuğumda

uyuyor ve yemeğimi yiyordun. Duş almanın da çok olası olduğunu düşündüm. Tekrar suyun altına gir hadi, donuyorsun.”

Miles şampuan şişesini hızla açıp bana uzattı. Saçlarım ıslanınca irkildim ve ağrıyan saç köklerimi nazikçe ovuşturdum.

“Sorun ne?” diye sordu bana dikkatlice bakarak.

“Saç derim yeni gerçekliğine alışıyor.”

Bana sabunlu, çıplak bedeniyle sarıldı. “Ben de hâlâ bu yeni gerçekliğe alışmaya çalışıyorum.”

Durulandım ve ardından bana saç kremi uzattı.

“Şey...” dedi bana bakarak. “Odamdaki tepkin orayı tuhaf bulduğun için miydi?”

Güldüm. “Hayır! Odanda bir sorun yok. Gerçekten çok güzel. Benim tepkim kendimeydi. Hem yeni olan her şey tuhaftır.”

Miles iç çekip durulanmak için duşun altında yanıma sokuldu. “Len, bu dairede kalmaya devam edebileceğimi sanmıyorum.”

“Dur, ne? Yatak odan tuhaf değil! Cidden! Paniklediğim için özür dilerim. Lütfen bu kadar kafana takma!”

Miles duşu kapayıp havluları çıkardı. “Öyle değil... Aslında bu, Reese’le konuştuğumuz şeyin bir parçası.”

Ne dediğini anlamak için çabaladım. “*Senden gitmeni mi istedi?*”

Miles bana uzun zaman önce stüdyo daireden taşınmadığını çünkü burası ona ait olsa da, Reese ondan gitmesini isterse gideceğini söylemişti. Ama ben hep bunun aşırı bir tedbir olduğunu düşünmüştüm.

“Hayır! Hayır ama ilişkimizin nasıl... gelişebileceği hakkında konuştuk... Yani eğer tepelerinde kötü alamet gibi dikilmiyor olsaydım. Onun sözleri, benim değil.” Miles güldü. “Benim her halükârda, o istese de istemese de orada olduğumu farz etmekten- se, etrafta olmamı istediği zamanlarda beni bizzat çağırmasının kendisine daha iyi gelebileceğini söyledi.”

“Bu konuda sen ne hissediyorsun?”

“Şey, sanırım... sanırım gerçekten deneyecek. Beni hayatına dahil etmeyi yani. Her şey çok değişti. Çoğunlukla senin sayende. Bu bana çok iyi geliyor. Zorla kendimi dahil etmeye çalışmak... işe yaramadı bu yüzden Reese bana bunun işe yarayacağını söylüyorsa onu dinleyeceğim.”

Bir an için havluyu kullanma tarzı dikkatimi dağıttı. Islak ayaklarını banyo paspasına sürterek önce yüzünü, ardından başını, kollarını ve sırtını ovuşturduktan sonra havluyu beline doladı. Kendine ne kadar sert davrandığının farkında bile değildi. Bu arada ben havluya yeni doğmuş bir bebek gibi sarınmıştım.

“Ama sen burada yaşıyorsun, Miles. Baban bu daireyi sana bıraktı.”

Yatak odasına yöneldiğinde peşinden takip ettim. “Aslında hiçbir zaman benimmiş gibi hissetmedim. Burası ilk Reese’e verildi ve durumumuzu göz önünde bulundurduğumda, bu bana hiç doğru gelmiyor.” Çekmecelerden birkaç parça kıyafet çıkardı. “Bu odanın evin geri kalanından bu kadar farklı olmasının bir sebebi var. İlgilendiğim tek oda burasıydı. Gerisi tamamen Reese. Ayrıca eşyalarımın bir kısmı burada, bir kısmı stüdyo dairede, bir kısmı da kasabadaki evimde.”

“Vay canına. Üç yer. Şimdi sen bahsedince, zengin biriyle çıkıyorum desene.”

Miles güldü ve başını iki yana salladı. “Bana kalırsa kendine gerçek bir hayat kuramamış biriyle çıkıyorsun. Ama ben artık gerçekten bir yere yerleşmek istiyorum.”

“Peki... planın ne?”

“Şey.” Baksırını giyerken bana baktı. “Seni stüdyoda dairemden atmayacağım. Ama ikimiz de oraya sığamayız. Bu yüzden

kendime bir yer bulmam gerekecek. Umarım sana, Reese'e ve Ains'e yakın olur. Ve... burayı satabilirim."

"Mantıklı. Böylece yeni bir yer alabilirsin."

"Ya da." Yatakta yanıma oturdu. "Ya da bir iş kurmak için biraz sermayem olurdu."

"Ah, Miles *gerçekten mi?*" Kollarımı boynuna doladım ve saçlarımla onu ıslattım. Güldü ve beni sıkıca sardı, üşümeyeyim diye havluyu üzerime örttü. "*Çok* iyi fikir. Hepsi."

"Vakti geldi." Başını yukarı aşağı salladı. "Elbette kasabadaki evimi tutmak istiyorum ama evet. Anders'in odası üzerinde... çalışma vakti de geldi. Neyse. Düşünecek çok şey var." Aynı anda hem sıkıntılı hem de memnun görünüyordu.

"Endişelenme," dedim ona hafifçe vurarak. "Hayatını yoluna koymana yardım edeceğim. Çok düzenli ve tertipli biriyimdir."

Bunun üzerine beni tekrar yatağa çekti.

Yapraklar döküldü, biraz kar serpiştirdi ve ben Miles'in evinde elimde sıcak bir fincan çayla dolaşmaya başladım. Miles eski duvar ustası olan akıl hocasıyla görüşmek için bir günlüğüne şehir dışına çıkmış ve işi için bir eylem planıyla geri dönmüştü. Bir de Anders'in çerçevelettiği futbol formasıyla.

Miles'in eski siyah kapüşonlusu her saniye üzerimdeydi ama Miles'in tek kuralı altında çıplak olmamdı. Sanırım bunun nedeni, kapüşonluyu evden çıkarmama izin verirse sonsuza dek benim olacağını bilmesiydi. Beraber televizyon izlerken başını kapüşonlunun altına sokardı. Ben bir kâse mısır gevreği doldurmaya çalışırken ellerini içine sokardı. Üstümden çıkarır ve beni yatağına yatırırdı. Listedeki üç seks pozisyonunu da kolayca halletmiştik. Listenin birinci maddesinin üzerini çizibilmemiz için itfaiyeci

kostümü alsın diye yalvarmıştım ama o itfaiyeci *falan* yazdığı için o maddeyi çoktan yerine getirdiğini iddia etmişti.

Üç hafta boyunca birbirimizden sadece ben duş alıp Ainsley'yle ilgilenmeye gidebileyim diye ayrıldık.

Miles çoğu zaman benimle ve Ainsley'yle takılmayı bıraktı. Ains'le takılmak istediğinde Reese'e mesaj atıp bir saat belirliyordu. Reese bir gün büyük bir heyecanla ona müjdeyi verdi ve Harper'ın birkaç blok ötedeki asansörsüz binasında bir dairenin boşaldığını söyledi.

Miles ailemle pazar yemeklerimizin vazgeçilmezi oldu ve babam —çok şükür— onu *grappa* ile cezalandırmayı bıraktı.

Miles yeni daire için kira sözleşmesi imzaladı ve eşyalarını kutulara koymaya başladı. Bu beni o kadar sinirlendirdi ki yatağının içine saklanıp sürekli pantolonunun fermuarını açarak onu işinden alıkoydum.

“Lenny, bunu halletmeliyim!” dedi aşk sarhoşu bir halde karşımda diz çökerken. O nefes nefeseydi, ben nefes nefeseydim. Tüm o buyurgan sözlerine rağmen şefkatle boynuma sokuldu ve ellerini sırtımda gezdirdi. Oral seks onu son derece şefkatli biri yapıyordu ve ben de onun seks sonrası ısıltısının tadını çıkarıyordum. “Gerçekten,” diye denedi tekrar.

“Yeni dairenden nefret ediyorum. Çok farklı bir yer.”

“Daha görmedin bile,” dedi Miles kararlı bir sesle. Sonra çok daha nazikçe, “Neden bu kadar korkuyorsun?” diye sordu.

“Hayatımda başka hiçbir şeye veda etmek istemiyorum, asla. Bu daireyi seviyorum. Sana burada âşık oldum.”

“Bana güven, Len. Bu dairede sevdiğini sandığın şey aslında *benim*.”

Elbette haklıydı.

Sonra her şeyi toplayıp taşındı. Anahtarları yeni sahiplerine teslim ettik ve onu yeni evine yerleştirmeye koyulduk. Pantolon fermuarını açma mesaisi daha da arttı ama artık taşınma kısmı bittiği için en azından Miles hiç itiraz etmiyordu.

Her şeyi istediği gibi ayarlamak zaman aldı. Yeni evi çok daha küçük ve eskiydi. Gıcırdayan orijinal ahşap döşemeleri vardı ve tavanı metal kaplamaydı. Miles mutfaktaki minik vitray pencerenin yaklaşık iki yüz fotoğrafını çekmişti. Her ışıktaki farklı görüldüğü konusunda ısrarcıydı.

Stüdyo daireden tamamen taşındı, bu da bana daha fazla alan bıraktı ama dürüst olmak gerekirse artık orada nadiren kalıyordum.

Sonunda mevsim kışa dönerken, ikimiz bir pazar yeni yatak odasındaki eski yatağında uzanmış tembel bir gün geçiriyorduk. O kitap okuyordu ve ben de onun üzerine uzanmış pencereden dışarıdaki o buz gibi mavi gökyüzüne bakıyordum. "Miles?"

"Hımm?" Kitabından başını kaldırmadı.

"Bana bir söz verebilir misin?"

"Belki."

"Önce ben ölebilir miyim?"

Kitabından bir sayfa çevirdi. "Elbette."

"Hey." Hemen üstüne atılıp kitabı elinden almaya çalıştım ama bu sinsî saldırımı bekliyor olmalıydı çünkü kitabı sımsıkı tutuyordu. "Az önce sorduğum çok duygusal bir soruydu. Ve söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Seninle tartışmam mı gerekiyor?" Parmaklarımı kitabından ayırıp buruşuk sayfalardan birini düzeltti.

"En azından ciddiye alman gerekiyor! Burada ölmekten bahsediyorum. Bu oldukça ciddi bir yardım çağlığı değil mi?"

“Yardım ığlığı mı? Hayır.” Miles kitabı hızla kapadı. “Dikkat çekmek mi? Kesinlikle.” Kitabı komodinin üzerine koydu, yataktan kalktı ve şifoniyerinin en üst çekmecesini açtı. Spor kıyafetlerinin olduğu çekmeceyi. “Hadi o zaman.”

“Ne? Nasıl yani?” Planım çok hızlı sarpa sarmıştı.

“Dikkat çekmek istiyorsan, dikkatimi çektin. Koşu ayakkabılarını giy.”

“Artık dikkat çekmek istemiyorum. Şu an boşanmak istiyorum.”

“Boşanma hakkında şaka yapamayacağımızı söylemiştin. Ayrıca henüz evli bile değiliz.”

“Evlilik muhabbetiyle dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum, seni kurnaz tilki! Hey! Bırak beni!”

Miles üzerime bir spor sutyeni giydirmeye çalışıyordu.

“Aman Tanrım, bunlar işkence aleti gibi!” Sutyenin esneyen lastiği sertçe eline çarptı.

“Bunu giydirmeni değil, *ıkarmanı* tercih ederdim.”

“Ben de,” dedi Miles homurdanarak.

“Kardiyovasküler sağlığımdan vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Asla.”

Aksi bakışlarla onu bir kenara ittim ve kendi spor kıyafetlerimi kendim giydim. “Sevilmek korkunç bir şey! Kim koşmak ister ki!”

“Evet. Bunların hepsi gerçekten çok büyük bir yük.”

“Koşacağım ama bundan mutlu değilim.”

“Bunu kabul edebilirim.”

“Ve bu gece en harika performansını sergileseydin iyi olur,” diye homurdandım.

“Anlaşıldı,” dedi sırtarak. Ama sonra Miles’ın gülümsemesi kayboldu ve geri çekildi. Beni süzerek. “Dikkat çekmek olsun olmasın... ciddi değildin, değil mi?”

Çekmecemde kıyafetimle uyumlu spor çorapları aradım. “Yani... insan böyle bir söz veremez tabii.”

Söylemediğim ama havada asılı kalan soru şuydu: Onsuz hayatıma nasıl devam edebilirdim?

Beni uzun bir an tekrar süzdükten sonra odadan çıktı. Tam saçımı küçük bir topuz yaparken geri döndü. Elindeki şeyi bana uzattı.

“Nancy Drew defterin mi?”

Geri çekildi. “Bunu Nancy Drew defteri yapan ne? Aslında bir defter olmaması mı?”

“Elbette.”

“Al.” Kalem elinden alana kadar salladı. “Aslında bu konunun bir noktada tekrar gündeme gelebileceğini tahmin etmiştim.”

Defterini açtım ve bakıcılık hakkında aldığı sayfalar dolusu notu gördüm. Başlığı olmayan, neredeyse hepsinin üzeri çizilmiş listesine gelince kalbim duracak gibi oldu. Lenny’yi Öp listesi.

Bana bir kalem uzattı. “Daha fazlası için bolca yer var.”

“Ama sen beni çoktan öptün! Hem de her yerimi!”

“Bu listenin öpüşmekle ilgili olduğunu düşünen tek kişi sensin. Bu liste senin iyi olduğundan emin olmakla ilgili.” Bana doğru bir adım attı. “Ve ben bu listeye yeni maddeler eklemeyi asla bırakmayacağım. Eğer önce ben ölürsem... o zaman *sen de* yeni maddeler eklemeyi asla bırakmamalısın.”

“Neye bakıyorsun?”

“Hiçbir şeye.”

Yeni (ikinci el) koltuğunda öğleden sonra kahvesi içiyorduk. O bir spor programı izliyordu (ne olduğunu anlamaya bile zahmet etmedim), ben de ekran kaydırıyordum.

Bir an için onu yoldan çıkarmayı düşündüm.

Ama sonra birdenbire kalktı ve telefonu elimden alıp görebileceği şekilde kendine doğru eğdi. “Fotoğraflarıma mı bakıyorsun?”

“Hayır! Kimin umurunda!”

“*Neden?*”

“Sana hayran hayran baktığım falan yok. Sadece hangi fotoğrafını bastırıp madalyonuma koyacağıma karar vermeye çalışıyorum.”

Miles duraksadı ve bu sefer sessizliğe dayanamadım. İfadesi anlaşılmazdı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Gerçekten mi?”

“Sen *kesinlikle* madalyonumun diğer yarısısın.”

Televizyonu kapadı.

Birbirimizden telefonumu kapmaya çalışırken ondan sürünerek uzaklaşmıştım, bu yüzden ayak bileğimi sıkıca kavradı ve beni altına çekti. Sonra da beni yavaş yavaş ve tutkuyla öptü.

Nefes almak için geri çekildiğinde gözleri ciddi ve nazikti. Kendini işaret etti. “Lenny, madalyonun diğer yarısının sana söyleyecekleri var.”

“Hıı?”

Beni şefkatle ve sıkı sıkı tuttu. Gözleri karardı. Söyleyeceği ciddi bir şey olmalıydı. Dikkat kesildim.

“Zamanı geldi,” dedi.

Neyden bahsettiğini anında anladım ve başımı iki yana sallamaya başladım. “Hayır.”

“Evet.”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır.” Gözlerimden yaşlar akıyordu.

“Şşş.” Tekrar sakinleşene kadar beni yavaşça, uzun uzun öptü ve sonra geri çekildi. “Kendi başına oraya varmanı bekliyordum ama... sanırım bu konuda kontrolü ele almam gerekiyor.”

“Yapamam, Miles.” Anında tekrar ağlamaya başladım. “O daireden taşınamam. Oraya geri dönemem. Lou’nun eşyalarını toplayıp atamam. Vereyim mi, atayım mı? Bunu nasıl yapabilirim?”

“Ben sana yardım edeceğim.”

“Miles, *yapamam*.” Ama haklı olduğumu biliyordum. O daire neredeyse birikimlerimin hepsini sömürmüştü. Orası eski hayatımın bir kalıntısıydı. Sadece Lou’yla yaşadığım hayattan bahsetmiyordum. Eşyalarımın ve yaşadığım yerin darmadağınık, terk edilmiş, karman çorman ve uzak durulması olmasından da bahsediyordum... Miles’la tanışmadan önceki bendim o. Miles ve ben, bunları geride bırakıyorduk. Artık o kişi değildim. O daireye tutunmak, çoktan geçip gitmiş bir ana tutunmaktı. Eğer Miles’la bu hayata adım atmak istiyorsam, yüzde yüzümü vermek istiyorsam onun yolundan gitmeli ve asla geri alamayacağım geçmiş hayatımın parçalarından tamamen kopmalıyım.

“Yapabilirsin.”

“Çok kötü olacak,” diye hıçkırdım ellerimle yüzümü örtüp.

Bana sıkıca sarıldı çünkü bunu yapmanın gerekli olduğunu kabul etmiştim. Çok gerekliydi. *Tek çıkış yolu içinden geçmek*. Miles ellerimin arkasını nazikçe öptü ve ona baktığımda, tek görebildiğim benimle ne kadar gurur duyduğuydu.

“Biliyor musun,” dedi temkinli bir tonla, “sanırım daireyi daha fazla insanla temizlemek daha hızlı olur.”

“Tamam,” diye fısıldadım. “Ailemden yardım isterim. Ve Jericho’dan.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Bunun için savaş vermesi gerekeceğini sanmıştı. Onun dışında kimsenin beni parçalanırken görmesine izin vermemiştim. Lou’nun eşyalarını toplama görevini yerine getirirken kesinlikle parçalanacaktım.

Ama belki bu durum, herkesi benimle birlikte aşağı çekmeyecekti. Belki de tam tersi olacaktı. Belki de onlar beni yukarı, ışığa çekeceklerdi.

Ertesi sabah stüdyo dairede uyandım. Yan döndüm ve maldalyon tişörtümden yastığın üzerine düştü. İçini açtığımda, Miles'in dün yapıştırdığım firfırlı gri gömlekli fotoğrafına sırtmadan edemedim. Ben, Lou ve Miles, hepimiz aynı karedeydik.

Aklıma bir şey geldi.

Miles'a tek bir cümle yazdım: *Lou'yla tanışmanı istiyorum.*

Hemen cevap yazdı: *Ne zaman ve nerede?*

Kırk dakika sonra bir sosisli sandviç arabasının yanında el ele tutuşmuş, Metropolitan Müzesi'nin ürkütücü basamaklarına bakıyorduk.

Miles elimi sıktı. Dönüp ona baktım. Başını yana eğmişti ve gözleriyle, *Emin misin?* diyordu.

İç çekip onu peşimden sürükledim.

Birinci katı es geçip asansörle yukarı çıktık. Hâlâ orada olmasını umuyordum. George'la ikimizin birkaç ay önce acımızı sakladığımız tablo labirentinde yolumuzu bulduk. Sonunda vardık. Gri bulutlar ve gökyüzündeki kafatası. Tek bir canlı çiçek.

"Metropolitan Müzesi'ne mümkün olduğunca sık git," diye listeden alıntı yaptı Miles, Georgia O'Keeffe'nin önünde dururken. "Sanırım bu maddenin üstünü defalarca çizmemiz gerekecek."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Farklı hissettireceğini düşünmüştüm. Listedeki her şeyin üzerini silmenin. Her şeyi tamamlamanın. Ama esasında... gerçek bir planı olmayan bir dünyada... hâlâ Lou'nun mezarına gitmedim. Cenazesinden beri. Hâlâ yapılacak

bir sürü şey var. Sanırım her şey biraz rasgele geliyor. Listeye yazdığım şeyler yani.”

Miles kaşlarını çatarak başını yana eğdi. “Listeye yazdığın şeyler mi? Ben... Ben o listeyi senin için Lou yazdı sanmıştım. Tekrar yaşamam için yapman gereken şeyleri...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “O listeyi *onun için* ben yazdım. Uzun zaman önce. Rahim ameliyatından sonra. Hayatına... devam etmek artık onun için mümkün görünmediğinde.” Gözlerim yaşlarla doldu. “Listeyi uzun süre yanında taşıdı. Bu yüzden kâğıt bu kadar yıpranmış durumda. Ölmeden hemen önce plastikle kaplatıp bana geri verdi.”

Cebimden çıkarıp listeyi Miles’a uzattım. Kaldırıp inceledi. Liste cebimde, parmaklarımın altında o kadar çok zaman geçirmişti ki onu gün ışığında görmek tuhaf geldi.

“Listedeki son şey ne?” diye sordu Miles kâğıdı bana geri uzatırken.

“Ne demek istiyorsun? Her şeyi tamamladık ya.”

Miles başını iki yana salladı. “Kâğıt şurada katlanmış, görüyorsunuz? Işığa tutarsan bir şeyler yazdığını görürsün.”

Donakaldım.

Kalbim hızla çarparken tırnağımı kıvrılan kaplamanın arasına sokup yırtmamaya dikkat ederek kâğıdı yavaşça açtım.

İşte orada, Lou’nun artistik el yazısıyla, muhtemelen hemen öncesinde eskiz yaptığı kalemle yazılmış son sözleri vardı.

Üstesinden gel artık, عزیز

Bana verdiği en güzel hediye her zamanki gibi o yürek parçalayan gözyaşlarıyla karışık gerçek bir kahkahaydı. El yazısını göğsüme bastırıp yüzümü Miles’ın kazağına gömdüm.

“Biliyordu, Miles,” dedim nefes almak için geri çekildiğimde. “Aslında yeniden yaşamayı öğrenmek için bir liste olamayacağını biliyordu. Bazı günler yaşayacağını, bazı günler ise bunu başaramayacağını biliyordu.”

Bugün tek yapabildiğim Miles’ı, Lou’yu hissedebileceğim bir yere getirmek olmuştu. Gerisi başka bir güneydi.

Derin, ağlamaklı bir nefes alıp tabloyu işaret ettim. “Miles, Lou Merritt’le tanış. Hayatımın aşkıyla. Lou, Miles Honey’le tanış, hayatımın diğer aşkıyla.”

Miles tabloya el salladı. “Merhaba.” Bana baktı. “Bu onun en sevdiği tablo muydu?”

Güldüm. “Hiçbir fikrim yok. Belki de benim en sevdiğim tablodur.” Hayatım boyunca güzel sanatlar hakkında tek bir görüşümün bile olmadığını düşünürsek, bu çarpıcı bir fikirdi. Ama belki de Lou’yu severek bir sanat sevgisi de geliştirmiştım. “Lou’yu Met’teyken hissediyorum. Buraya her geldiğimizde hep daha uzun kalmak isterdi. Yani eğer ruhu hâlâ bir yerlerdeyse... umarım buradadır. Ve artık istediği kadar zaman geçirebilir.”

Miles başını yukarı aşağı salladı ve birlikte düşüncelere daldık.

“Ona iyi bakıyorum,” diye temin etti Miles tabloyu. “Seni tanıyor gibi hissediyorum. Seni her gün Lenny’de görüyorum.” Miles gözyaşlarım düşerken bana sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum.”

Bir an için Lou’ya onu sevdiğini söylediğini sandım ama başımı kaldırdığımda gözleri üzerimdeydi. Ama Lou’yu da seviyordu. *Çünkü* beni seviyordu.

Başkaları gelene kadar tabloyu inceledik, sonra müzede dolaştık. Sanat eserlerine baktık ama bu çoğunlukla el ele tutuşmak için bir bahaneydi. Hediyelik eşya dükkânına döndüğümüzde ipek eşarpların olduğu bölümde kayboldum. Miles on dakika sonra

beni buldu. Elinde iki kitap vardı. “Sence Lou, Louise Bourgeois hakkındaki bu kitabı mı yoksa Monet hakkındaki bu kitabı mı daha çok severdi?”

“Ah, sanırım bunu.”

“Harika.”

Merakla onu takip ettim ve kitabı satın almasını izledim.

“Lou’nun beğeneceği bir kitap mı okuyacaksın?” diye sordum kocaman açılmış gözlerle.

Poşeti bana uzattı. “Hayır. Sen okuyacaksın.”

“Ben mi?” Gözlerimi kırpıştırıp poşetin içine baktım.

“Evet. Sana iyi gelecek. Bunu vitamin almak gibi düşün.”

Kaşlarımı çatıp kitabı ona geri vermeye çalıştım. “Kendime iyi gelen şeyler yapmaktan nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.”

İkimiz de gülümsedik çünkü haklıydı.

Paltolarımızı ilikleyip dışarı, o geniş basamaklara döndük. Biz içerideyken dünya tamamen buz tutmuştu. Çok şaşırdık. Baktığımız her yerde yağmur damlaları sarkıtlar halinde donmuştu. Arabaların tamponlarından, park edilmiş bisikletlerin tekerleklerine, köşedeki sosisli sandviç arabalarının üzerindeki şemsiyelere kadar her şey. Sosisli sandviççinin tabelasındaki *buharı tüten* sözcüklerinin üzerinde bile buzdan bir taç oluşmuştu.

Dünya tazeydi ve donmuştu ve Miles’la ben bu manzarayı, bu nadir güzelliğin tadını çıkarmak için gezinmeye başladık. Arabalar bir kavşaktan diğerine yavaşça geçiyor, insanlar birbirlerine sıkıca tutunup küçük adımlar atıyordu.

Bugün bana bahşedilmiş bir gündü. Zamanın donduğu bir gün. Herkesin yavaş ve dikkatli hareket ettiği bir gün. Dünyanın elmastan yapıldığı bir gün. Asla vaat edilmemiş güneşin acı verici

derecede parlak ve soğuk olduğu ve saklanacak hiçbir yerin olmadığı bir gün.

Bu tanıdık müzede tekrar gezmenin, Miles ve Lou'nun gerçekten tanışmaya en çok yaklaşacakları yerin kendi kalbim olduğunu bilmenin benim için çok acı verici olacağını sanmıştım. Ama bunun yerine dünyayı –bütün bu hayatı– ısıltılı ve mucizevi bir ışıktaki görebiliyordum.

Miles dünyanın beklenmedik güzelliğine gülümseyerek başını iki yana salladı. Ben de öyle yaptım. Kalbimdeki acının bir kısmını söküp atmak için ne mükemmel bir gündü. Titreyip Miles'a sarıldım ve parka doğru yavaşça yürüdük.

Kayıyor, sendeliyor ve ördekler gibi paytak paytak yürüyorduk, birbirimizin paltolarına sıkıca tutunmuştuk. Yan yanaydık, aynı anda hem terliyor hem üşüyorduk, gülüyor ve ciyaklıyorduk, hem düşmekten korkuyor hem de eve doğru attığımız her adımda heyecanlanıyorduk. Sırada ne varsa ona doğru gidiyorduk. Eğer bu yaşamak değilse, o zaman neydi bilmiyordum.

Teşekkürler

Bir sabah uyanıp mesleki anlamda tamamen tatmin olduğunuzu, günlük hayatınızın yaratıcı özgürlük patlamalarıyla yoğun olduğunu ve entelektüel olarak uyarıcı düşünce ödevleriyle dolup taşıdığınızı fark ettiğinizi hatırlıyor musunuz? Ayrıca, eserlerinizi okuyan insanlarla etkileşime girdiğinizde hepsi inanılmaz derecede destekleyici ve neşeliydi? Ah, durun, o ben miydim? (Gergin gergin güler.)

Sevgili okur. Sen ve hayatımdaki rolün olmasaydı bu cümleyi yazamazdım. Kitap okumak son derece kişisel bir şeydir. Kelimelerimin beynine girmesine izin veriyorsun. Az önce kafanın içinde kendimle yüz bin kelimelik bir konuşma yaptım. Bir kitap okumak, o yazara verilmiş çok ama çok kıymetli bir hediyedir ve ben bunu asla hafife almıyorum. Bir Kore dizisi izleyebilirdin. Almak istediğin yeni saç kurutma makinesi hakkında kapsamlı bir araştırma yapabilirdin. Video oyunu oynayarak evreni kurtarabilirdin. Ama bunun yerine (ya da belki de ek olarak), kitabımı okudun! Sana ne kadar teşekkür etsem az. Seninle konuşmak istiyorum! İnternetle aram pek iyi değil! Lütfen bana e-posta gönder.

Teşekkür saçmaya devam edelim, olur mu? Temsilcim ve en büyük savunucum Tara Gelsomino, her kitapla ikimizin ilişkisi hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Bu kitap bana şunu öğretti: Tara,

profesyonel sonuçlardan bağımsız olarak mutlu ve sağlıklı olmamı istiyor. Her zaman olduğu gibi profesyonel hayatımda yanımda olduğun ve ruh sağlığımı koruduğun için teşekkür ederim.

Harika editörüm Emma Caruso, dostum... Belki bir evrende beyinlerimiz tek bir beden olarak doğmuştur ve o kişi kusursuz içerikler üretiyordur. Ama bu evrende, kesinlikle iki kişi gerekiyor! Tamam okur, şunu hayal et. Yeni bir kitap yazmak istiyorsun. Pişirmeye de hazırsın. Ben, yani yazar, beynimde markete gittim ve bazı çok güzel malzemeler seçtim. Editör Emma da mutfaktaki o malzemeleri market poşetinden yememe sebebin. Emma harika bir sofrayı kurmayı gerçekten biliyor. Ben (bol) benzetmeleri, lezzet ve öpüşmeleri getiriyorum. Emma bana olay örgüsü, yapı, tempo gibi önemsiz şeyleri nazikçe hatırlatıyor. Teşekkürler, Emma! Senden bir şeyler öğrenebildiğim ve sorunları seninle birlikte çözebildiğimiz için minnettarım. Gerçekten çok eğlenceliydi. Ayrıca hakkını teslim etmek gerek, her zamanki gibi komik olan “plastikle kaplandı” satırını o yazdı.

Dial'daki bütün ekibe... Tanrım, çok çalışıyorsunuz. Brianna Kusilek, Madison Dettlinger, Talia Cieslinksi, hepiniz hayalimdeki çalışma ortamını yarattınız. Sizinle çalışmak gerçek bir onurdu. Whitney Frick, çalışmalarımı okuyup birbirimize çok yakışacağımızı düşündüğün için sana minnettarım. Yazarlarını nasıl destekleyeceğini çok iyi biliyorsun!

Hannah Sloane, Camille Kellogg, Georgia Clark, Claudia Craven, Justine Champine, Kerry Winfrey, Amy Ewing, Jess Verdi, Ruby Lang. Çalışmalarınız bana ilham vermeye, desteğiniz ise beni onore etmeye devam ediyor. Birlikte sonsuza dek kitap yazalım!

Bennett ve Libby, evinizde geçirdiğimiz tatil bu kitabın son taslağının şekillenmesini sağladı. Melingerlara: Reese ve Ainsley (ve Emil!) arasındaki tüm o tatlı anlar, yıllar boyunca ailenizin

bir parçası olmama izin verildiği için yazıldı. Umarım o yılların benim için ne kadar özel olduğunu gösteren birkaç güzel anı görürsünüz.

Lauren Whitehead, desteğinin benim için ne anlama geldiğini anlatacak kelime yok. Profesyonel ve kişisel hayatım arasında bir köprü kurdun. Şimdi tek bir insan gibi hissediyorum. Teşekkür ederim. Mahogany Browne ve Adam Falkner, sizin benim önemli anlarımı o eşsiz şefkatinizle kutladığınız gibi, ben de sizin büyük başarılarınızı kutlamak için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ederim.

Noah Arhm Choi, artık resmen dostluğumuzun üçüncü on yılındayız. Sıkı çalışman, zekân ve kalbin bu kitabı daha iyi hale getirdi. Özgünlük okuması yaptığın için teşekkür ederim. Yanımda olman beni hem heyecanlandırıyor hem de güven veriyor.

Aileme: Hayatımda hiçbir zaman geçen yıl sizin yanınızda hissettiğim kadar desteklenmiş hissetmedim. Evet, çocuklu ve çalışan bir yetişkin olduğumu biliyorum falan filan. Ama ailemin beni bu kadar açık ve yüksek sesle kutlaması... bana kendimi tekrar çocuk gibi hissettirdi. Sanki ilk basketbol maçımı kazanıyormuşum ve hepiniz tezahürat etmek için gelmişsiniz gibi. Kendimle çok gurur duyuyorum ve bu sizin sayenizde. Sizi seviyorum.

Jon, Frank ve Sonny. İsimlerinizi yazarken bile gözlerim doldu, bu da eve, yanınıza döndüğüm için ne kadar minnettar olduğumu biraz gösteriyor olmalı. Beni destekliyorsunuz, bana sığınak sağlıyorsunuz, beni büyütüyorsunuz, beni zorluyorsunuz, beni sırtıyorsunuz, beni hayata açıyorsunuz, beni savunuyorsunuz, bana hoşgörü gösteriyorsunuz ve hayatlarınızı benimle paylaşıyorsunuz. Hayatımın işi bu hediyeği geri vermek. Sizi sonsuza dek seviyorum.

Ve son olarak, WRB, PM ve BS. Bu kitabı yazdım. Ama elbette sonsuza dek yaşayacak. Benimle orada yaşadığınız için teşekkür ederim.

ayisigikitap

Güneşi Getir Banca “Oyunu”

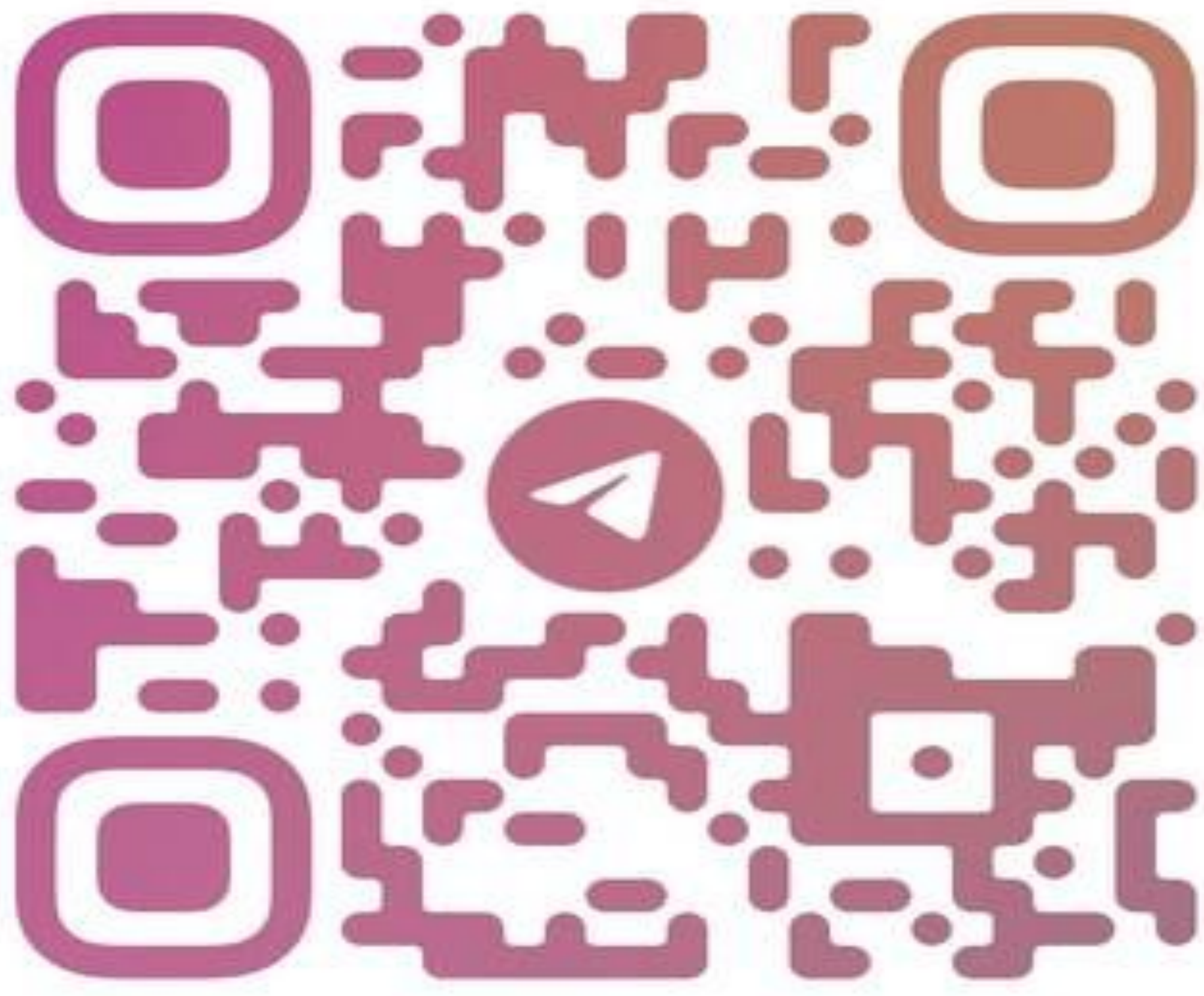
Merhaba! Eğer siz de benim gibiyseniz, asla dersinizi almazsınız. Sadece hayatın bir gün biraz daha kolay olacağını beklemeye devam edersiniz. Şok edici! Ama hiç kolaylaşmaz.

Zor zamanlarından sonra Lenny’nin nasıl... yeniden yaşayacağını bulmasına yardımcı olan bir Tekrar Yaşa Listesi var ve ben de kendi listesini yapmak isteyenlere fikirler vermek istedim.

Hayat bazen bizi nakavt etmenin bir yolunu bulur. İşte tekrar ayağa kalkmak için bazı fikirler:

1. Hiç giymeyeceğini düşündüğün (bir elbise, çorap, fötr şapka, deri pantolon) satın al ve bir sonraki (dışçı randevunda, veli toplantısında, köpek kuaförü randevunda, romantik buluşmanda) giy.
2. Şehrindeki havalı insanlarla dolu bir yere git ve bir yabancıya bir şey ısmarla. İçecek olur, kek olur, kütüphane cezalarını ödemek olur.

3. Abinin en sevdiği filmi dışını sıkıp izle. (Korkunç bir deneyim olacağından eminim ama mutlaka bir şeyler öğreneceksin, değil mi?) Eğer abin yoksa... o zaman postacının en sevdiği filmi izle. Evet, postacına sor.
4. Yerel kütüphanedeki bir (figür çizimi, opera yazarlığı, kroket) atölyeye katıl. Rasgele seç! Tek şart zaten kötü yaptığın bir şey olması!
5. Ye (antep fıstıklı ekler, pepperoni pizza, tteokbokki, ceviche). Kendini besle, bebeğim!
6. Bir koreografi (Spice Girls, İrlanda step dansı, Black Swan, Madonna fark etmez!) öğren. Bu madde zorunlu. Bir koreografi öğren.
7. Koreografiyi kahkahalarla gülecek birine göster.
8. Evet, evet, Miles haklı. Evinizi temizlemek işe yarıyor. Ya da alternatif olarak, bulunduğun yeri değiştir. O yüzden biraz (kırmızı, kiremit rengi, patlıcan moru) boya al ve (duvarına, tozu yeni alınmış kitaplığına, banyo aynana) berbat (ya da muhteşem) bir duvar resmi yap.
9. İşte en kötüsü. Biliyorum, ben de nefret ediyorum. Hemen şimdi otur ve o e-postaya cevap ver. Hangi e-posta olursa olsun. Sen hangisi olduğunu biliyorsun. Tamam, iyi iş çıkardın. Şimdi 5. maddede bahsedilen fıstıklı eklerle dönme zamanı.
10. Son olarak, Lenny'nin en zor derslerinden biri: Telefon görüşmesi. İhtiyacın olduğunda onu aramazsan, kimse senin Miles'ın olamaz. O halde (anneni, eski komşunu, arkadaşını, alaycı kuzenini, hararetli arzunun nesnesi olan kişiyi) ara ve konuş, konuş, konuş.

@AYISIGIKITAP